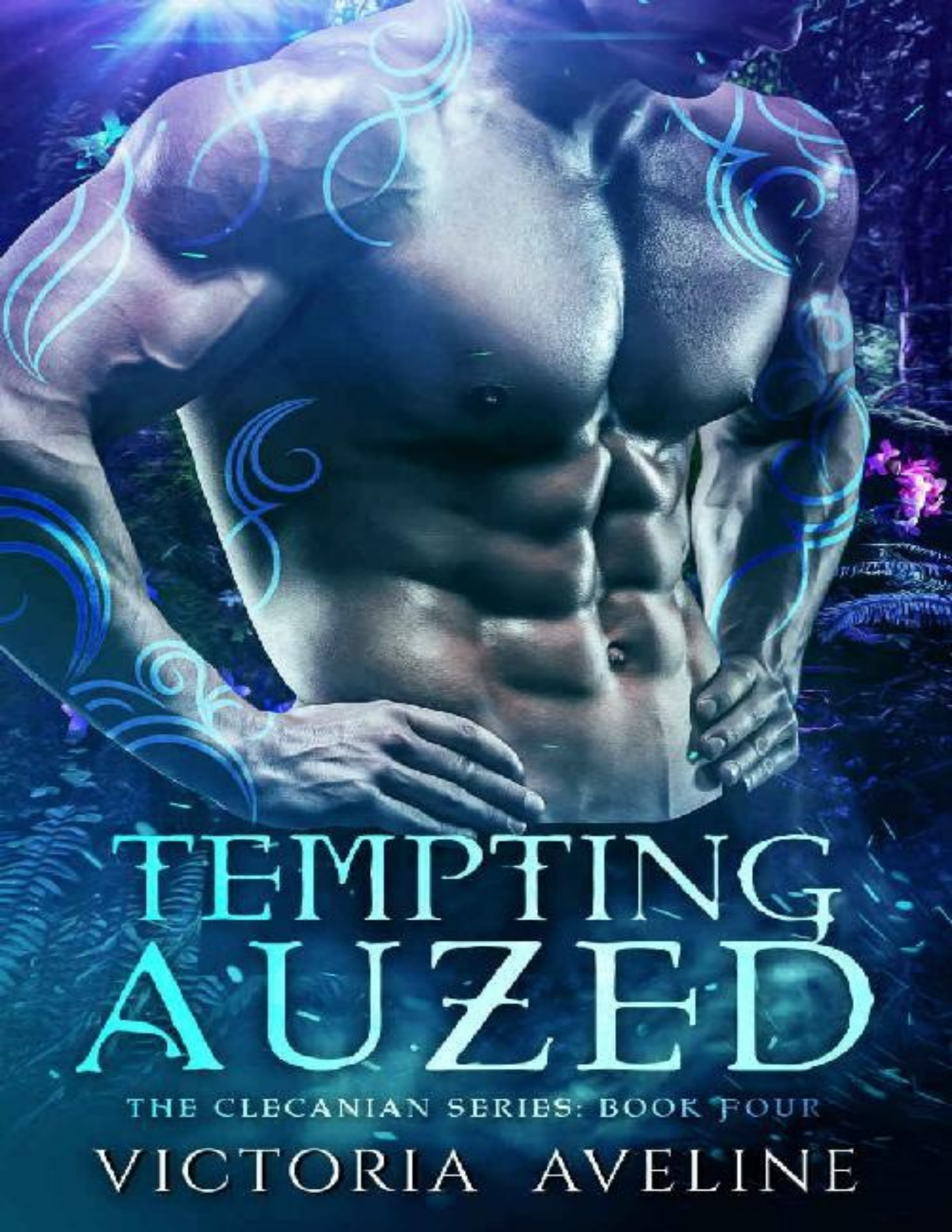

TEMPTING AUZED
THE CLECANIAN SERIES: BOOK FOUR
VICTORIA AVELINE

Baştan Çıkarıcı Auzed

Victoria Aveline

Telif Hakkı © 2021 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Mayhem Cover Creations'a ait

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Sonsöz

Yazar Hakkında

Bölüm 1

"Kalkmalısın, mijita."

Bu sözler Alex'in zihninde bir balyoz gibi yumuşak bir şekilde çınladı. Yüzünü buruşturdu ve ellerini yüzüne götürmeye çalıştı ama eller tepki vermedi.

"Prenses, saat sizi beklemez."

Alex, babasının favorisi olan bu sinir bozucu söz karşısında inledi. "Beş tane daha-"

Bir anda her şey netleşti. Yanağına batan kum, çarşafla kaplı yatağı değildi. Ayak bileklerine vuran soğuk su battaniyesi değildi. Ve onu uyanmaya çağıran yatıştırıcı ses de babasına ait değildi. Olamazdı.

Yine de o şaşkınlık anında göz kapaklarının ardında acı dolu gözyaşları birikmişti.

Etrafındaki dünya döndü ve ona eşlik eden bir bulantı dalgası onu tamamen hareketsiz kalmaya zorladı.

Neredeyim ben?

Alex'in gözleri parlayarak açıldı. *Akıntı! Lily!* Bulanık suyu yanında duran büyük bir kütüğün üzerine kusmak için tam zamanında başını geriye doğru salladı.

Kulakları midesindekileri dışarı atma mücadelesiyle çınladı. Büyük bir çabayla kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine sürükledi ve baş dönmesinin durmasını bekledi. Ancak baş dönmesi, zonklayan başını ellerinin arasına alarak yan tarafına yığılana kadar arttı.

Her şey çok yoğundu. Suyun sesi kafatasının bir üzüm tanesi kadar sıkıştırıldığını hissettiriyordu. Tepeden gelen kör edici ışık, sımsıkı kapalı göz kapaklarını delip geçiyor ve kulaklarında öfkeli bir uğultunun çınlamasına neden oluyordu. Doğru düzgün düşünemiyordu ve düşündüğü zaman da beyninin herhangi bir gücünü kullanması baş dönmesini daha da kötüleştiriyordu.

Sessiz bir yere gitmeliyim. Alex santim santim, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek nehirden uzaklaştı. Yamaca oyulmuş korunaklı oyuğu bulmasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ya da

çamurlu oyuğu gizleyen sarmaşık perdesini fark edecek kadar nasıl aklı başında olduğunu bile bilmiyordu.

hareket etti. Ancak zihninin hayatta kalmaya odaklanmış ilkel kısmı devreye girdi ve onu karanlıkta serin, ıslak toprağa yerleşmeye çağırdı.

Nemli sığınak dışarıdan gelen gürültüyü bastırıyor, sarmaşıklardan oluşan perde de acı veren ışığı gizliyordu. Dizlerini göğsüne çekerek gözlerini tekrar kapattı ve babasının sesine odaklanmaya çalıştı. Onu hayal etmiş olabilirdi ama hayal etmiş olsa bile ses doğruydu. Ses tanıdıktı. Buna odaklandığında, başındaki çarpıntı bir nebze azaldı. Ne olduğunu anlamadan önce dünya bir kez daha mutluluk verici bir sessizliğe bürünmüştü.

***

Alex için artık zaman diye bir şey yoktu. Uyanıyor, hareket etmeye çalışıyor ve genellikle baş ağrısını yenileyen kuru kabarmanın eşlik ettiği olağanüstü bir baş dönmesi gösterisinde başarısız oluyordu. Bir süre sonra yorgunluk onu ele geçiriyor ve tekrar uykuya dalıyordu. Günler geçmiş miydi? Ya da saatler?

Sığınağı bulmadan önce hatırlayabildiği son şey, akıntının onu sürüklediği ve başının arkasına bıçak gibi saplanan bir acıydı.

Kendine geldiği anlarda endişelenmeye başladığı tek şey, giderek kuruyan boğazıydı. Lily'nin bir insanın su olmadan ne kadar süre hayatta kalabileceğine dair sözleri zihninde tekrar tekrar canlandı. Tutuldukları sığınaktan kaçıp uzaylı ormanına girdikten sonra Lily, Alex'e suyun nasıl arıtılacağını ve böylece güvenli olacağını göstermeyi ihmal etmemişti. Gerçi Alex'in şu anda bunu başarabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Etrafını hatırlayabilecek kadar uzun süre bilincini zorlukla koruyabiliyordu.

Ya günlerce alıkonulsaydı? Daha ne kadar susuz kalabilirdi? Kendini dereye sürüklemeye ve doğrudan ondan içmeye cesaret edebilir miydi? Karar veremeden görüşü kayboldu.

***

Alex'in önünden gelen gürültüler göz kapaklarını çatırdatarak açmasına neden oldu. Kendisinden başka bir şeyin gürültü çıkarmasından korkacak kadar bile enerjisi yoktu. Bulanık görüşü sayesinde

yerdeki küçük sarı bir nesne bir görünüp bir kayboluyordu.

Alex hızlı kalp atışlarını ve aşırı derecede kuruyan ağzını fark etti ve sisli zihninin gerilerinde bir yerlerde ölüyor olabileceğini düşündü.

Küçük ve hızlı bir şey sarı nesnenin yanından koşarak geçti ve sarmaşık perdesinin arkasından gözden kayboldu. Belki de adrenalinin etkisiydi ama görüşü kısa bir an için netleşti ve sarı nesnenin bir tür bitkiden oyulmuş bir fincan olduğu ortaya çıktı. Hızlı yaratık, her neyse, görünürde yoktu. Alex olması gerekenden çok daha fazla çaba harcayarak kendini kabın yanına sürükledi ve içine baktı.

Su muydu o? Ter alnından aşağı süzülürken, içip içmemesi gerektiğine odaklanmaya çalıştı ama odaklandıkça zihni daha da bulanıklaştı, ta *ki* aklına *Prenses Gelin*'deki bir tartışma gelene kadar. Vizzini ve Westley karşı karşıya oturmuş, hangi bardağın zehirli olduğu konusunda tartışıyorlardı. Küçük bir orman uzaylısı, suyu içip öleceğini ve böylece vücuduna girebileceğini umarak suyu zehirlemiş olabilir miydi? Yoksa bir sebepten dolayı yardım etmeye mi çalışıyordu?

Filmle ilgili anılar aklından uçup gitti ve Alex gerçekten ölüyor olması gerektiğini fark etti. Ne de olsa en sevdiği filmlerden biriydi ve kendisinin sağlıklı bir versiyonunun bu filmle ilgili ayrıntıları unutmasına imkân yoktu.

Bir ya da iki damla denemek niyetiyle suyu yudumladı. Sıvı, boğazının kuru vadisinde nemlendirici bir yol açtı ve geri kalanını açgözlü bir yudumda yutmaktan kendini alamadı.
Elinde sarı fincanla sırt üstü düştü ve fısıldadı: "Iocane tozu.
Akıl almaz bir şey" diyerek uykuya dalmadan önce... ya da muhtemelen ölüme.

***

Bir sonraki uyanışında aklı daha kolay başına geldi. Artık sadece hafifçe çarpan başını çevirdi ve sarı fincanı daha önce gördüğü asma perdenin yanında buldu. Kendini biraz daha iyi hisseden Alex oturmak için kendini zorladı. Çabası yüzünden alnında ter lekeleri oluşmuştu ama bunu yapabiliyordu ve önemli olan tek şey de buydu. Bardağı almadan önce, onu bırakan yaratığı bulma umuduyla küçük çamurlu mağarasını aradı. Yalnızdı.

Suyu yudumladı ve ellerini kafatasının tabanına yakın hassas bir bölgede gezdirdi. Keskin bir acı zihnini delip geçerken nefesi kesildi. Loş ışıkta parmaklarını gözlerine götürdüğünde, koyu kıvamlı kanla karışık kurumuş kırmızı lekeleri seçebiliyordu.

Alex sakinleştirici bir nefes aldı. Kurumuş kan, aktif olarak kanamadığı anlamına geliyordu. İyileşiyordu.

Temizlemek için bir şekilde nehre gitmediği sürece yapabileceği başka bir şey yoktu.

Suyunu bitirdi ve boş bardağı bulduğu yere geri koydu. Yorgunluk içini kapladı ve daha dik oturarak uykuyla bir süre daha savaşmaya çalıştı. Lily bu durumda ne yapacağını bilirdi. Alex akıntının onu alıp götürmesine izin verirken Lily'nin yüzünde beliren tamamen yenilmiş ifadenin anısı zihninde titreşti. Hayatta kalabilmiş miydi? Alex'in boğazında bir yumru şişti. O ve Lily kendilerini hapseden uzaylılardan kaçmış ve ormanda haftalarca birlikte hayatta kalmışlardı ve sonunda onları ayıran şey çökmekte olan bir çıkıntıydı. Alex nehre bakan uçurumun kenarına ancak adım atabilmişti ki uçurum çöktü ve Lily ile onu acımasız akıntıya bıraktı.

Boğazındaki yumru acıyla büyüdü ve gözleri yaşlarla doldu. Bakışları sarmaşık perdesine gitti ve bu kadar aptal olduğu için kendini tekmelemek istedi. Ağlamaya başladı.

Neden buraya sürünerek girmişti ki? *Elbette Alejandra, hayatta kalma uzmanı arkadaşın kıyıya çıktı ve muhtemelen seni arıyordur, o zaman neden gidip seni asla bulamayacağı bir yere saklanmıyorsun!*

Sessiz, dolgun gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Hırpalanmış bedeni, istediği şekilde hıçkırarak ağlamanın beraberinde getireceği acının dayanılmaz olacağını biliyordu. Kendini buraya sürüklemeden önce o nehirde ne kadar yüzmüştü? Lily yakınlarda mıydı yoksa kilometrelerce uzakta mı? Ne kadar süredir bilinçsizce sürüklenip durduğuna dair belirsizlik ve nehrin bilinmezliği arasında Lily'yi bulması pek olası değildi.

Sarmaşıkların ötesinde, süt beyazı iki ay nemli ormanı aydınlatıyordu. Her zaman kamplarının etrafında dolaşan böceklerin tanıdık vızıltısı duyulabiliyordu. Lily ile baş başa geçirdikleri haftalar, konuşmaları ve kaçırılmalarını kabullenmeleri artık bir rüya gibi geliyordu. Bu yalnız varoluştan

daha iyiydi. Korkmuş, aç ve çamur içindeydiler.

Binlerce minik ateşböceğinin bir araya gelmesi gibi küçük ışıklardan oluşan bir flaş dışarıdan geçti. Alex dondu kaldı ve gözden kayboldukları alana baktı. Tam o şeyin gittiğinden emin olduğu anda, yaratık tekrar girişin yanından hızla geçti. Alex, yaratığın çılgınca koşuştururken içeriyi gözetlemeye çalıştığı izlenimine kapıldı.

Sol köşedeki sarmaşıklar kalktı ve iki büyük, parlayan göz ona baktı.

Alex'in çılgınca kalp atışları kulaklarındaki çınlamanın tüm şiddetiyle geri dönmesine ve görüşünün dalgalanmasına neden oldu. Zihnine yaratığı mantıklı bir şekilde incelemesi için yalvardı, bunun muhtemelen ona su getiren şey olduğunu hatırlattı ama beyni bunu duymak istemiyordu.

Yıldızlar gözünün önünde süzülüyordu ve küçük hayvan, ne yapacağını en az onun kadar merak ediyormuş gibi parlak sarı gözlerini ona kırpıştırıyordu.

Pek çok açıdan yararsız bir hareketle Alex'in baş dönmesi onu ele geçirdi ve yanağı çamura değmeden önce zihni sessizleşerek ıslak zemine yığıldı.

***

Dizlerini göğsüne çekmiş ve gözlerini girişe dikmiş olan Alex, küçük kurtarıcısının dönmesini kararlılıkla bekledi. Sinirli bir alışkanlıkla sağ elinin yüzük parmağındaki altın kordonu çevirdi.

En son uyandığında küçük su kabının yanı sıra çok tüylü ve çok ölü böcekler bulmuştu. Birlikte yiyecek aradıkları onca zaman boyunca Lily, Alex'i geceleri uyutmayan şişman, uçan böceklerden birini ona hiç yedirmemişti ama bunun tek nedeni onları yakalayamamış olmalarıydı.

Alex'in böyle bir durumda herhangi bir yiyeceği reddettiğini öğrenirse Lily'nin ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesi onu böcekleri yemeye teşvik etti. Tadının tavuk gibi olup olmadığını bilmek istemediğinden, parçalanmış dört böceği bütün olarak yuttu.

Ve şimdi bekliyordu. Alex bu yaratığa teşekkür etmenin bir yolu olup olmadığını bilmiyordu ama denemek istiyordu. Zekiydi; el yapımı fincan bunu yeterince açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Mağarasının nemli kokusu, köşedeki tuvalete dönüşmüş toprak çukurla karıştığında herhangi bir yaratığı uzak durmaya itmeye yeterdi ama o geri gelmeye devam etmişti. Neden?

Dışarıdan gelen bir ışık titremesi dikkatini çekti ve nefes alışını yavaşlattı. Bir, iki kez yanından geçip gitti, sonra daha önce olduğu gibi uzak köşeye yerleşti. Bu kez yuvarlak sarı gözleri onunkilerle buluştuğunda, dişlerini göstermemeye ve onu korkutmamaya dikkat ederek sıkı bir gülümseme verdi.

"Selam sana küçük şey," diye fısıldadı, sesi kullanılmamaktan gerginleşmişti.

Uzun yüzünde yarasa benzeri iki kulak belirdi. Hayvan kürklüydü, bir bakıma, ama kürkü tel teldi ve her bir telin ucunda parlayan mavi bir ışık vardı, sanki bunlar saç değil de milyonlarca mavi fiberoptik iplikmiş gibi.

"Su için teşekkür ederim. Sanırım hayatımı kurtardınız." Alex hareketlerini yavaş tutarak bardağa doğru işaret etti.

Yaratık ayaklarını sürüyerek biraz daha ilerledi ve kız onun özelliklerini inceledi. Kabarık bir gövdeye benzeyen gergin, esnek bir burnu vardı. Uzun kolları, bacakları ve kuyruğu ona bir örümcek maymununu hatırlatıyordu ama koltuk altlarındaki ağlar daha çok uçan sincapları andırıyordu.

Eğer içinde bulunduğu ölüm kalım durumunu unutup yaratığı bir film için yaratılmış bir şey olarak düşünürse, sevimli olduğunu kabul edebilirdi. Büyük kulaklarından ve göğsünden gelişigüzel fışkıran parlak saç tutamları, onu çok fazla kahve içmiş, fazla çalışmış bir çizgi film karakterine benzetiyordu.

Üç cılız parmağıyla bardağı kaptı ve dışarı fırladı.

"Hayır! Bekle!" Alex ayağa kalktı ve onu takip etmeye çalıştı ama mağarasının önünde yüzüstü yığılana kadar sarmaşıkların arasında tökezlemeyi başardı.

Başının üst kısmına hızla vuran darbeler boynunu bükmesine neden oldu. Küçük yaratık uzun gövdesiyle onu bir akordeon gibi dürtüyordu. Sadece gözlerini kısarak ona baktığında, küçük, üç parmaklı elleriyle başını iterek mağaraya geri dönmesini sağladı.

Çılgın yaratık onu takip etti, kendini pürüzsüz bir top haline getirdi ve peşinden yuvarlandı. Yuvarlak şekliyle girişin yanında durdu ve yuvarlanmadan önce tekrar hareket etmeyi

planlamadığından emin olmak için bekledi. Alex başını çamurlu duvara yasladı ve nefes alış verişini sakinleştirdi.

Çok geçmeden, yaratık bir bardak su ve sümüksü, kıpır kıpır bir şeyle geri döndü.

Böcekler.

"Kulağa nankörlük gibi gelecek ama onları tekrar öldüremez miydin?" Alex, güdük bacaklı, özellikle şişman bir sümüklüböcek çıkışa doğru geri dönerken yüzünü buruşturdu. Küçük tüylü arkadaşı böceği kendisine doğru süpürdü ve kalçalarının üzerine oturarak ona keyifle baktı.

Alex şişman böceği parmaklarının arasına aldı ve höpürdeterek yemeden önce mide bulantısının geçmesini bekledi. İrkilmesini bastırdı ve sırıtmaya zorladı, sonra küçük arkadaşına başıyla selam verdi. "Sümüksü ama tatmin edici."

Sonraki birkaç gün içinde Alex kendini daha iyi hissetmeye başladı. Telaşlı hemşiresi izin verdiğinde dışarıda kısa yürüyüşler yapıyor, nehirde yıkanıyor ve ormanı yenilenmiş banyosu olarak kullanıyordu. Baş ağrısı onu sığınağına geri dönmeye zorlamadan önce Lily'nin izlerini arıyordu. Yeni arkadaşı da onun yanında daha rahat olmaya başlamıştı, artık zamanını eskiden olduğu yerde geçirmek yerine onun yanında uyuyordu.

Alex kucağında sımsıkı bir top gibi kıvrılmış halde uyuyan hayvana baktı ve kalın ama şaşırtıcı derecede yumuşak kürkünü okşadı. Elini üzerinde her gezdirdiğinde, ışıklı tüyleri hareket eden parmaklarının arkasında dalga dalga parlıyordu. Yaratıktan yayılan hafif ananas kokusu onu gülümsetti. Bu kadar yabancı bir yaratıktan bu kadar tanıdık bir koku almak tuhaftı ama bu koku, evini ve ailesini ne kadar özlediğini düşünmemesine yardımcı olacak kadar kalbindeki kemirici boşluğu dolduruyordu. Neredeyse yanında evinden bir parça varmış gibi. Tía'nın dairesini her ziyaret ettiğinde, üzerine biraz Tajín eklenmiş dilimlenmiş ananas onu her zaman beklerdi.

Bariyerlerini gıcırdatarak aşan anının acısı göğsünü delip geçti ve nefesini içine çekti. *Bunu düşünme. Bunu düşünme*. Onun yerine kucağındaki kıvrılmış topa odaklandı.

"Sana bir isim lazım dostum," diye fısıldadı.

Alex şu anki hayatını ya da başına gelenlerin tüm ağırlığını hissetmesine henüz nasıl izin vermediğini düşünmeyi reddetti. Bunu düşünmemek daha kolaydı. Yıllar süren olumsuz duyguları gömme ve görmezden gelme pratiği onun umutsuzluğa kapılmasını engelliyordu. Bu ve yeni uzaylı yardımcısı. O

Bu yabancı gezegende tek başına mahsur kalmıştı ve sahip olduğu tek arkadaş - Lily dışında tabii ki - bir şekilde yardıma ihtiyacı olduğunu bilen bu küçük şeydi.

"Aklımı başımda tutan tek şey sensin ufaklık."

Yaratık Alex'in avucunun altında yuvarlandı ve Alex bunun sevgi dolu bir sarılma olduğunu öğrendi. Alex sırıttı. "Wilson'a ne dersin? Tam olarak bir voleybol topu değilsin ama bunu görmezden geleceğiz."

Wilson'ı kendine çekerek yan tarafına kıvrıldı ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye başladı.

Bölüm 2

"Bu yoldan gitmemiz gerektiğine emin misin? Nehirde olduğundan daha da gergin görünüyorsun." Alex, Wilson'ın ona cevap veremeyeceğini biliyordu ama yine de ne yaptığını biliyor gibiydi, her zaman onu bir yöne çekiyor ya da başka bir yöne itiyordu.

Yeni küçük arkadaşına güveniyordu ama gözleri büyüdükçe ve orman gittikçe karardıkça, hata yaptığını fark edip etmediğini merak etmeye başladı. Belki de kızın ona kıyasla ne kadar yavaş hareket ettiğini anlamamıştı. Yüksek hızda yuvarlanmaya devam etti, sadece geri dönmek, bacaklarının arkasına çarpmak ve tekrar yuvarlanmak için.

Beş gün önce, çamurlu nekahet odasından çıktıklarında, Alex ve Wilson kıyı hâlâ açıktayken nehir boyunca yürümüşler ve kıyı şeridi sonunda kaybolduğunda aşırı büyümüş kıyıyı çiğnemişlerdi. Lily'nin ona öğrettiği bıçak yapma becerilerini kullanarak küçük bir bıçak üretmeyi başarmıştı. Bir şekilde izine yeterince yaklaşırsa Lily'nin onu takip edebileceğine inanmak istese de, aralıklarla yağan yağmurun nehri taşırması ve tüm işaretleri silip süpürmesi onu kuşkulandırıyordu. Bu yüzden, sık sık mola verdiklerinde Alex nehrin kıyısındaki ağır bir tahta parçasına özensiz bir mesaj kazıyordu. Zor bir işti ama en azından bir tür iz bırakıyordu.

Yumuşak, gri Henley'i, bayrak olarak kullanmak üzere kestiği parçalar nedeniyle her notta biraz daha kısalıyordu. Notlarını görünür bir yere koymaya çalışıyordu ama kimsenin onları görüp görmeyeceği konusunda karamsardı.

Üçüncü gün, sürekli baş ağrıları ve morarmış vücudu nedeniyle yavaş ve sefil bir yürüyüşten sonra nehirdeki bir çatala varmışlardı.

Bir tarafta sık bir orman, diğer tarafta ise siyah, sarp dağlara doğru uzanan daha parlak bir orman uzanıyordu. Alex durmuş, Wilson onu uğursuz ağaç çizgisine doğru itene kadar her yöne acınası bir şekilde bakmıştı.

Çok fazla ikna etmek gerekmemişti. Alex kaya tırmanıcısı değildi ve eğer bir şey varsa o da

Dağlara tırmanmakla ilgili filmlerden öğrendiği şey, ne kadar yükseğe çıkarsan o kadar soğuk olduğuydu. Karanlık, sıcak ormanda en azından sürekli hipotermi tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Zaten haftalardır ormanda yaşıyordu; bu bölümdeki manzara da aynı olacaktı, değil mi? Bildiğin şeytanla dans etmek daha iyidir.

Şimdi yaptığı seçim hakkında daha fazla düşünmediği için pişmanlık duyuyordu. Ormanın bu kısmı sadece karanlık değil, güneş ışığı da almıyordu. Son iki gecedir nehre yakın bir yerde uyumuşlardı ve uyandığı saate bakarak zamanı tahmin ederse, öğle vakti olmalıydı ama ortada ne güneş ışığı ne de gökyüzü vardı. Tek bildiği, gündüzleri uyuyor olabileceği ve şu anda aslında gece olduğuydu.

Onlar yürüdükçe zemin gittikçe aşağıya doğru eğimlendi, ama ağaçların tepeleri zeminle birlikte alçalmadı. Geniş kanopileri aynı yükseklikte kalırken, yer alçaldıkça alçalıyor, ta ki en büyük kızılçamlardan daha uzun ve daha geniş bir şekilde onun üzerinde yükselene kadar. Belki de gökdelenlerden bile daha uzunlardı ama yerden ne kadar yüksek olduklarını algılamak zordu.

Ormanın tavanı tam da bu şekildeydi; gökyüzünü kapatan ve ormanı kendi nemli mikro iklimine hapseden, veridyen ve deniz mavisi yapraklardan oluşan sağlam bir tavan. Hava yoğun ve buradaki tek ışık kaynağı olan ışık saçan bitki ve çiçeklerin güzel kokularıyla parfümlenmişti.

Dikenli sarı sarmaşıklar ağaçların devasa gövdelerini sararken ışıl ışıl parlıyor ve acı bir narenciye aroması yayıyordu. Gökkuşağı renklerindeki iri, ışıltılı çiçekler yere dökülüyor ve yollarını aydınlatıyordu. Böcekler ve hayvanlar bile parlıyordu.

Ağaçların alçak dallarından, ruhani İspanyol yosunları gibi tül gibi, ışık saçan iplikler sarkıyordu. Wilson bu ağaçların dalları boyunca koşuşturuyordu. Ne zaman duraklasa, yosunların arasında neredeyse kayboluyordu. Mükemmel bir şekilde kamufle olmuştu. Muhtemelen onu bu yöne doğru çağırmıştı çünkü geldiği yer burasıydı. Onu evine mi götürüyordu?

Bu büyülü yere bakarken, gazetedeki işi için sadece bir film eleştirisi yapıyormuş gibi davranabilirdi. Yine de buranın olağanüstü güzelliğini normalde haftalık makalesinde anlatacağı gibi anlatacak kelimeleri bulamadı. Göğsünde yersiz bir kıkırdama yandı. Eğer

Dünya'ya geri dönmeyi başarırsa, kaçırılma deneyimi hakkında koca bir kitap yazan o kaçık olacaktı. Zihni dolaşırken, olgun bir ağaç gövdesi büyüklüğünde devrilmiş bir dalın üzerinden tırmandı. Kaç kişi gerçekten kaçırıldığını iddia *etmişti*?

Uzakta yüzen büyük bir solucan sallanıyordu ve Alex yedi ayak boyunda, neon-pembe benekli mantarların arasından onu incelemek için bir an durdu. Parlak su rengi kanatları olan dört kanatlı bir kuş ağaçların tepesinden aşağı süzülerek solucanı hedef aldı.

Kıpırdayan yaratığı havadan almak için küçük gagasını açtı ama solucan aniden değişti. Solucanın arkasında keskin çizgiler parladı ve kıpırdayan nesnenin Alex'in iki katı büyüklüğünde bir yaratığın burnunun ucunda durduğu ve hiç de havada durmadığı ortaya çıktı. Vücudu iri ve sert, burnu ise bir gergedanın boynuzu gibi uzun ve sivriydi. Ucundaki küçük solucan, avını cezbetmek için kullanılan bir deri parçasıydı. Zavallı kuş yönünü değiştiremeden, yaratık onu yuttu ve vücudundaki parlayan çizgiler neşeyle parıldarken yuttu.

Alex eliyle ağzını kapattı ve nehre doğru kaçmaya başladı. Wilson onun omzuna atladı ve sıcak, tüylü bedenini boynuna dolayarak uzun burnuyla yanağını ısırdı. Her zaman onun ne hissettiğini biliyor gibiydi. Belki de medyumdu. Onu bu şekilde bulmuş ve iyileşmek için tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilmiş olabilir miydi? Küçük kurtarıcısının yanıt verdiği bir tür psişik yardım çağrısı mı göndermişti?

Alex büyük, kabarık kulaklarını kaşıdı ve daha temkinli bir şekilde yoluna devam etti. Wilson esnek gövdesini kullanarak yakındaki bir böceği havadan kopardı. İki uzun parmağının arasında ezdi ve kendisi için bir tane daha yakalamadan önce ona uzattı. Tıpkı bir hap almak gibi. Böceğin kanatları boğazında bir yol çizerken yüzünü buruşturarak yutkundu. Daha ne kadar böcek yemek zorunda kalacaktı? Sonsuza kadar mı?

Onları yemeye başladığından beri kilosu sabit kalmayı başarmıştı ve enerjisi her geçen gün daha iyiye gidiyordu ama yine de... böcek gibiydiler. Kıvrımlı ve tatsız, tabii ekşi değillerse. Ağabeyinin evindeki pazar yemeklerinin anıları zihnine sızdı. İçini çekti ve bir an için onları hatırlamasına izin verdi, sadece yeterince odaklanarak bir şekilde Cynthia'nın yemeklerinin tadını almaya çalışıyordu.

Artık Pazar yemekleri olmayacaktı. Göğsü genişledi ve yutkundu. Hemen kendini kapattı.

düşüncelerini. Şu anda yıkılacak ne enerjisi ne de güvenliği vardı.

Uzaktaki ağaçlar da buradakilerden farklı görünmüyordu. Ne kadar uzağa gideceklerdi?

"Tamam, Wilson. Beni nereye götürüyorsun? *İnsanları* bulmam lazım, alınma."

Başlangıçta, Lily ile birlikte kendilerini esir alan uzaylılardan kaçtıklarında, bir daha asla başka bir uzaylıyla karşılaşmak istemediğinden emindi. Ancak birkaç hafta sonra korkunun etkisi geçmiş ve gerçek yemek ve sıcak bir yatak için duyduğu çaresizlik onun yerine yerleşmişti. O ve Lily şiddetle ayrılmadan önce bir şehir aramaya karar vermişlerdi, şimdi de bunu yapmaya çalışacaktı. Bu dünyadaki insanların hepsi kötü olamazdı, değil mi? Hepsi insanları hapsedip deneyler yapmak istiyor olamazdı. En azından kendine sürekli bunu söylüyordu.

Wilson onun omzundan atladı ve kollarını açarak yere doğru süzüldü. İri, sarı gözleri onunkilerle buluştu ve bir top gibi kıvrılıp nehir boyunca yuvarlanarak gözden kayboldu.

Alex onu takip ediyor, küçük bir uzaylı istediği için amaçsızca dolaşıyor olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Arada sırada geri dönüyor, ona küçük meyveler, kuruyemişler ve bazen de su veriyordu. Kız yiyecekleri minnetle tüketti ama suyu yudumlamadan önce durakladı.

Bunu yüksek sesle dile getiremeyecek, hatta üzerinde yoğunlaşamayacak kadar endişeliydi ama dün midesi biraz tuhaf hissetmeye başlamıştı ve daha da iyiye gitmemişti. Lily onu arıtılmamış su içmemesi konusunda defalarca uyarmıştı ama kahretsin, o Lily değildi. Çubuklardan ateş yakmak için MacGyver'lık yapamazdı.

Alex içini çekti ve suyu içti. "Nasıl olsa artık içindeyim."

Hiçbir uyarı olmadan orman sessizliğe büründü. Alex donakaldı ve umutsuzca Wilson'ı aramaya başladı. Ormandaki milyonlarca parlayan nesnenin yarısı da karanlığa gömülmüştü; sadece bitki yaşamı aydınlık kalmıştı.

Kötü. Kötü. Kötü. Kötü. Kötü. Bu gerçekten kötü. Başka ne yapacağını bilemeyen Alex yere çömeldi ve kıpırdamadan durdu. Bir şey ormandaki yaratıkları korkutup saklanmalarına neden olmuştu. İç organları sıvıya dönüştü ve fokurdadı, homurdandı ve etrafındaki sessizliği bozdu. *Lanet olsun.*

Önündeki koşuşturma sesleri tüm kaslarını germişti. Wilson, uzun, jilet gibi keskin otların arasından yuvarlanarak ayaklarının dibinde belirdi ve en az onun kadar dehşete düşmüş görünüyordu. Üç parmağını bileğine doladı ve onu ileri doğru itti, artık kararmış olan gözleri her yöne bakıyordu. Tam hareket etmeye başlamıştı ki, ağır bir sarsıntı avuçlarını yere bastırdı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yakınlarda çok büyük bir şey vardı.

Wilson da olduğu yerde dondu, uzun gövdesi titriyordu. İlkinden daha şiddetli bir başka titreşim avuçlarının altında sarsıldı. Wilson'ın içinde bir şeyler koptu ve Alex'in bileklerini tutarak onu nehre doğru sürüklemeye çalıştı. Alex suya doğru atılmadan önce bir kalp atışı kadar direndi.

Arkana bakma. Ne zaman arkalarına baksalar ölürler. Eğer geriye bakarsan, bir şeye takılıp düşersin ve o da seni yakalar. Alex şimdi geriye bakan her film karakterinin hissettiği dürtüyü anlıyordu. Bunu yapmamalıydı ama onu neyin takip ettiğini ya da ne kadar uzakta olduğunu bilmemek neredeyse kovalanmaktan daha eziyetliydi.

Gürleyen ayak sesleri bacaklarını titretti ve hızını artırmaya çalıştı. İleride Wilson'ın nehrin ortasına dikilmiş büyük bir kayanın üzerinde kısa kollarını salladığını görebiliyordu.

Kalbi göğsünde gümbürdeyerek suya ulaşmak için çabaladı. Tepesinde siyah bir ışık süzüldü ve kemiklerini sarsan bir gürültüyle önüne indi. Sekiz ayak boyunda bir canavar, mürekkep siyahı üç gözünü birden ona doğru kırpıştırdı. Kalın, dört ayaklı gövdesi ve büyük, yuvarlak yüzü onunla nehir arasında kare şeklindeydi. Başka bir şey düşünmeden çığlık attı, döndü ve ters yöne doğru fırladı.

Parlayan yaprakların arasından geçerek, ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ormanda kayarak ilerledi. Yaratığın sıcak nefesinin omuzlarına değdiğini hissedebiliyordu. Onunla oynuyor muydu?

Bir ağacın dibindeki düğümlenmiş bir kök grubunda küçük bir açıklık sağında belirdi ve karanlık boşluğa sıkışmaya çalışırken kalçalarını kökler boyunca sıyırarak daldı. Alex vücudunu canavardan olabildiğince geriye doğru bastırdı. Yaratığın etli kolu ve pençeli pençesi köklerin arasında, göğsünden sadece birkaç santim ötede ona doğru hamle yaptı.

Görünmeyen yaratıklar bacaklarının ve ellerinin altında kıvranıyor, aniden istila eden davetsiz misafirden mutsuz oluyorlardı.

onların alanı. Birkaç ıska hamleden sonra yaratık kolunu tekrar açıklıktan içeri kaydırdı. Alex kalbinin kulaklarında çarptığını duyabiliyordu. Köklerdeki boşluklar arasından korkunç yaratığın yüzünün parçalarını seçebiliyordu. Ne bekliyordu acaba?

Sırtında bir tür işaret olduğunu düşündüğü büyük sarı bir deri fırfır kalktı ve boynunu bir uydu anteni gibi kapattı. Pürüzsüz, siyah yüzü buruşup, daha da genişleyerek yuvarlak, oyuk bir ağız görünene kadar açılırken, kanı damarlarında buza dönüştü. Sıra sıra dizilmiş keskin dişlerden tükürük damlıyordu. Yaratığın iri göğsü kükremeye hazırlanır gibi genişledi ve Alex içgüdüsel olarak ellerini kulaklarına götürdü.

Beklediği aslan sesi yerine, zihnini titreşen bir çığlık doldurdu, acı içinde çığlık atana kadar kafatasının içinde kesildi ve bıçaklandı. Acıya rağmen gözlerini açmaya zorladı, bulanık görüşünde umutsuzca bir kaçış yolu aradı. Kulaklarından gelen yapışkan, sıcak ıslaklık bileklerinden aşağı damlıyordu.

Ses aniden kesildi. Alex yaratığın büyük bir nefes daha aldığını gördü ve bir sonraki kükremenin sonunda öleceğini, beyninin içinin korkunç ses dalgasıyla sıvılaşacağını biliyordu.

Gümüş ve siyah bir ışık yaratığın üzerinde aniden parladı. Yaratık tökezleyerek geri çekildi ve Alex boynunun etrafındaki sarı deride sızan bir kesik seçebildi. Deri şimdi yüzünün yan taraflarına doğru buruşuk bir şekilde uzanıyordu. Canavar sanki ne olduğunu yeni fark ediyormuş gibi, Alex'in kulaklarına hâlâ acı veren ama o kadar da güçten düşürücü olmayan bölük pörçük bir çığlık attı. Acı içinde başını sallayarak uzaklaştı.

Alex titreyen ellerini indirdi ve avuçlarındaki parlak kırmızı kana baktı. Midesindeki bulantıyla savaşmak için birkaç derin nefes aldı. Bir dizi keskin, acı verici bıçak darbesi her zaman var olan baş ağrısını artırırken başını ellerinin arasına aldı. Kulaklarını zorlayarak bir şeyler duymaya çalıştı... herhangi bir şey. Orman hâlâ sessiz miydi? Yoksa duyma yetisini mi kaybetmişti?

"Test, test," diye fısıldadı. Rahat bir nefes alarak başını salladı. Ses tizdi ama duyabiliyordu.

Alex kararlılığını çelikleştirerek kendini köklerdeki boşluğa doğru ilerlemeye zorladı. Bunun hiçbir faydası yoktu.

Burada bir ördek gibi saklanıyordu. Belki Wilson hala-

Parlayan siyah bir kol köklerin arasından bir kez daha fırladığında irkildi. Oyuğuna geri çekildi, görüşü şoktan geçici olarak dalgalandı. Elleriyle kulaklarını tekrar kapatarak kolu inceledi. Bulduğu şey karşısında elleri titredi. Bu pençe uçlu bir pençe değildi... bu bir eldi. Çok büyük bir el, ama yine de insansı. Beş normal görünümlü parmak kalın bir ön kola uzanıyordu ve hepsi siyah bir malzemeyle kaplanmıştı.

"Haydi. Sefa yakında dönecek. Gitmemiz gerek," diye fısıldadı dışarıdan derin bir erkek sesi. Parmaklarını büktü.

Alex elini kaldırdı, sonra durakladı. Bir adam onu bir şekilde burada bulmuştu. Bu sadece bir tesadüf müydü, yoksa onun kaçırılmasını ve hapsedilmesini planlayan adamlardan biri miydi? Ve onu nasıl anlayabilirdi? Onu kaçıran adamlarla iletişim kurabilmişti. Kulağına bir çevirmen yerleştirmişlerdi. Bu adamda da var mıydı?

Başka bir seçeneği var mıydı? Wilson'ın nerede olduğunu bilmiyordu ve bilse bile, sefa gibi yaratıklar etrafta dolaşırken burada daha ne kadar hayatta kalabilirdi?

Pişman olmamak için dua ederek uzatılan eli tuttu ve kendini köklerin düğümünden çekip çıkarmasına izin verdi. Tekrar ayağa kalktığında elini çekti ve adama baktı. Görülecek pek bir şey yoktu -daha doğrusu görülecek çok şey vardı; ne de olsa iriydi- ama tepeden tırnağa siyah bir tür takım elbiseyle kaplıydı. Yüz hatlarına dair hiçbir ipucu seçemiyordu.

"Yaralandın mı? Koşabilir misin?" diye gürledi, kızın biraz daha dik durmasını sağlayan bir ses tonuyla. Adam kıpırdamadan duruyordu ve gözlerini göremese de sanki onu inceliyorlarmış gibi hissediyordu.

Acı dolu bir kükreme duyuldu ve ikisi de başlarını o yöne çevirdi.

"Gerçekten başka seçeneğim yok, değil mi?" Alex derin bir nefes alarak koşmaya hazırlandığını söyledi.

Adam onun dirseğini kavradı ve sesin geldiği yönün tersine doğru koşmaya başladı. Adımları sessiz ve hızlıydı. Alex onun yanında kendini serseri bir fil gibi hissetti.

Devrilmiş bir dalın üzerinden atlarken, "Kürkünü kestim, böylece artık ses dalgalarıyla öldüremez, ama artık izini bulduğuna göre sen ölene kadar durmayacaktır," diye açıkladı.

Dünya'daki büyük bir ağaç boyutunda. "Daha hızlı hareket etmelisin."

Alex arkasından derin nefesler aldı, onun bu kadar hızlı hareket etmesine şaşırmıştı. Sesi soluğu kesilmiş gibi bile gelmiyordu. "Ben... biyonik... kadın değilim." Sefa'nın öfkeli çığlığı giderek yaklaşıyordu. Ondan kaçamayacaklardı. *Düzeltiyorum*, o değildi. "Bırakın beni. Ben yine saklanırım," diye nefes nefese başka bir gizli yer aradı ama bulamadı.

Durdu, başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve içini bir korku kapladı. Teklifi yapmıştı ama adamın gitmeyi reddedeceğini umuyordu.

Ağaçların arasından gelen sefa sesi artık sadece birkaç metre ötedeydi. Adam sinirli bir kükremeyle onu belinden yakaladı ve havadaki sarkık bir dala atladı. Bir saniye önce yerdeydi, şimdi ise yerden onlarca metre uzaktaydı. Nasıl bu kadar yükseğe zıplayabilmişti?

Kız onun insanüstü gücünü daha fazla düşünemeden, adam onu ağaçtaki tüneklerinin geniş gövdesine yasladı ve ardından tuhaf bir dilde konuştu. Takım elbisesinin siyah kumaşı, o güne kadar gördüğü en yakışıklı adam üzerine gelene kadar katlanıp gitti. Takım elbise, omzuna yapışmış küçük bir kumaş karesine dönüştü. Sanki dev bir balonun içinde duruyorlarmış gibi etraflarında belli belirsiz bir ışıltı parlıyordu.

Sefa'nın kükremesi ve ağaçların arasından gelen sesi sustu, hışırtılı ayak sesleri kesildi. Takip etmeyi bırakmış mıydı? Yoksa sadece geçici olarak izlerini mi kaybetmişti? Adama ne olduğunu sormak istedi ama korkusunu artıran adrenalin, aşağıda bir yerlerde gizlenen sefa ve adamın yeni ortaya çıkan görüntüsü arasında Alex bir an için ne diyeceğini bilemedi.

Altın sarısı saçları başının arkasında bir yerde düğümlenmişti ve kız onu incelerken açık yeşil gözleri yüzünde geziniyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama adam büyük, sert bir avucunu dudaklarına bastırdı ve fısıldadı: "Ne kadar çok ses çıkarırsak o kadar çok enerji tükenir. Giysim iki kişiyi gizlemeye alışık değil. Başarısız olmadan önce ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

Alex tenindeki hafif baharat kokusunu duymazdan gelerek avucunun içine doğru başını salladı. Elini kaldırdı ve omzunun hemen üzerindeki gövdeye düz bir şekilde koydu. Bakışlarını ormanın zeminine çevirdi ve

Onun dikkatinin dağılmasını, geri kalanını keşfetmek için bir fırsat olarak değerlendirdi. Sırtındaki çantaya giden kayışlar iri omuz kaslarını vurguluyordu. Kısa kollu bordo üniforma üstü geniş göğsünü kaplıyordu. Dar belindeki siyah pantolonun içine sokulmuştu.

Kendini onun sağlam ve gözü kara tavrına kaptırmıştı. Kasları gergin bir şekilde duruyordu, öfke ya da korkudan değil, hazırlıktan. Bir şeyler yetkinlik ve beceriyi haykırıyordu.

Dikkati kulağının yanındaki ön kola kaydı ve etkileyici pazusuna doğru ilerleyen kordonlu kasın ilerleyişini takip etti. İnce, yanardöner dövmeler yukarı doğru kıvrılıp bükülerek kolunun mükemmelliğini artırıyor, ta ki kalın gömleğinin kenarında kaybolana kadar. Omzunun hemen altında uzun, kılıflı bir bıçak vardı ve mor kanın nemli bir lekesi kılıfın kumaşından sızarak pürüzsüz, soluk tenini bozuyordu.

Orman zemini sessiz kaldı ve Alex sakinleşmeye başladı. Başardılar mı? Kaçmışlar mıydı?

Dikkatini elindeki soruna odaklamaya çalıştı ama bakışlarının adama doğru kaymaya devam ettiğini fark etti. Belki de az önce hayatını kurtardığı için ondan bu kadar etkilenmişti. Ya da belki de Ray'e çok uzun süre takılıp kalmıştı. Bu adamın Ray olmadığı kesindi.

Dünya'daki erkek arkadaşı iyiydi... iyiydi... şu an için kabul edilebilirdi. Ama bir süredir onun doğru kişi olmadığını biliyordu. Onun kontrolcü yanının küçük ipuçları giderek daha sık ortaya çıkıyordu. Tía Vero'nun ondan *nefret ettiğinden* bahsetmiyorum bile. Ailesinin sevmediği biriyle uzun süre birlikte olmayı hayal bile edemiyordu.

Aşağıdan gelen bir hareket gözlerini aşağıya doğru çekti. Sefa ağaçların arasında sinsice ilerliyor, geniş ağzını farklı yönlere doğrultuyordu. Ağzını duymak için de mi kullanıyordu? Adam ona korunacaklarını söylemişti ama Alex yine de kendini yaratıktan uzaklaşırken buldu. Üzerinde görünmeden dursa bile, hâlâ derisini ürperten bir başka dünyalılık yayıyordu. Aramaktan vazgeçmesi için burada daha ne kadar beklemeleri gerekecekti?

Etraflarını saran ışıltı titredi ve bir dizi uzaylı sembolü kayarak geçti. Titreşim, bir tür uyarı gibi aralıklı olarak titreşmeye devam etti. *Tehlike, Will Robinson.*

Adam sıkı bir çeneyle burnundan nefes verdi ve ona baktı. Pırıl pırıl parlayan

baloncuğa, sonra ona, sanki ona bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi. Kadın sadece bakıp geçince, adamın kaşları boyun eğerek düştü ve ona doğru bir adım attı. Vücudunu onunkine bastırdı. Kadın irkildi. En iyi arkadaşının annesinin de dediği gibi, *tazelenmek* için uygun bir zaman değildi. Düz burnuyla ona baktı ve başını tekrar parıltıya doğru eğdi. Artık yanıp sönmüyordu.

Ah. Tazelenmiyor, sadece aküyü koruyor. Tamamdır.

Zengin kokusu ve iri bedeninden yayılan sıcaklık onu koza gibi sarmıştı. Beyni bir anda adamın kaslı karnının ve göğsünün gövdesine yapıştığının farkına vardı. Ve daha aşağıda, kalçalarının karnına bastırdığı yerde, hissettiğini bile düşündü-

Hemen altlarından sefa bir çığlık daha attı. Ses eskisi gibi kafasının içinde yankılanmıyordu ama yine de inanılmaz derecede yüksekti. Kulaklarını saldırıya karşı koruyamadan, adam avuçlarını yüzünün iki yanında düzleştirmişti. Başını kaldırıp adama baktı ve bir irkilmenin gölgesini gördü. Kulaklarını kapatmak için kendi ellerini kaldırdı. Adamın gözleri kısa bir süreliğine açıldı, irislerindeki altın rengi benekler parıldıyor gibiydi. Çığlık bitene kadar öylece durdular, kendi yüzleri yerine garip bir şekilde birbirlerinin yüzlerini tuttular.

Sefa onların yakınlarda olduğunu fark etmiş olmalı çünkü aşağıda küçük daireler çizerek dolaşıyordu.

Sonunda sessizleştiğinde, adam ellerini bıraktı ve fısıldadı, "Kıyafet daha fazla dayanamaz. Onu öldürmem gerek."

"Öldürmek mi?" Alex tereddüt etti. Elbette iri bir adamdı ama o şeyin zarar vermek için yakınına bile gelmesine gerek yoktu ve söyleyebildiği kadarıyla elinde sadece bir bıçak vardı. Daha önce sürpriz bir saldırıyla onu yaralamayı başarmıştı ama onu öldürmeyi nasıl umuyordu ki? "Nasıl?"

Ağzının bir tarafı eğildi ve göz kapakları hakarete uğramış gibi bir kıl kadar daraldı, ama sonra odağı sefaya geri döndü. Pırıltılı sınırlarının kenarlarındaki titreşim bir kez daha yanıp sönmeye başladı. Uzun otlardan oluşan küçük bir grubun dibini eşeleyen hayvana doğru baktı. "Emin değilim ama..." Kararlı bakışları tekrar onunkilerle buluştu. "Gerçekten başka seçeneğim yok, değil mi?"

Alex gergin bir kahkaha attı. Ölümcül bıçağını kınından çekerek uzaklaşmaya başladı ama kadın

elini bileğine koyarak onu durdurdu. Bu adam, büyük olasılıkla, reddettikten sonra ölecekti.

onu terk etmek için.

Önce eline, sonra gözlerine baktı, koyu sarı kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. Kendisine ne olduğunu bilmeden ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi ve onu öptü. Çok hızlıydı ve uzaklaşmadan önce onun da kendisini öpmesini beklemedi.

Başı hâlâ hafifçe yana eğik bir şekilde ona bakıyordu. Kafası daha da karışmış görünüyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu etraflarındaki parıltı hızlanırken. Bakışlarını ondan ayırmadan birkaç adım geri atarak, "Auzed," diye cevap verdi. "Ölmemeye çalış, Auzed."

Kaşları gevşedi ve yüz hatları bir kez daha kararlı hale geldi. Sessiz bir baş hareketiyle döndü, hayvanı bulmak için yeri taradı ve zıpladı.

Bölüm 3

Zed yaratığın hemen arkasından yere çakıldı. Bhadsit giysisi son şarjını inişini susturmak için kullandı ama sonra omzuna yapışana kadar geri çekildi, zararsız bir siyah malzeme parçası. Sefa yine de ona doğru döndü, muhtemelen kalbinin gürleyen ritmini algıladı. Damarlarında akan kanın sesini duyabiliyor muydu? Dudaklarındaki dişi kokusunu alabiliyor muydu?

Onu bulmuştu. Üstü başı kir içindeydi, yaralıydı, kokuyordu ve çok zayıftı ama onu canlı bulmuştu. Onun ve Lily dedikleri diğer insanın burada bu kadar uzun süre tek başlarına hayatta kalabilmiş olmalarını hâlâ aklına sığdırmakta zorlanıyordu ama işte oradaydı. Alejandra. Ve ilk karşılaşmalarında ağzını onunkine dayamıştı.

Tanrıça aşkına, bunu neden adam çatışmaya girmeden hemen önce yapmıştı? Onun dikkatini dağıtarak ikisini de öldürtmeye mi çalışıyordu?

Sefa ona doğru hücum etti, sarı fırfırları kafatasının dibinde işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Zed, kanın metal tınısı burnuna çarpana ve ılık sıvı ellerini kaplayana kadar yan tarafını keserek ondan kaçtı.

Onu öpmüştü. İnsanların partnerleriyle yapmaktan hoşlandıkları o tuhaf ağız oyununu yapmıştı. Zihni öpücüğe odaklanmış halde sefanın yanından kayarak geçerken, sefanın kuyruğu fırladı ve ayak bileğine dolanarak bacaklarını altından çekti. Sefa güçlü kuyruğunu kullanarak onu büyük bir ağaç gövdesine doğru fırlatırken, Zed'in bıçağı da uçtu.

Zed ayağa kalktı ve bir şeylerin kırılıp kırılmadığını ya da sadece öyle mi hissettiğini merak etti. *İkimizi de öldürtecek!* Bugünlerde emrindeki erkekleri kontrol etmekte bu kadar zorlanmasının nedeni de tam olarak buydu. İnsan dişileri çok kafa karıştırıcıydı.

Daha önce bir sefa ile hiç karşılaşmamış olsa da, kesinlikle daha kötüleriyle dövüşmüştü. Yaratığı yok etmesi bu kadar uzun sürmemeliydi. Ve kaçabilmeleri için onu çabucak öldürmesi gerekiyordu. Artık Sauven topraklarında olduklarına göre, bir sefanın öldürülmesi yasa dışıydı ve bu yaratıklar orman şehri halkı tarafından kutsal sayılıyordu.

Yumruklarını kıvırdı, silahını bulmak için yeri ararken sefa ile karşı karşıya geldi. Onu bir metre ötede, soluk beyaz bir çiçeğin altında gördü. Sefa ona doğru gürledi ve çoğu avı olduğu yerde durduran korkunç, titreşimli kükremesini çıkardı. Kulaklarını kapatarak sağa doğru hamle yaptı ama canavar bu sefer daha iyi biliyordu. Onu takip etti, dişlerini sırtına ve yan tarafına geçirdi, tam o sırada yolundan fırladı ve beceriksizce yuvarlanarak yere düştü. Omzundan uzun bir kumaş parçası düştü ve sefa'nın çantasını parçaladığını fark etti.

Ağaçların tepesinden belli belirsiz bir soluk sesi duyuldu. Gerçekten de onun bu hayvanı yenemeyeceğini mi düşünüyordu? Onu bu yüzden mi öpmüştü? Hayatının son anlarında onu rahatlatmak için bir veda hediyesi olarak mı? Bu bir hakaretti.

Ayağa fırladı ve yan tarafındaki keskin acıyı görmezden gelip bıçağını almak için eğilerek etrafında döndü. Gümbür gümbür ayak sesleri hemen arkasındaydı. Sefa'nın iğrenç nefesi ensesinde dolaşıyordu.

Dizlerini büken Zed bir takla attı ve canavarın üzerine binerek yere indi. Tepki vermesine fırsat vermeden öne doğru eğildi ve bıçağı orta gözünün derinliklerine gömdü. Beyni yavaşça ölürken diğer iki gözü senkronize bir şekilde yanıp söndü.

Zed parçalanan sefanın yanından kayarak çantasına doğru hızlı bir hamle yaptı ama çok geç kalmıştı.

Devasa yaratık üzerine yığıldı. Bir iniltiyle kılıcını pantolonuna sildi, sonra da kınına soktu. Doğruldu ve Sefa'nın bedeninin ölüme karşı verdiği mücadeleyi izledi. Yaratıkların meşhur olduğu o unutulmaz son şarkı her an gelebilirdi.

Tam da tahmin ettiği gibi, sefin büyük ciğerleri havayla doldu ve aşkın bir melodiyle birlikte son nefesini verdi. Yumuşak ve sakin olan şarkı son nefesini verirken, melodi tamamen kesilene kadar yumuşak perküsyon Zed'in tenini sıyırıp iliklerine işledi. Zed kendisine rağmen göğsünün sıkıştığını fark etti.

Başını sefa'ya doğru eğdi ve bir anlık saygıyla gözlerini kapattı. Bu yaratıklar eski dünyalarından bu gezegene taşınan az sayıdaki canlıdan bazılarıydı ve türlerinin son örnekleriydi. Yavaşça elini

sefanın gövdesine koydu ve kısık bir sesle, babasının bir keresinde evinden uzakta ölmek üzere olan bir mojak askerine söylediğini duyduğu bir şeyi tekrarladı. "Çok uzaklara gittin ama yine de

yolculuk daha yeni başladı."

Bir nefes daha aldıktan sonra Zed arkasını döndü. Alejandra'yı bıraktığı yere baktı ve onu dizlerinin üzerinde buldu. Kara kaşları çatılmıştı ve sessiz gözyaşları kirle kaplı yanaklarında izler bırakmıştı.

Derin ve kontrollü bir nefes alarak onun altında durmak için hareket etti. Zonklayan yaralarından yapışkan kan sızıyor ve kolunun iç kısmını kaplıyordu. Kadın, giysisi olmadan ve aldığı yaralarla atlayamayacağı kadar yüksekteydi. Buraya gelmek için kullandığı ve şimdi ağır yaratığın altında, çantasının içinde sıkışıp kalmış olan şık speeder da işe yaramıyordu. Sefa'yı kaldırmak için en az üç *yaralı olmayan* erkek gerekecekti. "Aşağı atla. Ben seni yakalarım." Adam kollarını kaldırdı ama kadın onun dediğini yapmak yerine şoka girmiş gibi göründü.

"Ben... atlamak mı?" Adamın pazusundan damlayan kırmızı sıvıya dikkatle baktı ve kelimelerini telaffuz ederek "Kanaman var" dedi.

Kollarını indirdi ve kızgınlığını yüzünden uzak tutmaya çalıştı. Onun hafif bedenini yakalayamayacak kadar yaralı değildi. Ona bakmaya devam ederken ellerini kalçalarına koydu. Demek onun öleceğini düşünmüştü. Bu fikir nedense canını sıkmıştı.

"Şu anda oraya atlayamam ama seni yakalayabilirim. Atlamak istemiyorsan tırmanmayı deneyebilirsin sanırım." Sesini eşit tuttu, yine de ona emirlerine uymasını emretmek istiyordu, tıpkı her gün denetlediği muhafızlara yaptığı gibi. Auzed ya da arkadaşlarına göre Zed -pek arkadaşı olmadığı için daha çok ailesi diyebiliriz- İnci Tapınağı'nın baş muhafızıydı. Bu unvan prestijliydi, her Tremantian askerinin arzuladığı bir şeydi. O ve gözetimi altındaki muhafızlar, şehirlerinde hâlâ var olan ve İnci Tapınağı'nda yaşayan az sayıdaki dişiyi koruyordu. Dolayısıyla, Alejandra da artık onun gözetimi altındaydı.

"Tırmanmak mı? Delirdin mi sen? Tutunacak bir şey yok. Burası tek dal gibi bir şey," diye yardımcı olmayan bir şekilde karşı çıktı.

Zed öfkesinin yükseldiğini hissetti ve buna karşı koydu. Yorgundu, yaralıydı ve bugün Sauven topraklarına davetsiz girerek bir değil, sefayı öldürerek iki yasayı çiğnediği için utanıyordu.

Son iki hafta boyunca, çeşitli asker grupları ve/veya Tapınak muhafızları ormanları tarayarak bir İsyancı tesisinden kaçıp ortadan kaybolan iki kadını aramıştı. Önce Manta Ormanı'nı aramışlar, ardından da sık Sauven Ormanı'na inmişlerdi. Kraliçe, batıda okyanusa, kuzeyde Kara Dağlar'a ve kuzeybatıda Sauven şehir sınırlarına ulaştıklarında aramalarının sona ereceğine karar vermişti.

Auzed dişilerin öldüğüne inanmıştı ama yine de Kraliçe'nin emirlerine uyarak aramaya devam etmişti. Birkaç saat önce Kraliçe, ormanın güneybatı sınırını tarayan küçük arama ekibiyle temasa geçmiş ve kayıp insanlardan birinin sağ salim bulunduğu ve Verakko'nun yanında olduğu konusunda onu uyarmıştı. Kraliçe diğer dişinin bilinen son yerini tarif etmiş ve o da diğer iki muhafızla birlikte hemen Chisnop Nehri'ne gitmiş.

Kendisi Sauven ormanının kalbine doğru seyahat ederken, iki muhafızını nehrin doğu kıyısını ve ötesindeki ormanı araştırmaları için göndermişti. Muhafızlarına, Kraliçe'nin kayıp insanı Sauven topraklarında yasadışı olarak aramak için ek özel isteğinden bahsetmemişti. Herhangi bir yasayı çiğneme fikrinden nefret ediyordu ve Kraliçe'nin bunu kendisinden istemesinden pek memnun değildi, ancak neden istediğini anlıyordu.

Kraliçe'nin insanların varlığını dünya çapındaki Clecanian liderlerine açıklamasının ardından Sauven, keşfedilen tüm insanları tıpkı diğer vatandaşlarına yaptıkları gibi evlilik törenlerine katılmaya zorlayacaklarını bildiren şehirlerden biri olmuştu. Alejandra'yı Tremanta'ya geri götüremezse aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktı; orada insanlara kültürleriyle uyumlu haklar sunmak için yasalar çıkarılmaya başlanmıştı bile.

Şimdi ona bakın, yasadışı bir şekilde kurtardığı dişiye, ona daha fazla yardım etmesine izin vermesi için yalvarıyor. Onun şu anki ruh halini ve öfkesine ne kadar zayıf bir şekilde tutunduğunu bir anlayabilseydi, hiç düşünmeden itaat ederdi.

"Atla Alejandra," diyerek dişlerini sıktı ve kollarını tekrar uzattı.

"Tamam, tamam." Koyu renk saçlarının dağınıklığını yüzünden uzaklaştırdı ve dalın kenarına oturdu. Altın bir yüzüğü parmağının etrafında döndürürken kendi kendine mırıldandığını görebiliyordu ama

ne söylediğini tam olarak anlayamadı. Yüzünü kaplayan kirin arasından bile, öne doğru eğilip yere doğru bakarken sıcak, kahverengi teninin bir ton solduğunu fark etti. Gözlerini kapattı ve tam kendini bırakacaktı ki göz kapakları tekrar açıldı: "Bekle, adımı nereden biliyorsun?"

"Atla!" diye bağırdı, sabrı taşmıştı.

Yukarıdan bir ses aşağıya seslendi, "Şimdi, şimdi. Atlamanıza gerek yok. Ama ikinizin de bizimle gelmesi gerekiyor."

Zed irkildi. Yakalanmışlardı. Döndü ve yüzen nakliye platformlarına binmiş küçük bir Sauvenian korucu birliği gördü. Öfkeli bakışları ölü sefaya doğru kayarak havada asılı duruyorlardı.

Küçük bir tuey, koruculardan birinin omuzları üzerinden sürünerek Alejandra'ya doğru süzüldü.

"Wilson!" diye haykırdı ve yaklaşan tuey'i sıkıca kucakladı.

İçindeki kin kaynıyordu. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordu ama insan onları yakalatmıştı.

Korucular aşağı indi. İki korucunun kendisini, kendi korucusunun altından ekstra büyük bir taşıma platformu çıkaran kayıtsız bir erkeğe doğru çekmesine izin verdi. Kalın kuyruğunu çevreleyen çok sayıda başarı bandı, onun gruptaki en yüksek rütbeli korucu olduğunu gösteriyordu.

Zed'i taşıma platformunda oturur pozisyona getirip ellerini ortadaki bir halkaya kelepçelediklerinde, yakalandığını duyan Kraliçe'sinin ne yapacağını merak etti. Hâlâ pazusuna bağlı olan telsizi bir korucu tarafından alındı. Emri verdiğini inkâr edip onu kaderine mi terk edecekti? Yoksa itiraf edip bölgesel Sauvenialıların gazabına mı uğrayacaktı?

Alejandra'nın arka planda tartıştığını duyabiliyordu ama bunu duymamaya çalıştı. Arkadaş olduğu küçük tuey bu koruculari onlara getirmişti. Bu karmaşanın içinde olmalarının sebebi o insandı. Eğer daha önce atlamış olsaydı, yarım mil ötedeki sınıra koşabilirlerdi.

"Bunun için üzgünüm ama bir sefa öldüğünde prosedür böyle," dedi koruculardan biri Alejandra'yı nazikçe Auzed'in karşısındaki pozisyona getirip bileklerini onunkilerin yanına kelepçelerken. Korucu, Alejandra'nın kelepçelerini dikkatle tuttu ve uzaklaşmadan önce çok sıkı olmadıklarından emin oldu. Öte yandan Zed'in kelepçeleri o kadar sıkılmıştı ki, kalıcı morlukları olacağından emindi.

Ona baktı; iri kahverengi gözlerinin akları kızgın, patlamış kan damarlarıyla gölgelenmişti. Bu, kanayan kulak zarlarıyla birlikte Sefa'nın ölümcül kükremesinin bir ürünüydü. Birkaç dakika sonra bile oraya ulaşmış olsaydı, ölmüş olacaktı.

"Neden-" diye söze başladı ama adam başını sallayarak sözünü kesti.

Bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermeden önce korumalarının bir şey duymasını istemiyordu ve ayrıca öfkesini yatıştırmak için zamana ihtiyacı vardı. Aklının mantıklı kısmı bunun onun suçu olmadığını biliyordu. Sadece içine düştüğü duruma ve onun bu duruma zerre kadar yardımcı olmamasına kızmıştı. Aslında bir noktada koşmayı bırakmış ve ondan kendisini terk etmesini istemişti. Onun ne tür bir erkek olduğunu düşünüyordu?

Muhbir tuey süzülerek aşağı indi ve olabildiğince mutlu bir şekilde kucağına yerleşti. Sonra büyük sarı gözlerini açtı ve ona bir bakış fırlattı. O da kaşlarını çattı. *Hislerimiz karşılıklı.*

Bölüm 4

Yeni gelenler ikisini de büyük bir yüzer platforma bindirip ellerini bir tür yüksek teknoloji ürünü kelepçelerle bağlarken Alex, Auzed'den aldığı ipuçlarıyla sessiz kaldı. Bu adamlar şimdiye kadar gördüğü en uzaylıya benzeyen yaratıklardı. Zarif vücutları ve uzun, esnek kuyrukları vardı. Kulakları hem üstten hem de alttan sivriydi ve geniş, ışıltılı gözleri insan gözleri için biraz fazla büyüktü. Animelere özgü boyutları bu karanlık ormanda görmelerine yardımcı olmalı.

Süzülerek uzaklaşmaya başladılar ama vücutlarının her yerinde parlayan geometrik işaretler olan üç uzun boylu, orman yeşili uzaylı geride kaldı, sefayı inceliyor ve Auzed'e doğru öfkeyle bakıyorlardı. Diğer ikisi onlarla kaldı.

Diğerleriyle aynı renk ve işaretlere sahip uzun boylu bir adam olan lider önden gidiyordu. Alex onun lider olduğunu düşündü çünkü adamlarına emirleri o veriyordu. Uzun kuyruğu ucuna yakın bir yerde üçe ayrılıyordu. Her bir uç parlayan bir küreye dönüştü. Çoğunlukla yüzen tahtanın kenarını kuyruğuyla kavradı ama ara sıra ucunun parlak ışığını yolculuklarının karanlık kısımlarında yol göstermek için kullandı. Diğer muhafız da önlerinde gidiyordu; onların yüzen platformu da onunkine yakın duruyordu.

İki gardiyan platformlarına ayakta binerken, Alex ve Auzed kendi platformlarının ortasındaki bir halkaya bağlı elleriyle oturuyorlardı. Bağlanmaktan hoşlanmıyordu ama en azından bağlantının pürüzsüz yüzen tahtadan düşmemesini sağladığı için minnettardı. Enerjisini altlarından geçip giden yere değil, ellerine bakmaya yoğunlaştırdı.

Wilson onun omuzlarına doğru ilerledi ve rahatlatıcı bir hareketle vücudunu boynuna doladı. Ne de olsa onu terk etmemiş ya da öldürülmemişti. Yardım getirmek için gitmişti. Sonic the Hedgehog süper hızını kullanarak bu yeni uzaylıları bulmuştu. Şu anda bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyordu.

Auzed'e doğru bir bakış attı ve onu bir şeye sinirlenmiş bir halde boşluğa bakarken buldu. Sefa'dan ustalıkla kaçarken ve onu keserkenki görüntüsü zihninde canlandı. Hiç hoşuna gitmemişti.

Sefa ölmek zorunda kalmıştı ama Auzed'in dövüşünü izlemek büyüleyiciydi.

"Dedeth, buraya gel," diye seslendi lider ona bakarken en yakınlarındaki kolcuya. Refakatçileri bordasıyla hızla uzaklaştı ve patronuna katıldı. Ona doğru bakışlar fırlatırken kısık sesle konuştular.

Auzed'e doğru eğildi ve fısıldadı, "Neler oluyor? Sen kimsin ve benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Auzed'in dikkati dağılmış bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Ben Tremanta şehrindenim. Lily adında bir kadın bulundu ve bilinen son konumunuzu Kraliçeme bildirdi. Sizi Sauvenianlardan önce bulmak için gönderildim. Sauven topraklarını işgal etmekten ve nefsi müdafaa için koruma altındaki türlerinden birini öldürmekten gözaltına alınıyoruz."

"Başardı mı? Gerçekten güzel uzaylılar mı bulmuş?" Alex gözlerini kırpıştırdı. Kabul etmesi gereken çok şey vardı ve kafası hâlâ tam olarak iyileşmemişti. Sefa'dan kaçışları sırasında ağrıları daha da artmıştı. "Yani Lily güvende mi? O iyi mi? Onunla konuşabilir miyim? Yeraltındaki o yere geri mi döndü?" Alex bu son soruyu endişeyle sormuş, bu adamın kendisini diğer birkaç kadınla birlikte yeraltındaki bir sığınakta kilitli tutan gruba bağlı olmadığını ummuştu.

Auzed onu rahatlatmak için kırgın görünüyordu. "Kraliçem bunun olmasına asla izin vermez."

Alex derin bir nefes verdi ve başını salladı. Çok fazla sorusu vardı ama uzaylı polis dönmeden önce doğru soruları sorması gerekiyordu. "Bize ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum. Senin için mi? Muhtemelen hiçbir şey." Wilson'a bakarken yüzündeki alaycı ifadeyi zorlukla bastırdı. "Eğer tuey'in onları bize yönlendirmeseydi Sauven bölgesinden çıkabilirdik. Onları bulması için mi gönderdin?" Sözlerinde bir suçlama vardı ama Alex kendini kırılmış hissetmekten alıkoyamadı.

Alaycı bir kahkaha attı. "Evet, kesinlikle öyle. Çünkü beni kim bilir ne kadar süre baygın bırakan bir kafa travmasından kurtulduktan sonra, bir şekilde buradaki dostumla iletişim kurmayı öğrendim. Ben üç gözlü canavardan canımı kurtarmak için kaçarken, ona gidip varlığından bile haberdar olmadığım uzaylı şehrine beni hapsetmesi için birini göndermesini söylemesini emrettim." Ona

kaşlarını kaldırdı.

Homurdandı, yumuşamış görünüyordu. "Buraya seni bulup Tremanta'ya geri getirmek için gönderildim.

Tremantian vatandaşı, ancak Sauven vatandaşı ilan edilmeniz için baskı yapacaklar."

"Buna nasıl karar verilecek? Ve neden Tremanta vatandaşı olayım ki? Ben bir Dünya vatandaşıyım,

Hatırladın mı? Zaten en kısa zamanda oraya geri döneceğim, ne önemi var ki?"

Auzed ona baktı. Anlamadığı çok şey olduğu açıktı. Gözleri, şimdi tekrar onlara doğru gelmekte olan muhafıza kaydı. "Eğer Sauven vatandaşı olduğuna karar verilirse, seni tanımadığın biriyle geçici bir evliliğe zorlayacaklar. Tremanta'da yaşarsanız, diğer insanlarla birlikte olursunuz ve evlenip evlenmeme *seçeneğiniz olur.* Savunmamızı çözmek için zamana ihtiyacım var. Çenenizi kapalı tutun ve bizimle konuştuklarında beni takip edin," diye aceleyle sözlerini tamamladı, tam da muhafızları önlerinde süzülmek için geri dönerken.

Evlenmek mi? Kimseyle evlenmek istemiyordu, özellikle de başka bir gezegenden biriyle. Auzed yeterince insan gibi görünüyordu ama bu diğer insanların kuyrukları vardı. Kuyrukların kendisi onu rahatsız etmiyordu ama pantolonlarının içinde ne tür bir makinenin gizleniyor olabileceği düşüncesi rahatsız ediyordu.

Alex Auzed'e kaşlarını çattı ama sessiz kaldı. Eve dönme seçeneğinden hiç bahsetmemişti. Burada uzay gemileri yok muydu? Onu evinden kaçıran o mor uzaylıların bir gemisi vardı ama bu gezegenden olmayabilirlerdi. Sadece galaksiler arası bir ulaşım aracı mı? Bu uzaylıların uçan tahtaları vardı, ama bunun teknolojilerinin özeti olabileceğini düşündü. Ya mahsur kaldıysa?

Ağzı kurudu, yutkundu. Hayır. Eğer buraya gelebildiyse, kesinlikle dışarı da çıkabilirdi. Sadece onu kaçıran uzaylılar gibi uzaylıların geri gelmesini beklemesi ve sonra otostop çekmesi gerekecekti. Ama eğer bir süre burada mahsur kalacaksa, kesinlikle kendisini geçici olsun ya da olmasın evlenmeye zorlamayacak bir şehirde yaşamak isterdi.

Gidecekleri yere varmadan önce bir plan yapmak için ani bir çaresizlik kapladı içini. Auzed ona yardım edecekti, bunu biliyordu. Biraz huysuz olmasa da şimdiye kadar yardımsever olmaktan başka bir şey yapmamıştı ama onu kim suçlayabilirdi ki? Ona yardım etmek için hayatını tehlikeye atmış, sırtı yarılmış ve çabaları yüzünden tutuklanmıştı.

"Geldik," dedi sağ tarafa bakarak.

Alex onun bakışlarını takip etti ve nefesi kesildi. Orman zemininden yüksekte, ahşap, eğimli çatılı, çok katlı binalar, gökdelenler kadar geniş ağaç gövdelerinin etrafında dönüyordu. Narin kemerli girişleri, görkemli şehre bakan geniş avlulara açılıyordu.

Binaların kendileri de tuhaf bir tarza sahipti. Genel olarak lüks ağaç evlere benziyorlardı ama organik yapı malzemelerinden üretilmiş Viktorya dönemi gotik mimari unsurları vardı. O böyle düşünmezdi ama işe yaramıştı. Oyma kalkanlar, kolonetler ve finişler, içine yerleştirildikleri ağaçların doğal ahşap tonları ve yeşillikleriyle harmanlanmış ve tüm şehri eski ve büyülü ama bir şekilde huzurlu göstermişti.

Buradaki hava hâlâ sıcaktı ama daha az nemliydi. Kokusu da biraz daha *hafifti,* sanki aşağıdaki bitkilerin birbiriyle yarışan kokuları gökyüzüne doğru yayılmış ve havaya turunçgillerle renklendirilmiş daha ince bir çiçek aroması verecek kadar dağılmıştı.

Devasa spiral merdivenler ağaçların etrafında dönerek ışıklandırılmış bir binadan diğerine uzanıyordu.

Bazı gövdeler birbirine o kadar yakındı ki yapılar iki ağaca yayılıyordu, ancak mimari o kadar zarifti ki neredeyse ağaçlar birbirinin içine geçmiş gibi görünüyordu.

Memlekette kimse buna inanmazdı. En iyi arkadaşı Jamie, yıllık SoCal Select pasaportu olan bir Disneyland delisiydi. Muhtemelen burada yere yığılırdı. Alex, Jamie'ye şehri asla tarif edemeyeceğini fısıldayan iğrenç sesi duymazdan geldi. Hâlâ boynuna sarılı olan Wilson'ın rahatlatıcı meyveli kokusunun onu sakinleştirmesine izin verdi.

Ağacın devasa dallarından inanılmaz kalınlıkta, yanardöner metal zincirlerle sarkan ışıltılı evler, gözyaşı damlası Noel süsleri gibi havada asılı duruyordu. İnsanlar yuvarlak platformlar üzerinde her yöne zum yaparak asılı yapılara gidip geliyorlardı. Alex'in görebildiği kadarıyla şehir devam ediyor, gittikçe küçülüyor ve Alex'in seçebildiği tek şey, karanlıkta yüzen milyarlarca peri ışığı gibi arka planda parıldayan sayısız pencerenin her birinden gelen parlak ışık parıltısıydı.

"İsviçreli Robinson Ailesi'nin burayla alakası yok," diye fısıldadı garip bir arenanın önünden geçerlerken. Sıra sıra oturma yerleri dört ağacın arasında bir daire şeklinde birbirine bağlanmıştı ve

Bir futbol sahasının en az üç katı büyüklüğünde geniş bir ölü alanın etrafına yerleştirilmişti. Görülecek bir zemin olmadığı için aklı quidditch'e gitti.

Ağaç evlerin hepsi ağaçların üzerindeydi. Sauven'in nüfusu zamanının çoğunu burada geçiriyor gibi görünüyordu. Hayatını hiç sağlam bir zeminde yürümeden yaşamak nasıl bir his olurdu? Alex, platformlarının kenarından çok aşağıdaki parlayan ormana bakarken yutkundu. Daha iyi bir soru şuydu: Her yıl kaç kişi düşerek ölüyordu?

"Vekillerle bir görüşme talep ediyorum," diye seslendi Auzed, partilerini yüksek bir bina grubunun en üst katına doğru yönlendiren lidere. Etraflarındaki şık mimarinin aksine, bu bina sade ve aynalı pencerelerle kaplıydı. Bu etki ürkütücüydü. Binlerce insan onlara bakıyor olabilirdi ve bunu asla bilemezlerdi.

Görevli adam Auzed'e dönüp bakmadan, "Reddedildi," dedi.

Kendini toparlamadan önce yosun yeşili gözlerinde bir an için öfke parladı. "O halde Kraliçemle konuşmayı talep ediyorum."

"Kimseyle konuşmadan önce sorgulanacaksınız."

Auzed hırladı, gerçekten hırladı ve ellerine odaklandı, yontulmuş yüzünün güçlü hatları derin düşüncelere dalmıştı.

Yuvarlak platformları bir boşaltma alanının yanına yanaştı ve yanında kelepçeli bir şekilde platformdan çıkarılan başka bir iri yarı adama baktı. Bir uzaylı polis karakolu neye benzerdi?

Muhafızları onlara yaklaştı ve kelepçelerinin bağlı olduğu bölgeye eğildi. Auzed'in kelepçelerine yakın küçük bir metal dikdörtgen tuttu ve kelepçeler platformdan ayrıldı ama açılmadı. Muhafız, Auzed'in yaralı olmasını umursamadan onu ayağa sürükledi.

"Hey, dikkatli olur musun? Bir doktora görünmesi gerekiyor," diye sitem etti ve kendi kelepçelerini çekiştirirken hâlâ halkaya yapışık olduklarını gördü. Wilson çevik bir hareketle çıkıntıya sıçradı, gözleri bir grup tombul turuncu böceğe odaklanmıştı. Böcekler, binanın çatısının üstündeki ağacın kabuğundan sızan bir özsu damlasının etrafında uçuşuyordu. Arkasına bile bakmadan koşarak gözden kayboldu. Onu suçlayamazdı. Ne de olsa neredeyse bir haftadır onunla ilgileniyordu. Bir

böcek ziyafetini hak etmişti.

Auzed'e manevra yaptıran muhafız, onu anlamamış gibi parlayan bir kaşını kaldırdı, sonra sorgulayan bir bakışla patronuna baktı.

Lider bakışlarını ona dikti ve onlara doğru ilerledi. "Neden umursuyorsun ki?"

Pinche pendejo. "Önemsiyorum çünkü..." Alex, Auzed'in ona attığı uyarı bakışıyla sustu. Ağzını kapattı ve muhafıza dik dik baktı, sonra sessizce omuz silkti.

Adam aşağıya doğru inen dar bir yelek giymişti ve daha önce takvimde olmayan bir polis memurunun gördüğünden çok daha fazla teni açıkta bırakıyordu. Dar pantolonu esniyordu ve uzun kuyruğu sanki ayak altından çekiliyormuş gibi sağ kalçasının etrafını sarıyordu. Kuyruğunun çatallandığı yerden yukarıya doğru metal halkalar dizilmişti. Metal koyu griydi ama hareket ettiğinde tıpkı evleri ağaç dallarına bağlayan zincirler gibi gökkuşağı renklerinde parlıyordu. Diğer muhafızın kuyruğu da aynı şekilde kendi bacağının etrafına yerleştirilmişti ama çok daha az sayıda halkayla süslenmişti.

Adam çömeldi ve kelepçelerine başka bir metal dikdörtgen getirdi. Adam, kızın gözlerinin içine bakarken iri gözbebeklerinin tuhaf sınırlarını seçebileceği kadar yakındı. "Pekâlâ, insan. Daha sonra konuşuruz."

Sesinde ve bakışlarında tam olarak çıkaramadığı bir şey vardı. Ona asılıyor muydu yoksa onu korumaya mı çalışıyordu? Onu şaşırtarak, kelepçelerini açmak için metal dikdörtgeni kullandı ve ellerini serbest bıraktı. Alex ayağa kalktı, tedirginlik midesini boş hissetmesine neden oldu. Birinin niyetini anlayamamak hoşuna gitmiyordu.

Adam bir elini sırtına koyarak onu yönlendirirken, diğeri öfkeli görünen Auzed'i yanında sürükledi. Auzed parmakları kolunu kesen adama değil, muhafızına dik dik baktı. "Çek elini," diye tükürdü.

Adam derin bir orman yeşiline büründü ve Auzed'e kaşlarını çattı ama elini bıraktı.

Loş, ışıltılı dış cepheden son derece güneşli bir odaya götürülürken Alex'i aşırı bir yanlışlık hissi kapladı. Ama burası nasıl güneşli olabilirdi ki? Kafasındaki çarpıntıyı şiddetlendiren parlak ışığa karşı gözlerini kıstı. Şimdiye kadar karanlık ormanın başındaki yarayı mutlu etmekte ne kadar

yardımcı olduğunu fark etmemişti.

"Sorun nedir?" diye seslendiğini duydu Auzed.

Yanındaki muhafız önünden geçip gitti. "Ona ne yaptın?" diye suçladı. Şüpheli ses tonu Auzed'e yönelikti ve Auzed'i çok uzun zamandır tanımıyor olsa da, şu anda onun da diğer adama ters ters baktığından şüpheleniyordu.

"Kimse bir şey yapmadı. Işık yüzünden. Sanırım hala beyin sarsıntısının etkisinden kurtulamadım. Eğer daha karanlık bir yere gidebilirsek, altın kadar iyi olacağım."

Sert bir avuç içi kolunu çevreledi ve onu ileriye doğru yönlendirdi. Etrafında bir şeyler konuşuluyordu ama kulaklarındaki uğultu bunu bastırdı. Muhafız onu yönlendirirken gözlerini kısarak mat yeşil zemine baktı ve tüm gücüyle kusmamaya çalıştı. Ne zaman kendini hasta hissetse, mentolün hayalet kokusu bir anda ortaya çıkıyordu. Yürümeye konsantre olurken, ağzı hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. Annesinin yumuşak sesinin "*Ponte Vicks"* dediğini neredeyse duyabiliyordu. Bu düşünce içinden geçti, mide bulantısını yok etti ama kalbinde tanıdık bir sızı bıraktı.

Adam onu yumuşak bir sandalyeye oturttu ve uzaklaştı. Neyse ki yukarıdan gelen parlak ışık söndü. Alex gıcırdayarak gözlerini açtı ve kendini bir oturma odasında buldu. Patlıcan rengi duvarlar, çözemediği keskin dikey semboller içeren birkaç ekran dışında çıplaktı. Gün ışığının nereden geldiğini görmek için yukarı baktı ve tavanın tüm yüzeyinin aydınlandığını gördü.

"Yapay gün ışığı."

Alex, hâlâ kelepçeli olan ve koruması omzunu tutarken ayakta duran Auzed'e baktı.

İkilinin lideri, sanki ışığı açıklamaya hakkı yokmuş gibi Auzed'e kaşlarını çattı. "Evet. Vitamin takviyesi saatimiz sırasında içeri girdin." Adam tekrar ona baktı ve gözlerinin etrafındaki sert çizgiler yumuşadı. "Korunaklı şehrimizin loşluğunu tercih ediyoruz ama sağlığımızı korumak için düzenli güneş ışığı tedavisine ihtiyacımız var."

Alex başını salladı. Dünyanın farklı yerlerinden insanların kışın SAD ışıklarına ihtiyaç duyduklarını okumuştu ama Güney Kaliforniya'da doğup büyüdüğü için güneş ışığı eksikliğinden kaynaklanan yan etkileri hiç yaşamamıştı. Bu gezegendeki insanların nasıl bu kadar benzer ihtiyaçları olabilirdi?

"Şimdi sizi tedavi etmesi için bir doktor çağıracağım. Biz ikinizi de sorgularken o çalışabilir." Döndü

Dedeth'e. "Git Huten'le bağlantı kur ve ona muayene ve ön tedaviye ihtiyacı olan iki tutuklumuz olduğunu söyle. Ayrıca insan dilini çevirmenine yüklemesi gerektiğini de bildir. Sen de aynısını yapmalısın."

Dedeth başıyla onayladı ve ayrılmadan önce Auzed'i odanın içine doğru itti.

"Sana gelince..." Adını henüz öğrenemediği lider Auzed'e ters ters baktı. "Benimle dördüncü kata geleceksin."

Alex dördüncü katta ne olduğunu bilmiyordu ama sesinin tonundan bu odada olduğu gibi yastıklı sandalyeler ve hoş minderlerle kaplı bir zemin olmayacağı anlaşılıyordu. "Hayır, durun! Özür dilerim, adınızı bilmiyorum. Auzed burada benimle kalamaz mı?"

Auzed onun çıkışına kızmış gibi görünmedi ve bunun yerine muhafıza bakıp yanıtını bekledi.

Adam sinirli bir merakla Auzed ile onun arasına baktı ve sonunda şöyle dedi: "Ben Fierad. Bu erkekle bağlantınız nedir? Ona çok aşina görünüyorsunuz."

"Bağlantımız sizi ilgilendirmez. İkimiz de Tremantian vatandaşıyız. Bizi sorgulamadan önce hükümetimizle temasa geçmelisiniz." Auzed adama hırladı.

Sakin ol dostum, diye sessizce yalvardı Alex. Auzed'in tüm bu maço tavırları bu adamla aralarını hiç iyi tutmuyordu.

"O bir insan ve Sauven topraklarında bulundu. Bu da onun *bizim* vatandaşımız olduğu anlamına geliyor," dedi Fierad, küstahça Auzed'e doğru adım atarak.

"Onu *ben* buldum. Kanunen bizim vatandaşımız."

"Vekillerin umurunda olacağını düşünüyor musun?" Fierad güldü. "O bir *insan*. Şehrimizdeki insanların onun kalmasını ne kadar çok isteyeceğini biliyorsun. Yıllık evlilik oyunlarımıza günler kaldı. Sadece onun kalabalıkta olması bile halkımızı güçlendirecektir, yarışmacılardan bahsetmiyorum bile. Vekiller kanıt olmadan onun Tremanta'ya gitmesine asla izin vermezler."

Evlilik oyunları mı? Alex o devasa boş arenada quidditch oynayan bir gelin ve damadı hayal etti ve kıkırdamasını engelledi. Bu adam onun insan olduğu için burada en iyi mal olduğunu mu söylüyordu?

Ama neden? Başka bir gezegenden olduğu için bir tür egzotik özel eşya mıydı? Böyle düşünmeleri ne kadar da sinir bozucu.

Fierad söylenmeye devam etti, yeşil teni öfkesi arttıkça daha da koyulaşıyordu. "Hayır, onunla burada ilgilenilecek ve sen de vatandaşlarımızdan birini kaçırmaya teşebbüs ettiğin, sevilen bir sefayı katlettiğin ve sınırlarımızı yasadışı yollardan geçtiğin için cezalandırılacaksın."

Fierad tek başına korkutucu olsa da Alex, Auzed'in gözlerinde yanan sessiz ateşi daha korkunç buluyordu. Onun neler yapabileceğini görmüştü ve Fierad'ın yerinde olsaydı böyle bir adamı zorlamazdı.

Auzed onun hayatını kurtarmaya yardım etmişti ve şimdi bunun için cezalandırılacak mıydı? Fierad'ın da verebileceği en ağır cezayı vermesi onu şaşırtmazdı. Auzed'e yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı. Bunu ona borçluydu.

Şimdiye kadar her iki şehir de evlilikler ve evli olmak etrafında dönüyor, onu sadece bir çiftlik sahibinin sürüsüne ait bir nesne olarak görüyor gibi görünüyordu. Seçenekler bunlarsa hangi kovboya ait olmak istediğini biliyordu. Aklına bir fikir geldi ve söylemek zorunda kalacağı bir dizi yalanı düşünmeye çalıştı.

Odanın ortasındaki testosteron şenliğini yarıda kesti. "Ben bir Tremantian vatandaşıyım." Alex ayağa kalktı ve Auzed'e doğru bir gülümseme fırlattı, zihinsel olarak ne yapmak üzere olduğunu ifade etmeye çalışıyordu. "O benim kocam. Yani..." Adamın yüz ifadesindeki şok ve öfke, kadının yalanını hafifçe değiştirmesine neden oldu. "Müstakbel kocam."

Fierad bir süre ona baktı, sözleri aklına geldikçe dudağında bir tiksinti belirdi. "Ona söz mü verdin? Ne zaman?"

Alex'in aklı karıştı. "Çok heyecanlanıyor." Başını şakacı bir tavırla Auzed'e doğru salladı. "Daha önce ayrıntı vermeyi ihmal etti. Beni *buldu* ama şimdi değil. Günler önce. En başa döneyim. Bir sığınakta tutuluyordum ama kaçtım ve saklanmak için ormana kaçtım."

Şimdiye kadar doğru. Alex, Lily'den bahsetmeden şu anki görünümünü açıklaması gerektiğini fark ederek düşündü. Şu anda çok fazla bilinmeyen vardı ve arkadaşını da bu yalanın içine

çekmek istemiyordu.

"İşime bakıyordum, ormanda hayatta kalmaya çalışıyordum ama yanlışlıkla nehre düştüm ve sürüklendim. Neyse ki beni buldu." Yine doğruyu söylüyordu - bir sürü bilgi eksikti ve zamanda atlamalar vardı ama teknik olarak söylediği hiçbir şey yalan değildi... yani neredeyse hiçbir şey. "Beni kurtardı ve o kadar minnettar oldum ki, teklif ettiğinde onunla evlenmeyi kabul ettim," dedi Auzed'e geçmek niyetiyle ayağa kalkarak.

Adamın taş kesilmiş yüz ifadesinde alevlenen öfkeyi gördüğünde bu hareketini bir kez daha düşündü. Eğer onun düşüncelerini dinleyebilseydi, "Kapa çeneni*!"* diye bağıracağından emindi. *Kapa çeneni!*

Çok kötü oldu. Onun hayatını kurtarmıştı. En azından ona yardım etmek için yalancı şahitlik yapabilirdi. Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Öyle değil mi tatlım?"

Sıkıca kapalı çenesinde bir kas seğirdi.

Fierad beklentiyle ona döndü, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Sanki biri sözcükleri içinden çekip çıkarıyormuş gibi sonunda konuştu. "Evet. Daha önce detaylardan bahsetmedim çünkü önemli değiller. O yasal olarak bir Tremantian ve bilmeniz gereken tek şey bu."

"Onunla evlenmeyi kabul ettin mi? Öylece?" Fierad onun yalanına inanmıyordu.

"O benim hayatımı kurtardı! Tabii ki kurtardım." Sözlerine Fierad'ın yüzünde bir tereddüt ifadesi yaratacak kadar yargılayıcı bir kuşku katmayı başarmıştı.

"O zaman neden Sauven'in katlarında dolaşırken bulundun?" diye sordu Auzed'e.

Auzed kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Kasıtlı mı?"

Her şeyi düşünmek zorunda mıyım? "Bu gerçekten benim hatam." Alex kendini küçümseyen bir utanç ifadesiyle gözlerini devirdi. Zihninde bir yalan aradı, mazeretinin ne olabileceğine dair bir ipucu varmış gibi odayı taradı. Zihni bir şeye takıldı ve döndü. "Nehir kenarında yalnız başıma su içiyordum ve Wilson'ı gördüm... seni bize getiren hayvanı. Çok dost canlısı ve çok sevimliydi ama sonra bir şey onu ürküttü ve ormana doğru kaçtı, ben de aptal gibi peşine düştüm. O şey beni kovalamaya başlamadan önce sadece birkaç adım yürümüştüm." Sanki hikâyenin geri kalanı açıkmış

gibi Auzed'i işaret etti. "Ve tabii ki, Auzed harika bir adam olduğu için beni kurtarmaya gitti. Hayatımı kurtarmak için kaçarken sınırınıza rastlamış olmalıyım. Auzed bana yardım etmek için peşimden geldi. Kaçmaktan ve sonra da onunla savaşmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

"Onu tesadüfen mi buldunuz? Bölgemize bu kadar yakın bir yerde ne yapıyordunuz?"

Auzed burnunun ucuyla adama baktı. "Ben de sizin gibi yardıma ihtiyacı olan insanlar olabileceği bilgisini aldım. Vekilleriniz bu bilgiyi halka açıkladı, değil mi? Ben aramaya çıktım ve şansım yaver gitti. Belki siz de aynısını yapsaydınız onu bulabilirdiniz."

Fierad ona sertçe baktı. Bakışlarından açıklamasında daha fazlası olduğundan şüphelendiğini anlayabiliyordu ama aynı zamanda hikâyesinde özellikle yanlış bir şey bulamamış gibi de görünüyordu. Onun yerine Auzed'e döndü. "Onu bu halde bulduğuna inanıyorum" -Alex'in perişan halini işaret etti- "tesadüfen bizim bölgemizin yakınlarında buldun ve onu hemen Tremanta'ya götürmedin mi?"

"Yiyeceğim ve erzağım vardı. Kraliçemi aradım ve durumdan haberdar ettim ama Alejandra şehre dönmekten çok korkuyordu. Bana güvenmesine rağmen, onu kaçıran insanların Tremanta'da onu tekrar kaçırmak için beklediklerine ikna olmuştu. Yaşadığı çileden sonra endişeleri anlaşılabilirdi ve bu yüzden geri dönmeye karar vermeden önce Kraliçe'nin tüm suçluların yakalandığına dair haber göndermesini bekledik."

Ooh lanet olsun. Kulağa inandırıcı geliyor.

"Peki ya Kraliçenizi arayıp bu uydurmayı doğrulamasını istesem?" Fierad bilmiş bir sırıtışla başını eğdi, açıkça onların gerçekten yalan söylediğine karar vermişti. Devam etmeden önce Auzed'in cevap vermesini beklemedi. "Bu kadın bizim ve hem suçlarınız hem de yalanlarınız için hapse atılacaksınız."

"Bu *dişinin* adı Alejandra," diye araya girdi, ismini kullanacak kadar saygılı tek erkeğin Auzed olmasından bıkmıştı.

Kapı çalındı ve Dedeth yanında iri yarı yeşil bir uzaylıyla içeri girdi.

Dedeth yeni geleni işaret ederken memnun görünüyordu. "Doktoru getirdim." Gergin sahneyi izlerken yüzü düştü.

"İşini yaptığın için sana bir bardak yubskani getireyim mi?" Fierad kızgınlığını, beklenmedik hakaret karşısında gözleri büyüyen Dedeth'e yönelterek havladı.

"Hayır, efendim, ben-"

Dedeth sözünü bitiremeden Fierad, "Onlar iyileşirken Relli'yi almaya gidiyoruz," diye çıkıştı. Auzed'e ukala bir sırıtış fırlattı ve ekledi, "O yarı Swadaeth."

Bu her ne anlama geliyorsa iyi değildi. Auzed irkildi, bu da Fierad'ın sırıtışını daha da artırdı.

"Peki." Auzed omuzlarını dikleştirdi. "Ama bildiğiniz gibi ben Kraliçe'nin baş muhafızlarından biriyim ve özel bilgilere vakıfım. Yasalara göre, onun açık rızası olmadan *yönlendirilemem.*"

"Önemli değil." Fierad kapıya doğru yürümeden önce omuz silkti. Alex'i işaret etti. "Olabilir."

Bölüm 5

Auzed öfkelendi. İnsan yalan söylemişti ve şimdi ikisinin de başı dertteydi. Kahretsin, ona çenesini kapalı tutmasını ve onun yolundan gitmesini söylemişti ama o bunu yapamıyordu. Ne yaptığı hakkında da hiçbir fikri yoktu. Yardım ettiğine inandığı açıktı ama bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Evli olmanın ne anlama geldiğini ve Sauven'in gururlu insanlarına yalan söylemenin nelere yol açabileceğini.

Tanrılar aşkına, bir Swadaeth tarafından *kandırılacaktı*! Kadın yalanı kabul etmek zorunda kalacak ve adam da bugün bir değil üç yasayı çiğnemiş bir suçlu olarak ortaya çıkacaktı. Sadece bir sefa öldürdüğü ve bir dişiyi savunmak için Sauven bölgesine girdiği tespit edilseydi onuru yerinde kalacaktı. Sauvenliler bile başka seçeneği olmadığını görecekti. Ama yalan söylemek? Bu konuda bir seçeneği vardı ve o da yasaları çiğnemeyi seçmişti. Orada onur yoktu.

Auzed hayatını bir asker olarak geçirmiş, her zaman kurallara uymuştu. İnci Tapınağı'nın gördüğü en genç muhafız olarak baş muhafızlığa terfi etmişti ve şimdi onursuz bir suçlu olarak bir hücrede oturacaktı. Onlarca yıllık emeği bu şekilde gitti. Hepsi gidip "yardım" etmesi gerektiği içindi.

Babası onun hakkında ne düşünecekti? Auzed yaralı sırtını ve yan tarafını unutarak bir sandalyeye çöktü ve acı dolu bir tıslamayla tekrar ayağa fırladı.

Doktor Alejandra'yı kontrol ederken, yanında getirdiği portatif şifacıyla yapabildiği kadarıyla ilgilenirken içten içe öfkelendi, bir ileri bir geri volta attı. Onun gözlerinin hareketlerini izlediğini hissedebiliyordu ama bakışlarıyla buluşmayı reddetti. Hayatı boyunca sessiz kalmayı ve zihnine çekilmeyi, Traxian mirası sayesinde sık sık hissettiği aşırı öfke patlamalarını dindirmenin en iyi yolu olarak bulmuştu.

Yarı Trakyalı, yarı Trakyalı bir erkek olarak, en küçük şeyde içinde alevlenen ateşli duyguları kontrol etmeyi öğrenmek zorundaydı. Bir asker ve şimdi de bir muhafız olmak yardımcı olmuştu, yıllarca süren sıkı eğitim ona kontrolü öğretmişti.

Volta atmaya devam etmek için döndü ama yolunun doktor tarafından kesildiğini gördü. "Bana yaralı olduğunuz söylendi," dedi erkek hevesle.

Auzed tek kelime etmeden yüzünü buruşturdu ve kollarını kaldırdı, elleri hâlâ kelepçeliyken gömleğini çıkaramıyordu ve ezilmiş sırtını erkeğe gösterdi. Doktor gömleğini bileklerine kadar çekiştirdi. Zed'in bakışları Alejandra'nın gergin bakışlarına takıldı. Alejandra belli belirsiz ona doğru ilerledi.

Dikkati arkasında çalışan doktorda ve sonra kısa bir süre çıplak göğsünde kaldı. "Swadaeth nedir?" diye fısıldadı.

Auzed vermek istediği kaba cevabı ısırarak geri çekti ve bunun yerine sakinleştirici bir nefes aldı. "Bir Swadaeth bireyleri *etkileyebilir.* Bu bir tür zihin kontrolüdür. Onlar her kimse seni doğruyu söylemen için *yönlendirecektir.*" Burada bir Swadaeth'in çalıştığını fark etmemişti, yoksa Alejandra bu yalanı ilk söylediğinde reddederdi. Onu *kandırılmaktan* muaf tutacak herhangi bir argüman var mıydı? Eğer karısı olsaydı... ama henüz evli olmadıklarını iddia etmişti.

Alejandra'nın gözleri daha da büyüdü. "Ne? Burada bir zihin okuyucunuz mu var?"

Zed kaşlarını çattı. Bu kadın bu gezegen hakkında çok cahildi. Böyle bir konuda yalan söyleyerek paçayı kurtarabileceğini nasıl düşünmüştü? "Swadaethler zihin okumaz, sadece söylediklerini yapman için seni etkilerler."

"Ben..." Sinirle bir nefes çekti ve muhtemelen sözlerine dikkat etmesi gerektiğini hatırlayarak doktora baktı. Zed sırtındaki yırtık derinin neredeyse onarıldığını hissedebiliyordu.

Doktor geri çekildi. "Pekâlâ, elimden geleni yaptım ama burada işiniz bittikten sonra daha fazla iç tarama ve onarım için ikinizi de görmek istiyorum. Ayrıca bir iksire de ihtiyacı olacak. Sormak istediğiniz bir şey var mı?" Doktor sıkılgan bir ses tonuyla konuştu.

"Hayır," dedi ikisi de bir ağızdan.

Doktor kuyruğunun ucunu hafifçe eğilmiş alnına bastırdı, geleneksel bir selamlama ve vedalaşmanın ardından ayrıldı. Arkasından gelen elektrikli kapı sesi içeride kilitli kaldıklarını gösterdi.

Kapı kapanır kapanmaz Alejandra konuştu. "Sadece kaçabilir miyiz?"

"Nereye koşayım? Daha önce yüksekten atlama konusunda sorun yaşadığınızı hatırlıyor gibiyim. Benim bilmediğim bir ulaşım aracına erişiminiz var mı?"

Dudaklarını aşağı doğru büktü. "Peki. O zaman *sallantıyı* bastırmamın bir yolu var mı? Ya da

yalan mı söyleyeyim? Ya bunun insani dinime aykırı olduğunu ya da başımın hala ağrıdığını söylersem?"

"Bazıları bir *salınımı* atabilir, ama bu pratik gerektirir. Ve çoğu Swadaeth *etkilerinin* başarısız olduğunu bilir. Onunla savaşırken, etkilenmiş gibi davranmalısın. Ve sen daha önce hiç *etkilenmedin* bile." Zed alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Başka bir deyişle, hayır. Sana emir verecekler, sen de emri tekrarlayacaksın ve hepsi bu kadar."

"Güven oyu için teşekkürler kardeşim," dedi ellerini sıkıntıyla kalçalarına atarak. "Herhangi bir fikrin var mı, yoksa orada öylece durup sorunları mı işaret edeceksin?"

"*Şimdi de* benden bir plan yapmamı mı istiyorsun? Sana sessiz kalmanı ve beni dinlemeni söyledim ama sen her şeyi berbat ettin!" Auzed biraz fazla güçlü bir şekilde havladı. Auzed'i şaşırtan tek şey kızın sıçraması oldu ama kızın korku dolu bakışları öfkeye dönüştü. Gerçekten de cesur küçük bir şeydi. Koyu kahverengi gözleri kararlılıkla parlıyordu. Ormanda haftalar geçirmiş olmasına rağmen -ki öyle görünüyordu- o gözlerin büyüleyici olduğunu kabul edebilirdi.

"Herhangi bir plandan bahsettiğini duymadım. Tek yaptığın sorumlu adamı daha da kızdırmaktı. En azından ben bir *şey* yaptım! Ve bu arada, bunu senin kıçını kurtarmak için yaptım, bu yüzden bir teşekkür iyi olurdu!"

"Teşekkür ederim mi?" diye tekrarladı.

Adamın sesindeki bariz şaşkınlığı görmezden gelerek ona alaycı bir gülümseme attı ve "Bir şey değil" diye cıvıldadı.

Auzed ne diyeceğini şaşırdı. Daha önce hiçbir kadınla bu şekilde konuşmamıştı ve kesinlikle hiçbir kadınla bu kadar saygısız bir tonda konuşmamıştı. Eğer kadın başka bir asker olsaydı, onu dövüşmeye davet ederdi. "Yardımının bana neye mal olduğunun farkında değilsin, insan. I-"

Kapı tekrar açıldı ve Fierad kendini fazlasıyla beğenmiş bir ifadeyle içeri girdi. Zed'in elleri erkeğin yüzündeki ifadeyi tokatlamak için kaşınıyordu. Alejandra yalanını itiraf ettiğinde durum daha da kötüleşecekti. Onların yalanını.

Fierad'ın arkasından Dedeth ve ardından gözlerinin altında koyu mor torbalar olan uzun boylu bir kadın girdi. Fierad

yarı Swadaeth olduğunu söylemişti. Belki de o kadar güçlü değildi. Bir Sauvenian'ın uzun kuyruğuna ve rengine sahipti, ancak parlayan gözleri bir Sauvenian'ınki kadar büyük değildi ve kulakları, çoğu Sauvenian'ın sahip olduğu üstte ve altta konik noktaların aksine, sadece üstte sivriydi.

"Bu o mu?" diye nefes aldı genç kadın. Fierad'ın ona verdiği isimle Relli bitkin görünüyordu. Sağlığını bu kadar etkiliyorsa neden çalışıyordu?

"Evet." Fierad sırıtarak başını salladı. "Doğruyu söylemesi için *ikna* edilmesi gerekiyor."

Relli Alejandra'nın önünde durmak için hareket etti. Zed bakışlarını ondan ayıramıyordu. İnşa ettiği her şey, kazandığı tüm güven ve saygı bir dakika içinde yok olacaktı. Relli bir o yana bir bu yana kaydı. Alejandra'nın gergin bakışları onun hareketlerini takip etti. "Fierad'a gerçeği söylemek istiyorsun."

Alejandra'nın göz kapakları hülyalı bir şekilde dalgalandı ve "Ona gerçeği söylemek istiyorum," diye mırıldandı. Zed, tuttuğu nefesi sönük bir şekilde dışarı verdi.

Relli yoldan çekildi, gözleri hâlâ Alejandra'ya kilitlenmişti ve Fierad neşeyle öne çıktı. Omzunun üzerinden ekledi: "Vekiller insanın varlığından haberdar edildi ve şu anda yoldalar."

İşte bu kadar. Sauven'in ortak hükümdarları Kral Bet ve Kraliçe Dasa, Alejandra'yı vatandaş olarak kabul edecek ve cezasını verecekti.

Fierad, Alejandra ile göz hizasına gelene kadar başını eğdi ve sırıttı. "Bu erkeğe söz verdin mi?" Alejandra'nın cevabını dinlerken Auzed'e dönüp sırıttı.

"Evet. Kendime Auzed'e söz verdim."

O ve Fierad bir an için birbirlerine baktılar, ikisi de duyduklarına inanamıyordu. Auzed şaşkınlığını çabucak gizledi ve kendi sırıtışını takındı. "Gördünüz mü?"

Fierad hâlâ şaşkın ve hayalperest olan Alejandra'yla yüzleştiğinde sırıtışı kayboldu ve yerini çıldırmış bir hayal kırıklığı aldı. "Auzed'le ilk ne zaman tanıştınız?"

Alejandra gözlerini kırpıştırdı, gözleri cam gibiydi. "Auzed'le ilk kez üç gün

önce tanıştım." "Nerede?" Fierad onu hafifçe sarsarak bağırdı.

Auzed homurdandı ve erkeğe doğru bir adım attı. "Niyetimi çözün."

Fierad geri adım attı. "Buna inanmıyorum." Suçlayıcı bakışları Relli'nin üzerine indi. "Onun senin *hükmün* altında olduğuna emin misin?"

Dudaklarını büzdü ve doğruldu. "Bütün gün, her gün yaptığım şey bu. Biri onu kırdığında anlarım."

"Demek şimdiden bu erkeğe ait. Çiftleştiler mi?" diye iddialı bir ses geldi arkalarından. Herkes dönüp manzarayı seyreden eş-regentleri gördü. Zed boşluğa bakmaya devam eden Alejandra'ya bir göz attı. Bunu nasıl yapıyordu?

"Majesteleri." Odadaki Sauvenialılar kuyruklarının uçlarını alınlarına kaldırıp eğildiler. Auzed sadece eğildi, çünkü elbette kuyruğu yoktu. Alejandra kıpırdamadan durdu.

Sauven'in kral ve kraliçesi aynı şekilde süslenmiş, ayak bileklerine yakın bir yerde biten beyaz yelekler giymiş ve arkalarına uzun pelerinler takmışlardı. Kraliçe Dasa saçlarını kafatasına doğru sıkı bir örgü halinde örerken, Kral Bet uzun mor saçlarını açık bırakmıştı.

Başka kimse zahmet etmediği için Auzed şöyle cevap verdi: "Hayır, biz çiftleşmedik. Ama tören sırasında beni seçeceğine dair yemin etti ve kendisi Tremanta vatandaşı, Ekselansları."

Eş hükümdarlar birbirlerine bakarak sessiz bir konuşma yaptılar. İki hükümdarın buraya birlikte gelmesi, bu meseleyi gerçekten ciddiye aldıkları anlamına geliyor olmalıydı. Çoğu zaman kral ve kraliçe ayrı ayrı sorumluluklarını yerine getirirlerdi. Şu anki kraliçe Sauven'in uluslararası ve galaksiler arası meseleleriyle ilgileniyor, şehre yapılan ve şehirden yapılan ticaretin sorunsuz işlemesini sağlıyor ve Galaksiler Arası İttifak'ta şehrin temsilcisi olarak görev yapıyordu. Kral ise Sauven'de kalarak halkının günlük ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu.

Sadece birkaç gün önce insanların varlığına dair yayılan haberler Kraliçe Dasa'yı eve dönmeye zorlayacak kadar önemli olmalıydı. Auzed, Clecania çevresindeki pek çok şehrin aynı şekilde toplandığından şüpheleniyordu. Tremanta'dan korudukları büyük insan grubunu yurtdışına göndermesini yasal olarak talep etmek için bir strateji üzerinde çalışıyorlardı. Zenginliği olduğu gibi yaymak için.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi, ancak insanlar giderek daha fazla bir kaynak olarak görülüyor

ve kendilerininkine doğrudan zıt gelenekleri olan bilinçli bir tür olarak görülmüyordu. Ve aranan her şey gibi

Kaynak, istemenin durması ve almanın başlaması sadece bir zaman meselesi olacaktı. Yöneticilerin yüzlerindeki ince maskeli çaresiz bakışlar endişelerini doğruluyordu. Bir savaş yaklaşıyordu.

"Yasalarımızı çiğnediğinizi itiraf ettiniz mi Baş Muhafız Auzed?" Kraliçe Dasa sordu.

"Evet. Alejandra'yı kurtarmak için bölgenize girdim ve bir sefa öldürdüm. Başka alternatif yoktu." "Peki birlikte yaşıyor musunuz?"

Neden sorduklarını bilmese de, bir anda her iki cevabın da artılarını ve eksilerini gözden geçirirken hepsi onu inceledi. "Henüz Tremanta'ya dönmedik. Onu günler önce ormanda buldum ama burada olduğumuz sürece onunla kalmakta ısrar ediyorum."

"Biz toplanırken siz de toplanın ve cezanızla ilgili olarak Kraliçenizle konuşun." Kral Bet dikkatini Fierad'a çevirdi. "Sorguları şimdilik sona erdi. İkisini de bir yuvaya götürün.
Ulaşım ve iletişimi devre dışı bırakın."

Kraliçe Dasa buyurgan bakışlarını tekrar Auzed'e çevirdi, sesi otoriteyle doluydu. "Sauven'deyken rahat edeceksin ama Sauven'de kalacaksın." Auzed başıyla onaylayana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

Aklına bir fikir geldi ve ağzından kaçırdı: "Önce revirinizi ziyaret etmemiz gerekiyordu. Doktor bunu talep etti. Ayrıca Kraliçemle konuşabilmek için iletişim cihazıma da erişmem gerekiyor."

Ortak hükümdarlar birbirlerine tekrar baktılar, sonra kral cevap verdi, "Bir haberci, giysi ve diğer eşyalarla birlikte bir haberci göndereceğim. Biz bir karara varana kadar iletişiminizi denetleyecekler." Fierad'a odaklandı. "Önce onları revire götürün."

Ve bununla birlikte, yöneticiler ayrıldı.

"Artık benim *etkimi* hissetmiyorsun, Alejandra."

Zed döndüğünde Relli'nin Alejandra'yı sersemlemiş halinden nazikçe uyandırdığını gördü.

Gözlerini kırpıştırdı, sonra bakışları kadına odaklandı. Alejandra'nın bakışları odanın içinde gezindi ve parmağındaki altın bantla oynadı. "İyi miyiz?"

Fierad ona ters ters baktı; bir zamanlar evlenmeye uygun olduğunu düşündüğünde ona bahşettiği o nazik bakışlar artık yoktu. Relli'yi odadan çıkmadan önce durdurdu. "Sen onları

doktor ve sonra boş bir yuva."

"Ama naipler dedi ki-"

"Ne dedikleri umurumda değil. Şehirde iki suçluya eşlik etmekten daha önemli işlerim var," diye bağırdı ve topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıktı, Dedeth de arkasından.

Auzed kıllandı. Gözle görülür bir sebep olmaksızın bir kadına bu kadar kötü davranıldığını hiç görmemişti. Fierad böyle davranırken nasıl bugünkü konumuna yükselmişti?

Relli nefesinin altından, "Benim yapacak işim yok mu?" diye söylendi. İçini çekti ve kuyruğunu onlara doğru salladı. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Auzed'in kafası bulanıktı. Hangi duyguya odaklanacağına karar veremiyordu. Rahatlama mı? Utanç mı? Dikkat mi? İnsan dişi her nasılsa Relli'nin *etkisiyle* yalanlarını sürdürmüştü. Alejandra'ya yan gözle bir bakış attı. Alejandra onun bakışlarını yakaladı ve omuz silkerek, "*Ha!*" diye bağıran kendinden memnun bir hareketle dudaklarını büzdü. Kendine rağmen, ağzının köşesi kalktı. *Sallantıyı* kırmış ve numara yapmıştı. İnanılmazdı. Onu bir daha hafife almasa iyi ederdi.

"Tuey giriş holünde bekliyor. Özür dilerim. Size doğru koşmasını engellemek için kafese koymak zorunda kaldık. Ne zamandır bağlısınız?" Relli sordu.

"Bağlanmış mı?" Alejandra kaşlarını çattı. "Onunla sadece birkaç... şey, yakın zamanda tanıştım."

"Tuey'ler bu gezegene özgüdür ve bazı psişik yeteneklere sahiptir. Üremek istemedikleri sürece yalnızdırlar, ancak bazen kendilerini bağlı hissettikleri bir yaratığa bağlanmayı seçerler. *Ona* iyi davrandığın sürece," dedi Relli, "sana sonsuza dek sadık kalacak ve sadece sana dönmeden önce bir eş bulmak için yanından ayrılacak. Başınız dertte olduğunda ya da mutlu olduğunuzda bunu hissedebilecektir."

"Kevin bir kız mı?" Alejandra nefesinin altında fısıldadı.

"Ona Wilson dediğini sanıyordum," dedi Auzed.

Ona baktı ve güldü. "Evet, hayır, bir filmden. Önemli değil."

Salon geniş bir girişe açılıyordu ve hep birlikte köşedeki kargaşaya baktılar. Her tarafı parmaklıklı metal bir kafes yolun dışına yerleştirilmişti ama kafesin içinde bir

yuvarlak parlayan top sıkışmış bir şimşek gibi etrafta uçuştu. Tuey içeride zıplamaya devam ederken kutu devrildi ve ters döndü, kurtulmak için umutsuz bir çabayla duvarlara çarptı.

"Ah, Wilson!" Alejandra ağlayarak kafese doğru koştu. Wilson küçük ellerini açıp ona doğru uzattı. Relli bir muhafıza gelip kafesin kilidini açmasını işaret etti. Bekçi kilidi açtığında Wilson mutlu bir şekilde Alejandra'nın bacaklarının etrafında dolandı ve omuzlarına sıçrayıp boynuna dolandı.

Bir dişinin bir hayvana karşı bu kadar şefkatli olduğunu görmek tuhaftı. Kardeşinin eşi Jade, uzaylı tazıları Cebo'yla vakit geçirmekten hoşlanıyordu ama yanlarında evcil hayvan beslemekten hoşlanan başka bir dişiyle hiç karşılaşmamıştı. Bunun Tremantian dişisinin göçebe hayatıyla bir ilgisi vardı. Sürekli bir kocadan diğerine taşınırlardı. Hiçbir şeye yakınlaşmalarına izin vermezlerdi ya da en azından bunu asla göstermezlerdi.

Alejandra ona katılmak için geri dönerken sırıttı. "Gitmeye hazır mısın, tatlım?"

Tatlım. Ona daha önce de böyle seslenmişti. Bu terim tatlı ve kıvamlı bir yiyecek anlamına geliyordu.

Bir böceğin yan ürünüydü ama bunu mırıldanarak söylemesi adamın tüylerini diken diken etmişti. Bundan hoşlanmamıştı.

Dişiler evcil hayvan ismi kullanmazdı. Hayvan beslemeyi sevmezlerdi. Bu işler böyle yapılmazdı. Son zamanlardaki tuhaf davranışlarından bahsetmiyorum bile. Yasaları çiğnemezdi. Yetkililere yalan söylemedi. Ve kesinlikle tek bir kelimeden bile ürpermedi.

Bölüm 6

"Buna inanamıyorum!" Alejandra çömelip kalktı, sonra bir o yana bir bu yana gerinerek yeni iyileşen vücudunu test etti. Doktor, bazılarının varlığından bile haberdar olmadığı tüm hastalıklarını içten ve dıştan iyileştirmiş, sonra da ona iksir denen bir şey önermişti. Anladığı kadarıyla bu iksir ona neredeyse insanüstü bir güç veriyor, ömrüne onlarca yıl ekliyordu.

Ailesiyle ilgili anılar zihninde canlandı ve içgüdüsel olarak reddetti. Onlara geri dönemeyeceğinden emin olana kadar olmazdı. Eğer geri dönmesi bir şekilde mümkünse, onlardan daha uzun yaşamaya dayanamazdı. Ailesinden uzun yaşamak yeterince kötüydü.

"Şunu keser misin?" Zed, ayak parmaklarına dokunmak için eğildiğinde tıslayarak tersledi.

Alex gözlerini devirdi ama durdu. Relli onları ortasından bir gidon çıkan yüzen bir tahtaya yönlendirdi. Zed üzerine çıktı ve Alex'in de aynısını yapmasını bekledi ama Alex tereddüt etti. "Belki beni de buna kelepçeleyebilirsin." Yarı ciddi bir şekilde güldü. Uzun bir düşüştü ve parmaklarının uçuşun ortasında aniden kavrama gücünü kaybedebileceğine dair mantıksız bir fikir aklına gelip duruyordu.

Relli başını onlara doğru eğdi, zaten gözle görülür bir şekilde çubuğu olmayan kendi platformundaydı. Bunun yerine, kuyruğunun üç ucu tahtanın bir kenarına kıvrılmış, onu sabit tutuyordu. Tutamaklar kuyruksuzlar için ayrılmış olmalıydı.

Wilson hiç umursamadan kollarını açtı ve boş bir platforma doğru süzüldü, sonra gösterişli bir şekilde zıpladı ve Relli'nin tahtasından boş olana doğru süzüldü, sanki "*Gördün mü?"* der gibi. *Burası güvenli.* Wilson Relli'nin tahtasına yerleşti ve beklentiyle Alex'e baktı.

Dudaklarını büzdü. *Gösteriş.*

Relli kaşlarını Auzed'e doğru kaldırarak, "Seni güvende tutacağına güvenmediğin bir erkekle evlenmen çok tuhaf," dedi.

Bakışlarında bir şey vardı, Alex'in sorgusu sırasında gördüğü bir şey -Relli gerçeği tahmin etmişti. Alex'in her konuda yalan söylediğini biliyordu ama nedense ona yardım etmeyi seçmişti. Şimdi bile,

yorumu rastgele bir gözlemden çok üstü kapalı bir tavsiye gibi geliyordu.

Auzed belli ki aynı şeyi fark etmemişti, çünkü bir anda Alex'i tahtanın üzerine çekmişti. Alex gidonu, çocukken kedisinin onu her banyo yaptırmakla tehdit ettiğinde giysisine yapıştığı gibi kavradı. Onu rahatlatmak için Auzed arkasına geçti, ellerini gidonun iki yanına yerleştirdi ve onu kendine doğru çekti. Auzed'in hiçbir yeri ona dokunmuyordu ama onu çevreleyen iri bedeni yine de korunduğunu hissettiriyordu. Ellerinin büyüklüğü karnında garip bir çarpıntıya neden oldu. Büyük elli erkekler hakkında aklına gelen sözleri duymazdan gelmeye çalıştı.

Relli başını salladı ve platformunu zarifçe ileri sürdü. Platformları ilerlemeye başladığında Alex sırtını Auzed'in göğsüne yapıştırdı. Onun hızlı nefes alışını hissetti ve parmak eklemlerinin gidon üzerinde beyazlaştığını gördü ama kendini geri çekmeyi reddetti. Gümüş Sörfçü gibi inç kalınlığında bir diskin üzerinde havada uçmamış olması onun suçu değildi. Bir longboard'u bile zar zor sürebiliyordu ve onların kullanımının kolay olması gerekiyordu.

"Düşsen bile seni yakalayacak görünmez bir ağ var," diye gürledi Auzed onun üstünden. "Ağ mı?" Alex içgüdüsel olarak, *görünmez* kelimesi aklına gelmeden önce aşağıya baktı. "Sanırım Olmasaydı nüfus bu kadar kalabalık olmazdı." İçindeki aptallık duygusuyla kıkırdadı. Elbette bir ağ vardı. Olmaması mantıklı değildi.

Ağı işaret etmekteki niyeti anlaşılan Auzed, "Şimdi bir adım öne çıkabilirsiniz. Bir kadının toplum içinde bir erkeğe baskı yaptığını görmek alışılmadık bir durum."

Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti ve sesine bir savunmacılık sızdı. "Yine de evleniyoruz *tatlım,*" dedi, öne doğru bir adım attı ve anında onun iri bedeninin sıcaklığını özledi.

"Hakkında hiçbir fikrin olmayan şeyler hakkında tahmin yürütmeyi bırak," diye kulağına doğru alçak sesle homurdandı. Sesinin sinirli tonuna rağmen, sıcak nefesi kadının içini ürpertti. "Evlenmeyi planladığımız gerçeği, bana bu şekilde dokunmanı *daha* da olanaksız kılıyor."

"Ne? Neden?"

"Sınav sırasında ve daha sonraki evlilikte kendimi size kanıtlamamı istersiniz. Aksi takdirde bana sadece gündelik ilişkilerimizde dokunabilirdin ve o zaman bile bu çok

bunu herkesin içinde yapman garip."

Alex bu açıklamayı gözden geçirdi ve anlamaya çalıştı. Deneme mi? Kendini kanıtlamak mı? Boyunu aşan bir şeydi bu. Ne yazık ki öyleydi. Koca adamı yalnız bırakır bırakmaz öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerekecekti. Tabii önce Lily'yle konuşamazsa.

Tahtaları havada asılı duran gözyaşı damlası şeklindeki bir eve doğru alçaldı. Solunda, bir sonraki en yakın asılı ev bir dakika önce göründüğünden çok daha uzaktaydı. Bu tahtalardan biri olmadan bu evden çıkmanın hiçbir yolu yoktu, tabii şanslarını aşağıdaki ağla denemek istemiyorlarsa.

Relli, Alex ve Auzed garip şekilli evi ikiye bölen balkona çıktılar.
Wilson çatıya fırladı. Yine kendi keşiflerini yapmaya gitti.

"Yuva tüm standart ihtiyaçlarla donatılmıştır. Boşta bir tane olduğu için şanslısın.
Bu hafta çoğu ziyaretçi tarafından işgal edildi. Maçlarımızı izlemeye bayılıyorlar." Relli evin girişine yakın bir yerde durdu. "Daha önce hiç Sauven maçlarına gittin mi?" diye sordu Auzed'e.

"Ailemle birkaç kez. Keyifliydi. Yine de Sauven'i farklı koşullar altında keşfetmeyi tercih ederdim."

Relli başını salladı ve ona sempati dolu bir bakış attı. "Bir şeye ihtiyacın olursa... Ara diyecektim ama arayamazsın, değil mi? Sanırım biri gelene kadar bekle ve neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Madem sordun," diye araya girdi Alex aceleyle, sert giysilerinin ve kirden sırılsıklam olmuş vücudunun farkındaydı, "temiz giysiler kullanabilirim."

"Elbette!" Relli cevap verdi. "Vekiller bazı temel şeyler için sipariş verdiler bile. Ama başka bir şey sipariş etmeden önce sizin ölçülerinize ihtiyacım olacak." Yeşil yanakları utançtan lacivert kızardı ve ekledi, "Huten seni temizlemediği için üzgünüm. Gerçekten temizlemeliydi."

Alex, doktorları Huten tarafından iyileştirilirken hissettiği tuhaf aciliyet duygusunu hatırladı. Onlar nihayet ayrılana kadar Relli'ye rahatsız bakışlar fırlatmaya devam etmişti. Alex'i o tıbbi tüpe koyduktan ve vücudunda kalan her türlü eski yarayı iyileştirdikten sonra, onları neredeyse kapıdan dışarı itmişti. Orada duş almanın mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Her ne kadar bu ona hiç

mantıklı gelmese de.

Üstünü değiştirecek temiz bir şeyi yoksa duşa girecekti.

Auzed bir adım öne çıkarak nihayet konuşmaya katkıda bulundu. Relli'ye hitap ederken sözlerinin altında bir öfke akımı vardı. "Bu erkekler tarafından sana bu şekilde davranılması düşünülemez. Neden sana gereken saygıyı göstermiyorlar?"

Relli onun yumuşak sözleri karşısında teselli olmuş ya da rahatlamış görünmek yerine daha da rahatsız oldu. Güzel ama yorgun gri gözleri yere kaydı ve kuyruğunun uçları tedirginlikle oynadı. "Ben... Ben... Ben evliliğimi üç yıldan fazla bir süredir uzatıyorum."

"Sen bir demskiv misin?" Auzed

ağzından kaçırdı. Relli bu isim

karşısında irkildi ama başını salladı.

Önündeki iki uzaylı sessiz kaldı. Az önce Relli'nin onuru için mızrak dövüşüne hazır görünen Auzed, şimdi ellerini sertçe arkasında kavuştururken ona doğru çelişkili bakışlar fırlatıyordu.

"Beni bilgilendirmek isteyen var mı?" Alex denedi, merakı onu daha iyi hale getiriyordu.

Auzed neredeyse çok hızlı bir şekilde, "Bunu sonra konuşuruz," dedi. Kaşlarını aceleyle kaldırması, açıklamanın yalanlarını bozacağını düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Alex bu bakışı fırçalayıp Relli'nin yalan söylediklerini zaten bildiğini söyleyecekti ama sonra vazgeçti. Dilini tutarak uzun boylu, zümrüt yeşili kadına doğru yürüdü ve gülümsedi. "Ne olduğunuz ya da özel zamanlarınızda ne yaptığınız umurumda değil. Bugün bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Relli başını kaldırdı ve Alex'e bir anda komplocu bir hal alan minnettar bir gülümseme verdi. Dudaklarını kıpırdatarak eğildi ve fısıldadı, "Fierad'ı zaten hiç sevmedim ve eğer insanlar hakkında söylenenler doğruysa, en azından bir insan arkadaş isteyeceğimi biliyorum."

Ve işte onun onayı. Relli onlara yardım ediyordu ve Alex yaşadığı sürece ona minnettar olacaktı. Kadının ellerini sıkmak için hamle yaptı ama sonra Auzed'in dokunmakla ilgili söylediklerini hatırladı ve ellerini geri çekti. "Sende bir tane var."

Relli kuyruğundan başına hızlı bir vedayla tahtasına adım attı ve zarifçe uçup gitti. Auzed'in

bakışları vücudunda gezinmeden önce onun ve Auzed'in gözleri buluştu. Bir saniyeliğine

bunun

ilgiyle bakabilirdi ama sonra ne kadar iğrenç görünmesi gerektiğini hatırladı. Utancından kamburlaşmamak için omuzlarını geride tutmaya zorladı. "Artık sadece sen ve ben varız, Auzzy." Sesine bir çorba kaşığı dolusu şeker ve neşe kattı, birazdan alacağını anladığı konuşmayı geciktirmek için zayıf bir girişimde bulundu.

Tek söylediği "Au-zed," oldu.

"Artık... şey, her neysek, belki de bir takma adın kartlarda olduğunu düşündüm. Bu arada bana Alex diyebilirsin."

"Komplocular. Yalanını sürdürmeyi ve benimle evlenmeyi planlamıyorsan, şu anda olduğumuz şey bu."

Sesinin tonundan böyle bir planı olmadığını çok iyi bildiği anlaşılıyordu ama yine de kendini bunu inkâr ederken buldu. "Hayır, evde bir erkek arkadaşım var, bu yüzden muhtemelen doğru olmaz." Aslında gerçek bu değildi. Ray'le işler hızla kötüye gidiyordu ve en son ültimatomuna boyun eğdikten sonra - ona dairesinin anahtarını vermek ya da ayrılmak - onu terk etmesi gerektiğine karar vermişti. Her şeyi de planlamıştı. Adam iş seyahatinden döndükten sonra birlikte geçirecekleri son birkaç günün ardından onu nazikçe yüzüstü bırakacaktı. Ancak buna fırsat bulamadan, bir uzaylı dairesine girmiş ve onu bayıltmıştı.

Auzed tek kelime etmeden döndü ve sanki bir pusu bekliyormuş gibi sinsice daireye girdi. Alex de onu takip etti. İçerideki geniş oda evin bütün katını kaplıyordu. Ağaç gibi süslenmiş sütunlar, belki de gerçek ağaçlar, açık odayı ayakta tutuyordu. Süslü bir şekilde oyulmuş masa ve sandalyeler, birkaç farklı yemek ve oturma alanı sağlayacak şekilde gruplandırılmıştı. Süsleme sert açılarla yapılandırılmıştı, ancak mobilyaların yumuşak kıvrımları ve bulut benzeri yastıkları onu yumuşattı ve sanatsal görünmesini sağladı.

İşlemeli dolaplardan oluşan gelişigüzel bir koleksiyon, devasa bir sarmaşık gibi uzak duvara tırmanıyordu. Auzed oraya doğru yürüdü ve dolaplardan birkaçını açarak bir şeyler aradı. Aradığı şeyi bulunca birkaç bardak çıkardı. Alex onun, içi oyulmuş taş bir leğenin üzerinde kanatlarını açmış altın bir kuş şeklindeki musluğa doğru ilerleyişini izledi.

Kuşun uzun, sivri gagasından iki bardağa berrak su akınca dudaklarını yaladı. Susamıştı - az önce ne kadar susadığını ve acıktığını hatırlamıştı.

Auzed ona bardağı uzattı ve o da soğuk sıvıyı tatmin edici, acı verici bir şekilde yuttu. Lavaboya koşarak, midesi daha fazla dayanamayacak kadar dolana kadar bardağı doldurdu ve yeniden doldurdu.

Nefes nefese kaldı ve elini ağzına götürüp sildi, sonra da ona bakıp suyunu yudumlayan Auzed'e döndü. "Buraya suyu nasıl getiriyorlar?"

"Yağmur ve yoğuşma üstümüzdeki zincirde toplanıyor ve ayaklarımızın altındaki depolama ve tedavi alanlarına düşüyor." Ses tonu kesin ve duygusuzdu. Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

"Ne için?" Bu adam bir tanrı gibi görünebilirdi ama bir deniz kestanesinin kişiliğine sahipti.

Ona cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Bunu daha önce nasıl yaptın?" "Daha spesifik olman gerekecek. Pek çok şey yapıyorum."

Gözlerinin etrafındaki deri, kaşlarını çatmasıyla birlikte gerildi. "Sorgulama sırasında. Onları nasıl kandırdın?"

"Ah, şu!" Alex bir daire çizerek döndü ve aydınlatılmış tavanı inceledi. "Bana çok az güveniyordun ve bak. İlk denememde başardım!" Dürüst olmak gerekirse Alex'in bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama yine de kendini beğenmiş gibi davranıyordu.

"Nasıl?" diye tekrar homurdandı.

"Bilmiyorum, Auzzy." Çok sayıdaki dolabı karıştırmaya başlarken iç çekti. "Hissettim ve geri çevirdim."

Auzed ona doğru bir adım attı. "Geri mi çevirdin?"

"Evet. Geri çevirdi. Hayır dedim. Geri ittim. Eski bir-iki yumruğu attım. Ne derseniz deyin. Sadece işe yaramasına izin vermedim. Başka nasıl söylenir bilmiyorum."

"Peki ya sonrası? Seni *etkilediklerini* düşünmeleri için onları nasıl kandırdın?" Auzed

çağırdı.

Alex uzaylı polisine yalan söylediği için bu kadar mutlu olmaması gerektiğini biliyordu ama karşısındaki süper etkileyici, gülünç derecede seksi adamı etkilediğini bilmek omuzlarını dikleştirdi.

"Puh-lease. Küçükken tüm okul oyunlarında oynadım ve sonra film çalışmaları derecem için bir sanat üniversitesine gittim. Rol yapabilirim. Bana tekrar etmem gerektiğini söylediniz, ben de *Drakula* ve *Mançuryalı Aday*'ı karıştırdım ve iyi bir önlem için biraz Jasmine ekledim. Her zaman Jafar'ın takdir edilmeyen bir kötü adam olduğunu düşünmüşümdür. Yani, o sultan bütün gün kıçının üstünde oturup halkının açlıktan ölmesine izin veriyordu, anlıyor musun?" Auzed'in boş bakışlarını yakaladı ve homurdandı, "Doğru. Doğru ya. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Muhtemelen söylediğim her şeyin yarısı bir film göndermesi."

"Bir Swadaeth hakimiyetinin ne zaman kırıldığını bilir. Relli'yi nasıl kandırdın?" Auzed başka bir dolabı karıştırırken onun önüne geçti ve tüm dikkatini ona vermesini istedi.

"Bunu yiyebilir miyiz?" diye sordu, büyük, tüylü, sarı bir oval uzatarak.

Auzed şimşek gibi onu elinden kaptı ve ona sertçe baktı.

"Siz erkekler! Hangi gezegende olursanız olun hepiniz aynısınız. Hiçbiriniz odadaki kadınlara gerçekten dikkat etmiyorsunuz, değil mi? Sen ve Memur Dangalak birbirinize ters ters bakarken, Relli benim transımdan çıktığımı anladı. Yüzündeki her şey bunu söylüyordu; siz sadece fark etmediniz." Auzed'in şaşkın ifadesine Alex açıklık getirdi: "Anladı ve bize yardım etti. Yalan söylediğimi biliyor."

Anlamaya başladı, gözleri genişledi. Sonra iri bir elini açık sarı saçlarında gezdirdi. "Bu hiç iyi değil. Başka biri daha biliyor. Bir demskiv biliyor."

"Evet, demskiv nedir ki zaten?" Alex bir şişe kalın kahverengi sıvıyı koklayarak sordu. Baharat ve asidite burun deliklerini yaktı ve mantarı hızla geri soktu.

Auzed odanın içinde volta atıyor, elini çenesine vurarak düşünüyordu. "Yeni bir koca seçmemeyi tercih eden bir dişi. Sadece bir erkekle olan sözleşmesini uzatmaya devam ediyor."

"Ve bu kötü bir şey mi?" Bu adam neden bahsediyordu? Ona geçici evliliklerden kısaca

bahsetmişti, ama şimdi sanki burada kalıcı bir ilişki içinde olmak küçümseniyormuş gibi konuşuyordu. Annesi bu fikir karşısında mezarında ters dönmüş olmalı.

"Evet. Çiftleşmediği bir erkekle birlikte kalarak, sahip olabileceği diğer tüm kocalardan mahrum kaldı. En azından, kendilerini mükemmel birer koca ve baba olarak kanıtlama fırsatı bulamayacak daha fazla erkeğin ortaya çıkmasına neden oldu."

"Kafamı karıştırmayı başardınız."

Sanki orada olduğunu yeni hatırlamış gibi gözleri ona doğru kaydı. Onu bir kez daha taradı, sonra içini çekti. "Git yıkan. Sen yıkanırken ben de bize biraz yemek hazırlayayım. Sonra her şeyi açıklamaya çalışacağım."

"Önce yemek yiyemez miyiz?" Alex sesindeki çaresiz sızlanmayı bastırdı. "Açlıktan ölüyorum... fark etmediysen söyleyeyim, kelimenin tam anlamıyla."

Güçlü kalçalarını kullanarak mutfağa geçti ve yine dolapları karıştırmaya başladı. Yanlarından meyveler sarkan bir asmayı ona fırlattı. "Al, yıkanırken bunu ye. Sen kokuna alışmış olabilirsin ama ben alışamadım."

Avuç içleri utançla sıkıştı ve yanlışlıkla elindeki küçük bir meyveyi ezdi. Tanrım, kokuyor olmalıydı. Haftalardır ormanda mıydı? *Bu kadar* uzun süre bundan bahsetmemiş olmasına şaşırmıştı.

Bezelye büyüklüğündeki tatlı meyveleri asmadan koparak odayı taradı. Görünürde ne bir kapı, ne bir oda ne de bir tuvalet vardı. "Yıkanma konusunda biraz yardıma ihtiyacım olacak. Lavaboyu kullanayım mı?"

Auzed omzunun üzerinden ona baktı ve kendi gözlerini odanın içinde gezdirdi. Sabrını toplamış gibi görünerek odanın boş bir alanına geçti ve kıza yanına gelmesini işaret etti. Şimdi daha yakından bakınca, durdukları zeminin sandığı gibi yuvarlak bir ahşap kakma değil, bir döşeme parçası olduğunu gördü.

Auzed'in güçlü bir "Yukarı!" sesiyle, zeminin bir kısmı yukarı doğru süzüldü ve bir kapı sağda bir kapı solda olmak üzere başka bir katın koridoruna gelene kadar üstlerindeki artık boş olan tavan çemberinden geçti.

Alex kalan böğürtlenleri gizlice mideye indirirken o önden yürüyerek her iki odaya da baktı.

Boş midesi olan uçurumda pirinç taneleri gibi oturuyorlardı. "Buradan. Burası senin odan," dedi Auzed, bir kapıyı işaret ederek.

Alex geçerken diğer tarafa baktı ve küçük ama rahat bir yatak odası gördü.

Diğer oda da bir yatak odasıydı ama burası ona kıyasla çok büyüktü. Kuş tüyleri ve kürklerle cömertçe dekore edilmişti. Ona daha iyi bir oda vermişti. Bu düşünceyle gülümsemesini bastırdı.

Kafasının içindeki sapkın bir ses, aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmayacakları için yas tutuyordu. Onun yanından geçti ve gözlerinin yerden birkaç metre yükseklikte duran aşırı büyük şiltede takılı kaldığını gördü. O da aynı şeyi mi düşünüyordu?

"Köpüklü duşu nasıl kullanacağınızı göstermeme gerek var mı?"

Meyveler anında midesini ekşitti. Yere baktı, sonraki sözlerini sanki hiçbir şey değilmiş gibi geçiştirmeye çalıştı. Üzerinde durmak olmazdı. "Hayır, sığınakta bir tane vardı..."

Auzed'in sert duruşu bir anda daha da sertleşti. Dudakları inceldi ve ayakları sanki bir depreme hazırlanır gibi hafifçe yayıldı. Yutkunurken adem elması sallanıyordu ama tek söylediği "Mantıklı" oldu.

Ona kaşlarını kaldırdı. Onun umursamaz ses tonundan rahatsız olmaktan çok kafası karışmıştı. Bir şeyler hissettiği belliydi ama her şeyi kendine saklamayı seviyordu. *Kırılması zor bir cevizsin, Auzzy.*

Kapıdan yatak odasına geri döndü, adam onun titiz bakışlarından rahatsız olmuş gibi koridorda etrafına bakınana kadar onu açıkça analiz etti ve uzaklaştı.

Bölüm 7

Zed birkaç dakika içinde odasının banyosundaki köpüklü duşu kullanarak temizlendi, ardından yuvanın alt katına döndü ve mütevazı bir şekilde stoklanmış dolaplardaki malzemelerle bir yemek hazırlamaya başladı. Hazırladığı yemek beceriksizce, hatta özensizdi ve hayvancılık okulundaki aşçılık derslerinde öğrendiği becerileri ara sıra uygulamadığı için bir sıkıntı hissetti. Evde kendisi için asla yemek pişirmez, hazır yemek çubuklarının verimliliğini tercih ederdi. Ve İnci Tapınağı'nın baş muhafızı olarak evlilikten muaf olduğu için bu beceriyi geliştirmek her zaman anlamsız gelmişti.

Şimdi ne olacaktı? Yüksek rütbeli pozisyonunu terk etmek zorunda mı kalacaktı? *Hayır,* diye düşündü bir an sinirlenerek. Alejandra onunla gerçekten evlenmeyeceğini açıkça belirtmişti. Bu sadece bir gösteriydi. Tremanta'ya döndüklerinde onu Tapınağa götürecek ve hayatına normal şekilde devam edecek, bu hatayı geçmişte bırakacak ve Sauven'i bir daha ziyaret etmek zorunda kalmamak için dua edecekti.

Bir avuç tematun yaprağını kabaca doğrarken içinde bulunduğu durumu düşündü. Küçük dişi, kendisi de dahil olmak üzere bir oda dolusu iyi eğitimli erkeği kandırmıştı. Relli'nin yardımına kayıtsız kalmasına yaptığı iğneleme... aydınlatıcı olmuştu. Auzed hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Normalde hiçbir şeyi kaçırmazdı. Ama normalde yalanlar söyleyen ve hayatında elde etmek için çok çalıştığı her şeyi tehdit eden ilgi çekici bir insana sahip değildi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık Alejandra'ya bağlıydı, hem ondan hem de onun fevri tepkilerinden sorumluydu.

Auzed'in bıçağı, eti biraz fazla vahşice keserken altındaki ahşap yüzeyi çizdi. Tesisteki diğer kadınlardan kaçmak... düşüncesizce. Bir Sauvenian yetkilisine yalan söylemek... düşüncesizce. Aklı kadının ona verdiği kısa öpücüğe gitti ve hareketleri durdu. O öpücük de düşüncesizceydi. Bir an için zihni ve bedeni birbiriyle savaştı, o öpücüğü yapmamasını dilediği diğer şeylerin arasına koyup koymaması gerektiğine karar vermeye çalıştı ama dudaklarının onunkilere kısa bir dokunuşuna olması gerektiği kadar üzülmüş gibi görünmüyordu.

Malzemelerini toplayarak pişirme masasına gitti ve onu çalıştırdı. Sonra oturdu ve bekledi

yüzeyin ısınmasını bekledi. Çiğ bir tematun yaprağını kemirirken seçeneklerini düşündü ve yüzünü buruşturdu. Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vekiller ne yapacaklarına karar verene kadar yapamazdı. Eğer çok şanslıysa, Alejandra ve kendisinin suçsuz olduğuna karar verip onları yollarına gönderebilirlerdi. Ama bu en iyi senaryoydu. En kötü ihtimal? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Tek yapması gereken beklemekti.

Alejandra'nın yukarıdaki kattan "Aşağı!" diye seslendiğini duydu. Platformdan yanıt gelmeyince daha net bir şekilde "Aşağı!" dedi.

Zed gözlerini tavana dikti ve sırıttı. Nefesinin altında, "Henüz senin diline cevap vermiyor," diye mırıldandı.

"Auzed!"

Sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve bacaklarını önünde uzattı. Bir acı tatlı yaprağı daha çiğnedi. "Platforma aşağı inmesi için komut vermeyi denedin mi?" diye seslendi. Kadın bir dizi yabancı küfür savurunca sırıtışı genişledi.

"Yere yat! Yere yat! Yere!"

Birdenbire Wilson adını verdiği tuey içeri daldı. Bir direğe tırmandı ve Alejandra'nın şu anda tavanda tepindiği noktaya baktı. Yaratık Zed'e bir bakış fırlattı ve süzülerek ona doğru yaklaştı. Gıcırdadı ve trompet çaldı, sandalyesinin etrafında yuvarlandı ve homurdanarak ayağa kalkana kadar küçük gövdesiyle bacağına vurdu.

Zed komuta alanına girdi ve "Aşağı" dedi.

Çocukçaydı ve her zamanki davranışlarına hiç uymuyordu ama Alejandra'nın yere eğilirken kısılan gözlerinde parlayan ekşi kızgınlık ifadesi, Wilson'ın şu anda içinde bulunduğu berbat durumu telafi etmesine neredeyse yardımcı oluyordu. En sevdiği insanın artık sıkıntıda olmadığından emin olan Wilson, alçak minderli bir sandalyeye doğru yuvarlandı ve üzerinde rahatladı.

Alejandra'nın yeni ortaya çıkan görüntüsüne baktı ve dişlerini sıktı. *Hay sikeyim. Kız muhteşem*. İri kahverengi gözleri derindi ve kalın kirpiklerle çerçevelenmişti. Dudakları, teninden daha açık bir kahverengi tonundaydı ve ortasına yakın bir yerde sadece pembe bir dokunuş vardı, dolgundu ve

fazlasıyla yumuşak görünüyordu.

Kalın, koyu kahverengi saçları dalgalar halinde kıvrılarak çıplak bir omzuna dökülüyordu. Kendini bir tür büyük kumaş parçasına sarmıştı. Muhtemelen bir battaniye ya da başka bir yatak örtüsü. Bu tuhaf kıyafet omuzlarının ipeksi tenini çıplak bırakıyordu.

Daha dik durmak ve çekici bulduğu Klekanyalı bir kadına yapacağı gibi ona iltifatlar yağdırmak için bir dürtü hissetti. Bunun yerine soğukkanlılıkla "Ne giyiyorsun?" diye sordu.

Yanaklarında hafif bir paslı kırmızı belirdi. "Oradaki tek temiz kumaş parçasıydı. Sanırım bu bir çarşaf. Ya da belki bir havlu. Gerçekten bilmiyorum. Banyoda buldum."

Bakışları, et parçalarının ortak yüzeyde mutlu bir şekilde cızırdadığı pişirme masasına doğru kaydı. Sanki bilinmeyen bir güç tarafından çekiliyormuş gibi masaya doğru süzüldü ve gözlerini ete dikerek oturdu.

"Yiyebilir miyim?"

"Biraz daha zaman ver." Zed onun karşısındaki koltuğa çöktü.

Alejandra dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, sonra arkasına yaslandı. Zed oturduğu yerde kıpırdandı, birden rahatsız oldu. Kadınlarla sık sık birlikte oluyordu, buna şüphe yoktu. Ama kendisine açıkça dokunan ve onunla evleneceğini iddia eden bir kadınla yalnız kaldığı nadirdi. Her ne kadar yalan olsa da, ne kadar inkâr etse de bu sözler ona bir şeyler hissettirmişti. Şimdi, o kadının karşısında, tek başına, bir evde oturmak, onu beslemek... alışık olduğu bir şey değildi ve tamamen fazla samimi hissettiriyordu.

"Ne sormam gerektiğini bile bilmiyorum, o yüzden bilmem gerektiğini düşündüğün şeyi açıklayabilir misin?" diye sordu, bakışlarını pişmekte olan etten zar zor ayırarak.

Dikkati adamın gömleğine ve çapraz kollarına takıldı, ardından pazularına odaklandı. Üst gömleğini çıkarmıştı, şimdi çoğu muhafız ve askerin alt katman olarak giydiği ince koruyucu bariyeri giyiyordu. Güçlü, ipeksi kumaş bir Yulo patlamasını ya da bir bıçağı durduramazdı ama yaralanmadan ölmeyeceği kadar momentumu yavaşlatabilirdi.

Bakışları adamın üst kollarında takılı kaldı. İçgüdüsel olarak gerildi ve daha etkileyici bir görüntü için kaslarını esnetti. Bu olgunlaşmamış tepki karşısında boynundaki ısı yükseldi. Ama sonra farklı

bir tür

Gözlerinde kısa bir süreliğine açlık parladı ve utancı yok oldu.

"Seninle başlayalım," diyerek konuşmayı tekrar ona ve onları bu duruma sokan kararlarına çevirdi. "Neden en başta ormana doğru koştun?"

Rahatsız olmadan başını eğdi ve takdirle onun vücudunu incelemeye devam etti. Adam oturduğu yerde kıpırdandı. "Başka ne yapmalıydım? Karşılaştığımız tek uzaylılar bizi ya Dünya'dan kaçırmış ya da kafeslere kapatmıştı. Neden daha fazlası için bekleyelim ki? İyilerinin var olduğunu nereden bilebilirdik ki?"

Eğer duymuş olsaydı, sinir bozucu derecede mantıklı bir yanıt. "Peki sen nasıl hayatta kaldın?" Küçük bir tahta mızrak kullanarak et parçalarından birini dürttü ve ona uzattı.

Mızrağı adamın elinden kaptı ve lokmayı ağzına attı. Çok sıcak olan et parçası birkaç dakika boyunca ağzı açık bir şekilde nefes alıp vermesine neden oldu.

Çok geç olduğu belli olan bir sesle, "Dikkatli ol. Hava çok sıcak."

Açık ağzını eliyle kapatarak, alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve kıkırdadı. Sonunda yutkunabildiğinde içini çekti. "Evet. Asla yeterince uzun süre beklemiyorum. Küçüklüğümden beri bu bir sorun. Neyse..." Hatasından ders alarak bir sonraki et parçasını biraz daha uzattı. "Birlikte olduğum kız, Lily -bu arada onunla konuşmam gerek- hayatta kalmaya çalışan çılgın bir kadındı. Bize yiyecek ve barınak buldu ve ateş yaktı. Muhteşem bir dişi ro örneğiydi. Ama benim aptal kıçım başımızı belaya soktu tabii ki. Nehre düştük ve ayrıldık."

Birden Zed'in aklına onun kıçını henüz görmediği geldi ama eğer vücudunun geri kalanıyla uyumluysa, aptal olmaktan çok uzaktı.

Bir lokma daha yuttu ve yemek mızrağını ona doğrulttu. "Tamam, şimdi de sen. Neden buraya getirildim? O adamlar bizden ne istiyordu? Bizi neden kilitlediler? Bu evlilik meselesi de neyin nesi? Neden herkes benimle ve nerede yaşamam gerektiğiyle ilgili bu kadar gergin? *Vesaire, vesaire, vesaire."*

Sonuncusunu, film dediği şeylerden alıntı yaparken yaptığı şekilde söyledi.

"Konuşmaya devam et ki yemek yiyip dinleyebileyim. O doktor bağırsaklarımda bir sürü kötü şey

buldu.

içtiğim su. Neyse ki her şeyi düzeltti ama her nasılsa gerçek anlamda açlıktan öldüğüm zamankinden bile daha fazla açlık çekiyorum."

Zed, Kraliçe'nin Tapınağa gelen şaşkın ve emin olmayan kadınlara yaptığı açıklamayı tekrarladı. "Clecania, diğer pek çok gezegenle birlikte Galaksilerarası İttifak'a ait bir gezegendir. Bu ittifakın az gelişmiş 4. Sınıf gezegenlerle iletişimi yasaklayan yasaları vardır.
Dünya 4. sınıf bir gezegen olarak kabul edilmektedir. Bu nedenle, insanların evlerine dönme olasılığı yoktur. Yasalara göre Clecania'da bir yıl süreyle kalmanız gerekiyor, daha sonra buradan ayrılabilir ve 3. Sınıf ya da daha yüksek bir gezegeni ziyaret edebilirsiniz."

"Eve gitmemize izin yok mu?" Alejandra bir lokma ızgara tematun yaprağının arasından konuştu. Gözleri yuvarlaktı ve tamamen ona odaklanmıştı, gerçeği inkâr etmesi için dile getirilmemiş bir yalvarış gözlerinin derinliklerinde açıkça görülüyordu.

"Korkarım hayır," demekten başka bir şey gelmedi aklına.

Bu her zaman takıldığı bir noktaydı. Sadece insanlarla değil, karşılaştığı diğer birkaç 4. Sınıf varlıkla da. Öyle de olmamalı mıydı? Zavallı bireyler sadece var olduğunu hiç bilmedikleri bir evrene itilmekle kalmamış, aynı zamanda bir daha asla evlerine dönemeyecekleri fikriyle de boğuşmak zorunda kalmışlardı. Sevdiklerini bir daha asla göremeyeceklerdi.

Auzed'in Traxian tarafı bir kükremeyle ayağa kalktı. İsyancılar -ya da bilinen adlarıyla PRIC- bir şekilde halklarının kurtuluşunu bulmayı başarmış olsalar bile lime lime edilmeyi hak ediyorlardı.

Ona, kendisini kaçıran ahmağın katledildiğini ya da hapiste olduğunu açıklamak isterdi ama bir kadın olarak bunu duymaktan hoşlanmayacağını tahmin ediyordu. Bu yüzden, kadın mızrağında sallanan et parçasını yavaşça indirirken, o da profesyonel açıklamasına devam etti.

"Gezegenimizde kadın sayısı erkek sayısına göre orantısızdır ve yüzyıllar önce bir virüsün kadın nüfusumuzun çoğunu yok etmesi ve eş tanıma yeteneğimize zarar vermesinden bu yana doğurganlığımız giderek azaldı. Gezegendeki tüm şehirler bu sorunla başa çıkmak için kendi yöntemlerini geliştirdiler. Çoğu, yeniden nüfus yaratma yükünün dişilere düştüğüne karar verdi; bu nedenle çoğu

Çocuk doğurma yeteneğine sahip heteroseksüel kadınlar, çeşitli değerli erkeklerle evlenmeye ve çocuk sahibi olmaya teşvik edilir. Çok sayıdaki erkeğe bir eş ve çocuk sahibi olma fırsatı vermek için evlilikler genellikle kısa sürelidir ve herhangi bir eşe ya da kocaya çok fazla bağlanmamamız tavsiye edilir.

Sadece en başarılı erkekler seçilir.

"Clecania liderlerinin bilmediği ya da bizim öyle sandığımız bir şekilde, İsyancılar olarak bilinen bir yeraltı Clecanian grubu, doğurganlık sorunlarımıza bir çare bulma umuduyla diğer gezegenlerden türler kaçırmaya ve bunlar üzerinde deneyler yapmaya başladı. Bu tedaviyi insanlarda buldular. İnsanlar bizim insanlarımızdaki çiftleşme işaretlerini ortaya çıkarabiliyor ve aynı zamanda başarılı bir şekilde Clecanian yavruları doğurabiliyorlar." Auzed burada durdu, ancak açıklanması gereken çok daha fazla şey vardı, hayal edebileceğinden bile daha fazla.

Kara kaşları birbirine yaklaştı ve düşünürken onu inceledi. "O zaman nişanlı olduğumuzu düşündükleri için mutlu olman gerekmez mi?"

"Tüm..." Zed boğazında yükselen çığlığı durdurdu. "Tüm bunlardan sonra aklına gelen ilk şey bu mu?"

Tekrar omuz silkti, öncekinden biraz daha sert bir şekilde ve omzunun yanındaki, takımını bir arada tutan düğümü düzeltti. "Hayır. Açıkçası ilk düşüncem bu değildi, Auzzy. Ama kendimi toparlamaya ve diğer şehre dönmek için neleri bilmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum, çünkü orada daha özgür olacağımı söylemiştin. *İlk* aklıma gelen şey, nasıl bir *bok çukurunun içine düştüğümdü* ama bu konuyu açmak pek de yararlı bir düşünce gibi görünmedi."

Auzed gözlerini kıza dikti ama bir karşılık vermeyi düşünemeden kız tekrar konuştu.

"*Sordum* çünkü ima ettiğin gibi seçilmek bir onursa, neden etrafta dolaşıp bana en sevdiğin oyuncak ayını çalmışım gibi bakıyorsun? Eğer bu iş yürüyecekse, uygun şekilde davranman gerekecek ve ben de bu gezegende 'uygun'un ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Evlilik için yeni seçilmiş bir adam müstakbel eşine karşı nasıl davranır?"

Küstah tonu ve sözlerindeki mantık rahatsız etti. "Yalan söylemeseydin hiç harekete geçmek

zorunda kalmayacaktım. Beni nasıl bir duruma soktuğunu ya da benim için neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsun bile."

Elindeki çanağı yere atarak ayağa kalktı; bu çaba boyunca takındığı her zamanki umursamazlık maskesi solmuştu ve adam yüz hatlarında öfke, korku ve acının oynaştığını görebiliyordu. "Hayır.

sizin için neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Ama size şunu sormama izin verin: Arkadaşlarınızdan, ailenizden ve şimdiye kadar bildiğiniz her şeyden koparıldınız mı? Bir yabancıyla zorla evlendirilme ve değer verdiğin hiç kimseyi bir daha görememe tehlikesiyle karşı karşıya mısın? Çünkü benim için riskler bunlar-"

Tavandan gelen bir zil sesi onlara bir ziyaretçileri

olduğunu haber verdi. "Bu da ne?" diye sordu tavanı

inceleyerek.

Hâlâ öfkeliydi. Kadının haklı olması onu daha az üzmüyordu. "Burada biri var.
Belki naipler. Belki size kıyafet getiren biri. Bilmiyorum."

Alejandra kaşlarını dikkatle kaldırdı. "Peki, ne olacak Auzzy? Bana nasıl davranacağımı söyleyecek misin, yoksa tahmin etmeye devam mı edeyim?"

Düşündükçe vücudu geriliyordu ama kadın haklıydı. Eğer bunu yapacaklarsa, doğru yapmaları gerekiyordu. Zil tekrar çaldı. "Peki," dedi hırlayarak, "daha mesafeli olmalısın. Sen bana iltifat etme; ben sana iltifat etmeliyim, senin beğenini kazanmaya çalışmalıyım. Diğer erkeklere gülümseme. Bana gülümseme. Diğer erkeklerle de fazla samimi olma - bu, anlaşmamızdan tam olarak memnun olmadığını gösterir."

Konuşurken evin kapısına doğru ilerledi. Alejandra'nın kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı ama yine de başıyla onayladı.

Auzed kapının kolunu kavradı ve derin bir nefes aldı. *İşte başlıyoruz.*

Bölüm 8

Ziyaret edenin Relli olduğuna dair küçük umut kırıntısı, tanımadığı bir adamın eve girmesiyle söndü. Alex, Auzed'in ona söylediklerini düşünmeye çalıştı ve patronunun asistanı George sanki onun patronuymuş gibi mikro yönetim *yapmaya* çalıştığında kullandığı yumuşak ama kibar ifadeyi takındı. *Nazik olma. Gülümseme.*

Pencerenin yanındaki büyük sandalyeye Wilson'ın yanına yerleşti ve Auzed adamı selamlarken ilgisiz görünmeye çalışarak dışarı baktı. Adamın, "Bu iletişim cihazını kullanmanıza izin vermem için talimat aldım," dediğini duyunca kulakları dikildi.

Heyecanını elinden geldiğince dizginlemeye çalışarak ikilinin yanına koştu. "Beni Lily'ye bağlayabilir misiniz?"

Sauvenianlı adam sırıttı ve biraz daha yaklaştı, gözlerinde onunla etkileşime geçme hevesi açıkça görülüyordu. "Merhaba insan," derken kuyruğu arkasından sallanıyordu. Benim adım Noito. Lily kim? Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Adamın bakışlarındaki yoğunluğu fark edince sesi kesildi. Adam onun yüzünü inceliyordu, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı, sanki onun cevabından başka bir şey bekliyordu. Adam başını ona doğru eğip kokladığında, Auzed bir adım daha yaklaştı; boğazından alçak bir gümbürtü yükseldi. Adamın gülümsemesi seğirdi.

"Ah, o-" Alex, Auzed büyük avucunu sırtının alt kısmına yerleştirdiğinde sözünü kesti. "Müstakbel eşime yardım edeceğim, Noito. Sen dışarıda bekleyebilirsin."

Noito kaşlarını çatarak Auzed'e baktı, kibar gülümsemesi kaybolmuştu. "Çağrıyı izlemek için yönlendirildim. Vekiller önce onlarla temasa geçmenizi istedi. Ben burada bekleyeceğim..." Büyüleyici gülümsemesini Alex'e doğru çevirdi ve Auzed'e dar, siyah bir dikdörtgen uzattı.

"Burada tek başına bekleyebilirsin," diye tersledi Auzed, o cevap vermeden önce. "Ve önce Kraliçemi, sonra da naipleri arayacağım." Telefonun uzaylı versiyonu olduğunu düşündüğü nesneyi adamın elinden aldı ve kadın dönüp onu birkaç adım geriden takip edene kadar sırtına bastırdı.

Adam taşıdığı büyük çuvalı yere bırakırken gözlerini Alex'ten ayırmadı. Adam bakışlarını ayırıp ellerinin önünü ve arkasını incelerken Alex başını eğdi. Aradığı şeyi bulamamış gibi görünerek ellerini tekrar yanlarına indirdi.

Auzed aygıtla oynarken, "Çok gergin davranıyor," diye fısıldadı.

Adama baktı. "Seni eşi olarak tanımaya çalışıyor. Yeterince yakın durursa işaretlerinin ortaya çıkacağını umuyor."

Alex şu anda aklındaki pek çok soruyu sıralamak üzereydi ama adam küçük cihazı kulağına götürünce Alex ağzını kapattı. *Eş mi?* Bunu ilk kez söylemiyordu.

"Ben Baş Muhafız Auzed," dedi cihaza.

Alex gözlerini mutfakta bir noktaya dikti ve Noito'nun bakışlarının üzerinde yarattığı hissi görmezden gelmeye çalıştı. Kontrol edilmeyi umursamıyordu ama bu adam onun kıçını ya da göğsünü süzmüyordu. Ona böyle bakıyordu çünkü o bir insandı, farklıydı ve daha yeni tanışmış olmalarına rağmen onu kalıcı bir şekilde kendine ait görmek istiyordu. Onun adını bile bilmiyordu. Bu rahatsız ediciydi.

Onun tedirginliğini hissetmiş gibi görünen Auzed, onunla Noito'nun arasına girdi ve etkileyici genişlikteki sırtını adama dönerek görüşünü engelledi. "Merhaba Kraliçem. Buradaki durum hakkında bilgilendirildiniz mi?" Sözleri yavaş ve dikkatliydi ve Noito onun gerçekten iletişim kurmadan iletişim kurmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Alex konuşmasını sürdürürken onu inceledi, tek tek evet ve hayırlarla cevap verdi.

Yine dimdik duruyordu. Kızgın ya da gerginmiş gibi kaskatı değil, güçlü, eğilmez, sağlam. Sanki bu gezegende o izin vermediği sürece onu hareket ettirebilecek bir güç yokmuş gibiydi. Kontrol her kordonlu kastan yayılıyordu. Alex bu konuda ne hissettiğine karar veremiyordu.

Bir yandan da ona kendini güvende hissettiriyordu. Ne de olsa hatırı sayılır gücünü onu korumaya yöneltmişti. Ama onun baştan aşağı katı ve taş gibi olup olmadığını merak ediyordu. Onu kırmak için ne gerekiyordu? Gülümsemesi ya da kahkaha atması için?

Adamın yosun yeşili gözleri kızın gözlerine takıldı ve kız, Kraliçe'nin diğer uçta kendisinden

bahsettiğini hissetti. Dinlerken yüzünü inceledi, sonra bakışları ağzında oyalandı. Kısacık bir ipucu

Sıcaklık gözlerini aydınlattı.

Midesi küçük bir takla attı ve boynunda bir sıcaklık dalgası diken diken oldu. Wilson'ın kıvrılmış bir şekilde oturduğu ve bakışlarını iki adamın arasında gezdirdiği yere bakarken Noito'nun hareket ettiğini fark etti. Onu tekrar görebileceği kadar sola kaymıştı.

Uzak mı durayım? Acaba direkt de işe yarar mı?

İzin beklemeden kendini tamamen yukarı çekti, doğrudan Noito'nun gözlerinin içine baktı ve "Bakışın beni rahatsız ediyor. Kes şunu."

Ani ve gerçekçi ses tonu bir tokat gibi çarptı ve adam bakışlarını indirdi; koyu yeşil yanaklarını ve alnını renklendirdi.

Auzed'e dönüp baktığında, adam ona bakıyordu ve ağzı onaylar gibi bir ifadeye bürünmüştü. Tam olarak bir gülümseme ya da kaş çatma değildi ama yine de kızın kontrolü ele alması hoşuna gitmiş gibiydi.

Birkaç evet ve hayırın yanı sıra "Lily, hanımefendi" ve "Elimden geleni yapacağım" dedikten sonra durakladı. Kraliçe'nin bir sonraki söylediği her neyse, bakışları öfkeye dönüştü. Kraliçeye bir kez daha baktı ve sonra tepinerek uzaklaştı. "Ama bunun bir yolu yok mu... Hayır, o... Anlıyorum." İletişim cihazını indirdi ve bir süre duvara baktı. Az önce ona söylenen her neyse hiç de iyi değildi. Onun vücudundan yükselen kızgın sıcaklığı görebiliyordu. Dönmeden ya da tek kelime etmeden parmaklarını iletişim cihazının üzerinde kaydırdı ve tekrar kulağına götürdü. "Ben Auzed. Aramamı istediğinizi söylediler."

Adam başka bir sohbete devam ederken sesindeki dizginlenmiş öfke yüzünden yüzünde oluşmak üzere olan bir irkilme vardı. Takip etmeye çalıştı ama adamın ağzı o kadar sıkı sıkıya kapalıydı ki bu imkânsız hale geldi.

Dikkati Noito'ya kaydı. Adam yine ona bakıyordu ama onun baktığını görünce bakışlarını hemen indirdi. Ona soru sormalı mıydı? Vekillerin ne karar verdiği hakkında bir şey biliyor muydu?

Arkasını döndüğünde Auzed'i sadece birkaç adım ötede, yere bakarken ve iletişim cihazını ona uzatırken görünce sıçradı. Çekingen bir tavırla aldı. "He-hello?"

"Ben Kraliçe Dasa. Kral Bet ve ben, siz ve Auzed ile ilgili bir karara vardık. O bizim şartlarımızı çoktan kabul etti. Sadece senin de kabul etmen gerekiyor."

Alex'in midesi birdenbire aşırı dolmuş gibi hissetti. "Tamam."

"Auzed'e topraklarımıza girdiği ya da sefayı öldürdüğü için hiçbir suçlamada bulunmayacağız ama karşılığında senin ve onun bir hafta boyunca Sauven'de kalmanızı istiyoruz. Bu süre içinde serbestçe dolaşmanıza izin verilecek. Bir hafta bittikten sonra Tremanta'ya dönebilirsiniz."

"Tamam." Bu kez daha yavaş söyledi, kaçınılmaz olana karşı nefesini tutarak *ama.*

Kraliçe tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Eminim içinde bulunduğumuz durumu görebiliyorsunuzdur. Hikâyeni doğrulamamızın gerçek bir yolu yok ama çürütmemizin de bir yolu yok. Auzed ile çiftleşmediğiniz için, burada bulunduğunuz süre boyunca şehrimizin insanlarının sizinle konuşmasına izin vermenizi rica ediyoruz."

"Sadece benimle konuşmak için mi?" Kaçırdığı bir şey olmalıydı.

"Şey... eğer tanınırsanız, elbette eşinizle birlikte burada kalmanızı bekleriz. Ayrılmadan önce halkımıza en azından sizi tanıma fırsatı vermenin yükümlülüğümüz olduğunu düşünüyoruz. Ne de olsa Tremanta'da zaten çok fazla insan var." Bunu söylerken Kraliçe Dasa'nın sesindeki küçümseme tonunu duyabiliyordu.

"Peki ya reddedersem?"

Daha sonra kral konuştu. "O zaman Auzed bir mahkûm olarak kabul edilecek ve her ne kadar onu alıkoymak için zorlamayacak olsak da, unvanı elinden alınacak ve gelecekteki evlilikler ya da çocuklar için uygun görülmeyecek."

"Ah." Auzed'e şöyle bir baktı ve sanki zavallı adamın bu işle bir ilgisi varmış gibi Noito'ya ters ters baktığını gördü. Auzed'in tüm geleceği söz konusuyken naiplerin basit ve makul görünen isteklerini nasıl reddedebilirdi? "Sanırım kabul ediyorum o zaman."

"Harika. Yarın ayrıntılar için bir haberci göndereceğiz."

"Acaba... Alo?" Alex iletişim cihazını indirdi ve "Sanırım burada veda diye bir şey yok," diye homurdandı. Gözlerini Auzed'in kıpırdamayan bedenine dikti. Hem o hem de Noito, Auzed'in ne

kadar öfkeli olduğunu anlamış gibiydi.

ve ne diyeceğini bilemez haldeydi. "Ah," diye mırıldandı sonunda, "Lily'yi şimdi arayabilir miyim?"

Auzed bir atış gibi ona doğru ilerliyordu. Kadın içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ama Auzed sadece iletişim cihazını elinden kaptı ve Noito'ya doğru ilerledi. "Kraliçe bana Lily'nin şu anda müsait olmadığını söyledi. Onunla konuşmak istediğinizden haberdar edilecek ve en kısa zamanda sizinle iletişime geçecek," diye açıkladı ve Noito'nun gitmesini istediğini belli edercesine kapıya doğru işaret etti.

Adam çantayı işaret ederken geriye doğru adım attı. "Bunlar giysi ve diğer şeyler. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa ya da kıyafetler hoşunuza gitmezse lütfen bana bildirin. Onur duyarım-"

"Başka bir şeye ihtiyacı olursa *bana* söyleyecektir. Tekrar söyletme bana." Auzed kalabalık Noito. Otorite dolu sözleri küçük alanda gümbürdüyordu. Muhafız olduğunu söylemişti ama sesi daha çok bir askere benziyordu.

Noito gitmeden önce ona son bir kez baktı. Auzed ayaklarını açmış, iri ellerini kalçalarına dayamış bir halde gidişini izledi.

Sağır edici sessizlik tekrar çöktü. Alex rahatsızlığın da ötesindeydi. Vücudunun her hareketi, Magic Mountain'da Goliath'a binmek üzere olduğu zamanki gibi titrek ve garip geliyordu. "Tanrım, Auzzy, zavallı çocuğu korkutmana gerek yok." Adam ona doğru döndüğünde, varsayılan mizah anlayışının şu anda ona hiçbir şey kazandırmadığını hemen anladı.

"Au-zed. Ve evet, vardı. Ona ilgilenmediğini söyledin ama o ısrar etti... hem de benim önümde. Bu ikimiz için de bir hakaretti ama yine de ısrar etti. Onu yumruklamadığım için şanslı."

Mutfağa doğru ilerledi ve daha önce gördüğü birkaç şişeyi çıkardı. "Seni bilmem ama benim bir içkiye ihtiyacım var." Adam odanın diğer ucunda sessizce düşüncelere dalmış dururken kadın birkaç şişenin içindekileri kokladı. "Bunlardan hangisi tatlı ve hangisi beni sarhoş eder?" diye sordu, tezgahın üzerine yayılmış şişeleri işaret ederek.

Yumruklarını sıkıp açarak birkaç dakika boyunca ona baktı. "Bana Kraliçe'nin ne dediğini sormayacak mısın?"

"Belki önce sakinleşmen için sana biraz zaman veririm diye düşündüm." Ona belli belirsiz bir

gülümseme verdi.

cehennem gibi garip görünüyordu. "Ama sanırım yalana sadık kalıp yakalanmamaya çalışabilirim?"

Auzed'in kaşları birbirine yaklaştı ve bakışları kısa bir süre etrafta dolaştı, sonra da sanki ne olduğunu anlayamamış gibi geri döndü. "Evet. Nereden biliyorsun?"

Alex omuz silkti. "Çünkü biz hâlâ buradayız ve sen hâlâ üzgünsün."

"İşimi kaybedebilirim. Yalan söylediğimizi biliyorlar ama kanıtlayamıyorlar. İnsanlara barınak sağladığı için ona karşı öfkeliler ve bu hoşnutsuzluklarını duyurmak için beni kullanacaklar. Kraliçem, beni *etkileyebilmek* için yasaları atlatmaya çalışacaklarına inanıyor. Bunu senin gibi atlatamam. Beni *etkilemeye* çalışırlarsa ne olacağını biliyor musun?"

Bunu düşünemezdi. Bu çok fazlaydı. Şu anda her şey onun için çok fazlaydı. Onun tedirginliğini hisseden Wilson onu mutfağa kadar takip etti.

"Sonunda beni sorgulamasalar bile, hikayemin her detayını kontrol edecekler. Araştırabildikleri kadar araştıracaklar. Yarım kalmış işler var Alejandra. Ormanın o bölgesinde olmadığımı bilen tanıklar var." Ona doğru bir adım attı ve gürledi, "Neden umursamıyorsun?"

Kalbi şimdi kulaklarında atıyordu. Terli avuçlarından kayan bir şişeyi zar zor yakalamayı başardı. "Umursuyorum ama... 'a lo hecho, pecho." Alex omuz silkti ama bu sözü yüksek sesle söylemesi bile kalbine bir acı saplanmasına neden oldu. Asla eve gitmeyecekti. Bir daha asla büyükannesinin bu cümleyi gevelemesini dinlemeyecekti.

Auzed ona baktı, gözleri biraz vahşiydi. "Ne?"

Adamın öfkesini dizginlediğini görebiliyordu... sadece. Eğer akıllı olsaydı, ciddileşir, oturur ve bu konuyu konuşurdu, böylece adam içini dökerdi ve içinde bulundukları boktan durumdan dolayı dertleşebilirlerdi, ama siktir et. O da kızgındı. Ve korkmuştu. Ve üzgündü. Ve milyonlarca başka şey ve şu anda duygularıyla başa çıkmak için ihtiyacı olan şey onlar yokmuş gibi davranmaktı. Panik, acı suçluluk ve çaresizlikle birlikte içinde kabarmaya başlamıştı bile. Onu kurtarmak için yalan söylemişti.

Bunu görmedi mi? Eğer doğruyu söyleselerdi, yine de cezalandırılacaktı, değil mi?
Ve vagonunu rastgele bir uzaylıya bağlıyor olacaktı. Sadece üzgündü, haklı olarak, ama şu anda

onunla tartışarak daireler çizmek istemiyordu. Yapabilecekleri bir şey yok gibiydi.

her neyse.

Gözlerini kapadı ve başını tavana doğru eğdi. Kendini toparladığında tekrar ona baktı. "Peki ya bir sandık?"

Her bir şişenin içindekileri koklayarak durakladı. Adam onu anlamış mıydı? "¿Hablas español?"

Auzed ona göz kırptı. "Eğer başka bir dil konuşuyorsanız, bunu anlayamam. Çevirmenim her şeyi tercüme ediyor.

Dünya dilleri aynı."

"Oh! Bu mantıklı. Dürüst olmak gerekirse, ben de pek İspanyolca bilmiyorum. Büyükannem konuşur ama annemle babam..." diye geveledi, koyu pembe bir şişeyle ilgileniyormuş gibi yaptı ve boğazında oluşan yumruyu yuttu. "Annem ve babam ikinci kuşak Meksikalı Amerikalılardı ve evde çoğunlukla İngilizce konuşurlardı."

Alex başını salladı ve sıvıdan bir yudum aldı, ardından sirkeye benzeyen acı madde boğazına takılınca yüzünü buruşturdu. Gözlerini kapadı ve avucunu göğsüne birkaç kez vurdu.

Adam sessiz kaldı, o da devam etti: "Sanırım bu deyiş pek tercüme edilemiyor. Kardeşimle yapmamamız gereken bir şey yaptığımızda ve yakalandığımızda annem ve büyükannem hep bunu söylerdi. Bunun anlamı, olan oldu. Şimdi sonuçlarına katlanmalısın."

Alex dikkatini dağıtmak için çaresizce bir şişe daha denedi. Şu anda yalnız olmak için neler vermezdi. Auzed homurdandı ve Alex ne olduğunu anlayamadan arkasına geçip onu kendine doğru çevirdi. Wilson, Auzed'in başının üstündeki dolabın tepesinden bir çığlık attı.

"Sorun yok Wilson," diye titrek bir sesle güvence verdi. Küçük yaratık koşarak bir köşeye gitti ve Auzed'e uzaktan baktı.

Alex arkasındaki tezgâha yaslandı ve gözlerini ona dikti. Bir *arada tutun. Kendine hakim ol.* Çocukça davranıyordu ve bunu biliyordu. Ona çok yardım etmişti ve kızmaya hakkı vardı. Ama bu onun yöntemiydi. Mümkün olduğunca sorunlardan kaçınmayı severdi. En azından başlangıçta. Kendi zihnine çekilir ve durumu tek başına çözmeye çalışırdı ve sonunda, hazır olduğunda, bunu ele alırdı. Bu durum ailesini çıldırtıyordu ve Ray'i resmi olarak terk etme cesaretini henüz

gösterememesinin nedeni de buydu.

"Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor. Yasaları çiğnedik. Bunu ciddiye almalısın. Bir hafta içinde ayrılırsak ve hiç evlenmediğimizi öğrenirlerse ne olacak? Kraliçe'nin bize yardım etmek için yalan söylediğini bildiklerinden, evlenmememizi kabul etmezler. Bunu yüzlerine inen bir tokat olarak görecekler."

"Yalan söylememiş olsaydım ne olurdu?" diye sordu suçlamadan. "Sen de benzer bir durumda olmaz mıydın? Yasaları çiğnediğin ve sefayı öldürdüğün için işini falan kaybederdin. Ben de burada sıkışıp kalırdım."

Sorusunu düşünürken gözlerinin açık yeşil rengi koyulaştı. "Olabilir. Ama bu senin seçimin değildi." Bir adımdan daha az mesafedeydi, elleri onun iki yanındaki tezgâhı kavrıyordu.

Gözleri yanıyordu. "O zaman ne yapabilirim? Yalanı gerçek mi yapmalıyım? Yapacağım. Seninle evleneceğim." Onun bakışlarını tutmaya çalışırken gözleri cam gibi oldu.

Kaşları birbirine yaklaştı ve onun yüzünü taradı. Adamın bunu fark ettiğini sanmıyordu ama ona yaklaştı. "Benimle evlenir misin?"

"İstediğin bu mu?" diye sordu, sesi kalındı. "O zaman gerçekten yalan olmaz ve yakalanmazsın." Belki de en kolay çözüm *buydu.*

"Gerçekten mi?" diye gürledi. Bakışları vücudundan aşağı kayarak çıplak göğsünün üst kısmında durdu. Kadın ürperdi. Öfke dudaklarını inceltti. "Benimle oyun oynanmasından hoşlanmam Alejandra. Eğer seninle evlenirsem, bu bir yalandan kurtulmak için olmayacak. Bana acıdığın, borçlu hissettiğin ya da çaresiz olduğun için de olmaz. Bir daha teklif etme." Dirseğinin yanındaki açık yeşil şişeyi aldı ve göğsüne doğru itti. "Bununla gerçekten başa çıkmaya hazır olduğunda bana haber ver."

Üst kata çıkan asansöre doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Bölüm 9

Şu kadın! Onunla bir haftayı nasıl geçirecekti? Kıracak bir şeyler bulmak için yatak odasını taradı. Köşedeki tahta sandalyeler güzelce parçalanabilirdi. Sakinleştirici bir nefes aldı -hayır. Teklif etme nezaketini gösterdikleri Sauven evini yıkmanın hiçbir faydası olmazdı.

Auzed, ormanın zemininden yüzlerce metre uzakta olmamayı dileyerek odada bir ileri bir geri volta attı.

Şu anda bir koşu için neler vermezdi. Ya da bir spor salonu. Ya da bir göl. Bu saldırganlığın bir kısmını dışarı atmak için herhangi bir şey. Kraliçe ile yaptığı konuşma tekrar zihninde çınladı. Kraliçe, kendisiyle temasa geçtiklerinde naiplere hiçbir şey söylemediğine dair güvence vererek sözlerine başlamıştı. Ayrıca şu anda bile onun mazeretini sağlamlaştırmaya çalıştığını söylemişti. O günün erken saatlerinde birlikte aradığı iki askerle temasa geçerek onları durumdan haberdar etmişti.

Bunun utancıyla boğazında bir feryat yükseldi. Başını belaya soktuğunu açıklamak ve gerekirse onun için yalan söylemeleri için onları teşvik etmek zorunda kalacaktı. Onların amiri! Ne utanç verici.

Yere çöktü ve dişlerini birbirine geçirerek bir tur kuvvetli şınav çekmeye başladı. Nefes alış verişine odaklandı ve zihni şu anda tüm sorunlarının sebebinin Alejandra olduğunu haykırsa da olaylara onun tarafından bakmaya çalıştı.

Ona yalan söylememiş olsaydı ne olacağını sormuştu. Doğrusu emin olamıyordu ama kalbinin derinliklerinde cezanın ne olacağını biliyordu ve kadının bir kez daha haklı çıktığını bilmek sinirlerini bozuyordu. Sauvenianlar yasalarını ve sınırlarını çok ciddiye alırlardı. Bir kadının yardımında olsun ya da olmasın, yargılamaları sert olurdu.

Söylediği yalan onu beladan uzak tutabilecek tek şey olabilirdi. Ama sadece bunu başarabilirlerse. Ve ancak Kraliçesi onun *kandırılmadığından* emin olabilirse.

Vücudunu daha da zorlarken kolları titriyordu. Eğer gerçekten birini suçlamak istiyorsa, Kraliçe'yi suçlaması gerekirdi. Ne de olsa Sauven'e yasadışı yollardan girmesini o istemişti.

Auzed, Kraliçesinin yalan söylemeye ne kadar istekli olduğu konusunda biraz endişeliydi. Bir yanı yaptıklarının özverili olduğuna inanmak istiyordu. Ama galaksiler arası bir asker olarak geçirdiği süre boyunca strateji öğrenmiş olan bir başka yanı, insanları toplamak ve onların isteklerini yerine getirmek için elinden geleni yapmasının her şeyden çok bir güç oyunu olup olmadığını merak ediyordu. Yavaş yavaş kısırlıktan ölmekte olan bir dünyada insanları barındıran ve koruyan liderden daha güçlü kim olabilirdi ki?

Bu düşünceden sıyrıldı. Güç topluyor olsa bile, insanların diğer şehirlerde olduğundan daha özgürce yaşamasına izin veriyordu, bu yüzden eylemlerinin hala onurlu sayılabileceğini düşündü.

Dönüp sırt üstü yattı, gözlerini kapadı ve nefes kontrolü için biraz alıştırma yaptı. Alejandra ona evlenme teklif etmişti. Artık soğumuş olan vücudundaki kaslar bir anda gerildi. Savunduğu her şeye rağmen, onun teklifini kabul etmek istemişti. Sadece suçluluk duygusuyla teklif ettiğini bilse bile. Evliliklerinin ne olduğunu tam olarak anlamadığını bilse bile. Ve Dünya'da kendine ait bir erkeği olduğunu bilse bile.

Kişiliği onu rahatsız ediyordu. Ne yapacağı kestirilemeyen, duygusal ve hiçbir şeyi yeterince ciddiye almayan biriydi ama... içinde bir şeyleri ateşliyordu. Ve alt tarafı bundan faydalanması gerektiğini fısıldıyordu.

Gerçi naipler onlara bir teklifte bulunmuştu. Tanınması ve bir insanın ellerinden kayıp gitmesine duydukları öfkenin yatışması umuduyla onu kendi halklarına göstermek istiyorlardı. Her türden Clecanialı onu cezbetmeye çalışırken kenardan izlemesi gerekecekti. Ya biri onu eşleri olarak tanırsa?

Naipler o kadar sevineceklerdi ki muhtemelen onu tamamen unutacaklardı ve o da evine dönmekte özgür olacaktı. Elbette burada kalacaktı ama bir eşle birlikte. Göğsünde bir kıskançlık parıltısı yandı, ama bunun Alejandra'dan değil, sadece onun bir eş istemesinden kaynaklandığından emin olarak onu bir kenara itti.

Evet, onu herkesle sosyalleşmesi için dışarı çıkarmak en iyi seçeneğiydi. Şansı yaver giderse, eşiyle tanışacak ve o da düzenli hayatına geri dönebilecekti. Ama umursuyormuş gibi davranması

gerekiyordu. Diğerleri müstakbel eşleriyle, üstelik de bir insanla açıkça flört ediyorsa, her erkek bunu yapar. Sanki bir insan

gördüğü ilgi onu kızdırdı. Noito'nun ona attığı kaçamak bakışları düşününce elleri yumruk oldu. Numara yapmasına hiç gerek kalmayabilirdi.

Bir parçası onu istiyordu. Birlikte içinde bulundukları yalan onu normalden daha korumacı hissettiriyordu. Sadece kendini fazla kaptırmadığından emin olmalıydı. Kız aslında hiçbir şekilde onun değildi. İnci Tapınağı'ndaki diğerleri gibi onun gözetimi altında bir insandı. Daha fazlası değil.

Onun alt katta sessizce sarhoş olduğunu düşündü ve inledi. Sarhoş bir şekilde evin kenarına tökezlerse ona bakmanın bir yolu yoktu. Ayağa kalkarak aşağı indi ve artık sakinleşmiş ve kontrollü olan öfkesinin böyle kalacağına dair kendine söz verdi. Önümüzdeki bir hafta boyunca aklı başında olmak her şeyden önemli olacaktı.

Ana kata ulaştığında odayı taradı. Onu göremeyince midesi sıkıştı. Sürünerek girmiş olabileceği tüm köşeleri aradı, sonra dışarı çıktı ve aşağıdaki ağa düşmemiş olması için dua etti. Naipler Sauven'de serbestçe dolaşabileceklerini söylemiş olsalar da, onlara herhangi bir seyahat platformu sağlamamışlardı. Eğer düşerse onu geri getirmenin hiçbir yolu yoktu.

Ancak onu evin etrafını çevreleyen yuvarlak verandanın kenarında otururken gördüğünde kalbinin göğsünde ne kadar sert attığını fark etti.

İpekli beyaz bir şort ve ona uygun bir gömlek giymişti. Kıyafetinin ne kadar resmi olduğunu fark etmemiş olmalıydı. Parıldayan üst kısmı asimetrikti. Arkası bir Sauvenian'ın kuyruğunu örtecek kadar uzun kesilmiş, önü ise yüksek bir etek ucuna doğru açılandırılmıştı. Eğer kollarını kaldırırsa göğüslerinin alt kısmı ortaya çıkacaktı. Bu düşünceyle adamın şaftına kan hücum etti.

Koyu renk saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve Sauven'in ışıkları arkasında parıldarken sağlıklı bir sıcaklık tenini içeriden aydınlatıyor gibiydi. Kahretsin, çok güzeldi. Göğsünde bir şey genişledi ve ona doğru yürümeden önce kendini sakinleştirmek için birkaç hızlı nefes aldı.

Onu fark ettiyse bile belli etmedi. Bacaklarını verandanın kenarından sarkıtarak oturdu, şişeden bir yudum aldı ve yumuşak bir melodi mırıldandı. Adam ona ulaştığında, sessizce şişeyi ona doğru

uzattı.

İç çekerek onun yanına uzandı ve küçük bir yudum aldı.

"Gece mi gündüz mü?" Başını ağaç tepelerine doğru eğdi. Bu hareket saçlarının sırtından aşağı dökülmesine ve boynunun kıvrımlarının ortaya çıkmasına neden oldu.

Gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. "Akşamın erken

saatleri diyebilirim." "Nasıl anladın? İçerideki ışıklar

yüzünden mi?"

Çok fazla gözlem yapıyordu. Bu onu şaşırtmaya devam ediyordu. Etrafındaki dünyayı umursamıyor gibi görünerek şakalar yapıp etrafta zıplarken, aslında her şeyi alıyor ve işliyordu. "Evet."

Yukarıdan gelen itiş kakış sesleri onu hazır ola geçirdi ama Wilson'ın üzerlerindeki eğimli çatıya yerleştiğini görünce tekrar yere yığıldı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama hiçbir

şey söylemedi. "Senin tuey benden pek hoşlanmıyor gibi

görünüyor," diye homurdandı.

Sırıttı ve ona yan gözle baktı. "Çünkü her zaman savaşa girmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyorsun. Belki biraz rahatlasan bu kadar gergin olmaz. Şuna bir bak." Etraflarına yayılmış, hafifçe parlayan şehri işaret etti.

Kadının gözleminin tam tersine, omuzları gerildi. Rahatlamak için avuçlarının üzerine yaslandı ve manzaraya baktı ama bir türlü anlayamıyordu. İnsanlar nasıl böyle oturur ve bakarlardı? Zaman kaybıydı bu. Şu anda evde olsaydı, çok şey başarabilirdi. Bacakları kalkıp verandada devriye gezmek için kaşınıyordu ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

"Çaba için A," diye mırıldandı, dudakları seğiriyordu.

Sadece homurdandı ve alkolden küçük bir yudum daha aldı. Sıvının tam olarak nasıl bir tadı olduğunu söyleyemiyordu ama bunun son tadı olacağına karar verdi.

"Bütün bu arkadaşlar meselesi de ne? Daha önce de bahsetmiştin, Noito'nun beni 'tanımaya' çalıştığını söylemiştin ve naipler de bu konuda bir şeyler söylemişti." Gözlerini uzaklara dikmeye

devam etti ama Noito gözlerinin etrafındaki gerginlikten rahatlamaktan çok uzak olduğunu anlayabiliyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tarihsel olarak, insanlarımız bir eşi tanıma yeteneğine sahipti. Bağ kuracağınız biri

ve hayatını birlikte geçirmek. Tıpkı Wilson gibi" -çatıda uyuyan Tuey'e doğru başıyla işaret etti -"Ama romantik bir şekilde. Ortaya çıkan bir tepki var. Çiftleşen bir çift birbirlerine ayrılmaz bir şekilde bağlanır. Yine de veba salgını başladığında çiftleşme tamamen ortadan kalktı. Yüzyıllardır bir Clecanian'ın elinde çiftleşme izlerinin görüldüğüne dair bir rapor yoktu. Ta ki insanlar gelene kadar."

"Bu yüzden ellerini kontrol ediyordu," dedi Alex usulca. Gözleri odaklanmamıştı, sanki hem bu konuşmayı yapıyor hem de uzaktan dinliyormuş gibi sersemlemişti.

Auzed öne doğru eğildi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "İyi misin?" Derin

bir nefes aldı ve zayıf bir gülümsemeyle ona baktı. "Hayır."

Kadının gözlerindeki hüzün adamın içini sızlattı. Buna ne demesi gerekiyordu? Tabii ki iyi değildi.

Sonunda boğazını temizledi ve konuştu. "Eğer bunlar CliffsNotes ise, o zaman gerçek anlamı nedir? Herkes gergin. Herkes bana eve götürmek isteyecekleri ışıltılı bir şeymişim gibi bakıyor.
-Sen hariç tabii. Bana sadece gerçekleri söyleme, durumumun gerçekliğini de söyle... lütfen." Kadın onu inceledi, delici koyu kahverengi gözleri yüzünde gerçeği arıyordu.

Auzed çenesini sıktı, sözlerini yumuşatıp yumuşatmayacağına karar vermeye çalıştı. "Bunun nedeni bir açıdan öyle olman olabilir. Yüzlerce yıldır, bu gezegendeki her insan erkekliğini kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyor. Huzurlu bir yere, işleyen bir sisteme ulaşmak için çok çalıştık ama bu mükemmel olduğu ya da insanlarımızın çoğunun mutlu olduğu anlamına gelmiyor. Bunu düzeltmenin anahtarı siz insanlarsınız.
Erkekler nihayet bir dişiyi memnun etme becerilerinden daha fazlası için değerlendirilebilir. Dişiler sonunda ördükleri duvarları yıkabileceklerdi. Relli gibi Clecanlılar da sevdikleri kişiyle birlikte olmayı seçtikleri için dışlanmayacak ve alay konusu olmayacaklardı. Peki, sen hepsinin istediği ışıltılı bir şey misin? Hem evet hem hayır.
Onlar sizi değil, yapabileceklerinizi, temsil ettiklerinizi istiyorlar."

Yüzünde aniden bir gülümseme belirdi ve alaycı bir kahkaha attı. "Ne?" Bu kadın hiç

mantıklı değildi. Bir an gözyaşlarının eşiğindeyken bir an sonra gülüyordu.

"Ben sadece... çok öfkeliyim. Bazı şerefsizlerin beni ve kim bilir daha kaç kadını sırf yapabildikleri için Dünya'dan götürmelerine çok kızgınım. Lanet bir deney için." Ona baktı ve elini salladı.

başını salladı, hala gülümsüyordu. "Ama bana burası hakkında anlattığın her şey doğruysa? Eğer bu dünya böyle bir yer ise? Yani..." Kaşları kalktı. "Anlıyorum. Nefret ediyorum. Ama anlıyorum."

"Anladın mı?"

İçinden kıkırdadı ve bacaklarını çıkıntının üzerinde ileri geri salladı. "Evet. Anlıyorum. Burası berbat bir yer. Size olanlar da berbat. Her ne kadar piç olsalar ve Jumanji tarzında ezilmeleri gerekse de, bunu *neden* yaptıklarını anlıyorum. Çaresizlik. Ve en kötüsü de ne?" Tekrar gülmeden önce neredeyse bağırıyordu. "Başarılı oldular. Bu doğru bir şey değil ama aradıklarını buldular. Vay canına, Auzzy. İnsanlar için ne lanet bir kabus ve sizler için ne lanet bir nimet."

Auzed, onun kendisine taktığı lakap omuzlarının üzerinden geçerken çenesini sıktı. Bunu kullanmayı bırakmasını diledi. Bu lakabın aşinalığı içini ısıtıyordu ama bunun kızgınlıktan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildi. Ona ortak takma adı olan Zed'i kullanması için izin verse bile, yine de kullanmayı reddedeceğinden şüpheleniyordu.

"Galaksiler arası yasaları çiğnediler ve insanları bulmadan önce yüzlerce ırkı hapsettiler. Onlar hiçbir anlayışı hak etmiyorlar," diye karşılık verdi.

"Yani, *ben* böyle hissediyorum ama buradan birinin böyle hissetmemesini anlayabilirim. Temelde sizin halkınızı kurtardılar, değil mi? Bana öyle geliyor ki, eğer yaptıklarını yapmasalardı, yavaş yavaş soyunuz tükenmeye devam edecekti. Ve dediğiniz gibi, bu iyi bir yolculuk bile olmazdı."

Auzed koltuğunda kıpırdandı, rahatsız olmaya başlamıştı. Siyah ve beyazdan hoşlanırdı. Gri alanlar çok karmaşıktı. Alkolün düşüncelerini bölmesini umarak şişeyi ona uzattı.

Tekrar kıkırdadı ve bir yudum aldı. Şansına, bunu takip eden sorular daha güvenli bir alana giriyordu. Tam da onun istediği gibi saatlerce ciddi bir şekilde konuştular. Açıklamayı düşünebildiği her şeyi açıkladı. Dünya'ya dönmesine izin verilmemesinin nedenlerini. Tremanta'daki tören, hayvancılık okulları, Galaksilerarası İttifak ve ittifaka ait gezegenler arasındaki işlevleri. Erkek ve kadın Clecanialıların ve bunların arasında kalanların rolleri.

Kadın sırtüstü uzanıp yaprakların karanlık alt kısımlarına bakarken, adam onların geçmişini anlattı

gezegen ve daha önce yaşadıkları gezegen. Burada durabilirdi ama kızın ona bakışındaki bir şey, gözlerindeki yumuşaklık ve ilgi, onu söyleyecek daha fazla şey bulmaya itti.

Ne kadar zararsız olursa olsun, sadece loş verandada oyalanmak, onun kokusunu içine çekmek ve göz kapaklarının ağırlaşmaya başlamasını izlemek için yapabileceği her şeyi düşündü. Düşünebildiği tek şey kendisiyle ilgili bilgiler olduğunda durdu.

Başını çevirdi, alkol hareketlerini yavaşlatmıştı. Ona kendisi hakkında soru sorma dürtüsüne karşı dişlerini sıktı. Gezegeni nasıldı, hayatı nasıldı. Parmağında döndürüp durduğu o altın yüzüğü nereden aldığını.

Çoğu Çekanyalı kadın bu tür sorular sorulduğunda cevap vermezdi ve o bunun nedenini biliyordu. Bu bir bağ oluşturdu. Kesilmesi acı veren bir bağ. Alejandra'yla böyle bir bağ kurmasına izin veremezdi. Zaten ona karşı çok fazla çekim hissediyordu. Bilmesi gereken şeyleri saklamak daha iyiydi.

Esnemesini örtmek için bir kolunu kaldırdı ve gömleği hafifçe kalktı.

Bakışları göğüs kafesini kaplayan pürüzsüz tende biraz fazla oyalandıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Biraz uyumalıyız."

"Peki ya Wilson?" Yatmaya devam etti ve tuey'i görene kadar alnını ters çevirdi.

"Eğer isterse içeri gelecektir. Wilson sana bağlı olabilir ama hayatının büyük bölümünü hâlâ vahşi bir yaratık olarak geçirdi." Ayağa kalkarak ona yardım etmek için elini uzattı. Yumuşak avucu onunkine değdiğinde, derisinin altında elektrik çatırdadı.

Sessizce eve girdiler ve asansörde birlikte durdular.

Ani bir "İyi geceler" ifadesiyle odasına doğru döndü ama kadın kolunu tutarak onu durdurdu.

Ona baktı ve yutkundu. "Bak, söylemediğimi biliyorum ama... Üzgünüm. Haklısın. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ani bir karar verdim. Daha iyisini bildiğimi düşünmekle saflık ettim."

Auzed bir o yana bir bu yana kaydı. Dişiler böyle özür dilemezdi. Nasıl tepki vereceğini bilemedi. Hâlâ ona karşı duyduğu öfke söndü ama yerine yanıp sönen uyarılar çınladı. İhtiyacı vardı

daha fazla mesafe koyması ve daha çok Clecanianlı bir kadın gibi davranması için.

Kolunu onun ulaşamayacağı bir yere çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz ve asansörü kontrol edebilmeniz için dilinizi eve yüklediğimden emin olacağım."

Kaşları birbirine çarptı ama sonra sanki adamın kullandığı sert ton anlaşılabilirmiş gibi başını salladı. "Pekâlâ. İyi geceler, Auzzy-özür dilerim, Auzed." Ona kısa ve özür dileyen bir gülümseme verdikten sonra odasında kayboldu.

Ağzını sıkıca kapatan yüz buruşturması çok uzun süre yerinde kaldı. Neden birdenbire gerçek adının söylenmesinden hoşlanmamaya başlamıştı?

Bölüm 10

Alex tavandan gelen parlak ışığı engellemek için başının üzerine bir yastık çekti. Dün gece fazla içmemiş olmasına rağmen, vücudundaki yiyecek eksikliği bu sabah hafif bir akşamdan kalmalığa neden olmuştu. Başı zonkluyordu ve ağzı kalın ve kuruydu.

Dün gece bir şekilde ikinci kata ve Alex'in odasına çıkmayı başaran Wilson da yüzü yastığın altına girene kadar kıvrandı. Geniş ve zeki gözlerini Alex'e kırpıştırdı ve kısa bir mırıltı çıkardı. Tuey, baş aşağı durup Alex'e sessizce mırıldanana kadar büyük kulaklarını başının etrafında sallayarak bir daire içinde yuvarlandı.

Alex kendisine rağmen sırıttı. "Bu bana kalkma vaktinin geldiğini söyleme şeklin mi?"

Bir iniltiyle ayağa kalktı. Banyoyu kullanıp günün getireceği tehditlerle yüzleşmeye hazırlanırken, Auzed'i düşündü.

Dün gece, onun gürleyen derin sesi onu sükûnete kavuştururken her yeri titremişti. Aslında onun söylediklerini de dinlemek için kendini zorlamıştı ama onun yanında olmak ve konuşmasını duymak çok iyi hissettirmişti.

İçeri döndükten sonra biraz mesafeli davranmaya başlamıştı ve bu talihsiz bir durum olsa da onu anlıyordu. Muhtemelen hâlâ ona karşı biraz kin besliyordu ama profesyonel olmaya çalışıyordu. Onun gibi gergin biri için bu durum işkence gibi olmalı.

Wilson yanında olduğu halde çıplak ayaklarını asansörün üzerine koydu ve aşağı inmesini emretti. Asansörün yanıt vermesi onu şaşırttı. Birinci kata ulaştığında sessiz bir konuşma kulağına çalındı. Auzed'in geniş omzunun köşesini gördü, açık ön kapıların arasından görüş alanının hemen dışındaydı.

Gizlice dinleyebilmek için Wilson'ı sakin davranmaya ikna edemeden, tuey dışarı sıçradı ve Wilson'ın dikkatini çekti. Gözleri onunkilerle buluştu, sonra vücudunu taradı. Gerçek olmasını istediği şey hayal gücü müydü, yoksa onun incelemeleri her zaman çok mu uzun sürüyordu?

"İçeride sizi bekleyen yiyecekler var." Mutfak duvarındaki çimen yeşili küçük bir bölmeyi işaret etti,

sonra da konuştuğu kişiye döndü.

Alex kompartımana doğru ilerledi ve ardından başının tepesinde her zaman ortaya çıkan sakalını hızla düzeltmeye çalıştı. Kompartımanın içinin sıcak olduğunu ve bir tabak yemeğin içeride beklediğini gördü. Bunu da o mu pişirmişti? Çoktan kalktığı için mi, yoksa özellikle onun için mi? Her iki durumda da küçük bir gülümsemeyi bastırdı. Ne de olsa her gün seksi bir adam ona kahvaltı hazırlamıyordu. Ray hiç yapmamıştı. O her zaman daha çok "Postayla göndersen olmaz mı?" diyen tiplerdendi.

Pütürlü pembe parçayı koklayarak... ekmek olabilir mi?.. küçük bir ısırık aldı. Şimdiye kadar denediği en kötü şey değildi ama en iyisi de değildi. Bayat, ufalanmış bir İngiliz çöreği gibiydi. Yine de son birkaç gündür yediği ezilmiş böceklerden daha iyiydi.

Hâlâ gözden uzakta olan ziyaretçiyle vedalaşıp tekrar içeri adım atan Auzed'i inceledi. Sade kıyafetler giymişti. Rahattı ve ilk tanıştıklarında giydiği dokunsal parçalardan çok farklıydı. Dünkü askerlerle aynı kesimde ama daha yumuşak, daha rahat bir kumaştan yapılmış dut rengi bir yelek, dünkü tuhaf atletten yoksun geniş, çıplak göğsünü örtüyordu. Pantolonu da biraz dardı.

Kıyafetin sergilediği pürüzsüz ten ve sert kas miktarını takdir etmesine rağmen, onun içinde ne kadar uygunsuz göründüğü konusunda kendini kötü hissetti. Buradaki erkeklerin kıyafet seçimlerinin açık olması gerekip gerekmediğini merak etti. Dünya'daki kadınlar için tam tersi bir kültürel norm muydu bu?

Adam ona doğru ilerledi ve kadının bakışları adamın geniş omuzlarına ve üstünün altında kaybolan kıvrımlı, parıltılı işaretlere takılıp kaldı. Onun yerine yemeğine odaklandı.

"Vekiller bugün pazar ağacını ziyaret etmemizi istiyorlar."

Ona baktı ve yüzünde yine o ölçülü ifadeyi gördü. "Şey-" Aldığı büyük ekmek lokması sözleriyle birlikte dışarı fırlama tehlikesi geçirdi, bu yüzden ağzını kapattı ve çiğnemeyi bitirdi. "Yemek için teşekkürler."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Kalitesi daha iyi olmadığı için üzgünüm. Ben... pek sık yemek yapmam."

"Ben hiç yemek yapmam, bu yüzden seviyorum. İş yok ve yemek yiyorum. Hayallerim gerçek

oluyor." Adamın ağzının kenarının seğirdiğini gördüğünü düşündü ve gülümserse nasıl görüneceğini tekrar merak etti.

"Sana daha fazla yapmamı ister misin? Çok aç görünüyorsun."

Yanaklarında sıcaklık yükseldi ve bakışlarını adamın neredeyse temizlenmiş tabağına çevirdi. "Büyük bir iştahı olan bir kızı sevdiğini söylemen gerekmiyor mu?"

Tekrar ayak ayak üstüne attı ve başını öne eğdi. "İştahın sana olan sevgimi neden etkilesin ki?"

Çünkü romantik filmlerdeki erkekler böyle der. Nasıl cevap vereceğini bilemediği için omuz silkti. Kırıntıların gittiğinden emin olmak için dudaklarını yaladığında, adamın bakışları harekete odaklandı.

"İnsan erkekleri yemek yerken ağzınızı izlemeyi sevdiği için mi?" dediğinde sesi biraz kısıktı.

Adamın sabit bakışları ve sesinin karanlık tonu yüzünden karnında bir sıcaklık oluştu. Tek yapabildiği gıcırtılı bir "hayır" demek oldu.

Tekrar dudaklarına kaçmasını engellemek için dilini ısırmak zorunda kaldı. Auzed söz konusu olduğunda vücudunun kendi aklı varmış gibi görünüyordu.

Tekrar kızın gözlerine odaklandı ve aynı fikirde değilmiş gibi alçak, düşünceli bir ses çıkardı.

"Ağzımı izlemeyi seviyor *musun*?" Alex bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve yüzünün hemen alev aldığını hissetti. Konu flört etmeye ya da erkeklere geldiğinde utangaç bir kadın değildi. Aslında genellikle oldukça küstahtı ama adamın onun ilgisini bu şekilde çekmek istediğinden emin değildi. Ve eğer adam aralarındaki ilişkiyi platonik tutmaya çalışıyorsa, o da aynısını yapmaya çalışmalıydı. İkisinin de hayatını daha da zorlaştırmaya gerek yoktu.

Ama onu şaşırtacak şekilde, kaskatı kesilip aceleyle konuyu değiştirmek yerine, "Maalesef öyle," diye gürledi.

Küçük bir heyecan omurgasına tırmandı ve bir anlık zevkle adamın kendisine düşündüğü kadar kapalı olup olmadığını merak etti. Ama sonra yüz ifadesi yeniden gerginleşti.

"Bugün kıyafetini ben seçmeliyim."

Bu kadarı da fazla. "Öyle mi? Makyaj montajı zamanı mı?"

Eğilip Noito'nun giysi çantasını karıştırırken ona şaşkın bir bakış fırlattı.

bir gün önce onlarla birlikte bırakmıştı. Kahvaltısının son kırıntılarını işaret parmağından yaladı ve adamın kalın kalçalarına ve sıkı poposuna baktı. *İç çekme, iç çekme.*

"Sadece gece kıyafetleriyle dolaşmadığından emin olmak istedim." Kızın önceki geceden kalma beyaz kıyafetine sert bir bakış attı. "Şu anda olduğun gibi."

"Bu eski şey mi?" Güldü, olduğu yerde döndü. "Yine de çok rahat. Bunun içinde uyumayacaktım da neyin içinde uyuyacaktım?"

"Çoğu Sauvenialının giysilerle uyuduğunu sanmıyorum." Ona katlanmış birkaç parça uzatırken bakışlarını ondan ayırmadı. "Sanırım kuyrukları birbirine dolanıyor."

Bu dün gece de çıplak yattığı anlamına mı geliyordu? "Bana pek komando tipi gibi gelmedin, Auzzy."

Onun bu lakaptan hoşlanmadığını bildiği için kendini düzeltmek üzereydi ki, adamın ağzı yumuşadı ve tekrar düşmeden önce hafif bir gülümsemeye dönüştü. Belki de her şeye rağmen hoşuna gitmişti. "Üzgünüm, *Auzed.*" Onun tepkisinin ne olacağını görmek için konuşurken sırıttı.

Çenesinde bir kas seğirdi ve cevabını almıştı. İtiraf etmedi ama bu ismi sevdiğinden emindi.

"Üzerini değiştir ve gidelim. Biz dışarıdayken istediğin kıyafeti seçebilirsin." "Öyle mi?

Kimin parasıyla? Bu arada, makyaj malzemelerini de koymuşlar mı?"

Bu gezegendeki erkeklerin ne kadar kadın takıntılı olduğunu duyduktan sonra, Auzed'in belli bir şekilde davranmasını bekliyordu. Hemen ona makyaja ihtiyacı olmadığını ve güzel olduğunu söylemesini bekliyordu. Onun yerine kolayca, "Hayır, biz dışarıdayken de alabilirsin," diye cevap verince kendine güveni sarsıldı. Uzaklaşmaya başladı.

"Peki, sence ihtiyacım var mı? Yani makyajsız iyi görünüyor muyum?" Alex eve döndüğünde, annesinin nihayet izin verdiği on beş yaşından beri hayatının her günü makyaj yapmıştı. Her zaman çok fazla makyaj yapmazdı, çoğunlukla maskara ve biraz dudak boyası kullanırdı ama haftalardır makyajsız olduğunu şimdi fark ediyordu. İşte seksi bir adam onun dağınık, lekeli, şişkin gözlü sabah halini görüyordu ve o bunu hiç düşünmemişti. Ta ki şu ana kadar.

Onu tekrar incelerken kaşları birbirine yaklaştı. "Benim değerlendirmemle çok ilgili görünüyorsun

Birdenbire görünüşünüzü değiştirdiniz. Erkekleriniz özellikle seçici midir?" Omuzları bir parça gerildi. "*Erkek arkadaşınız* sizi makyajlı mı tercih ediyor?"

"Ray mi? Evet, öyle... öyle... öyle mi? O artık benim erkek arkadaşım değil." Giysileri açtı ve yarı yarıya inceledi, çünkü müsait olduğunu açıkça ilan etme dürtüsü içinden geçiyordu. "Yani, uzun mesafe yapmadığım gerçeği dışında." Kendi şakasına kıkırdadı ama Auzed onu sadece izlemekle yetindi. "Zaten ondan ayrılacaktım."

Auzed kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden?" Sorar sormaz kendine kızmış gibi göründü. "Hayır, boş ver. Bilmeme gerek yok, git üstünü değiştir."

"Tamam," diye cıvıldadı, adam ön kapıdan çıkarken hayal kırıklığını gizleyerek.

Kendi kendine mırıldanarak odasına yöneldi. *Ne yapıyorum ben böyle? Benimle flört etmesini sağlasam bile, sonra ne olacak?* Alex, Auzed'le arasında ne olmasını istediğini bilmiyordu. Ondan etkilendiği kesindi. Onun sert dış kabuğunu seviyor ve daha derine inmek istiyordu. Ama bunu ondan gerçekten hoşlandığı için mi istiyordu? Yoksa bir meydan okuma olduğu ve merak ettiği için mi? Tüm bunlar, kaçırılmasından ormandaki üzücü macerasına kadar, tıpkı bir film gibi hissettiriyordu. Ve Auzed, ilginizi çekmekten başka bir şey yapamayacağınız karamsar bir erkek başrol oyuncusuydu.

Çok renkli gömleğini ve pantolonunu giydikten sonra aynadaki yansımasına bakarak dudak büktü. "MC Hammer gibi görünüyorum." İç çekerek ön kapıda Auzed'e katıldı. Auzed onun görünüşünü hızlıca süzerken çenesini eğdi ama hiçbir şey söylemedi. "Bunları benim için kim seçti?"

"Beğenmedin mi?" Soru masumdu ama dudakları kıpırdadı.

"Bir karış daha uzun olsaydım, kuyruğum olsaydı ve ten rengim bu renklerle uyumsuz olmasaydı, o zaman tabii ki." Kendisine verilen iç çamaşırının arkasındaki delik, bu parçaların kuyruksuz bir kullanıcı için yapılmadığını göstermeye yetmişti. Arka tarafındaki kapakla oynayarak kapandığından emin oldu.

Ona doğru eğildi ve dikkatini tekrar kendisine çekti. Kahretsin, çok güzel

kokuyordu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de kıyafetimden pek hoşlanmıyorum."

"Evet ama seksi görünüyorsun!" dedi kızgınlıkla. "Ben şey gibi görünüyorum..."

Auzed sanki ona hakaret etmiş gibi irkildi. Bir an donup kaldı, gerinip boğazını temizlemeden önce hâlâ ona doğru eğiliyordu. Adam yerinde kıpırdanırken adem elmasının aşağı yukarı sallandığını görebiliyordu. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlaman gerek. Birlikte nasıl hareket etmemiz gerektiği hakkında."

Kendi gülünç görünümünü unutarak sırıttı. "Ah, unutmuşum. Sen bana iltifat ediyorsun, ben sana etmiyorum, değil mi?"

Bir onay sesi mırıldandı ama yine de tedirgin görünüyordu.

Kıyafetini göstermek için kollarını iki yana açtı. "Auzzy, belki de gerçek dünyaya çıkmadan önce pratik yapmalısın. Benim de egomu yükseltmeye ihtiyacım var, çünkü sanki biri beni bir kumaş kutusuna atıp yollamış gibi hissediyorum."

"Pekâlâ. Sen..." Kaşlarını çatarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hayır. Ah, senin..." Bir buçuk numara büyük gelen ayakkabılarını işaret etti ve sonra başını salladı.

Alex onun bu telaşlı haline gülmek istedi. "Kıyafetimle ilgili iyi bir şey yok mu?"

Derin bir nefes aldı ve sırıttı, sanki bir şeylerin ışığına tutulmuş gibiydi. "Nakliye platformumuzdan düşersen, en azından ağa doğru yüzersin."

Alex'in çenesi şaşkın bir mizahla düştü. "Bu bir şaka mıydı, Auzzy?"

Kadının geniş sırıtışı karşısında gözleri büyüdü. Kaşlarını çattı ve topuklarının üzerinde döndü.

"Sadece bir şaka değil, aynı zamanda iğrenç bir yanık. Oh adamım. Auzed çok *komik*." Onun peşinden gitti ve geri çekilen formunu rahatsız etti.

Bir azizin sabrıyla onu yeni bir yüzer platforma yönlendirdi ve ona katılmadan önce adım atmasını ve gidonu kavramasını bekledi.

Adamın kollarının arasında dönerek omzunun üzerinden baktı ve Wilson'ı aradı. "Wilson'ın bizimle gelmesini beklemeli miyiz?"

"Hayır. Tuey'ler sonsuza dek bu ormanda yaşamışlardır ve mükemmel planörcüler ve tırmanıcılardır. İhtiyaç duyarsa sizi bulabilir." Ne demek istediğini anlatmak için platformu bir hamleyle asma evden uzaklaştırdı.

Ters yöne bakarken, elleri adamın sert kollarında kendini sabitlemek için dışarı fırladı. Adam bir homurtu çıkardı. Ve

bara doğru dönebilmek için tahtayı durdurdu.

Vücudunu kademeli olarak döndürdü ve kendini sabitlemek için sağ pazusunu kavradı. Dönerken, tekrar öne bakana kadar ellerini kalın ön kolunda gezdirdi. Adam arkasından alçak bir hırıltı çıkardı ve platformu tekrar ileri doğru yönlendirdi.

"Biliyorum. Dokunmak yok, üzgünüm." Dün gece Clecanialıların açık alanda birbirlerine dokunmalarının ne kadar tuhaf olduğunu bir kez daha özetlemişti. Baş başa kaldıklarında bile, bir kadının seks arayışında olmadığı sürece kocasına dokunması nadir görülen bir durumdu.

"Belki sana bunlardan birini kendi başına nasıl kullanacağını gösterebilirim." Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. Onun kendisine açıkta dokunmasını *istemiyor* olabilirdi ama bu hoşuna gidiyordu.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Neden bütün bu kurallara uyuyoruz ki?
Herkes benim Clecanian olmadığımı biliyor. Farklı davranacağımı düşünmezler mi? *İnsanlar* eşlerine dokunur. Alışveriş merkezinde boynunu emmeye falan başlamayacağım. O kadar fazla yakınlaşmayı sevmem ama koluna dokunmam dünyanın sonu olmaz."

Hırladı ve platformlarını aniden hula çemberi büyüklüğünde yapraklarla dolu alçak bir dalın arkasına yönlendirerek görüş alanından çıkardı. Tam ne yaptığını soracaktı ki adam arkasına geçti. Yanına yaklaşarak sağ elini karnına koydu ve onu kendine doğru çekti.

Alex'in nefesi boğazında düğümlendi ve cinsel organı sıkıştı. Büyük ve sert bir şeyin sırtına bastırdığını hissedebiliyordu.
"İşte bu yüzden," diye saçlarına doğru nefes aldı. "Dokunmak senin için normal olabilir ama benim için değil." Alex'in nefes alışları hızlandı ve gidonu tutuşu kayganlaştı. Tanrım, demek istediğini kanıtladığına göre artık uzaklaşmayacağını umuyordu. Adam elini yerine koyduğunda bir iniltiyi bastırdı.
elini ön koluyla karnının üzerine koydu ve onu kendisine daha sıkı yapıştırdı.

Ayaklarını iki yana açarak yana doğru bir adım attı ve kolu tamamen bıraktı. Kızın saçlarını ensesinden süpürdü ve başını eğdi. "Boynumu emmekten bahsederken nasıl konsantre olmamı

bekliyorsun?" diye gürlerken sıcak nefesi kulağına değdi.

"Ben... Bu bir örnekti..." Adamın burnu kızın kıvrımlarına değdiğinde sözleri boğazında düğümlendi.

omzuna koydu ve derin bir nefes aldı. İçinin ısındığını ve kayganlaştığını hissetti.

Büyük avucunu onun kolunda gezdirdi ve kadın ürperdi. "Klekanyalı bir kadın birine böyle dokunuyor ve ona seksi diyorsa, zevk almak istiyor demektir. İstediğin bu mu?"

Kahrolası A, şu anda öyle! Gururu ve biraz da havada süzülme korkusu onu kabul ettiğini haykırmaktan alıkoydu. Dudaklarını kulağına değdirdiğinde yüksek sesle inledi.

Ancak bu ses onu uyandırmış gibiydi ve kadın hemen ağzını kapattı. Burnunu saçlarına bastırdı ve sinirli bir hırıltı çıkardı. "Bana bir dakika ver."

Auzed yakındaki bir dala atlayıp volta atarken Alex kolu sıkıca tuttu. Tanrım, ona *sorunu* konusunda yardım etmek istiyordu. Bunun yerine, kendini sakinleştirmek için tek başına zaman ayırdı. Burnundan yavaşça nefes alıp ağzından vermek yardımcı oluyordu ama kendini tanıyordu ve rahatlamadan bir süre daha sıcak ve rahatsız olacaktı.

Dudağını ısırdı ve adamın yatakta ne kadar iyi olabileceğini hayal etti. *Hayvancılık okulu.* Dün gece açıklamıştı ve o da çok fazla soru sormadan geçiştirmişti ama şimdi koca, huysuz, sahte nişanlısının ne tür notlar aldığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Bölüm 11

Bu düşündüğünden daha zor olacaktı. Bu dişi neden sadece onun istediğini yapamıyor ve bir Clecanianlı gibi davranamıyordu? Neden hisleri kaçana kadar onu zorlamak zorundaydı? Auzed onu kalabalık pazar ağacına doğru götürdü ve aval aval bakan herkese ters ters baktı.

Sauven'deki pazara daha önce hiç gitmemişti ama henüz kendisine iade edilmemiş olan bhadsit takım elbisesine bahse girerdi ki pazar daha önce hiç bu kadar kalabalık olmamıştı. Alışveriş yapanlar parlayan vitrin tabelalarının altında ya da onları bir dükkânın cephesine taşıyan platformların üzerinde bir arada duruyor, Alejandra geçerken fısıldaşıyorlardı. Gruptakilerin daha kibar olanları en azından satılan çok sayıda ürünle ilgileniyormuş gibi yaparken, cesur olanlar açıkça bakıyordu.

"Burası inanılmaz bir yer," diye fısıldadı, birkaç kat yukarıda müşterileri olan bir büfeye bakarken. Sauven pazarı, büyük pazar ağacının yan tarafına doğru birbiri üzerine yığılmış binlerce işyerinden oluşuyordu. Katman katman mağazalar, pazar müdavimleri için dikey bir seçenek duvarı oluşturuyordu. Hâlâ incelemekte olduğu büfede, küçük restorana bakarken hiçbir şeyin üzerinde durmayan minderli taburelere oturmuş müşteriler vardı.

Zemin kattaki dükkânlar, en kolay erişilebilir oldukları için en eski ve en değerli gayrimenkul parçalarıydı. Birinci kattaki her binanın üzerinde, ağacın yan tarafına doğru tırmandıkça her biri daha da yeni hale gelen köhne butikler, showroomlar ve stantlardan oluşan katlar vardı. Bir ağacın yaşı ve refahı nasıl halkalarından anlaşılırsa, Sauven'in yaşı ve refahı da pazar duvarının katmanlarını inceleyerek anlaşılabilirdi.

Üst katlardaki mağazaların ve dolayısıyla en yeni mağazaların tabelaları daha gösterişli ve dikkat çekiciyken, zemin kattaki mağazalar biraz ezik olmasa da görkemli ve rahattı.

Kızarmış etlerin, şurup gibi tatlı hamur işlerinin ve ekşi narenciye meyvelerinin kokuları birçok büfenin altındaki havada asılı duruyor ve ayaklarının altındaki nemli ahşap yürüyüş yollarının toprak kokusuyla karışıyordu. Gün her zamankinden biraz daha serindi ama daha az nemli değildi.

Her ne kadar kendini gülünç hissetse de

dar giysiler giyerken, ince malzemenin sıcaktan sağladığı rahatlamanın keyfini çıkardı.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?" Gözünü diktiği büfeyi, sonra da sol taraftaki peron istasyonunu işaret etti.

Başının üstündeki platformlarda zum yapan pazarcıları izledi ve dudağını ısırdı. "Belki birazdan. Sanırım önce bu fikre biraz daha alışmam gerekiyor."

Adam başını salladı ve yollarına devam ettiler; arada bir durup kızın burnunu zemin kattaki mağazaların kehribar rengi, kürlenmiş sabun rengi camlarına dayamasını ve satılan ürünlere hayranlıkla bakmasını sağladılar. İkisi de naiplerin önerdiği gibi zemin kata doğru ilerlemeye karar vermişlerdi ama bu hızla giderse bütün gün burada kalacaklardı.

Alejandra'nın kasılmış omuzlarını ve kıpır kıpır ellerini fark edince ona doğru yaklaştı. Gerçekten rahatsız olduğunda yaptığı gibi yüzüğü yine parmağında döndürüyordu. Ona küçük ama minnettar bir gülümseme verdiğinde kalbi sıkışmıştı. İçinden lanet okudu.

İşte tam da bu yüzden aralarında hiçbir temas olmamasını istemişti. Kişisel konuşmalar olmamasını. Ve kesinlikle buraya gelirken olanlardan da bahsetmeyecekti. Kıyafetlerinden hâlâ onun kokusunu alabiliyordu ve bu, onun temel içgüdülerini yeni bir boyuta taşıyordu.

Ve şimdi, onun uyarılmışlığının kokusunu aldıktan sonra -en azından onun için uyarılmışlığının- ilgilenen diğer Clecanialıların onunla konuşmasına izin mi verecekti? İçindeki Traxian, o platformda daha fazlasını istemediği için öfkeleniyordu. Kız onu istemişti, bunu biliyordu ve eğer onu tahrik etseydi, ağzını boynunda kullansaydı, kızın onu hemen orada almasına izin vereceğini hissediyordu.

Kıyafetine bakılırsa yakışıklı ve hali vakti yerinde olan yaşlı bir Sauvenian erkeği Alex'e doğru adım attı ve kuyruğunu zarifçe sallayarak onu selamladı. Sivri kulakları diğerlerinden daha büyüktü ve Auzed kulaklarını düzelttirip düzelttirmediğini merak etti; büyük, sivri uçlu kulaklar Sauvenianlar için özellikle çekiciydi. "Merhaba güzelim. Sen insan Alejandra mısın?" Kulağa pek öyle gelmese de bunu bir soru olarak çerçevelemişti.

"Evet." Sesi gergindi ve sanki sadece yarı dinliyormuş gibi başka tarafa bakıyordu.

Güzel.

"Bir ara seni ziyaret etmeyi çok isterim." Erkek ona bir adım daha yaklaştı ve burun delikleri alevlendi.

Auzed hırıltısını bastırdı.

Erkek bu konuda Noito'ya göre daha rahat davranıyordu ama o da aynı şeyi yapmaya çalışıyordu. Kokunun genellikle tanıma için katalizör olduğu yaygın bir bilgiydi. Belli ki onu koklayarak işaretlerini öne çıkarmaya çalışıyordu.

Kız ona doğru geri adım attığında Auzed memnuniyetle böğürmek istedi, onu rahatlatmak ve yanında kimi istediğini izleyen herkese göstermek istiyordu.

Erkek ilk kez Zed'i onayladı. Çenesiyle hızlıca bir işaret yaptı ve geri çekildi.

Yollarına devam ettikçe bu durum daha da arttı. Her cinsiyetten Clecanialı Alejandra ile konuşmak için bekliyordu. Alejandra da tam onun istediği gibi davranıyordu. Mesafeli ama kibar davranıyor ve yoluna devam etmeden önce herkesin bir süre oyalanmasını bekliyordu.

Kimsenin bakmadığını düşündüğünde gözlerinin etrafındaki yorgun gerginliği görmek içini acıtıyordu. Onunla konuşmaya çalışan insanların hiçbiri aslında söyleyeceklerini duymakla ilgilenmiyordu; sadece tanınmasını sağlayacak kadar yaklaşmak istiyorlardı. Ona söylediği gibi davranıyorlardı. Bir nesne gibi.

"Alejandra!" diye seslendi arkalarından bir kadın sesi.

Döndü ve Relli'nin kalabalığı yararak ilerleyişini izlerken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Seni gördüğüme çok sevindim!" diye bağırdı.

Yoldan geçen birkaç kişi Relli'ye kötü kötü baktı ama Auzed'in tek bir ölümcül bakışıyla kalabalığın içinde kayboldular.

Relli etrafına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu... biraz fazla."

Alex, Auzed ile göz göze geldikten sonra mırıldandı: "Öyle mi dersin?"

"Benimle gelin." Zed ve Alex'i kısa bir mesafe ötedeki küçük bir dükkâna yönlendirdi ve dışarıda beklemelerini işaret etti. Onlar beklerken üç erkek daha Alejandra'ya yaklaştı. Bu noktada, Auzed'in dişleri tozdan başka bir şey olmamalıydı.

Relli başını dışarı çıkarıp onlara el salladıktan sonra kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

İçeride küçük bir giyim kafesi buldular. Parlak altın sarısı ve lacivert kumaşlar duvarları ve tavanı kaplıyor, odayı dışarıdaki gürültüye karşı rahat ve boğuk hale getiriyordu.

"Fenut'a dükkânını bizim için kapatırsa Alejandra'nın onunla ve oğullarıyla buluşacağını söyledim." Yaşlı bir erkek örnek kumaşlardan oluşan bir rafın arkasında durdu ve onlara doğru sırıttı. Kuyruğunu kaldırıp önce Alejandra'ya başıyla selam verdi ama sonra, Auzed'i şaşırtacak şekilde, aynısını hem ona hem de Relli'ye yaptı. En azından bu gawker saygılıydı.

"Ne düşünüyorsun, Auzz-Auzed?" Az önce ona Auzzy demekten kendini alıkoymuş ve onu bu lakabı kullanmaktan vazgeçirmemiş olmayı dilemesine neden olmuştu. Nadiren de olsa bu lakabın kullanılması, bu dişinin kimi tercih ettiğini ve kiminle gideceğini duyan herkese gösterecekti.

"Sessizliğin tadını çıkarıyorum ve eğer bu erkek ve oğullarıyla tanışmaktan memnun olursanız, kalmaktan mutluluk duyarım."

Uzun, bastırılmış bir nefes verdi. "Oh, güzel! Bir molaya ihtiyacım var."

Çok az kişinin elde edebileceği bir fırsat yakalamak üzere olduğunu fark eden erkek telaşla yanına geldi. "Merhaba, inanılmaz insan! Ben Fenut. Sizinle tanışmak çok güzel, lütfen oturun. Bana ölçülerinizi verirseniz hemen sizin için bir izleyici getireceğim."

"Benim ölçülerim mi?" Alex şaşkınlıkla Auzed'e baktı ve onun kıyafetlerini satın alacaksa beden ölçülerine ihtiyacı olacağını fark etmediği için kendine lanet etti. Kocalık görgü kuralları konusunda o kadar acemiydi ki, gülünçtü.

"Size kıyafet yapmak için. Bedeninizi bilmeleri

gerekiyor." Anlayış gözlerini aydınlattı.

Relli, "Eğer bir tarayıcınız ve özel bir odanız varsa size yardımcı olabilirim" dedi.

Fenut rahatlamış bir ifadeyle başını salladı ve bir anda elinde küçük bir ölçüm tarayıcısıyla geri döndü. "Arkadaki siyah perdenin içinden." Dar bir koridoru işaret etti ve Auzed'e kısa bir bakış atarak Relli'yi takip etti.

Kafe sahibi onun geri çekilişini büyük bir merakla izledi, kuyruğu bacağının etrafında kıvrılıp

açılırken seğiriyordu. Sonunda gözden kaybolduğunda, Auzed'in var olduğunu hatırlamış gibiydi.

"Oh! Peki kıyafet siparişi verecek misiniz?"

Kendisine verilen kıyafetlerden nefret ediyordu. Çok dardı ve tenini yeterince örtmüyordu ama Alejandra'nın iltifatı zihninde yankılanıyor ve rahatlık ile gösteriş arasında karar veremeyerek onu oyalıyordu. Sonunda, "Evet," diye homurdandı.

Fenut ölçülerini yazdıktan sonra Zed'den uzaklaştığı için mutlu bir şekilde hızla uzaklaştı. Görüntüleyici ve masa için bir yemek menüsü ile döndüğünde, Auzed kıyafet seçenekleri arasında gezindi, bakışları Alejandra'nın kaybolduğu perdeye kaymaya devam ettiği için sadece yarı dikkatini verdi.

Belki birkaç geleneksel yelek satın alabilir... tabii ki kültürü onurlandırmak için.

***

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin!" Alex, Relli ile yalnız kaldıklarında nefes aldı.

Relli'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı ve dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Alex güldü; kaşları çatıldı. Relli buna neden bu kadar şaşırmıştı? Alex artık bir demskiv olarak Relli'nin hayatının zor olduğunu biliyordu. Olması gerekenden daha zordu ama herkesin ondan hoşlanmadığını düşünmüyordu herhalde... değil mi?

Gerçek bir gülümseme Relli'nin görünüşünü değiştirdi ve bir nefes verdi. "Seni tekrar görmek de çok güzel Alejandra."

"İstersen bana Alex diyebilirsin," dedi dönüp odayı incelerken. Büyük yüzer tezgah yeni olmasına rağmen tipik bir soyunma odasına benziyordu.

"Birkaç gün kalacağın haberi çok hızlı yayıldı. Herkes bunun hakkında konuşuyor," diye fısıldadı Relli. Perdeli kapıya doğru bir bakış atarak ekledi: "Fierad hâlâ üzgün. Auzed'in yalan söylediğini kanıtlamak için gece gündüz çalışıyor."

"*Auzed* yalan mı söylüyor? Peki ya ben?"

Relli omuz silkti. "Eh, şimdi tüm bu duruma senin zorlandığını düşünüyor..." Alex'e aniden endişeli bir bakış attı, açık deniz mavisi kaşları kırıştı ve sesini daha da alçaltarak öne doğru eğildi.

"Yapmadın, değil mi? O erkek seni ona sahip çıkmaya mı zorluyor?"

Alex fısıldamadan önce avucuyla bir kahkaha attı: "Eğer ona kalsaydı, eminim beni diğer insanlarla birlikte bir odaya atıp bir daha bu konudan hiç bahsetmemekten daha çok hoşuna gidecek bir şey olmazdı."

"Oh." Rahatlamış bir nefes aldı ama sonra kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. "İyi mi?"

Alex iç çekti. Auzed'in ondan kurtulmak istemesi iyi bir şey miydi? "Sanırım. Bana ısınmaya başladı ama ne kadar iyi anlaşabileceğimizden emin değilim. O çok gergin ve ben öyle değilim. Ayrıca burada evlilik garip bir şey ve işler yolunda giderse muhtemelen ben de senin yaptığını yapıp demskiv olurum ve insanların sana davrandığı gibi davranılmasını kaldırabileceğimden emin değilim - ki bu arada bu çok kötü bir şey. Tüm bu chismosalarla uğraşmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Bu senin işin, onların değil."

Relli, "Buna minnettarım," diye nefes aldı ve Alex onun parlayan gözlerinde bunun yetersiz bir ifade olduğunu görebiliyordu. "Hayatım boyunca doğru olanı yaptım, biliyorsun. Jut'la tanışmadan önce yedi kez evlendim" -düşünceli bir şekilde tavana baktı- "ve kocalarımın hiçbirini bir çocukla kutsayamadım. Ama onunla durum farklıydı. Bu onun umurunda değildi. Sadece yanımda olmak istedi ve beni gördü. Onu terk etme zamanı geldiğinde, yapamadım. Bize böyle davranılması zor ama bizim için buna değer."

"Bir ara onunla tanışmayı çok isterim. Hep birlikte bir akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Kocasından bahsederken Relli'nin yüzüne yayılan hülyalı gülümseme daha da genişledi. "Evet! Bu harika olur! İnsanlar hakkında çok fazla sorum var. Gezegeninizde ulaşım araçları yerine devasa böceklere bindiğiniz doğru mu?"

Alex kıkırdadı. "Hayır ve bu söylentinin nasıl çıktığını tahmin bile edemiyorum."

"Ah." Relli'nin ağzı hayal kırıklığı içinde kıvrıldı. Taşıdığı tarayıcıyı kaldırdı ve Alex'i soyunması için yönlendirdi, böylece onun ölçümlerini alabilecekti.

Uzun ve düşünceli bir aradan sonra, Alex soyunurken Relli, "Kocamın kız kardeşi, arkadaşının Tremanta'dan bir insanla tanıştığını ve ona dünyalı çocukların bir sefa gibi çığlıklarıyla öldürebildiklerini söylediğini anlattı," dedi. Merakla kaşlarını kaldırdı.

"Yine yanlış." Alex tarayıcı için yerinde dönerken güldü. "Ya kocanızın kız kardeşinin arkadaşı hiç insanla tanışmadı ya da tanıştıkları insan onlara şaka yapıyordu."

Relli başını eğerek yere baktı. "Demek ki çekici bulduğunuz kişilerle ağızlarınızı birbirine bastırdığınız doğru değilmiş."

"Ağızları bastırmak... öpüşmek mi demek istiyorsun? Evet, öpüşüyoruz. Siz burada bunu yapmıyor musunuz?"

"Bu doğru mu? Ne kadar garip. Ama çok ıslak olurdu!" Kıkırdadı ve sanki sümüksü bir şeye dokunmuş gibi omuzlarını oynattı. Tarayıcıyı indirdi ve "Tekrar giyinebilirsin" dedi.

Alejandra dondu kaldı ve Auzed'in onu öptüğünde kendisine attığı tuhaf bakışı hatırladı. Giyinirken utanç içinde inledi. Auzed'in adını bile öğrenmeden önce son derece tuhaf ve hatta sapıkça sayılabilecek bir şey mi yapmıştı? Onun bu kadar tuhaf olduğunu düşünmesine şaşmamalı.

Masaya geri dönerlerken Relli, Alex'le mutlu bir şekilde sohbet etti. Büyük bir tahta kupadan yudumlarken Auzed'in yıkıcı ve güçlü göründüğünü fark ettiğinde yanaklarına bir sıcaklık yayıldı.

Bu yüzden mi hep o okunmaz ifadeyle kızın ağzına bakıyordu?

Bölüm 12

Relli inanılmaz derecede havalı alışveriş hologramını kullanarak alışveriş yapması için ona rehberlik ederken, Alex'in bakışları Auzed'e doğru kaymaya devam etti. Konsantrasyonunun yarısı onun neden Relli'ye tuhaf bakışlar fırlatıp durduğunu düşünmeye başladı.

Bakışları daha dikkatli incelemeden önce kıskançlık midesinde bir ateş yaktı. İlgi dolu bakışlar gibi görünmüyorlardı ama o ne bilirdi ki? Belki de kurnazlık flört etmek için tercih edilen yoldu.

"Başka bir şey istemediğine emin misin?" Relli, Alex'in farklı giysiler içindeki bedeninin görüntüsünü yansıtan küçük küpü yerleştirirken tekrar sordu.

Alex dudaklarını büzerek, "Hayır," diye cevap verdi. Hemen kendini kontrol etti. Burası Dünya değildi ve Auzed'in Relli'ye attığı tuhaf bakışlar ille de bir şey ifade etmiyordu. Ve öyle olsa bile, huysuzlanmaya hakkı yoktu. "Burası güzel bir yer." Gülümsedi ve Fenut'un ona ikram ettiği tatlı, ılık sıvıdan bir yudum aldı. "Buraya sık sık gelir misin?"

Relli arkalıksız bankta daha rahat bir pozisyona yerleşti ve sırıttı. "Evet, öyle. Fenut'un karısı da hayattayken bir demskivdi, bu yüzden o ve iki oğlu bize karşı her zaman çok nazik oldular."

Relli'nin karşısındaki Auzed bakışlarını gizlice aşağıya doğru çevirdi ve içkisinden bir yudum daha aldı.

Relli üzüntüyle fark etti. Bankın kenarından sarkan kuyruğu ileri geri sallanıyor ve omuzları hafifçe çöküyordu. Masalarına doğru gelmekte olan Fenut da Auzed'in tepkisine odaklanmış görünüyordu.

Alex, Auzed'in kafasının arkasına bir şaplak atmak istedi. Neden böyle davranıyordu? Cazibe değildi, artık biliyordu. Demskivlere karşı bir önyargısı vardı. Kısa süreli kıskançlık bulutu dağıldığı için şimdi bunu açıkça görebiliyordu.

Sahte nişanlı olsun olmasın, Relli'nin duyamayacağından emin olur olmaz bu konuda uzun uzun konuşacaklardı.

"Oğullarıma mesaj bıraktım. Umarım siz ayrılmadan önce sizinle buluşmak için zamanında ulaşırlar."

Fenut, taze içeceklerle masada onlara katıldığını söyledi.

Alex uygun bir şekilde nasıl cevap vereceğini bilemediği için kısa bir baş hareketiyle onaylamakla yetindi. Auzed ona gülümsemenin pek sık yapılmadığını söylemiş olsa da, Relli ve Fenut'un gülümsediğini fark etmekten kendini alamadı. Acaba daha rahat ve samimi bir ortamda oldukları için miydi?

Fenut'un yüz hatları yumuşadı ve sözsüz cevabının yeterli olduğunu gösterdi. Ama sonra Auzed'e yüzünü buruşturarak baktı. "Sen hiç bir demskiv ile tanıştın mı, Auzed?"

Hem Auzed hem de Relli kaskatı kesildi. Belki de konuşma şimdi gerçekleşecekti. Açık bir diyalog yardımcı mı olacaktı yoksa zarar mı verecekti?

Fenut'un bakışlarını üzerinde tutarken içeceğinden gereğinden uzun bir yudum aldı. Sonunda, "Birkaç tane" diye cevap verdi.

"Peki sizin bu konudaki düşünceleriniz neler?"

Alex yargılayıcı görünmemek için hafif bir merak taklidi yapmaya çalıştıysa da zihni onun bir pislik olduğunu belli etmemesi için yalvardı. Relli'ye baktı ve arkadaşının da en az Auzed kadar rahatsız olduğunu gördü.

"Karışık duygular içindeyim," diye yavaşça cevap verdi Auzed, Fenut'a sert bir bakış fırlatırken. o.

Auzed'in gövdesi hareketsiz ve heybetliydi, sert ağzı kaşlarını çatmıştı ama kadın Demskiv fikrinin kendisi kadar, fikirlerini dile getirmeye teşvik edildiği ileri sürülen tavırdan da rahatsız olduğu izlenimini edindi.

Auzed'in özel bir insan olduğunu öğrenmek onu hiç şaşırtmamıştı. Geriye dönüp baktığında, epeyce konuşmuş olmasına rağmen kendisi hakkında ona hiçbir şey anlatmamıştı.

Fenut parmaklarını birbirine geçirdi ve Auzed'e kaşlarını kaldırarak detay vermesini bekledi. Masayı çevreleyen havadaki gerilim arttı.

Ellerini kucağına indiren Alex, altın yüzüğünü parmağının etrafında döndürmeye başladı. Auzed'in bakışları onun hareketlerine kaydı ve kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

Kaçamak bir nefes bıraktı. Kelimelerini dikkatle seçerek konuştu. "Şu anki durumumuzla

Gezegen böyleyken, diğer erkeklere aile kurma fırsatı vermeyi reddetmenin talihsizlik olduğu konusunda bazılarına katılmak zorundayım."

Alex, Relli ve Fenut onun bu açıklaması karşısında hep birlikte yerlerinden kıpırdandılar.

"Ama," diye devam etti, "annemin kendisi de bir demskivdi. Aklı başında olmayan biriydi ama yine de... Bir erkekle birlikte kalmayı seçti. Birbirlerine nasıl davrandıklarını gördüm. Ve böyle bir birliktelikten ne kadar mutluluk doğabileceğini gördüm."

Alex, Auzed konuşurken ona baktı ve bakışlarıyla buluşmayı reddetti. Açgözlülük vücudunu hareketsiz bırakmıştı. Bu küçük bilgi kırıntısı onu tıpkı Indiana Jones'un değerli bir esere yaklaşması gibi Auzed'e çekmişti. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Sadece demskiv bir anneyle değil, uzaylı bir anneyle de hayatının nasıl olduğunu. Ona sürekli bir Clecanian gibi davranmadığını ve öyle davranmasını istediğini söylüyordu. Bunun nedeni tüm hayatı boyunca bir Clecanianlı gibi olmak için çalışmış olması mıydı? Bu toplumda kabul edilemez olan her şeyle bağlarını koparmak için mi?

"Öyleyse, anlamalısın? Aynı şeyi istediğimiz için ikimizi de nasıl hor görebilirsin?" Fenut alnını kırıştıran bir şaşkınlıkla Auzed'e doğru eğilerek yalvardı.

Auzed cevap vermeden önce bir an düşündü. "Denetlediğim erkekler ve birlikte savaştığım pek çok erkek sayesinde. Seçilmek için çok çalışıyorlar ve onlar onurlu erkekler." Adam başını salladı ve kız onun gözlerinde gerçek bir hüzün parıltısı gördü. "Babam annemi çok severdi ama hep bir suçluluk duygusu vardı. Aralarında altı çocuk vardı. Altı. Çoğunun bir tane bile çocuğu olmazken. Eğer uysaydı ve başka erkeklerle evlenseydi, pek çok kişiye mutluluk verebilirdi. Babamla birlikte sahip oldukları kadar değil ama biraz. Yine de kız kardeşime bakıyorum ve içinde taşıdığı acıyı görebiliyorum. İlk kocasına çok yakınlaşmasına izin verdi ve ondan ayrılmak onu derinden yaraladı. Sık sık kadınları da mutluluktan mahrum bırakıp bırakmadığımızı merak ediyorum."

Fenut düşünceli bir şekilde Auzed'in üzerindeki duvara baktı.

Auzed, "Her iki tarafı da görüyorum ve bu konuda her zaman ikilemde kalacağıma inanıyorum," diye sözlerini tamamladı. Relli'nin dikkatini çekti ve yumuşak bir tonda, "Her iki şekilde de zor bir

seçim olduğunu anlıyorum. Eminim bunu planlamamışsındır. Seni hor görmüyorum."

Fenut ve Relli de en az Alex kadar onun gözlerindeki samimiyeti görmüş olmalıydılar ki ikisi de başlarını salladı.

Auzed içkisini yudumlamaya devam etti. Özel hayatının sadece küçük bir parçasını ifşa etmiş olmasına rağmen vücudu kaskatı kesilmiş, çenesinde bir kas kasılmıştı. Ona bakan biri, kendini çırılçıplak ortaya koyduğunu sanırdı. Fikirlerini açıklamış ve en azından Relli'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmış olması hoşuna gitse de, neden cevap verdiğini merak ediyordu. Belli ki bu onu rahatsız etmişti ve konuşmasaydı hiçbir şey olmayacaktı.

Auzed'in sıkıca kilitlenmiş kasasındaki bir başka merak konusu daha.

Pek çok rahatsız edici andan sonra Fenut'un yüzü aydınlandı. "Ama işte bu yüzden insanların keşfi çok şaşırtıcı!" Alex'i işaret etti ve sanki camın arkasındaki nadir bir nesneymiş gibi onu inceledi.

"Evet, öyle." Konuşurken Auzed'in sesinde bir otorite havası vardı. "Ama lütfen unutmayın, Alejandra sadece bir insan ve bizi kabul etmekte nazik davransa da, tüm insan ırkının aynı şekilde davranacağından şüpheliyim. Tremanta'daki bazı insanlar uyum sağlamakta zorlandılar ve bu en hafif tabirle zor bir durum."

Alex yalnız kaldıklarında bu yorumu daha fazla sorgulamak zorunda kalacaktı. Tremanta'daki kadınlar için durum nasıldı? Sığınaktan birlikte kaçtığı kadınların görüntüleri gözünün önünden geçti. İyi durumda olduklarını söylemişti ama aynı zamanda nispeten izole olduklarını, İnci Tapınağı denilen ve kendisinin yönettiği bir yerde yaşadıklarını da anlatmıştı.

Relli dışında bugün ona yaklaşan herkes Fenut'un davrandığı gibi davranmıştı. Nedenini anlamıştı. Auzed'in açıkladığı gibi, hepsinin onu merak etmesi mantıklıydı.
Kendi başına özel olduğu için değil, insan olduğu için ve insanlar bir tür kurtuluş anlamına geldiği için.

Etkileyici dikey alışveriş merkezi, sayısız uzaylı ırkı ve tuhaf ama inanılmaz derecede ilginç gelenekleriyle bu şaşırtıcı yeri keşfetmek, şimdiye kadar yaşadığı en şaşırtıcı deneyimlerden biriydi. Ama yorgundu. Ünlüler kalelerinden her ayrıldıklarında böyle hissediyor olmalıydılar. Nadiren çıkmalarına şaşmamalı. Hâlâ Fenut'un iki oğluyla tanışmayı beklediğini fark etmek onu daha da

tüketmişti.

Daha fazla.

Bir süre daha sohbet ettiler, Fenut ve Relli ona Dünya hakkında sorular sorarken Auzed sessiz ve düşünceli kaldı. Batı kültürünün bazı yönlerini bu kadar sert yargılamaları ilginçti. Alex sosyal medyayı ve telefonunun yanında olmamasının ya da Google'a kolayca erişememesinin ne kadar tuhaf olduğunu anlattığında, bu uygulamayı eski moda olarak nitelendirip "dünyalıları" Runcula'yla, yani gökyüzündeki yüksek teknolojili evlerinin dışında birbirlerini çok nadir gören bir türle karşılaştırarak karşı çıkmışlardı. Alex, gezegenini savunma içgüdüsünü bastırdı ve bunun yerine, çalkantılı, canavarlarla dolu bir denizin üzerinde yüzen bir evde yaşayan bir Runcula olsaydı, o da evde kalacağına karar verdi.

Fenut'un gülümsemesi hayal kırıklığı içinde bir parça soldu ve iletişim cihazına bilmem kaçıncı kez baktı. "Sanırım sizinle başka bir zaman buluşmak zorunda kalacaklar. Sizi bütün gün burada tutamam."

Alex'in içinde rahatlama ve suçluluk duygusu savaşıyordu. Oğulları için dükkânını kapatıp onlara kalabalıktan uzak birkaç saat mahremiyet sağlamıştı ve biraz sessiz zaman geçirmek için yuvaya dönmeye hazır olsa da pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeden ayrıldığı için kendini kötü hissediyordu.

"Akşam yemeğinde bize katılabilir misin?" Relli Fenut'la konuştu ama kaşlarını kaldırarak Alex'e baktı, sessizce onun da katıldığından emin olmaya çalışıyordu.

"Evet!" Alex rahatlayarak haykırdı. "Güzel, sakin bir akşam yemeği harika olur. Yarın mı? Ya da ertesi gün?"

Fenut'un yüzünü sıcaklık kapladı. "Harika! Yarından sonraki gece iyi olur. Maçlar ertesi gün başlıyor. Kutlamak için iyi bir yol olur."

"Oyunlar mı?" Alex kaşlarını Auzed'e doğru kaldırdı.

Relli ellerini birbirine vurdu. "Evlilik oyunları! Sen gitmiyor musun?" Tekrar

Auzed'e baktı.

Hiç heyecan duymadan başını salladı. "Evet, naipler görünmemizi istedi." "Oyunlarda ne

olacak?" Alex çenesini avucunun içine alarak sordu. "Bu Spock gibi bir şey mi? Kirk'ün kal-if-fee durumundaki savaşları mı? İki erkeğin bir *kadın* için kavga etmesi gibi mi?" dedi en iyi *Tarzan kadın istiyor* sesini kullanarak.

Relli kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum."

"Siz izlerken açıklamak, şimdi denemekten daha kolay." Auzed sırıttı ve ayağa kalktı. "Yuvaya geri dönmeliyiz. Fenut, giysiler yakında hazır olur mu?"

Fenut ayağa kalktı ve kuyruğunu alnına bastırdı. "Kesinlikle. En geç yarına kadar kendim teslim edeceğim."

Vedalaşırlarken Alex öğrendiği tüm yeni bilgileri gözden geçirdi ve hayal kırıklığı içinde bir iç çekti. Auzed'in hayatına kısa bir bakış onu daha fazlasını istemeye itmişti.

Gittikleri birkaç saat içinde şaşırtıcı bir şekilde daha az kalabalıklaşan pazara doğru sessizce ilerlediler. Artık kendini tutamayarak, "Neden kendin hakkında konuşmaktan bu kadar nefret ediyorsun?" diye fısıldadı.

Omuzları sertleşti ve "İstemiyorum," dedi.

"Beni kandırabilirdin," diye homurdandı. Ellerinde golf topu büyüklüğünde parlak mavi baloncuklarla dolu büyük yaprak kozalakları tutan bir grup adam geçti. Diğerlerinden çok daha kısa ve iri yarı olan adamlardan biri ona *Yüzüklerin Efendisi'ndeki* Gimli'yi hatırlattı. Bir baloncuğu ağzına soktu, yanakları karikatürize bir şekilde eğildi ve sonra patlattı.

"Yabancılara çocukluğumun mahrem ayrıntılarını anlatmaktan hoşlanmıyor olmam, kendimden bahsetmediğim anlamına gelmez. Bunlardan birini ister misin?" İncelendiğini fark etmiş gibi görünen ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşan adamı işaret etti.

"Neyden biri? Kaslı kızıl saçlı adamdan mı, yoksa onun yemeğinden mi?" Arkasından gelen hayal kırıklığına uğramış nefese gülmemek için kendini zor tuttu ve dönüp onu kaburgalarından dürttü. "Sadece şaka yapıyordum, Auzzy. Hayır, ben iyiyim."

Taşıma platformlarının beklediği pazar ağacının yükleme bölümüne doğru ilerlediler ve durdular. İkisi de yüzen bir tahtaya bakarken, aralarında konuşulmayan bir şey cızırdadı. Belki de kendi başına binmeyi öğrenmeliydi çünkü şu anda ona yakın olma fikri biraz fazla hoşuna gidiyordu.

Tahtaya adımını attığında adam ona temkinli bir şekilde baktı ve kadın teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Dokunmak yok, söz veriyorum."

Fierad yollarını kestiğinde neredeyse olaysız bir şekilde yuvalarına dönmek üzereydiler. "Merhaba Alejandra." Dün Auzed'le nişanlı olduğunu açıkladığında sesinden kaybolan yumuşaklık geri gelmişti. Bakışlarındaki ilgi de öyle.

Relli'nin ona Auzed'in kendisini şu anki konumuna zorladığına dair yeni teorisi hakkında söylediklerini hatırladı ve Auzed'in göğsüne kıvrılmamak için kendini zor tuttu. Başıyla selam verdi.

"Yuvanızdan yeni geldim. Dün olay yerinde bulduğumuz eşyaları bıraktım." Esrarengiz bakışlarını Auzed'e doğru kaydırdı. "Açlıktan ölmek üzere olan bir dişiyle karşılaştıktan sonra üzerinde hâlâ yiyecek olması garip. İlk yardım malzemeleri de kullanılmamış gibi görünüyor."

"Orada bir soru mu vardı?" Auzed neredeyse

hırlayacaktı. Fierad'ın yüzünde belli belirsiz bir

gülümseme belirdi. "Hayır."

Auzed'in cebinden gelen küçük sesler gergin alışverişi böldü. Arkasında, onun iletişim cihazını aldığını hissetti ve kontrol etmesi için garip bir sessizlik anı bekledi. "Sanırım Lily arıyor."

Alex kendini unuttu ve Auzed'den nesneyi kapmadan önce tahtanın üzerinde döndü, sonra yalvarırcasına ona baktı çünkü nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Fierad'a dik dik bakmaya bir an ara verip onun yerine cevap verdi ama Fierad oradan ayrılmadı. Adam yerinde kaldı ve elini kaldırarak hareket etmemeleri gerektiğini işaret etti. Alex'i dikkatle izledi.

Söylememesi gereken bir şey söylemesini bekliyor, şüphesiz.

Tanrım, bu cabron'dan bıkmıştı. "Selam Lilypad!" dedi parlak bir sesle, Fierad ile göz teması kurarak meydan okudu. Lily'nin hıçkırmaya başladığını duyunca odağı bir anda değişti. "Oh, hey, ağlama.

Ben iyiyim."

"Ne oldu sana böyle?" Lily ciyakladı.

Fierad ve Auzed'in gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı. Şu anda söyleyeceği her şey önemli olacaktı ve Lily'yle gerçekten konuşabilmek için bir an önce uzaklaşmalarını umuyordu.

Alçak sesle ıslık çaldı ve düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. "Ah, dostum, çok fazla. Senin gerçekten buraya gelmen gerek ya da benim oraya gitmem gerek. Şu anda Sauven'deyim ama çok yakında başka bir şehre gitmem gerekiyor. Trema... Tremeada... Adının ne olduğunu hatırlayamıyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

O nehrin kıyısında büyük bir baş ağrısıyla uyandım. Beyin sarsıntısı geçirdiğimden oldukça emindim ve kaç gün sadece kusarak ve uyuyarak geçirdiğimi bilmiyorum. Ama başıma gelen en çılgınca şey bu değildi."

Auzed onun arkasına geçti ve Fierad'a sert bir şekilde "Artık eve dönüyoruz" diye fısıldadı.

"Lilypad..." Alex dramatik bir şekilde durakladı, Fierad'ın yalanını başka birine söylediğini duymasını istiyordu.

"Ben evleniyorum!"

Lily sonunda "Bekle, zorla evlendiriliyor musun?" diye sormadan önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Şey..." Şimdi kaşlarını çatmış bir Fierad'dan uzaklaşıyorlardı. Biraz daha uzaklaşırlarsa, ağzındaki baklayı çıkarabilirdi.

"Söyle. Bana. Her şeyi."

Bölüm 13

Auzed yuvanın etrafında volta atıyordu. Son bir saattir, Alex verandada Lily ile mutlu bir şekilde sohbet ederken o da mobilyaları düzeltiyor ve zaten lekesiz olan yüzeyleri siliyordu. Geldiklerinde hemen onun yanına koşan Wilson tavandan sarkmış yine onu izliyordu.

"Ne?" diye yaratığa ve onun delici bakışlarına ters ters baktı.

Bir an için kendini aptal gibi hissetti. Neden bir hayvanı tersliyordu ki? Ama sonra Wilson gözlerini kıstı ve pencerenin yanındaki uzun banka doğru ilerledi. Çıkmadan önce bankı itip kakarak eğri büğrü bıraktı. Wilson pencereden kaybolurken son bir kez bakıştılar.

Ayağını sürüyerek bankı düzeltti. "Lanet olası tuey. Benden hoşlanmamak için hiçbir nedeni yok ama bu neden önemli olsun ki? Ben sadece onun bağlı olduğu insanı kurtardım-"

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Auzed ayağa fırladı ve döndü. Alex kapı aralığında durmuş, bir kulaktan diğerine sırıtıyordu. Boynunda garip bir kızarıklık belirdi. Bu gülümseme onun yüz hatlarını dikkat dağıtıcı olmaktan çıkarıp adaletsizliğe dönüştürmüştü. İki küçük çil, ağzının sağ tarafını dudaklarına yakın bir şekilde noktalıyordu. Ona baktıkça daha fazla ayrıntı fark etti... ve hoşuna gitti. Bu yüzden başka tarafa baktı.

"Tavandaki ışığa bakılırsa... neredeyse akşam olmuş olmalı?"

Auzed yüzünü döndüğü duvara baktı ve derisinin ısındığını hissetti. Bu çok saçmaydı; ona bakmak zorundaydı. Başını salladı. "Yaklaşık. Eğer bir tercihin yoksa, bu akşam bize yemek *getireceğim*. Yemeklerim olması gerektiği gibi değil."

Omuz silkti ve odanın etrafında bir halka çizerken ona tekrar sırıttı. "Seçici değilim." Birkaç dolabı açtıktan sonra durdu. "Beş kardeşin olduğunu mu söylemiştin?"

Auzed homurdandı. Bu tam da istemediği şeydi. Relli ve Fenut'a kişisel bilgilerini açıklamak o an için yeterince zararsız görünmüş ve meramını anlatmasına yardımcı olmuştu. Ama biraz açılır açılmaz ve Alex'in yüzündeki ilgi ışıltısını görür görmez, bir şekilde daha fazlasını isteyeceğini

biliyordu.

"Dört erkek ve bir kız kardeş." Belki cevaplarını kısa tutarsa, kız ipucunu alırdı. Onunla bu kadar ilgilenmesi hiçbir şekilde hoşuna gitmiyordu. Biraz bile. Çünkü şansı yaver giderse, birkaç gün içinde ona bir eş bulacak ve sonra da hayatından çıkacaktı.

"Vay canına, büyük ev. Annenle baban hâlâ birlikte mi?" Alex sanki bu konuşma biraz ilginçmiş gibi sordu ama bunun bir rol olduğunu anlayabiliyordu. Bakışları Alex'i değerlendirircesine ona kayıyordu ve sanki onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor gibiydi.

Onun yerine "Pazar hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

Dudakları büzüldü. "Sence bu büyüklükte bir ağaç kaç tane kürdan üretebilir?"

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omuz silkti ve gözlerini büyüttü. "Oh, birbirimizin sorularını görmezden geldiğimizi sanıyordum. Hayır mı?"

Dudakları büküldü ama gülümsemesini engellemeyi başardı. "Artık birlikte değiller. Annem ben küçükken öldü ve babam da yaklaşık beş yıl önce öldü."

Gözlerindeki alaycı parıltı bir anda kayboldu. "Özür dilerim." Yaklaştı ve kolunu yuvada kiriş görevi gören büyük gövdeye doladı. "Benim annemle babam da öldü. İki yıl önce bir araba kazasında."

Bu hiç iyi değil, diye düşündü Auzed ayaklarını ona doğru bir adım atmaktan alıkoyarken. Kadının yüzündeki kırılganlık onu kendine çekti. "İşlerin düzeni böyle," dedi sesi gergin bir şekilde.

Dudakları aşağı doğru seğirdi. "Bu işi hiç kolaylaştırmıyor," diye homurdandı, adamın cevabından duyduğu hayal kırıklığını açıkça belli eden düz bir tonda.

Daha iyi bir şey söylemek istiyordu. Gardını düşürmeden bir şekilde onun saygısını kazanmak ve korumak. Yine de bu görev imkânsız görünüyordu. "*Araba ulaşım aracı* olarak tercüme ediliyor."

İçini çekti ve dudakları kaşlarını çatmamaya çalışıyormuş gibi inceldi. "Evet. Motoru ve tekerlekleri olan büyük metal bir ulaşım aracı. İnsanlar etrafta dolaşmak için onları yollarda kullanır. Evimin yanında Blood Alley adında tehlikeli bir yol vardı. Çok virajlı ve nedense orada çok kaza

oluyor. Annemle babamın yıldönümlerinde evimizin 126 numaralı yolundaki meyve standına gitme ve ardından Castaic Gölü'nde piknik yapma geleneği vardı, ama...şey, Blood

Alley yapacağını yaptı sanırım. Başka bir araba onlara kafa üstü çarptı."

Konuştukça sesi gittikçe yumuşuyordu ve uzaklara dalan bakışları yüzünü perili gibi gösteriyordu. Gözleri kuruydu ama Auzed bunun üzüntü eksikliğinden kaynaklanmadığını tahmin ediyordu. Olsa olsa, sahip olduğu tüm gözyaşlarını çoktan akıtmış ve bedeni içindeki yürek burkan acıyı ifade etmenin bir yolunu bulamamış gibiydi. Bu bakışı biliyordu. Kardeşi Theo, annelerinin ölümüne tanık olduktan sonra yıllarca bu bakışı takınmıştı.

"Başka bir ailen var mı?" diye mırıldandı, başka ne diyeceğini bilemiyordu. Zaten hiçbir güzel söz kardeşine yardımcı olmamıştı.

Gözlerini hâlâ ona dikmiş bir halde uzun bir kanepeye doğru yürüdü ve üzerine çöktü. "Evet, çok var ama... Tía Vero ve kardeşim dışında onlarla bir süredir konuşmadım."

Neden olmasın? Auzed içten içe inledi. Başka seçeneği yoktu. Kendini ondan hem güvenli bir mesafede hem de son derece rahatsız bir sandalyeye yavaşça yerleştirerek onunla konuşmaya hazırlandı. Merak duygusu çok güçlüydü. "Neden olmasın?"

"Acı veriyor." Omuz silkti, bakışlarını başka yöne çevirdi ve yüzüğüyle oynamaya başladı. "Ailem ve ben aile toplantılarına hep birlikte giderdik." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bakışları sanki şu anda bile onları düşünüyormuş gibi uzaklaştı. "Annem her zaman herkese merhaba dememi çok önemserdi.

Herkesi kastediyorum. Daha önce tanıştığımı hatırlamadığım insanlar." Sırıtışı yumuşadı. "Onlar öldükten birkaç ay sonra yeğenimin doğum gününe gittim ve aynı şey değildi. Böyle bir şeyden sonra ailenizle birlikte rahatlamanız gerekir, bilirsiniz. Ama herkes gülüyor ve iyi vakit geçiriyordu ve tek düşünebildiğim, "*Nasıl?"* oldu. Ailemin bir daha asla partiye gelmeyeceğini bile bile nasıl gülüp kutlama yapabiliyorlardı? Onlar olmadan herkesin yanında olmaya dayanamıyordum, bu yüzden bir süreliğine kendimi soyutladım." Hüzünlü bir kıkırdama çıkardı. "Daha doğrusu, kişisel alan tanımayan bir aileden gelen birinin yapabileceği kadar kendimi kestim."

Auzed'in kalbi sıkıştı. Onun nasıl hissettiğini biliyordu. Annesi öldükten sonra o da kaybolmuştu. Her zaman ailesine nasıl uyum sağlayacağını bulmaya çalışırdı.

Burnunu çekti ve küçük bir gülümsemeyle yeniden yükselen duygularını sildi. "Düşündüm ki ben sadece

İyileşmek için zamana ihtiyacım vardı ve sonra normale dönecektik. Şimdi pişmanım, inan bana. Karanlık dairemde kendime acıyarak harcadığım onca zaman için. Neden herkesle görüşemediğime dair bahaneler uydurdum." Başını iki yana salladı. "Ve şimdi..."

Artık onları bir daha asla göremeyecek, Auzed onun için bitirdi.

"Kardeşim son zamanlarda bu konuda tam bir pislik gibi davranıyordu. Paskalya-" onun boş bakışları karşısında, "benim gezegenimde bir tatil. Yaklaşıyor ve gitmem için başımın etini yiyordu." Aniden güldü, ama sesi sefil bir inançsızlıkla çınladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Panik yüz hatlarını sıkılaştırdı.

"Sanırım artık gitmemek için bir bahanen var," diye mırıldanarak onun moralini düzeltmeye çalıştı.

Başını iki yana salladı. "Gitmekten ve herkesin yanında olmaktan korkuyordum. Şimdi..." Bakışları genişledi ve vahşileşti, kirpiklerinde gözyaşları parlarken odanın içinde sıçradı. "Pazar günü havasız kilisemizde oturmak için veremeyeceğim bir şey var mı bilmiyorum. Mateo'nun yeni bebeğini görmek için. Aman Tanrım!"

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlarken Zed koşarak yanına gitti. Büyük bir yudum hava çekti ve eliyle ağzını kapatarak dehşet içinde yere baktı.

"Kardeşim," dedi ona bakarak. "Yakında bir bebeği olacak. Onunla asla tanışamayacağım, değil mi? Yeğenimle."

Sadece titrek bir nefes daha aldı ve Zed onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Elleri iki yanında kenetlenmişti. Uzanıp onu kollarının arasına alma isteği içinde titreşiyordu ama insanların teselli edilmekten ne kadar hoşlandığından tam olarak emin değildi. Gitmeli miydi? Bir Klekanyalı dişinin isteyeceği gibi duygularını kendi başına toparlamaya çalışmasına izin mi verseydi? "Ne yapabilirim?" diye mırıldandı, gözyaşlarının her birini karnına inen bir yumruk gibi hissediyordu.

"Birdenbire kafama dank etti. Yani, daha önce mantıklı bir şekilde biliyordum ve üzgündüm ama... Ailemi bir daha asla göremeyeceğim." Bununla birlikte başı ellerinin arasına düştü ve ağlamaya başladı. Zed'in göğsü sanki onun acısını da hissediyormuş gibi sıkışıp zonklayıncaya kadar, bastırdığı tüm duygular hıçkırıklarını doldurdu ve derinleştirdi. Kendini dizginlemek için gösterdiği

çabadan dolayı vücudu kaskatı kesilmişti.

Kadının ellerinden biri adama doğru uzandı ve adam onu yakaladı. Onu kanepeden çekip kollarına aldı,

onun bedenini kavradı. Neredeyse anında ona doğru kıvrıldı ve göğsünde yerinde olmayan bir sıcaklık dalgasına neden oldu. Onun için acı çekerken bile bundan bu kadar zevk aldığı için kendini suçlu hissetmesi gerekirdi. Ama bunun bir şekilde yardımcı olduğunu hissetti. Açıklanamaz bir şekilde. Kızın çığlıkları sadece koklayıp onu kavrayana kadar yumuşadıkça zihni memnuniyetle sarhoş oldu. Bütün insanlar eşlerini rahatlatmaktan bu kadar tatmin olurlar mıydı?

Bir sarsıntıyla gözlerinin kapandığını ve yanağının başının üzerinde durduğunu fark etti. *Yine de o benim ortağım değil.* Bu düşünce onu ayılttı ve içgüdülerinin kabarmasına neden oldu. Yanlış hissetmesine rağmen onu nazikçe itti. İlk başta onu daha sıkı kavradı ama sonra hareket etmesine izin verdi.

İkisi de yerde uzuvları birbirine karışmış halde birbirlerine baktılar ve aralarında söylenmemiş bir anlayış geçti. "Sarıldığın için teşekkür ederim. Senin için garip olduğunu biliyorum ama buna ihtiyacım vardı."

Çığlık atan bir Wilson son hızla pencereden içeri girdi. Alex'i gördü ve öfkeli bir bulanıklık içinde Auzed'in etrafında yuvarlandı, açıkça onu üzecek bir şey yaptığına inanıyordu. Alex tuey'e üzgün bir gülümseme verdi ve onu kucağına çekti, sonra koltuğuna geri döndü.

"Gidip bize yiyecek bir şeyler getireyim," dedi Auzed, Wilson'dan fırlayan elektrikli bakışları görmezden gelerek. "Tek başına iyi olacak mısın?"

Alex ona sulu bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Sadece alışmak biraz zaman alacak."

Bir süre daha öylece durdu, mantıksal aklı bunun en iyisi olduğunu ne kadar savunsa da onu terk etmek istemedi. Sonunda gitti.

Bir ulaşım platformuna bindiğinde onu karşılayan kutsanmış sessizlik ve yalnızlık ona her zamanki kadar keyif vermiyordu. Aksine, acı bir boşluk duyularını kemiriyordu. Çocukluğundan beri ilk kez kendini yalnız hissediyordu.

Ondan sadece beş dakikadan az bir süre ayrı kaldım ve kendimi yalnız mı hissediyorum? Kahretsin.

Yemek onu tekrar gülümsetebilirdi. Yemek yemeyi severdi, bu yüzden ona denemesi için en

sevdiği yemeklerden getirecek ve hepsini tatmanın en azından bir süreliğine onu kederinden uzaklaştıracağını umacaktı.

Yuvaya döndüğünde, günün erken saatlerinde gözüne kestirdiği kinyberry jöleleriyle birlikte gereğinden büyük bir yemek getirdiğinde, onu yatağında mışıl mışıl uyurken buldu. Yemeği onun yanına bıraktı.

Uyanırsa diye başucunda bekledi. Odasına çekilirken, tekrar yalnız kalmak zorunda kalmadan önce onunla daha fazla zaman geçirmeyi açgözlülükle bekleyen hayal kırıklığına uğramış tarafını görmezden geldi.

***

Sonraki birkaç gün yavaş geçti. Alex ve Auzed sabahları birbirlerine hoş geldin diyorlardı ama ikisi de birkaç gece önceki küçük çöküşünden bahsetmiyordu. Bu konuda utanmıyordu. Gerçekçi olmak gerekirse, son iki haftadır gözyaşlarından oluşan dağınık bir su birikintisi olmalıydı, bu yüzden birkaç saatlik ağlamanın aslında etkileyici olduğunu düşünüyordu. Ama bunun Auzed'i rahatsız edip etmediğini bilmiyordu.

Onun yanında ürkek bir hayvan gibi davranıyordu. Ya da devasa, seçkin bir muhafız uzaylının davranabileceği kadar ürkek. Yani zamanının çoğunu ona sertçe başını sallayarak, evi düzelterek ve verandada rastgele egzersiz yaparak geçiriyordu.

O gece, yatağına girip ağlayarak uyuduktan sonra, alçak bir masanın üzerine bir adak gibi yığılmış bir yiyecek kulesiyle uyandı. Tek tük fışkıran mavi toplardan birini yemeye çalışıp başaramadığında, yüzündeki gülümsemeyi engelleyememişti. Hiçbir zaman bir erkeğin kendisiyle bu şekilde ilgilenmesine ihtiyaç duymamıştı ama Auzed'in bunu yapmasından çok hoşlanmıştı.

Dün ve bugün yine pazara gitmişler, Clecania'nın dört bir yanından evlilik oyunlarını izlemek için Sauven'e gelen insanlarla tanışıp selamlaşmışlardı. Bu alışverişler sırasında Auzed her zamanki gibi esrarengizliğini korudu.

Yaklaşan ilgili erkeklerle ve hatta bazı dişilerle konuşması için onu teşvik etse de, bu konuda her zaman üzgün görünüyordu. Bir an onu çapkın bir taliple tanıştırıyor, sonra da saçma bir bahaneyle onu uzaklaştırıyordu. Onları ayıklamaya mı çalışıyordu? Mantıken bu mantıklı.

Artık yuvasına dönmüş olan Alex kanepeye oturdu ve Fenut'un getirdiği büyük giysi kutusunu gözden geçirdi. Her bir parçayı inceledi, ilginç dikişlerini ve kumaşlarını inceledi. Şu anda yapılacak tek şey buydu. Her ne kadar yabancı bir gezegende bunun imkânsız olduğunu düşünse de

Sıkıldım.

Dünya'ya döndüğünde, kendi yaptığı yastıklı, karanlık oturma odası ev sineması olarak işlev görüyordu. Orada hiç sıkılmamıştı.

Şöyle bir baktı ve Auzed'in de zorunlu tatillerinin etkilerini hissettiğini gördü. Hareketsiz oturmak onun için neredeyse imkânsızdı. Temizlik yaptığı, egzersiz yaptığı, yemek pişirdiği ve onun için giysilerini kaldırmayı teklif ettiği şu anda bile hâlâ yapacak bir şeyler arayarak volta atıyordu.

Alex kaşlarını çattı. Her ne kadar işbirliği yapmayı reddetse de cevap tam önünde duruyordu. Birlikte eğlenebilirlerdi, konuşabilir, oyun oynayabilir, başka şeyler yapabilirlerdi. Ama ne zaman onunla bir sohbet başlatmaya çalışsa, adam bir bahane uydurup gidiyor ya da ona tek kelimeyle cevap veriyordu.

Adam bir sandalyeye çöküp pencereden dışarı bakarken kıkırdamaktan kendini alamadı. Belki de sonunda yapacak bir şeyler aramaktan vazgeçecek kadar canı sıkılmıştı. Bir hışımla ayağa kalktı ve mutfağa doğru ilerledi.

"Nasıl rahatlayacağını biliyor musun?" diye söyleniyordu adam dolapları boşaltıp içindekileri düzenledikten sonra yeniden doldururken.

Sanki rahatlatıcı bir şey yapıyormuş gibi dolaplara doğru komik ve şaşkın bir bakış attı. "Burada hiç eğlence olmaması bana garip geliyor. Televizyon, film, müzik, tiyatro yok mu? Ne yaparsınız insanlar eğlenmek için ne yapar?"

"Filmler nedir ve neden onlardan bu kadar çok bahsediyorsun?" diye sordu, ona devasa ağaçların özsuyundan yapılmış bir bardak meyve suyu uzatırken.

Ruh hali bir anda aydınlandı. Öne doğru eğildi ve adam gerildi, hâlâ ayaktaydı. "Oh, bunlar harika! Hikâyeler gibi ama onları izliyorsunuz."

Çenesini yukarı kaldırdı ve onu inceledi.

"Huh. Onlara sahip olmayan birine açıklamak zor. Burada oyun var mı?" "Evet."

"Bir oyunu kaydedip daha sonra izlemek gibi bir şey."

Auzed kendini kontrollü bir şekilde sandalyeye bıraktı ve düşündü. "Eğer canlı değilse bunu nasıl deneyimliyorsunuz?"

"I..." Alex kısa kesti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Oyunu evde izlerken nasıl hissediyorsunuz? Kayıtlı tiyatrolarınızda oyun salonu bağlantıları var mı? Kaydedilmiş bir performansı deneyimlediğinizde oyuncunun ne kadar iyi olduğunu nasıl anlayabilirsiniz?"

Alex ona göz kırptı. "Gerçekten kayboldum, Auzzy. İlişki mi? Oyunu hissediyor musun?"

Adam arkasına yaslandı, en az onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Belki de en kolay çözüm seni bir oyun evine götürmek olacaktır."

Beyni hızla Auzed'le bir oyuna gitme fikrine kilitlendi ama bunun bir randevu değil platonik olacağını hatırlamak için kendini zorladı. "Bu hoşuma giderdi."

"Sanırım Sauven'deki oyun salonları evlilik oyunları nedeniyle şu anda kapalı, ancak Tremanta'ya döndüğümüzde bir tanesine katılmanızı ayarlayacağım."

Söndü. Yüzünün kızgınlığını göstermemesi için çok çaba sarf ederek minnettar bir gülümseme yaratmaya çalıştı. "Teşekkürler."

Auzed başını eğdi, sonra sessizlik havada asılı kaldı. Bir o yana bir bu yana baktı, sonra tekrar ona döndü ve parmaklarını sandalyenin kollarına vurdu. Konuşmaktan mı nefret ediyordu, yoksa sadece onunla konuşmaktan mı?

"Evdeki bütün işim filmlerdi, biliyorsun," diye ağzından kaçırdı adam ayağa kalkmaya çalışırken. Sandalyenin üzerine çömelip durdu, sonra tekrar yerine oturdu.

"Öyle mi?"

"Evet, *Santa Paula Chronicle'da* film eleştirmeniydim. Küçük bir gazete." "Onlara atıfta bulunduğunuz zaman miktarı herhangi bir gösterge ise, işinizden hoşlanmış olmalısınız."

"Evet, öyle yaptım. Gerçi daha ne kadar saklayabilirdim bilmiyorum. Küçük gazetemizin bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. Eleştiri köşemi fiziksel gazeteden çoktan kaldırmışlar ve beni sadece çevrimiçi içeriğe mahkum etmişlerdi, ama yine de bütün gün sevdiğim şey hakkında konuşmam gerekiyordu. Dünyaya döndüğümde, sosyal medyada kendi film eleştiri serimi başlatmayı düşünüyordum ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Auzed alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Yapamayacağın pek çok şey olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum." İltifat karşısında gururlandı. "Teşekkür ederim. Sanırım bunu yapmaktan o kadar da hoşlanmayacağımı kastetmiştim.

yapamayacağımı söyledim."

Auzed koltuğunda tamamen gevşeyip onunla sohbet etmeye karar verdiğinde içini gülünç bir heyecan kapladı. "Neden hoşuna gitmesin ki?"

"Şey, filmleri severim. Kötü olanlar bile benim için izlemeye değer, ama fark ettim ki ünlü eleştirmenler genellikle bir işi ciddi bir şekilde eleştirme yetenekleriyle ünlüler, bu da genellikle onu parçalara ayırmak anlamına geliyor. Ben her şeye övgüler yağdırmayı tercih ediyorum. Kendimi ve çalışmalarımı daha pazarlanabilir hale getirmek için değişmeye çalıştım ama eleştirel yazılarımda hep bir eksiklik vardı. Onlarla asla mutlu olamadım. Sonra memleketimin gazetesi, selefim emekli olduktan sonra, çerez parasına çalışacağımı bile bile bana pozisyon teklif etti. Ve eleştirilerimin ne kadar kabarık olduğunu umursamadılar. Kazan-kazan."

Auzed ilk kez gerçekten sakin ve memnun görünüyordu. Konuşurken onu izledi, ağzında bir sırıtış hayaleti oynaşıyordu. "Sanırım 'fıstıklar için çalışmak' bir deyim ve sen gerçekten yemek için çalışmıyordun."

"Ha. Evet. Peki ya sen, Auzzy? Her zaman bir Tapınak muhafızı mıydın?"

Bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Muhafız olmadan önce çok uzun bir süre askerlik yaptım. Kraliçe beni üç yıl önce bu göreve terfi ettirdi."

Demek bu yüzden hep böyle sert ve kontrollü görünüyordu. Aslında bir askerdi. Hem de uzaylı bir ordu için. "Neden asker olmayı seçtin? Alınma ama," diye hızla ekledi. "Onurlu bir meslek ama bana şu ana kadar anlattıklarına bakılırsa Clecania oldukça barışçıl bir yer gibi görünüyor."

"Kuvvetlerimiz çoğunlukla gezegenler arası düşmanlığa karşı savunma yapar. İttifak dışı gezegenlerden gelen ırkların düzenli olarak saldırdığı biliniyor ve ittifak içinde talep eden gezegenlere sık sık yardım gönderiyoruz."

"Huh. Bu çok ilginç. Ben doğrudan dünyalıyım çünkü farklı gezegenlerdeki diğer ırkların bir sorun olabileceğini düşünmemiştim bile. Gerçekten de *Dünyalar Savaşı* gibi." Kıkırdadı ve şakayı anlamadığını bildiği halde ona abartılı bir şekilde göz kırptı.

"Öyle," diye yanıtladı ciddi bir şekilde. "Babam bir askerdi ve babamın annesi de bir askerdi, bu

yüzden hayvancılık okulu sırasında yolumun ne olacağına karar vermek zorunda kaldığımda bana mantıklı geldi."

Çenesi gerildi ve bir şey söyleyip söylememeye karar verir gibi ona baktı. En iyi tembel hayvan taklidini yapmaya çalıştı, konuşmaktan korkup kaçmayacağını umarak hareket etmiyor ya da nefes almıyordu. *Kımıldama! Hareket etmezsek bizi göremez, diye* yankılandı Sam Neill'ın sesi zihninde.

Bakışları uzaklaştı ve alnında bir kırışıklık belirdi. "Annem kendi gezegenindeki bir savaşta hayatını kaybetti. Kardeşim de o sırada onunla birlikteydi ve ağır yaralandı. Her zaman onlara bir şekilde yardım edebilmeyi diledim. Onlarla birlikte gidemeyecek kadar gençtim. Orada olsaydım, belki..." Trans halinden çıkıp omuz silkti. "Açıkçası yapabileceğim bir şey yoktu."

Alex'in o anda tek istediği ona sarılmaktı. Annesinin öldüğü ve kardeşinin yaralandığı haberini aldıktan sonra onu evde korku içinde hayal etti. Hayatını başkalarını korumaya ve kendi mutluluğunu unutmaya adamasına şaşmamalıydı. Karşısında gördüğü adam birdenbire çok anlamlı gelmişti.

"Çok özür dilerim. Bu korkunç bir şey. Kardeşin iyileşti mi?"

"Yaşadı" -içini çekti- "ama korkunç bir yara izi vardı. Sürekli alay konusu oldu ve bu çileyi zihinsel olarak atlatabildiğini hiç sanmıyorum." Auzed'in ağzının bir köşesi gülümseyerek kalktı. "Kazadan önce çok mutluydu. Herkesle iletişim kurmayı seven genç ve yakışıklı bir erkekti. Her zaman insanlara şakalar yapardı. Sonra her şey oldu ve... sanki o gün ailemden iki kişiyi kaybetmiş gibiydim."

Zavallı şey! Alex'in kalbi o konuştukça daha da kırılıyordu. "Babanla yakın olmalısın."

Ona gerçek bir gülümseme armağan etti ve kalbi neredeyse midesine inecekti. Gülümsediğinde yıkıcı oluyordu. "Öyleydim. Kendi başımıza kalabilecek yaşa geldiğimizde görevine devam etti. Öldüğü güne kadar benim birliğimdeydi. Asker olmayı çok severdi. Her zaman çocuklarını bizzat koruyan kişi olduğu için ne kadar şanslı hissettiğini söylerdi."

"Eminim artık baş muhafız olduğun için seninle gurur duyuyordur." Sırıttı ama hatasını hemen fark etti.

Gülümsemesi düşünceli bir kaş çatmaya dönüştü. "Belki daha önce, ama şimdi? O kadar emin değilim. Daha uzun süre baş muhafız olamayabilirim."

"Yani yakalanırsak mı?" Suçluluk duygusu iliklerine kadar işlemişti ve yüzüne yansımaması için kendini zor tutuyordu.

Gözlerinde yine bir miktar öfke parladı ama bunu ona yöneltmedi. "Tremanta'ya olaysız dönsek bile Sauven bir tür ceza olarak istifamı isteyebilir." Onunla göz göze geldi. "Gördüğünüz gibi, baş muhafızın evlilik için değerlendirilmesine izin verilmiyor. Evlenmeyi planlıyor olsaydık, yerime birini aramaya çoktan başlamış olacağımı iddia edebilirler. Kraliçe'nin de bu görev için beni seçtiğini biliyorlar ve beni cezalandırarak onu da cezalandırmak isteyebilirler."

Lanet olsun. Alex uzun bir inilti çıkardı. "Demek kaybedebileceğin şeylerden kastın buydu." Artık ona bakmaya dayanamıyordu. Tüm hayatının bu prestijli pozisyona ulaşmak için nasıl inşa edildiğini, sadece yardım etme çabasıyla nasıl yok edildiğini duyduktan sonra değil. İndirdiği göz kapaklarının ardında gözyaşlarının biriktiğini hissetti ama onları geri itti. Eğer onları görürse muhtemelen onu teselli ederdi ve bu adil olmazdı. "Çok üzgünüm, Auzed."

"Bu senin hatan değil. Dediğin gibi, her halükarda başım belaya girecekti. Asıl hata en başta onların bölgesinden geçmekti."

Alex bu sözün acısı üzerine çökünce sarsıldı. Eğer söylememiş olsaydı, şu anda ölmüş olurdu.

Alçak bir sesle ekledi: "Yine de pişman değilim. Şimdi ne olursa olsun, hiçbiri için seni suçlamıyorum."

Onun samimiyeti yaralı duygularını yatıştırdı ve başını salladı. Birlikte geçirdikleri ilk gün zihnini kurcalayan düşünce tekrar aklına geldi. Belki de onunla arasını gerçekten düzeltebilmesinin yolu onunla evlenmek olabilirdi. İşini kaybederse iyi bir teselli ödülü olduğundan emin olabilirdi. Ondan gerçekten hoşlanıyor olması hiç de acı vermiyordu. Elbette çocuk sahibi olmaya çalışmayacaktı. Bunu bilseydi muhtemelen onunla evlenmesini istemezdi.

Konuyu değiştirerek gün batımı turuncusu şık bir elbiseyi havaya kaldırdı. "Bu gece için bu nasıl?"

Bakışlarını elbisenin üzerinde gezdirirken çenesi sıkıştı. "Kadınlara ilgi duyan herhangi bir Clecanialı, bunu giyersen düşünmekte zorlanacaktır."

Auzed'in hararetli bakışları omurgasında bir ürperti yarattı. Bu onun da düşünmekte zorlanacağı anlamına mı geliyordu? "Başka bir şey bulabilirim," diye cüret etti.

"Hayır." Auzed kaşlarını çattı, iyi ruh hali kayboldu. "Bunu giymelisin."

Alex, sözleri üzerine yerleşirken ona sadece bakabildi. İlk tepkisi ürpertici bir *Evet, efendim!* oldu ama mutsuz bakışları seksi yorumuyla uyuşmadı. Auzed'in asla tam olarak anlayamayacağı karmaşık bir yaratık olduğunu bildiğinden, omuz silkti ve giyinmek için odasına süzüldü, Wilson da peşindeydi. Yeni kıyafetlerini ve aksesuarlarını düzgünce yerleştirdikten sonra onları inceledi. Sonunda Auzed kendine geliyordu.

Bugün ona böylesine kişisel bir bilgi vermişti ve bu onu daha çok sevmesine neden olmuştu. Gelecekle ilgili endişeler, Tremanta'daki hayatının neye benzeyebileceği ve onun kendisiyle konuşma konusundaki suskunluğu karanlık, sisli bir sınır gibi düşüncelerinin kenarında asılı duruyordu, ama onları huysuzca görmezden geldi.

Şimdi omzuna tünemiş olan Wilson'a bakarak fısıldadı, "Sence bu gece ne kadar iyi görünmeliyim? Sıradan ya da kendi adını unutturacak kadar iyi olabilirim. Ne dersin, benim küçük Wilson Phillips'im?" Wilson'ın büyük, sarkık kulaklarını kaşıdı, sonra onu yatağa bıraktı ve işe koyuldu.

Bölüm 14

Zed ayaklarını iki yana açmış, Sauven'in uzaklarına bakarak durdu ve yapmak üzere olduğu görüşmeyi düşündü. Ne tür bir tavsiyenin peşinde olduğunu tam olarak bilmiyordu ama *bir şeye* ihtiyacı vardı. Alex'le birlikte bu evde kalmak, ne olacağını bilmemek ve durumunu değiştirmek için çaresiz olmak onu çıldırtacaktı.

Onu açıkça çalmayı amaçlayan ilgili Clecanialılarla tanıştırma gibi imkânsız bir görevden bahsetmiyorum bile. Şey... aslında evlenmeyeceklerdi, yani bu *aslında* hırsızlık değildi. Ama bunu bilmiyorlardı, kahretsin!

Ne zaman gülümsemesini başka birine yöneltse, damarları elektrikle kıvılcımlanıyordu. Ve diğer bakışlar onun vücudunda çok uzun süre oyalandığında, onu fiziksel olarak görüşten korumamak için kontrolünün önemli bir kısmını aldı.

Uzun süren yakınlıkları ona böyle hissettiriyor olmalıydı. Birlikte olduğu diğer tüm kadınlar karşılaşmalarının kısa ve hedef odaklı olmasını sağlamıştı. Daha önce hiç mobilyalara yapışmış bir dişinin kokusunu almak ya da ortak evlerinin etrafında süzülürken çıkardığı rahatlatıcı sesleri duymak zorunda kalmamıştı.

Onun bakış açısından açıkça masum ve normal olan kısa dokunuşları bile içinde yanan aleve çıra gibiydi. Ama bunun nedeni her zaman birlikte olmaları değil miydi? Onunla bu kadar sık ve bu kadar samimi bir ortamda birlikte olan her kadın için böyle hissederdi.

Evet, zihnini boşaltmak için ihtiyacı olan tek şey boşluk ve rutindi. İkisine de en azından birkaç gün daha sahip olamayacaktı. Hayatında hiç bu kadar az işi olmamıştı. Alex'in huzursuzluğuyla ilgili alaycı sözleri vardı ama haklıydı. Şimdi nasıl rahatlayacağını bilmediğini fark etmişti. İşinin bir parçası olarak her gün yaptığı aktiviteler dışında hiç hobisi yoktu. Yakın arkadaşı yoktu. İlgi alanı yoktu. Ve ilk kez bunun bir sorun olup olmadığını merak etti.

Babası bile boş zamanlarında çeşitli şeylerden zevk alırdı. Çocuklarıyla bağ kurmak için zaman ayırmış, tiyatroya gitmekten ve Tremanta'nın doğusundaki Histanuth Dağları'nı keşfetmekten

hoşlanmıştı.

Eve döndüğünde arkadaşlarıyla içip gülmeyi de çok severdi. Zed, hayatının bir hafta uzak kalmakla bu kadar dengesizleşebileceğine göre gerçekten ne kadar tatmin edici olduğunu sorguluyordu.

Tedirgin bir halde, buradan bir an önce kurtulup normal hayatına dönmek için aklına gelebilecek her yolu düşünmüştü ama hiçbir şey bulamayınca Maxu'nun adı aklına geldi. Çaresizlikten, Maxu'nun kendi başına düşünemeyeceği bazı yasal olmayan yaklaşımlar konusunda beyin fırtınası yapabileceğine karar verdi. Ne de olsa hukukun sınırlarını aşan biriyle konuşmak istiyordu. Kardeşleri arasında Maxu bu tanıma uyuyordu.

Küçük kardeşi sadece başarılı bir eski paralı asker olmakla kalmıyor, aynı zamanda halklarına dayatılan geçici evliliklerden nefret ediyordu ve Auzed'in şu anki çıkmazına sempati duyacağına şüphe yoktu.

Maxu törene katılmaya uygun hale geldiği her seferinde yasaları dikkatle çiğnemişti. Sadece evliliğe uygun görülmeyecek kadar ama yine de Maxu, Auzed'in hem tatsız hem de etkileyici bulduğu bir sorunu çözme yöntemine sahipti. Kardeşinin kendisine gerçekten iyi bir tavsiyesi olabileceği fikrine boyun eğen Zed, iletişim cihazını kaldırdı ve aramanın bağlanmasını bekledi.

"Kardeşim?" Maxu'nun derin sesi sorguladı. Sesi şaşırmış gibiydi ve bunun için de iyi bir nedeni vardı. Son zamanlarda pek konuşmamışlardı.

"Meşgul müsün?" Auzed söze girmeden sordu.

Hattan yüksek sesli bir acı çığlığı yankılandı ve sonra aniden kayboldu, sanki bunu yapan her kimse artık bilinçsizdi... Zed buna inanmayı seçti.

"On-on beş dakika kadar boşum," diye gürledi Maxu.

Zed derin bir nefes aldı, rahatlamış mı yoksa daha endişeli mi olduğundan emin değildi. Maxu'yu neyin peşinde olduğu konusunda sorgulamamaya karar vererek, son birkaç gün içinde olanları hızlıca anlattı.

Maxu her zamanki gibi çekingen bir tavırla homurdanarak karşılık verdi.

"Kendimi daha önce hiç böyle bir durumda bulmamıştım ve bu konuda bir fikriniz var mı diye merak ettim.

Bundan kurtulmak için ne yapabilirim?"

"Yasal olan hiçbir şey yok."

Auzed elini çenesine götürdü ve kaşlarını çatarak boş odaya baktı. "Yasal seçeneklerim konusunda tavsiyeye ihtiyacım olsaydı Asivva'yı arardım."

"Aman Tanrım. Zed, sonunda bana hak ettiğim takdiri gösteriyor musun?" Maxu'nun sesindeki sırıtışı duyabiliyordu.

"Bir fikrin var mı, yok mu?" diye tersledi.

"Onu tanıdığını söyle. Gözlerin değişti ama izlerin ortaya çıkmadı," dedi Maxu sıkılmış bir ses tonuyla.

Zed nefesini içine çekti. "Bu çok ayıp. Kim böyle bir konuda yalan söyler ki?" "Fikir istediniz; ben de size fikir veriyorum."

"Bir çiftleşme bağı hissettiğim konusunda yalan söyleyecek kadar alçalmadım," diye homurdandı Zed. Tanınma konusunda yalan söylemek, ölümcül bir hastalık ya da sevilen birinin ölümü hakkında yalan söylemekle eşdeğerdi. Özünde yasadışı değildi ama o kadar iğrençti ki, Maxu'nun bunu önermesine bile neredeyse saygısı kalmamıştı.

"Peki. Düşünmeme izin ver." Uzun bir aradan sonra Maxu, "Tehdit ve/veya şiddet konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu bir hataydı." Zed başını salladı. "Boş ver."

Maxu'nun diğer kardeşlerinden ne kadar farklı olduğunu görmek onu her zaman hayrete düşürmüştü. Zed ve kardeşleri, Asivva'yla birlikte, küçüklüklerinden beri Traxian taraflarıyla savaşmış, onları her zaman kişiliklerinin etraflarındaki dünyaya uyum sağlamak için evcilleştirilmesi gereken huysuz barbar parçaları olarak görmüşlerdi. Öte yandan Maxu, kendisinin bu yarısını kucaklamıştı. Asla uyum sağlamak istemediğinden, sık sık öfkesinin vahşi ve özgürce alevlenmesine izin verirdi.

Artık bir yetişkin olan Maxu, zaman zaman çoğu Clecanian için düşünülemeyecek şeyler yapabiliyordu ama aynı zamanda hepsinden daha kontrollüydü. Sanki Traxian tarafının ona rehberlik

etmesine izin vermek, onunla bütünleşmesine yardımcı olmuştu. Kardeşi kendini tanıyordu. Kişiliğinin her yönünü kabul ediyor ve buna doğrudan karşı çıkan kurallara karşı çıkıyordu.

Maxu, Zed'in tamamen gerçek dışı önerilerini alaya almasını umursamadan, "Üzerinde düşünmeye devam edeceğim, ama şu noktada yapabileceğin tek şey bunu atlatmak gibi görünüyor," dedi. "Neden boş zamanın tadını çıkarmıyorsun? Böyle yalan söylediğine göre kadın seninle ilgileniyor olmalı. Çekici mi?"

Çarpıcı. Muhteşem. Aklımdaki tüm düşünceleri bir gülümsemeyle siliyor. "Yeterince çekici." "Mükemmel. Siz ikiniz oradan çıkana kadar birbirinizin tadını çıkarabilirsiniz. Bir kadının giriş ve çıkışlarını öğrenmek

İnsan dişi formu sizi meşgul edecek ve beladan uzak tutacaktır."

Zed hüsran dolu bir sesle homurdandı. "Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Onunla evlenmek istemiyorum. Tapınağa karşı bir görevim var. Birkaç aylık bir evlilik için görevimi bırakamam.

Bu iş bittikten sonra başka bir yerde, muhtemelen gezegen dışında daha düşük bir pozisyonu kabul etmek zorunda kalacağım." "Vay be. Hayatını bir kenara atmanı önermiyordum. Sadece siz ikiniz kilit altındayken

birlikte, biraz eğlenebiliriz. Hayatında bir kez olsun," diye homurdanarak ekledi Maxu.

Vücudu gerildi, Maxu'nun kaba sözleri yüzünden değil, Alex'e her baktığında zihni kulağına aynı şeyi tısladığı için. Hatta onu her kokladığında bile.

"Oh, dur tahmin edeyim. Bu *ayıplanacak bir şey* olurdu, değil mi?" Maxu alay etti.

Zed onaylarcasına homurdandı, bakışları Alex'in odasının bulunduğu tavana çevrilmişti. "Ona bir eş bulmaya çalışıyorum. Onu yatağa atarken aynı zamanda bunu yapamam."

"Neden olmasın? *Henüz* bir eşi yok. Eğer eşi Sauven'deyse, bu arada seni becerse de becermese de onu tanıyacaklardır."

"Hoşça kalın," diye hırladı Zed ve iletişim cihazının bağlantısını kesti.

Yuvanın çevresinde sinsice dolaştı. Neden Maxu'yu aramanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü ki? Kardeşi toplumsal gelenek ve görenekleri en az bir sefa kadar önemsiyordu. Hem de hiç.

Evin etrafında dönerek girişe geldi ve hareketsiz kaldı.

Alex alçak ve boğucu bir sesle, "Hazırım," dedi. Verandada, Alex'in giymesi için ısrar ettiği yumuşak turuncu elbisenin içinde duruyordu. Açıklanamaz bir şekilde, bir şekilde onun üzerinde hayal ettiğinden daha iyi görünüyordu, bu da bir şey söylüyordu, çünkü onu tam ölçüleriyle holografik bir kopya üzerinde görmüştü.

giyim kafe.

Güzel kahverengi teni, bir gün batımının renkleri gibi elbisenin ince, ateşli turuncusunu ortaya çıkardı.

Canlı ama aynı zamanda rahatlatıcı. Kıvırcık saçlarını başının üstüne yığmıştı. Sonuç aynı anda hem dağınık hem de bilinçliydi. Küçük bukleler uzun boynuna yapışıyor ve omuzlarını fırçalıyordu.

Kollarını iki yana açtı ve bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Nasıl görünüyorum?"

Auzed yutkundu. Yüz hatlarını güzelleştirmek için satın aldıkları makyaj malzemesini de kullanmıştı. Sönük bordo, gözlerinin zengin kahverengisini vurguluyordu. Ağzındaki benzer bir renk dikkatini dudaklarının narin kıvrımlarının ne kadar hoş olduğuna yöneltti.

Onun eskisinden daha güzel olduğunu düşünmüyordu. O hâlâ oydu. Ama bu şekilde kesinlikle daha tehlikeliydi. Herhangi bir anda nasıl göründüğüne odaklanacak bir tip değildi. Pazara giderken üzerine uymayan kıyafetler giyme isteği ona bunu gösteriyordu. Ama şimdi... şimdi ne kadar lezzetli göründüğünü çok iyi biliyordu ve Alejandra gibi bir kadında bu tür bir özgüven bir erkeği dize getirebilirdi.

"Düşünmesi zor mu? Güzel. Görev tamamlandı." Ona sıkı bir gülümseme verdi ama rahat bakışlarında ateş dans ediyordu.

Maxu'nun sözleri aklından geçti. *Neden onu bir süreliğine kendime saklamayayım?* Bu düşünceyi bir kenara itti ve kıyafetini değiştirmesini isteme dürtüsü onu ele geçirmeden önce onu bir ulaşım platformuna yönlendirdi.

Zed, onları Relli'nin gösterdiği yuvaya yönlendirirken tahtada aralarına o kadar mesafe koydu ki topukları kenardan sarktı.

"Bu yeni insanlarla nasıl hareket edebilirim?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Sesindeki düşüncelerine çok uygun olan karanlık ton dikkatlerden kaçmadı.

Omzunun üzerinden ona baktı ve bunu yaparken serçe parmağı onun eline değdi, kolu sıkıca kavradı. "Fenut'un dükkânındayken Relli'nin ikinize de gülümsediğini fark ettim, Fenut da gülümsedi. Bana söylediğine göre Clecanian'lar için yaygın olandan daha rahat hissettirdi. Yalnız

olduğumuz için mi? Ya da Fenut bir eş falan aramıyor diye mi? Yalnız olsaydım çok sevinirdim.

Gülümsememek ya da kibar olmamak gibi endişelerim yok ama kimseyi kırmak, yanlış davranmak ve Fenut'un oğullarını yönlendirmek de istemiyorum."

"Bu kurallar yabancılarla, özellikle de erkek yabancılarla etkileşime girerken geçerlidir, çünkü onlar genellikle uygun kadınlarla etkileşime girmek için fırsat ararlar. Yemek sırasında Fenut'un oğullarına karşı bir süre mesafeli durun ve benimle evlenme niyetinde olduğunuzu açıkça belirtin. Relli ve ben tavırlarınızı yumuşatmanızın ne zaman uygun olacağını size bildireceğiz."

Zed dişlerini birbirine geçirdi. Onun Fenut'un oğullarına da kendisine davrandığı gibi davranabileceğini düşünmek midesine inen bir darbe gibiydi. Nedenini bilmiyordu ama bir şekilde onun için özel olduğunu hissetmişti. Bütün erkeklere ona baktığı gibi bakabileceği fikri hiç aklına gelmemişti. Doğru, ona toplum içinde belli bir şekilde davranması için talimat *vermişti.* Bu, ona gardını indirmesi için işaret verdiğinde, Fenut'un oğullarına gülümseyeceği, hayatıyla ilgili mahrem ayrıntıları anlatacağı ve kendisine dokunmalarına izin vereceği anlamına mı geliyordu?

Onun kendisine farklı davrandığını düşünerek kendini kandırıyor muydu? Yalnızken ona karşı savunmasız olduğunu mu? Ve neden bu kadar umursamasına izin vermeliydi? Amaç hâlâ ona bir eş bulmaktı, değil mi?

Birdenbire midesine yerleşen dehşeti ve acı kıskançlığı görmezden gelmeye çalıştı. *Aptal.* İşte tam da bu yüzden onunla arasına mesafe koymak için bu kadar çok çalışmıştı. Tüm çabalarına rağmen, şimdi onunla arasında, büyük olasılıkla tamamen kendi uydurduğu bir bağ olduğunu hissediyordu.

Yolculuk sırasında Zed, onu tüm akşam boyunca mesafeli kalmaya zorlamanın artılarını ve eksilerini tarttı, ancak bunu yapması onun için çok tuhaf olacaktı, özellikle de etrafındaki herkes böyle yapmazken. Yuvaya vardıklarında aşırı hevesli bir karşılama partisiyle karşılaştılar. Zed'in bakışları hemen tanımadığı iki yakışıklı erkeğe ve Alex'i baştan aşağı süzen iri gözlü bakışlarına takıldı.

Alex evin verandasına çıkarken bakışlarını hevesli erkeklerden kaçırdı ve Relli'yi selamlamak için ona doğru ilerledi. Dudakları büzülmüş gibiydi ve Auzed onun gülümsememek için kendini

zorladığından emindi.

"Alejandra," diye selamladı Relli, her yakın arkadaşın yapacağı gibi sırıtarak. Yanındaki iri kulakları ve açık, meraklı bir ifadesi olan erkeği işaret etti. "Bu Jut."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Relli senin hakkında çok güzel şeyler söyledi." Alex, yüzü doğal olmayan bir şekilde boşken erkeğe başını salladı ve elini uzattı.

Jut onun uzattığı ele baktı ve kaşları çatıldı.

Alex nefesini tuttu ve elini geri çekti. "Çok özür dilerim. Dünya'da yeni insanlarla tanıştığımızda el sıkışırız ve ben de içgüdüsel olarak bunu teklif ettim." Relli'ye baktı, gözleri endişeliydi. "Ona dokunmak falan istememiştim. Kahretsin, çok dikkatli olmaya çalışıyordum."

Relli kıkırdadı.

Zed Alex'in arkasından yaklaştı ve avucunu onun omzuna koydu. Bu hareketin güven verici olmasını istiyordu ama bir yanı da ona dokunmak için bahane arıyordu.

"Anlıyoruz." Relli Jut'a doğru gülümsedi.

Onun sıcak gülümsemesine karşılık verdi ve başını salladı. "Eğer rahatsanız, bir Dünya selamlaması öğrenmek isteriz. Başka insanlarla karşılaşmamız durumunda bize yardımcı olur."

"Biz de öyle." Fenut'un oğullarından biri yaklaştı.

Zed'in Alex'in omzundaki eli sıkılaştı. Yakışıklı erkeğin bu kadar hevesli görünmesinden hoşlanmamıştı.

Alex onlara doğru baktı ve sanki bir şey üzerinde çalışıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Tamam. Size ilk olarak müstakbel kocamı göstereceğim." Gözlerini doğrudan Fenut'un oğullarına dikti ve sözlerini yeterince vurguladı, böylece sözlü olmayan mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde duydular. Zed etkilenmişti. Kibarlığını koruyarak hiçbir çıkarı olmadığını belli etmişti.

Yüzünü ona döndü ve Jut'a yaptığı gibi sağ elini uzattı. Bu selamlaşmanın ne olduğunu bilmediği için kendini aptal gibi hissetti ama onu taklit ederek sol elini de aynı şekilde uzattı.
Ona küçük bir sırıtış attı ve elini nazikçe yanına indirdi, ardından sağ elini kendisininkini yansıtacak şekilde kaldırmasını söyledi. Adamın boynunda bir kızarıklık belirdi.

Bu insani selamlaşmayı bilmediği için bu erkekler hiç dokunmadıklarını mı düşüneceklerdi?

Kendi eliyle onun elini kavradı, sıktı ve bırakmadan önce yukarı aşağı kaldırdı. Bu

Garip ama resmi bir jestti bu ve kısa sürdüğü için de omuzları biraz olsun gevşedi. "İşte burada," dedi ve Relli'ye dönüp elini uzattı.

Kadın herkese selamlaşırken nasıl el sıkışılacağını öğretirken Zed kendini rahat olmaya zorlamak zorunda kaldı.

İki bekâr erkek onun elini sadece saygılı bir süre tutmuş olsa da, Zed yine de kendini erkek parmaklarını koparmak isterken buldu.

Birkaç adım uzaklaşarak nefes alıp verdi, öfkesini topladı. Ne kadar karşı koyarsa koysun, Alex'e bağlanmıştı ve şimdi sahiplenici yanı bir türlü susmuyordu.

***

"Vay canına, yuvana bayıldım." Alex, turuncu ve pembelerin yumuşak bir karışımının görülebildiği tavana baktı. Tıpkı gerçek bir gün batımı gibi. "Gökyüzüne benzemesi çok güzel."

"Teşekkürler. Kurdum, oh..." Jut onaylamak için Relli'ye baktı, "üç yıl önce." "Evet.

Ben yarı Swadaeth'im. Tipik bir Sauvenian'dan daha fazla güneşe ihtiyacım var."

Relli herkesin ana katın ortasına kurulmuş büyük bir masaya oturmasını işaret etti. Bu yuva da kendisinin ve Auzed'inki gibi kurulmuştu ama sarmaşıklar, dağınık köşeler ve pişen yemeğin tuzlu kokusu mekâna sıcak, yaşanmış bir his veriyordu. Kalbi sıkışmıştı. Relli ve Jut burada bir hayat kurmuş ve evlerini sadece aşk olarak tanımlanabilecek bir şeyle doldurmuşlardı. Odadaki herkes tarafından izleniyor olmanın verdiği rahatsız edici duyguya rağmen Alex rahatladı.

Masaya yaklaştıklarında Auzed'e baktı ve o da onu yanındaki koltuğa yönlendirdi - fark ettiği kadarıyla sırtı olan iki koltuktan biriydi bu. Relli'nin diğer tarafına oturacağından emindi ama sonra Fenut'un oğullarından biri -Calep olduğunu hatırladı- onun yerine oturdu. Kendini durduramayınca, masanın yanında bekliyormuş gibi duran Relli ve Jut'a şaşkın bir bakış fırlattı.

"Bir Sauven evinde önce konuklar yerlerini seçer," diye fısıldadı Auzed, Calep'e sinirli bir yüz ifadesi takınarak.

Adam Auzed'in bakışlarından etkilenmemiş görünüyordu. Fenut'un iki oğlu da iri yarı, yeşil tenli, gür siyah saçlı ve muhteşem mor gözlüydü. Yanındaki adam Calep, Alex'e öyle bir sırıttı

ki

Öyle bulaşıcıydı ki sırıtmamak için yanağını ısırmak zorunda kaldı. Bir kadın olarak bu kadar duygusuz görünmesi haksızlıktı ama bu duyguyu omuz silkerek geçiştirdi. Artık Kaliforniya'da değildi ve buradaki geleneklere surat asmaya devam etmek onu sadece mutsuz bir insana dönüştürecekti.

"Dünya'daki bir ormandan mı geliyorsun?" diye sordu, dirseklerini masaya dayadı ve ona büyük pazularının tam görüntüsünü verdi. Esniyor muydu?

"Kendine hakim ol." Kardeşi Gosten, Calep'in koluna vurdu ve onu koltuğunda geriye yaslanmaya zorladı. "Evlilik için uygun bile değilsin."

"Sen de öyle," diye azarladı Fenut, karşısındaki sandalyeye oturarak.

Fenut oturur oturmaz Relli ve Jut da masadaki son iki boş koltukta onlara katıldı.

"İşte böyle!" Relli Gosten'e doğru sırıttı ve Alex'in kafası bir kez daha karıştı. Sonra Relli'nin Gosten'i tanıdığını, muhtemelen uzun süredir tanıdığını hatırladı.

"Gosten bu yıl bir gelin için yarışıyor," diye açıkladı Jut, arkasından bir sürahi kaparak. Calep, Fenut ve Relli önlerine konan tahta fincanı ters çevirdi.

Auzed, Alex'i şaşırtacak şekilde kendi bardağını ters çevirerek, "Bir şey içmek istersen bardağını ters çevir," diye talimat verdi. Yüz hatlarının gerginliği burada olmaktan pek de heyecan duymadığını gösteriyordu.

Fincanını çevirdi ve Jut onu kalın altın rengi sıvıyla doldurdu.

"Gosten için yubskani yok!" Fenut gururlu bir sırıtışla oğlunun sırtını sıvazladı. "Yarınki açılış günü için hazırlanması gerekiyor."

Gosten Relli'den aldığı bir bardak suyu çenesini sıkarak kabul etti. Uzak bir ifadeyle masaya baktı ve yutkundu.

Alex onun gözlerinde gördüğü hafif endişe karşısında biraz eridi. "Heyecanlı mısın?" Ona doğru döndü ve çenesini kaldırarak ifadesini sertleştirdi.

"Heyecanlıyım."

"Beş yıl kadar önce yarışmıştım," diye ekledi Calep, bu kez kardeşine yönelttiği bir başka geniş

sırıtışla. "Eminim sen benden daha başarılı olacaksın."

Gosten, Calep'e küçük bir teşekkür gülümsemesi verdi ve uzun bir nefes alarak vücudundaki gerginliğin bir kısmının gitmesine izin verdi.

Gözlerinin arkasında beklenmedik bir yaş sızısı başladı ve Alex gözyaşlarını kontrol altına almaya çalışırken fincanından bir yudum aldı. Calep ve Gosten'i birlikte görmek düşündüğünden daha fazla canını yakmıştı. Öz kardeşi Mateo da ona her zaman destek olmuştu.

Relli'nin endişeli bakışlarını yakaladı ve lanet olası tanrıça kadın onun tam olarak neye ihtiyacı olduğunu anlamış gibiydi. Alex'e yönelen meraklı bakışların dikkatini dağıtarak konuştu. "Ve Calep uygun değil çünkü bir evliliği yeni bitirdi. Duyduğuma göre başarılı bir evlilik."

Calep'in gülümsemesi daha da parlaklaştı ve Alex'in içinde kalan üzüntüyü yok etti. "Evet! Mageba hamile. Hamileliğini Moisa Ağacı'nda diğer dişilerle birlikte tamamlamayı tercih etti ama beni bilgilendirdi."

"Tebrikler," dedi Auzed.

"Teşekkür ederim. Keşke ona evimde bakmama izin verseydi ama..." Omuz silkti, sırıtışı biraz azaldı.

"Tremanta'daki dişilerin çoğu hamileliklerini diğer dişilerin yanında tamamlamayı tercih ediyor." Auzed başını salladı. "Yıllar boyunca Tapınak'ta birkaç tane gördüm."

Alex tekrar içti ve bir gün hamile kalmayı seçerse, seçeneklerinin ya geçici kocasının hamileyken ona yardım etmesine izin vermek ya da gidip arkadaşlarıyla yaşamak olacağını fark etti. Bu seçeneklerin hiçbiri evdeki ailesini kapsamıyordu. Sahip olabileceği herhangi bir çocuğun onlar olmadan büyütüleceğini fark etmesi, çocuk sahibi olmayı tercih edeceğinden şüphe duymasına neden oldu.

"Bize Dünya hakkında daha fazla bilgi verir misin, Alejandra?" Jut fincanını yeniden doldurarak sordu. Uzaktan, ters çevrildiği sürece doldurmaya devam edip etmeyeceğini merak etti.

"Elbette ve teşekkürler," dedi fincanı kaldırarak. Onlara Dünya hakkında ne anlatmalıydı? Ailesi hakkında konuşmak istemiyordu çünkü şu anda biraz fazla hamdı, bu yüzden bu duyguları bastırdı ve bir gezegen olarak Dünya hakkında bildiklerini anlattı. Yedi kıta, beş okyanus, milyarlarca insan.

Ona göre bu bilgiler sıkıcıydı ama hepsi aynı şekilde ilgileniyor gibiydi.

Bir süre sonra Relli ve Jut akşam yemeğini almak için ayağa kalktı.

"Yardım edebilir miyim?" Alex, insan temsilcisi öğretmenliğe bir süreliğine ara vermeyi umarak sordu.

Jut ona tuhaf bir bakış attı. "Misafirlerin yardımı dokunmaz."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak Calep ve Gosten'in hevesli ifadelerine baktı. Daha fazlasını öğrenmek istedikleri açıktı.

"Dünya'da ne yapmaktan hoşlanırdınız?" Gosten sordu.

Ne yapmaktan hoşlanırdı? Şimdi hakkında konuşabileceği bir şey vardı.

Bölüm 15

"Hâlâ anlamıyorum." Calep güldü. "Binlerce yıldır ölü olan ve tüm organları alınmış bir insan nasıl hayata dönebilir?"

Alex koltuğunda geriye düştü ve yanlarını tuttu, çok gülmekten ağrıyordu. En sevdiği filmlerden birini anlatmanın bu kadar zor ve komik olacağını kim bilebilirdi? Saçma sapan sorular üstüne saçma sapan sorular sormuşlardı. Daha önce hiç aklına gelmemiş şeyler.

Relli ince masanın karşısından, "Önermeyi kabul etmek zorundasın," diye hırıldadı.

"Reddediyorum!" Gosten sahte bir öfke tonuyla gürledi. "Bu hiç mantıklı değil. Uzun süredir gömülü olan bir erkeğin basit bir cümleyle hayata döndürülebileceğine inansam bile, onun geri *getirilebilmesinin* tüm nedeni hiçbir anlam ifade etmiyor!"

Jut, Auzed ve Alex'in boş bardaklarını bir kez daha doldururken homurdandı. Buradaki ağaçların özsuyundan yapılan tatlı altın yubskani'yi yudumladı ve genişçe sırıttı. "Lütfen beni aydınlatın." Gosten'e doğru kıkırdadı.

Ona doğru eğilirken göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi, fikrini tartışmaya hazırdı. "Yani, krallarını öldürdüğü için onu cezalandırmak amacıyla diri diri gömdüklerini ve sonsuza dek yaşamasını sağlayan bir lanet koyduklarını mı söylüyorsun?"

"Pharoah, evet," diye düzeltti içkisinden bir yudum alarak.

"Tamam." Sanki öldürücü bir kapanış cümlesi kuracakmış gibi kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden her şeye gücü yeteceğini bile bile tekrar uyanmasına izin verecek kelimeler içeren bir kitap yazdılar?"

Calep, kardeşinin işaretiyle ellerini onaylarcasına onun yanında birbirine vurdu.

Alex kıkırdayarak cevap vermeye çalıştı ama gecenin büyük bölümünde sessiz kalan Auzed aniden ondan önce davrandı.

"Sonsuza dek acı çekmesini ve asla serbest bırakılmamasını sağlıyorlardı. Sanırım kimsenin onu uyandıracak kadar aptal olacağını düşünmediler."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Aynen öyle! O lanetli bir mumya. Bunu ciddiye aldılar."

"İyi. İyi." Gosten iç çekti. "Şimdilik sen kazandın ama benim hâlâ kafamda sorular var." "Gerisini başka zaman açıklarım."

"Bu çok hoşuma giderdi," diye ekledi Calep sağından.

Auzed'e bir kez daha baktı ve onu Calep'in dirseğinin sadece birkaç santim ötesine hançer gibi bakarken buldu. Auzed'i kıskandırmaya çalışmıyordu ama beyninin hınzır bir kısmı onun hoşnutsuz ifadesinden zevk alıyordu. Bir saat kadar herkesi tanıdıktan sonra, Auzed onu kenara çekmiş ve "yabancılar" ile "arkadaş canlısı tanıdıklar "ı ayıran, kendisi için görünmez olan sosyal çizgiyi geçtiğini söylemişti.

Masaya döndüğünde, herkese gülümsemesine izin vermeye başladı. O andan itibaren keyfi yerine gelmişti. Kendisine çok doğal gelen duygulardan uzak durmak yorucuydu; içtiği çok sayıda yubskaninin de yardımcı olduğunu kabul edebilirdi.

Gece boyunca Auzed'in de eğlendiğinden emin olmak için onu kontrol etti. Jut ona homurdanmalar ve kısa baş sallamalarla cevap vermeye devam edince vazgeçmiş ve bunun yerine diğer herkesi tanımaya çalışmıştı. Jut sakin, şefkatli ve sıcaklık yayan bir adamdı. Sık sık başını çevirdiğinde onu, yeni evlilermiş gibi masum karısına doğru sırıtırken bulurdu. Alex ayrıca onun pazar ağacının henüz keşfetmediği en üst katında bir büfe işlettiğini de öğrenmişti.

Calep ve Gosten'i, onları yönlendirdiği korkusu olmadan daha yakından tanımaktan keyif alıyordu. Calep, Gosten'den biraz daha gençti ve kuyruklu bir tank gibi yapılıydı. Yuvarlak bir karnı ve aşk tutamaçları olan ama aynı zamanda gerektiğinde üzerinizden bir araba kaldırabilecek iri yarı adamlardan biriydi. Geniş, bulaşıcı sırıtışı cazibesine cazibe katıyordu. Bu kadar az erkek evlenmek için seçilirken bir kadının neden onu seçtiğini anlamakta güçlük çekmiyordu.

Gosten biraz daha çekingendi ama daha az çekici değildi. Kıvrak zekâsı ve sinsi mizahı onu şaşırtmıştı.

Auzed uzun bir süre odada yılmaz bir heykel gibi kaldı ama sonunda sakinleşti ve hatta iyi vakit geçiriyor gibi göründü. Kendisine ikram edilen içkileri içti ve konuşulanları ölçülü bir ilgiyle dinledi. Ne zaman yuvanın etrafında dolaşsa ya da

banyoda ona kısa bir dokunuşta bulunmayı ihmal etmemişti. Adamın yakında evlenecek çiftlerin bunu yapmadığını iddia ettiğini biliyordu ama aynı zamanda yanından geçerken elini koluna götürdüğünde adamın kasılmış omuzlarının ve gergin çenesinin sürekli olarak gevşediğini de biliyordu. Varlığının onu herhangi bir şekilde rahatlattığını bilmek neredeyse başını döndürüyordu.

Gece harika geçmeye başlamıştı. Keyfi yerindeydi. Yeni bir grup arkadaşıyla gece boyunca sohbet ederek harika vakit geçiriyordu. Ve Auzed'in ondan hoşlandığından şüpheleniyordu. Gerçekten hoşlanıyordu. Göğsünü kabartan, her seferinde ona müstakbel kocası olarak hitap eden bir tür memnun-gururla ondan hoşlanıyordu.

"Gitmemiz gerekiyor." Fenut oturduğu yerden kalkarken içini çekti. "Yarın açılış töreni için bize katılacak mısınız?" Avucunu Gosten'in omzuna vurdu ve ekledi, "En yüksek sesle tezahürat yapanlar biz olacağız."

"Gitmemiz gereken bir yer var mı emin değilim ama eğer yapabilirsek çok sevinirim." Auzed'e döndü ve onu kendisine bakarken buldu.

Uzun bir süre sonra, "Vekiller maçlar başlamadan önce arenayı turlamamızı istediler ve oturmamız için bir alan tahsis ettiler. Özür dilerim."

Fenut'un oğullarının ikisi de ayağa kalktı ve tek kelime tartışmadan babalarına katıldılar. "Belki sonra görüşürüz?" Fenut kuyruğunu veda edercesine alnına kaldırarak sordu.

"Evet, belki!" Alex cevap verdi, ancak bunun mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Calep ona çarpık bir sırıtış fırlattı. "İnsanlar ayrılırken de el sıkışırlar mı, yoksa öpüşürler mi?"

"Calep!" Relli ciyakladı.

Alex'in dudaklarından şaşkınlıkla bir kıkırdama döküldü. "Ne?"

Arkasındaki bir bankın sürtünmesi ona Auzed'in ayağa kalktığını haber verdi.

"Bunun yaygın bir insan geleneği olduğunu duydum." Calep onunla Auzed'in arasına baktı, yanıldığının farkına varması gülümsemesini gerginleştirdi.

"Değil," diye homurdandı Auzed uğursuzca.

Ayağa kalktı ve yükselen tansiyonu biraz olsun düşürmeyi umarak aralarına girdi. "Sanırım

yeni tanıştığım biriyle yapacağım bir şey değil. İnsanların partnerleriyle yaptıkları samimi bir eylemdir. Başka türleri de var... Açıklaması zor."

Calep bunu sindirirken başını öne eğdi. "Eğer bir şekilde kendime ait bir insan bulursam, öpüşmeyi evliliğe saklamak ister mi? Siz ikiniz hiç öpüştünüz mü?"

Alex başını sallayıp hayır dediği anda Auzed kararlı bir şekilde evet dedi.

"Hayır mı?" diye gürledi, küstahça. "Yaptık. Beni öptün."

Alex yanaklarının alev alev yandığını hissetti. "Biz... Pek sayılmaz... Yani, sanırım bir öpücüktü." Sanki kısa süreli öpüşmeleri bir öpücük değilmiş gibi ona bakması Alex'i kıvrandırdı.

Odanın geri kalanına döndüğünde hepsinin baktığını gördü. Hevesli ve eğlenen yüzlerinde, kulak misafiri olduğu sohbetin tadını çıkarmanın utancından eser yoktu.

"O haklı. Öpüştük," dedi hızla, bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordu. Relli ve Jut masayı toplayarak sırıtışlarını gizlediler. Calep kendi sırıtışını saklamaya zahmet etmedi.

Konuyu değiştirerek Jut'a hitap etti. "Yemek için teşekkür ederim. Çok güzeldi." Jut onun hangi yiyecekleri sevdiğini bilmeden sevgiyle bir ziyafet hazırlamıştı. Büyük sürpriz, hepsini beğenmişti.

"Bu bizim için bir onurdu." Jut Relli'ye gülümsedi ve kuyruğunu onunkine doladı.

"Bizim de yuvaya dönme vaktimiz geldi," dedi Auzed onun arkasından. Sesindeki soğuk kayıtsızlık geri gelmişti ama Jut'un masayı toplamasına yardım ederken hareketleri sertti ve Relli'nin onu uzaklaştırmaya çalışan ellerini açıkça görmezden geliyordu.

Vedalaşıp ayrıldıklarında, Auzed'in yoğun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Geceyi ona kızgın bir şekilde bitirmeyi nasıl başarmışlardı?

Platforma binip uzaklaştıktan sonra da alınganlığını ve sessizliğini sürdürünce gözlerini devirdi ve "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu.

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ve ellerini önlerindeki çubuğun etrafında sıktı.

"Neden..." Derin bir nefes aldı ve kısa bir homurtu çıkardı. "Fenut'un oğullarından biriyle ilgileniyor musun?"

"Ne?" Tahtanın üzerinde dönüp ona baktı, çubuğu arkasından tutuyordu. "Hayır. Belki başka bir hayatta. İyi insanlardı ama benim tipim değillerdi." Kesinlikle onun tipiydi, ama bugünlerde bir erkek sarışın, asık suratlı ve heykelsi değilse ilgisini çekmiyor gibiydi.

Bakışları onun üzerinde daraldı ve dudakları seğirdi. Adamın az önce tipinin ne *olduğunu* sormaktan kendini alıkoyduğunu hayal etti. Omuzlarını biraz daha geriye iterek önüne baktı. "Yoksa neden öpüştüğümüz konusunda yalan söyleyesin ki?"

"Bu yüzden mi üzgünsün? Özür dilerim." Ona sırıttı. "Ama yalan söylemiyordum. Yani, sana attığım o küçük öpücük aslında bir öpücük değildi, biliyorsun."

Gözlerini kırpıştırarak önüne baktı, bu bilgiyi sindirirken hâlâ onları yönlendirdiği açık havaya odaklanmıştı. "Ama sen ağzını benimkine bastırdın."

Alex omuz silkti ve ellerine yaslandı. "Elbette, ama sadece bir saniyeliğine oldu ve sen de karşılık vermedin. Sıkı, kuru, kapalı dudaklı ağız teması benim öpüşme tanımıma uymuyor. Tabii akrabanıza ya da arkadaşınıza dostça bir öpücük vermiyorsanız."

Sonunda ona baktı ve sonra bakışları ısınarak vücudundan aşağı kaydı. Dikkati, ellerini arkasına yerleştirmek için önüne doğru ittiği göğsüne takıldı. Alex ürperdi.

"Bunu neden yaptın?" diye gürledi.

"Seni öpmek mi?" Omuz silkti, sonra güldü. "Tuhaf bir şekilde, tartıştığımız filmden bir alıntı aklıma geliyor. Bir sefa tarafından parçalanmak üzereydin. 'O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü.'"

Adam aniden tahtadan atlayınca Alex sıçradı. Yuvaya geri döndüklerini ve adamın asılı evin etrafındaki verandaya atladığını fark etmeden önce kalbi bir anlığına boğazına kaçtı.

"Öleceğimi düşündün ve beni bir arkadaşını öper gibi öptün, öyle mi?" Sözlerini sanki ona bir soru sormadan, kendi kendine tekrar ediyormuş gibi bağırarak söyledi.

Ondan biraz daha dikkatli bir şekilde verandaya çıktı ve onun peşinden gitti. "Şey, öpüşme seansı ya da başka bir şey için tam olarak zamanımız yoktu. Neden bu kadar kızgınsın?"

"Düşündüm de..." Auzed döndü ve parmaklarıyla göğsünün ortasına dokundu. "Ne düşündüm bilmiyorum ama beni öptüğünü varsaydım çünkü... Önemli değil." Elini umursamazca salladı ve tepinerek eve girdi.

Çatıda gözleri faltaşı gibi açılmış olan Wilson sıkıntıyla onlara baktı.

Auzed'i eve kadar takip ederken Wilson'a el salladı ve "Sorun yok, yatağına dön" diye fısıldadı.

Yaratık yuvasında rahatlarken Wilson'ın sinirli küçük trompetini duydu.

"İstersen sana gerçekten nasıl olduğunu gösterebilirim?" Önerisine eşlik etmesi için ona boğucu bir sırıtış gönderdi. Adamın keskin bakışları karşısında neredeyse kıkırdayacaktı.

Şakağını kaşıdı ve kafası karışmış bir halde başını ona doğru eğdi. "Seni anlamıyorum, kadın."

Daha iyi düşünemeden, elbisesini kalçalarına kadar sıyırdı, ona doğru hücum etti ve sıçradı. Hiç tereddüt etmeden onu yakaladı. Kollarını onun boynunun arkasına geçirip bacaklarını beline dolayarak iyice yaklaştı. "Böylesi daha iyi," diye fısıldadı, şakacı bir şekilde kendi burnunu onun burnuna sokarak. "Seni ayak parmaklarının üzerinde tutmalıyım, Auzzy."

Kıpırdamadan duruyordu ama elleri kadının kalçalarını kavradığı yerde seğirdi ve göğsü hızla inip kalktı. Bakışları kızın ağzına kilitlenen adam, kızın tam merkezine elektrik akımı gönderen alçak, gürleyen bir hırıltı çıkardı.

Adamın iri ellerinden biri kadının sırtına uzanıp ensesini kavrarken, diğeri kıçının etrafında kıvrıldı. Son kontrolünü de kaybedince, kızın boynunu kavrayarak ağzını kendi ağzına doğru çekti.

Alex'in midesi altüst oldu ve muzaffer bir inilti çıkardı. Onu gerçekten öpmek için yanıp tutuşan Alex, dilini dudakları ayrılana kadar dudaklarının üzerinde gezdirdi ve sonra ne yaptığını öğrenmesi için ona zaman tanımayı umarak onu yavaşça ve duyusal bir şekilde öptü. Onu saran kolları daha da sıkılaştı ve onun hareketlerini kendi vahşiliğiyle karşıladı. Güçlü dudakların onunkilerin üzerinde kayması, zihninin eriyerek cızırtılı bir su birikintisine dönüşmesine neden oldu.

Nasıl ya da ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan, kendini ona sıkıca çekilmiş, sırtı odanın içinden geçen büyük ağaç gövdelerinden birine yaslanmış halde buldu. Ve kontrolü ele geçirmişti. Zar zor izin veriyordu

Sıcak, açgözlü diliyle ağzını keşfederken nefes almasını sağladı.

Daha önce fark etmediği siki bacaklarının arasında büyümüş ve sertleşmişti. Öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğdi, kalçalarını salladı ve kadının ağzına düşük bir inilti bırakmasını sağladı. Cevap veren bir hırıltıyla bunu tekrarladı, tekrarladı ve tekrarladı, ta ki kadın ıslanana ve zonklayana kadar.

Uzaklaşarak onun boynunu buldu. "Bana tutun," diye emretti gırtlaktan gelen bir sesle, keskin ısırıklar ve boynunun sütunu boyunca uzanan yatıştırıcı öpücükler arasında. Adam ağaçtan uzaklaştı ve kadın adamın omuzlarına sıkıca sarıldı. Adamın iki eli de kızın üzerinden uçtu. Kadın karşı koyup ellerini geri vermesini isteyecekti ki, adam elbisesinin arkasını tuttu ve sert bir hareketle elbisesini sırtından ikiye ayırdı. Yapmaya hazır olduğu her türlü tartışma, kısık iniltisi tarafından yutuldu.

Elbisesini omuzlarında tutan iki ince askıyı koparark aralarına uzandı ve düğümlenmiş kumaşı çekerek yere yırtık pırtık bir yığın halinde düşmesine izin verdi. Kollarını kızın beline dolayıp onu sıkarken, ağzı da sanki diline doladığı en lezzetli şeymiş gibi bir iniltiyle kızın ağzına yapıştı.

Sırtını dikleştirerek göğsünü onunkine dayadı ama lanet gömleği hâlâ önündeydi. Sırtındaki kumaştan bir avuç tutarak yukarı çekti ve ona bunun gitmesini istediğini sözsüz olarak gösterdi. Adam onun vücudundan aşağı kaymasına izin verdi ve sonunda ayağa kalkana kadar öpüşmeye devam etmek için boynunu büktü. Sonra gömleği kavradı ve başının üzerinden çekti. O bunu yaparken Alex de pantolonunun karmaşık düğümlerini çözmeye çalıştı.

Gömleği çıktıktan sonra ona yardım etmedi. Başını kaldırıp baktığında, adamın pantolonunun ağzını açmaya çalışan ellerine baktığını gördü. Bakışlarında yanan saf şehvet göğüslerini sızlatmıştı. Onu soymasını istiyordu ve bunu yaparken onu izlemek istiyordu.

Hareketlerini yavaşlatarak onun manzaranın tadını çıkarmasına izin verdi. Geniş göğsü gözlerinin önünde yükselip alçalıyor, gövdesinin belirgin kasları genişliyor, sonra her kontrollü nefeste bir araya toplanıyordu. Parıldayan beyaz işaretlerinden biri, keskin V kesiminin etrafında kıvrıldı ve belinin altında kayboldu.

Pantolonunu yukarıda tutan son düğümü çözerken öne doğru eğildi ve dilini pantolonunun üzerinde

gezdirdi.

büyük göğüs kaslarının arasına daldırdı. Göğsünü titreten alçak, gürleyen bir inilti çıkardı. Pantolonu gevşeyince, onu uzaklaştırmak niyetiyle omuzlarını kavradı ama kadın elini omuzlarının arasına kaydırıp iri şaftını kavradığında durdu.

Avucunu adamın çevresine sararak yumruğunu yavaşça aşağı yukarı salladı. Adam kısık bir hırıltıyla parmaklarını kadının ensesindeki saçların arasından geçirdi ve kadının ağzını göğsüne kondurduğu yavaş öpücüklerden çekip aldı. Kadının yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı ve onu derinden öperken, kadın da elini adamın ateşli uzunluğunun üzerinde kaydırdı.

Yavaş, ölçülü adımlarla, baldırları evin arkasındaki uzun kanepeye çarpana kadar onu geri çekti. İkisini de çevirdi, sonra oturdu ve onu üzerine oturması için aşağı çekti. Çenesine ve boğazına yakıcı öpücükler kondurduktan sonra belini kavradı ve onu vücudunun üzerine kaldırarak ağzını sert meme uçlarıyla aynı hizaya getirdi.

Alex aklını odaklandığı görevde tutmaya çalıştı ama aniden yer değiştirmeleri onu okşamasını imkânsız hale getirmişti. Hayatında hiçbir zaman bir erkeği bu kadar içgüdüsel olarak tatmin etme ihtiyacı hissetmemişti. Boşalırken onun sert karnının gerilmesini ve gevşemesini izlemek istiyordu. O derin, gürleyen sesin inleyişini, kükreyişini ya da hırlayışını duymak istiyordu. Parçalandığında sesinin nasıl çıkacağını düşünmek bile onu inletiyordu.

Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adamın güçlü elleri onu yerinde tuttu. Göğüslerini daha yoğun bir şekilde emdi ve öptü. Elini iç çamaşırının kalın bandının altından kaydırarak, avucunu kıçının hemen üzerindeki düşük omurgasının ortasına düzleştirdi ve kabaca ileri doğru bastırarak onu ağzına daha da eğilmeye zorladı.

Alex'in bu his karşısında başı döndü ve dilinin nabız gibi atan hareketleriyle birlikte damlayan göbeğini adamın şaftına doğru salladı. Bu adam onun vücuduna tapıyordu ve sarsıcı bir farkındalıkla bunun ona öğretilen şey olduğunu hatırladı. Dişlerini göğsünün alt tarafında gezdirdi ve kadın keskin bir nefes aldı. Belki tam olarak bu değildi. Ama öğrendiğine göre, Klikyalı erkeklerin endişelendiği her şey kadının rahatını sağlamaya odaklanıyordu. Bunun bir kadınla seks hakkında öğrendikleriyle de paralellikleri olmalıydı.

Kadın daha güçlü bir şekilde geri çekildi ve adam da buna izin verdi. Göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkarken ve gözleri kararırken, kadın ondan uzaklaşırken bakışlarını onunkilere kilitledi ve sonra dizlerinin üzerine çöktü. Başını kucağına indirdiğinde göğsünden alçak bir hırıltı koptu.

İlk kez onun şaftına baktı ve boğazında oluşan iniltiye engel olamadı. Muhteşemdi. Kaygan, geniş bir taç, nabız gibi atan damarları olan kalın bir şafta doğru uzanıyordu. Ona sırıttı ve açlıkla dudaklarını yaladığında bir güven dalgası hissetti.

Avuçlarını adamın kalçalarında gezdirerek soluk izlerin ilerleyişini takip etti. Sol bacağının üst kısmındaki işaretlerin bir kısmı farklıydı. Daha kalın ve siyahtılar ama parmaklarını üzerlerinde gezdirirken diğer izlerle aynı hissi veriyorlardı ve sonra avuçlarını kalçalarının yanında dinlendirdi. Dudaklarını indirdi ve şaftının başına sıcak hava üfleyerek onun lanetlenmesine neden oldu.

Neredeyse tanınmayacak bir sesle, "Alejandra, bu iş daha bitmedi," diye

gürledi. Kadın sırıttı ve adamın ucunu ağzına aldı.

Bölüm 16

Zed oturduğu kanepenin arkasını tüm gücüyle kavradı ve kız ağzını sikinin üzerine kaydırırken saçlarını tutmamak için kendini zor tuttu. Sıcak dilinin sikini yalaması ve emmesi tarif edilemez bir histi ve Zed'in, kızın boğazına daha fazla sokulmasını engellemek için çok daha fazla odaklanması gerekiyordu.

Avucunu şaftının tabanına sardığında ve ağzıyla aynı anda pompalamaya başladığında, zevk inlemelerini artık tutamıyordu. Boşalmadan önce onu uzaklaştırması gerekiyordu ama şu anda ellerine güvenmiyordu. "Alex, uzaklaş."

Bunun yerine, onun etrafında inledi ve yıkıcı ritmini artırdı. Başı geriye düştü ve vücudu titremeye başladı. Bu kadın onun ölümü olacaktı. Bir elini adamın karnında ve göğsünde gezdirdi, sonra tekrar aşağı indi ve tırnaklarını adamın aşırı hassas tenine geçirdi.

Kendine daha fazla engel olamayarak elini aşağı indirdi ve öpüşürken bir noktada serbest kalan saçlarına gömdü. Yavaşça çekiştirerek onu gözleriyle buluşmaya zorladı. Her ne kadar ağzı onun üzerinde saf bir mutluluk olsa da, onun iyi olduğunu görmesi gerekiyordu.

Onunla bakışlarını kilitlediğinde ve göz kapaklarının şehvetle ağırlaştığını gördüğünde, kırıldı. Boşalırken tavana doğru kükredi ve onu şoke eden şey, kızın yerinden kıpırdamamasıydı. Ağzıyla adamın sikini okşuyor, hiçbir şey kalmayana kadar emiyordu.

Kız onu bırakır bırakmaz, onu çekiştirip etrafında döndürdü, sonra kucağına oturması için aşağı çekti, sırtı önüne dönüktü. Bacaklarını ayırarak kalçalarının iki yanına sarkıttı ve elini, kokusunu kendisinden koruyan kalın iç çamaşırının altına daldırdı. Kumaşın içinden bile, öpüşmeye başladıkları andan itibaren onun uyarılmışlığının kokusunu almıştı.

Tatlı ve etkili olan bu şey onu anında uyuşturmuştu. Bir parmağını girişindeki kıvrımların üzerinde kaydırıp nasıl hissettiğini öğrenirken, kadın onun üzerinde kıpırdandı ve başını omzuna yasladı. Orta parmağını onun sırılsıklam olmuş seksine soktu ve boğuk inlemeleriyle tekrar sertleşti.

İçine gidebildiği kadar pompaladı ve zevk merkezini bulmayı umarak parmağını kıvırdı

Her Clecanian dişisi derinlere gömülmüştü. Kalçaları adamın eline karşı hafifçe sallandı ve iç çekerek nefes aldı ama adam okşaması gereken sinir demetini bulamadı. "Zevk merkezin nerede?" diye gürledi kulağına, diğer elini göğsünü avuçlamak için yukarı kaldırırken.

"Neyim?" diye nefes aldı, elini kendi eliyle kapatarak.

Ne demek istediğini anlatmak için parmağını içeride oynattı. Kadın küçük bir şaşkınlık çığlığı attı. "Seni boşaltacak sinir düğümleri," diye homurdandı başparmağıyla meme ucunu okşarken.

"Oh, daha aşağıda, ama asıl olan dışarıda."

Dışarıdan mı? Pelvisini adamın elinin topuğuna dayadı ve dudaklarının üst kısmındaki belirli bir bölgeye odaklandı. Bu kadar basit olabilir miydi?

Parmağını kadının göbeğine sokup çıkarırken, avucunu dışarıdaki küçük çıkıntıya doğru sallayarak, kadın ihtiyaçtan titreyene kadar denedi. Kızın uyarılmışlığının kokusu burnuna geliyordu ve başını kızın boynunun kıvrımına sokarak kızın her bir parçasını içine çekiyor ve bir dahaki sefere bunu yaptıklarında yüzünün kızın yumuşak kalçalarının arasına gömüleceğine söz veriyordu. Onun kıvranan bedenine baktı, küçük, yuvarlak göğüslerini ve koyu, pembe, kahverengi meme uçlarını seyretti. Kalçaları onun hareketleriyle aynı anda seğirirken karnının alt kısmındaki yumuşak bölge titriyordu. Ağzını kulağına bastırdı, çığlıklarını daha yüksek sesle duymak istiyordu.

Vücudu gerginleşti ve hareketsizleşti, nefes alması tamamen durdu. Parmağının etrafındaki sıkı çekirdeği bile sıkıştı. Ve sonra boşalıyordu, yüksek sesli iniltileri Zed'in kulaklarında yankılanıyordu ve o doyamıyordu. Bunun bitmesini istemiyordu. Onun odasına dönmesini ve kendisini tekrar yalnız bırakmasını istemiyordu. Kızın çığlıkları kulağında yumuşak bir sese dönüşene kadar elinin baskısını sert ve sabit tuttu.

Elini kızın sırılsıklam iç çamaşırından çekerken, bulanık zihni, kolları ona sarılmış, vücudu onunkine yapışmış haldeyken burada oyalanmasını sağlayacak herhangi bir şey düşünmek için yarıştı. Kız adamın pençesinde kıpırdandı ve adam daha da sıktı. Başını onun omzuna eğerek son bir kez içine çekti, sonra kollarını açmaya zorladı.

Ama gitmedi. Kadın olduğu yerde dönüp tekrar üzerine çıkınca, ateş göğsüne yayıldı. Kadının sırıtışından ve kalkık kaşlarından kendisinin de en az onun kadar şaşkın göründüğünden emindi. Yüzünün iki yanına yumuşak birer avuç yerleştirerek önce yanağına, sonra alnına, sonra da dudaklarına yumuşak birer öpücük kondurdu.

Zed'in göz kapakları ağırlaştı. Ona tekrar baktığında, "*Gerçek* öpüşmeyi nasıl buluyorsun?" diye sordu. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve yüksek sesle bir kahkaha attı. Kızın gözleri onun gülümsemesine takıldı ve kendi sırıtışı da cevap olarak genişledi. "Şey, ilk kez gerçekten gülümsüyorsun, bu yüzden sanırım sevdim."

Beğendin mi? Hayatında yaşadığı en harika şeydi. Böyle yüz yüze olmak. Ağız ağıza. Çok samimi ve çok çiğdi. "Yaptım."

Bileklerini boynunun arkasında çaprazladı ve ona alaycı bir bakış fırlattı. "Çok konuşan bir adamsın, değil mi?"

Auzed söyleyecek daha fazla şeyi olmasını diledi ama net düşünemiyordu. Onu bu şekilde yakınında tutuyor olmaktan duyduğu memnuniyet içinden yayılıyordu. Sanki ruhu söyleyecek bir şey bulamadığını anlamış gibi, göğsünden aniden bir mırıltı yükseldi.

Kıpırdamadan durdu ve onun şaşkın tepkisini inceledi. Yavaşça elini göğsüne doğru kaydırdı ve avucunu kalbinin üzerinde düzleştirdi. Elindeki titreşimi hissedince dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ona belli belirsiz bir sırıtış attı. "Bu mutlu bir ses mi?"

Başını salladı ama bir anlık huzursuzluk ruh halini yumuşattı. Zed en son ne zaman mırıldandığını hatırlayamıyordu. Ve bunun bir dişiyle olduğunu da hiç hatırlamıyordu.

"Uh-oh." İçini çekti ve tırnaklarıyla ensesindeki saçları kaşıdı. "Yine sertleşiyorsun."

Zed'in dudakları seğirdi ve dikkatle kucağına baktı, gerçekten de sertleşmişti.

Nazik bir kahkaha atarak saçlarını geriye savurdu. "Evet, o da var. Ama ben tavrınızı kastetmiştim." Avuçlarını adamın omuzlarında gezdirirken sıcak bakışları ciddileşti. "Sana farklı bir insan olmanı falan söylemiyorum ama sadece birkaç günlüğüne rahatlamayı

deneyebilir misin? Akışına bırakabilir misin?"

Dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurduğunda boğazında yükselen tartışmalar söndü.

"Bunu daha fazla yapabiliriz," diye sırıtarak ısrar etti.

Parmaklarını kalçalarının etine batırarak düşünmeye çalıştı. Ama kadın haklıydı. Ona sarılmak, onunla konuşmak ve onu öpmek inanılmaz hissettiriyordu. Korumaya çalıştığı ve başaramadığı sinir bozucu mesafeden çok daha iyiydi. Şimdiye kadar onun cazibesi karşısında çaresiz kalmıştı. Savaşmaya devam etmenin ne anlamı vardı?

Parmağını onun çıplak omurgasında gezdirdi ve aniden göğsünü ve yanaklarını karartan kızarıklık karşısında neredeyse inleyecekti. Tremanta'ya dönene kadar onun etrafındaki korumasını gevşetmek, onu sisteminden temizleyene kadar birkaç hafta boyunca kendini yeraltında bir zindana kapatması gerektiği anlamına gelebilirdi ama birlikte geçirdikleri son saat bir gösterge ise, buna değecekti.

Alex ona baktı, gözleri onu değerlendiriyor ve cevabını bekliyordu. Onayını dile getirmek yerine, onu bir öpücük için daha aşağı çekti. Kız içini çekip Alex'in karşısında erirken ve kollarını Alex'in omuzlarına doladığında Alex'in kafa derisi farkındalıkla karıncalandı.

Sersemlemiş ve tatmin olmuş zihninde kalan tek hayal kırıklığı, onu tekrar memnun etmeden önce iyileşmesini beklemek zorunda olmasıydı.

***

Alex yatağında uzanırken kollarını başının üzerine uzattı. Tavan aydınlatmasından gelen yumuşak ışık ona sabah olduğunu söylüyordu. Bacakları yataktan fırlayıp Auzed'i bulmak için kaşınsa da kendini kıpırdamadan durmaya zorladı.

Geçirdikleri muhteşem geceden sonra bile hâlâ biraz ürkekti ve onu zorlamak istemiyordu. Dün gece yaptıkları sohbetten sonra onunla sonuna kadar gitmeye hazır olmasına rağmen, adam okşamalarını yumuşak ve az çok masum tutmuş, asla göğüslerine dokunmamış ya da ellerini külotunun altına sokmamıştı.

Ve sonra yatma vaktinin geldiğine karar verdiğinde, ayak parmaklarını kıvıran bir öpücükle ona iyi geceler diledi ve onu kendi başına bıraktı. İlk baştaki incinme içgüdüsünü çabucak görmezden gelmişti. Adamın yatakta kucaklaşmak istememesi onu başından savdığı anlamına gelmiyordu.

Birlikte geçirdikleri geceyi zihninde tekrar canlandırdı ve dudağını ısırmak zorunda kaldı. Ooh, bu adam nasıl yapılacağını biliyordu

dokunuyor, öpüyor ve yalıyordu. *Tecrübesiz* olmasa da daha önce hiç bir insanla birlikte olmamış olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Hiç öpüşmemişti ve klitorisin ne olduğunu bile bilmiyordu ama yine de... kahretsin, ne yapacağını çabucak öğrenmişti.

Oyun öncesi performansı buysa yatakta ne kadar iyi olabilirdi ki? Yorganın altında titredi. Normal sabah telaşlarından hiçbirini yaşamadan banyoya gitti, güne hazırlandı ve asansöre koştu. Saçlarını düzelterek asansöre alçalması için komut verdi ve kalbinin göğsünde ne kadar sert çarptığına hayret etti.

Dikkati hemen Auzed'in mutfaktaki iri cüssesine odaklandı. Şaşırtıcı bir şekilde Wilson da oradaydı. Arkası dönük olan Auzed'in önündeki tezgâha oturdu. Alex onun Wilson'la tek taraflı bir konuşma sürdürdüğünü duyunca adımlarını susturdu.

"Dediğim gibi, tek istediğim medeni bir anlayış."

Wilson tiz bir korna sesi çıkardı ve yerleşmeden önce bir daire çizdi. Küçük gövdesi, sanki o da karşılık veriyormuş gibi tiz ve trompet sesleri çıkarıyordu.

Auzed'in omuzları çöktü ve sinirli bir nefes verdi. Tekrar konuşamadan Wilson Alex'in yaklaştığını fark etti ve onu selamlamak için süzüldü.

"O senin bağlı olduğun insan, anlıyorum ama bu beni düşman yapmaz..." Wilson'la yüzleşmek niyetiyle dönerken sözleri kesildi ama onun yerine Alex'i buldu.

"Heeeyyy," dedi Alex sinsi bir sırıtışla. "Neden bahsediyorsun?"

Auzed'in yüzünde solgun bir kızarıklık belirdi ve doğruldu. "Wilson'la bugün yuvası için yeni gömleklerimden birini yırttığını gördükten sonra sınırlar hakkında konuşuyorduk."

Alex yüzünü buruşturdu ve Wilson'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. Teyze geniş ve masum gözlerle ona baktı ve Alex katlanarak kulaklarının arkasını kaşımaya başladı. Wilson'ı yere indirerek Auzed'in arkası dönük haline yaklaştı ve onun kendisine dokunmasına dünden beri açık olup olmadığını merak etti.

Çekingen bir tavırla elini adamın gömleğinin pürüzsüz kumaşında gezdirdi ve sırtındaki sert kasların dokunuşuyla zıpladığını hissetti. Kıpırdamadan durdu, alçak sesle mırıldandı.

"Şahsen, tüm gömleklerinin parçalanmasının dünyadaki en kötü şey olduğunu düşünmezdim."

Yerinde döndü, ağzının yarısı sırıtarak kalktı. "Bu doğru mu?"

Başını ona doğru eğerek soluk yeşil, vücuda oturan gömleğini çekiştirdi. "Bu iğrenç bir şey." Bir avucunu onun boynuna doladı ve kısa bir öpücük için onu aşağı çekti, "Bunu kesinlikle Wilson'a vermelisin" demek için ara verdi.

Onu tekrar öptüğünde, inleyip öpücüğüne karşılık vermeden önce sadece birkaç saniye kaskatı kaldı ama sonra geri çekildi. "Ne kadar istesem de açılış töreni için birazdan yola çıkmamız gerekiyor." Adam ona bir parça daha pembe ekmek uzattı ve kadın hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi.

"Mmm. Bu daha iyi oluyor," dedi bir ısırık denedikten sonra ağzının içinden.

İltifatından memnun görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi, sadece içkisini yudumladı ve garip bir yoğunlukla ona baktı.

"Bu bir oyun gibi, değil mi? Ama aynı zamanda önemli bir gelenek. Peki ne giymeliyim? Süslü mü?

Sıradan mı?"

"Ortalarda bir yerde diyebilirim. Yemek yedikten sonra bir şeyler seçmenize yardımcı olabilirim."

Bu konuyu açmalı mıyım? Açmamalıyım. Ben açacağım. "O zaman odama girmende bir sakınca yok, değil mi?" Adam kaşlarını kaldırdı, belli ki onun kurnazlığını anlamamıştı. "Dün gece bana katılmadığın için Çekanyalıların başkalarının odalarına girmediğini düşünmüştüm."

Kaşları birbirine yaklaştı ve uzun bir yudum alırken onu inceledi.

"Yani, muhtemelen yapmamanız en iyisi. Daha fazlasına yol açabilirdi ve daha ileri gitmeden önce o doktoru görmem gerekiyor."

Auzed'in şaşkınlığı bir anda endişeye dönüştü. "İyi değil misin?"

Gülümsemesini bastırdı. "Hayır, sadece doğum kontrol hapı almam gerekiyor. Umarım Dünya'dakinden daha hızlı işe yarar." Garip bir kıkırdama çıkardı.

Bir anda bakışları ısındı. Alçak bir sesle, "Dün gece beni yatağında mı istedin?" diye sordu.

"İyi bir kucaklaşma düşünüyordum ama..." Onun ses tonuyla ürperdi ve karnında bir sıcaklık birikti. "I

seni dışarı atmazdı."

"Doktoru görmenize gerek yok. Ben uykudayım." Durduramadan dudaklarından kısa bir hırıltı döküldü, sanki az önce çileden çıkarıcı bir şeyin farkına varmış gibiydi. "Tabii başka biriyle karşılaşma ihtimaline karşı uykuda olmak istemiyorsan."

Uykuda olmak ister miydim? Gözlerini açarak, "Yani doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun? Erkekler için mi?"

Yumruklarını aralarındaki masaya dayadı. "Evet, size söyledim, şu anki pozisyonumdayken evlenemem, bu yüzden uykuda olduğumu garanti ediyorum."

Alex ellerini havaya kaldırdı ve güldü. "O zaman neden dün gece daha fazlasını yapmadık?" Çenesi hâlâ öfkeyle gergindi. Nedenini anlaması bir saniyesini aldı. "Ve hayır. Senin kadar uzun süre uykuda kalmama gerek yok."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz, tuttuğu geniş nefesini bıraktı.

"Peki neden odama gelmedin?" diye biraz daha ısrarla sordu. Kısa bir belirsizlik parıltısı canlandı. Ya onunla oynaştığına pişman olduysa? Ya da ihtiyacı olan her şeyi aldıysa ve sarılmak istemiyorsa?

Sanki başka nasıl ifade edeceğini bilemiyormuş gibi omuzlarını kaldırdı ve "Yapılan şey bu değil" dedi.

Alex gözlerini devirdi. "Yine bu. Görünüşe göre oral seks de yapılmıyor, ama sen bundan hoşlanıyor gibiydin. Ve öpüşmek."

"Oral seks mi?"

Dilini şaklattı ve bakışlarını onun kucağına doğru kaydırdı. "Ah. *Bununla*

yaşamayı öğrenebilirim."

Adamın dudaklarını bardağının arkasına saklayarak sırıtmasını neredeyse kaçırıyordu. "Eminim yapabilirsin." Güldü. "Peki, tam olarak ne yapılmıyor? Yatakta seks mi, yoksa yatakta sarılma mı?"

"Kucaklaşmak," dedi kesin bir ifadeyle. "Partnerlerimizi memnun ettikten sonra onlarla uzun süre aynı odayı paylaşmayız. Kalmamı isteyeceğin hiç aklıma gelmemişti. Özellikle de yeterince

sevişmemişken.

iyileşmek için henüz zaman yok."

Alex başını eğdi. "Alınma, gerçekten çok iyiydin, benden tam bir A+ aldın ama... beni tam olarak *yıkmadın*. Neyi atlatmam gerekiyordu?"

"Penetrasyondan ve orgazmdan," dedi, sanki çok açıkmış gibi. "Seksten sonra ihtiyaç duyacağın iyileşme süresine kıyasla kısa bir süre olduğunu biliyorum ama yine de boşaldın." Yüz hatlarından ani bir endişe ifadesi geçti. "Boşaldın, değil mi?"

"Evet. Evet, yaptım," diye çabucak onayladı. "Ama orgazm olduktan sonra iyileşme süresine ihtiyacım yok." Alex yüzünü buruşturdu, bunun düşüncesi bile tatsızdı. Tüm Clecanialıların mı yoksa sadece kadınların mı orgazm arasında zamana ihtiyacı olduğunu merak etti. Bu konuda insan erkeklerine benziyorlardı. Sadece bir kez orgazm olabiliyorlar, sonra da toparlanmaya ihtiyaç duyuyorlardı. "Toparlanma süresine ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Auzed ona bakarken yumruklarını daha da sıktı ama bu sefer kesinlikle üzgün değildi.

Kendini cesur hissederek ayağa kalktı. "Oh iyi, Auzzy." Asansöre doğru yürürken suratını astı ve omuz silkti. "Sanırım şansını kaçırdın, ha? Oyunlar için hazırlanmalıyım."

Geniş gözleri kısıldı, dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı ve bakışları karardı. Asansör tavana doğru yükselirken, ona çapkınca küçük bir el salladı.

Bölüm 17

Auzed yerleşmeden önce son bir kez arenanın kendi bölümünü taradı. Stadyumun büyük kısmı neredeyse her türden Clecanialı ile dolup taşarken, oturdukları alanda sadece birkaç kişi vardı.

"Bu şehirde bu kadar insan olduğunu bile fark etmemiştim!" Alex tıklım tıklım dolu arenaya bakarken yorum yaptı. Alex'in seçmesine yardım ettiği soluk mor elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Kumaş onun hareketleriyle birlikte değişiyor ve akıyordu.

Arenayı çevreleyen yürüyüş yolunda attıkları turun yorucu olması şaşırtıcı değildi. Vekiller son iki gündür Alejandra'yı uzun süre dışarı çıkmaya zorlamamış, pazar ağacında birkaç saat geçirmekle yetinmişti ve şimdi bunun nedenini anlıyordu. Sanki bütün Sauvenianlar ve farklı şehirlerden gelen bir sürü diğer Clecanialı bugün oyunlara katılmış gibiydi. Eğer Alex birileri tarafından tanınacaksa, vekillerin bunun burada gerçekleşmesi için oldukça iyi bir şansı vardı.

Alex bunu normal karşıladı ve yoluna devam etmeden önce kendisini tanıtan herkesi kibarca selamladı. Ama şimdi işler farklıydı. O farklıydı ve onlar da farklıydı. Her ne kadar buluşmaları uzun sürmeyecek olsa da, tanıştıkları günden beri içini kemiren sahiplenme içgüdüleri şimdi haklı çıkmıştı.

Kendini ona vermişti ve eğer sinsi imaları bir gösterge ise, arkadaşlık ve zevk için onu aramaya devam edecekti. Birlikte geçirecekleri süre boyunca onun olacaktı. Ve Sauvenialıların ona yönelttiği bakışlar yüzünden içi içini yiyordu.

Daha önce tipik bir çifti taklit etmek için en az dokunuşu teşvik ederken, şimdi fırsatını bulduğu her an elini onun sırtının alt kısmında gezdirirken buldu kendini. Kadının hızlı nefes alışları onu hem cesaretlendiriyor hem de sakinleştiriyordu. Onun dokunuşundan hoşlanıyordu. *Ona* verdiği gülümsemeler gerçekti. Bu, onu kapıp gitme isteği çok fazla geldiğinde tutunabileceği bir şeydi.

Kendilerine ayrılan yere yerleştiler ve Auzed biraz rahatladı. En azından naipler nazik davranmıştı.

onlara lüks koltuklar verecek kadar. Ringin bu bölümünde seyirciler birbirlerinden çok daha uzağa yerleştirilmişti. Meraklı izleyicilerin Alex'in oyundan aldığı keyfi bozmasından endişe etmeyecek kadar uzağa.

"Bunlar nedir?" Alex önlerindeki masalara asılı kontrol pedlerini işaret ederek sordu.

"Böylece ne izleyeceğini kontrol edebiliyorsun." Görüntüleyicisini etkinleştirdi ve oyun alanının etrafında dolaşan birçok kamera arasında nasıl gezineceğini gösterdi. "Yarışmacıların hepsi aynı anda yarışıyor. Buradan izleyebilir ya da farklı görünümler arasında gezinebilirsiniz. Kameralar genellikle tercih edilen oyunculara odaklanacaktır." Parmaklarını birkaç kez daha hareket ettirerek farklı bir ekran açtı. "Bu da herhangi bir yiyecek ya da içecek sipariş etmenizi sağlıyor. Bizim için bir şeyler seçeyim mi?"

Alex sırıttı ve parmaklarını onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Arkalarından gelen hareketlilik dikkatini çekti ve elini çekti. Auzed parmak eklemlerini esnetti, onun dokunuşunu kaybetmek tuhaf bir şekilde üzücüydü.

Nefesinin altında "Harika" diye mırıldandı.

Döndü ve vekillerin merdivenlerden kendilerine doğru süzüldüğünü gördü. Havada asılı duran bir kamera tarafından takip ediliyorlardı. Böylesine güzel bir alanda oturmalarının nedeni şimdi anlaşılmıştı. Kalabalıktan bir mırıltı dalga gibi yayıldı, ardından çılgınca bir konuşma başladı. Alex filme alınıyordu.

Sanki o da açılış günü şenliklerinin bir parçasıymış gibi tüm izleyicilere yayın yaptı.

O da aynı şeyi fark etmiş olmalı ki bir elini saçlarına götürüp düzeltti ve sıcak ifadesi sertleşti.

"Merhaba Alejandra." Uzun bir süre sonra Kraliçe Dasa ekledi: "Ve Baş Muhafız Auzed. Bu güzel günde nasılsınız?"

Auzed hareketsiz kalıp hiçbir şey söylemeyince Alex konuştu. "Harika. Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler."

Sauven'in kraliçesi bugün karmaşık bir şekilde düğümlenmiş fildişi bir elbiseye sarınmıştı. Vücudunu sıkıca sarıyor ve tül gibi soluk kumaştan rulolar oluşturuyordu. Kumaş kuyruğundan

aşağıya doğru indikçe düğümler daha da süslü bir hal alıyordu.

Kralın kıyafeti buna kıyasla daha sıkıcıydı. Bol kesim krem rengi bir tunik ve kumlu kahverengi bir pantolon seçmişti, ancak kuyruğu kraliçelerle aynı narin kumaşla sarılmış ve düğümlenmişti.

"Şehri biraz keşfettiğinize dair duyumlar aldık. Şimdiye kadar Sauven'i nasıl buldunuz? Herkes sana iyi davranıyor mu?"

Alex'in ağzı neredeyse fark edilmeyecek kadar inceldi. Zed göğsünde bir sıcaklık hissetti. Bunu fark eden tek kişi o muydu? Onun ruh halindeki kimsenin göremediği değişiklikleri görebiliyor muydu? Bunun doğru olabileceğini düşünmek neden ayrıca acı veriyordu? Altın yüzüğü parmağında döndürmeye başlaması hiç de şaşırtıcı değildi. Zed, naipleri ve kamerayı uzaklaştırma dürtüsünden kendini uzak tutmak zorundaydı. Bunun yerine yemek siparişi vermekle meşgul oldu.

"Evet. Pazar ağacını keşfetmekten gerçekten keyif aldım ve bugün burada olacaklar için heyecanlıyım." Alex devasa koltuk çemberinin içindeki boş havayı işaret etti.

"Muhteşem," diye mırıldandı Kral Bet. "Ruh halinizi daha da yükseltecek bir sürprizimiz daha var."

Zed gerildi.

Kral'ın kuyruğunun emredici bir hareketiyle, kendi bölümlerinin girişine yakın bir görevli iki dişiyi kapıdan içeri soktu. Dişilerden birini hemen tanıdı. Daunet, onun emrindeki bir muhafız. Diğeri belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onu tam olarak çıkaramıyordu. Dişi, sanki daha önce hiç bu kadar iyi bir şey görmemiş gibi geniş, pırıl pırıl mavi gözlerle etrafına bakıyordu.

Farkına vardı. Mm...bir şey. Adı neydi? O bir insandı. İnci Tapınağı'nda bakımı altında olan insanlardan biri. Eğer doğru hatırlıyorsa, sürekli olarak Clecania'nın geri kalanını görmekten bahseden dişiydi. O da tuhaftı. Bir kez bile Dünya'dan götürüldüğü gerçeğinden yakınmamıştı. Tam tersine. Çok sevinmişti.

Altı ay önce baldızı Jade ile aynı tesisten kurtarılmıştı. İnatçı küçük bir şeydi, birkaç ay içinde kendi kendine dillerini okumayı öğrenmiş ve izin verilir verilmez bu yeni dünyayı gezmeye niyetlenerek her bir şehir hakkında bilgi edinmek için arşivleri taramıştı.

Bildiği kadarıyla Tremanta'dan ilk kez ayrılıyordu. Ama neden? Ve nasıl? Bu ziyareti o mu istemişti? Yoksa onu buraya naipler mi getirmişti?

"Tremanta Kraliçesi ile konuştuk ve başka bir insanla biraz zaman geçirmek isteyebileceğinizi düşündü." Kraliçe Dasa dişi insanı -Migs'ti değil mi? - eliyle işaret etti ve ikisine de nazik bir gülümseme verdi. Tepelerinde gezinen kamera birbirlerini selamlayan iki insanı yakınlaştırdı. "Bu Meg."

Meg ve Alex ellerini birbirine kenetleyip aşağı yukarı hareket ettirirken, her ikisinin de gözleri yakınlarda duran kameraya kaymaya devam etti.

Auzed bunu hâlâ anlayamıyordu. Şu anda araları pek iyi olmamasına rağmen Kraliçe'nin şehre bir insan göndermesine izin mi vermişlerdi? Kamera daha da yaklaştığında anladı. Bu çok mantıklıydı. Tremanta Kraliçesi'ne böyle bir iyilik yapmanın dezavantajları, potansiyelinin yanında sönük kalıyordu. Bir başka çiftleşmemiş dişi insan şimdi Sauven'in ağaçları arasından süzülüyordu. Vatandaşlarından birinin eşini tanıması için bir fırsat daha. Ve insan istiflediğine inandıkları Kraliçe'den bir dünyalıyı yasal olarak çalmanın bir başka yolu.

Geleneksel Sauven nefesli çalgılarının derin ıslığı her taraftan duyuluyordu. Alex'in rahatsız bakışlarını yakaladı ve ikisi de naiplere dönüp onlara katılmamaları için tanrılara dua ettiler.

"Birinci günün tadını çıkarın. Ben ikinci günün karmaşıklığını tercih ederim," dedi Kraliçe Dasa kralın koluna girip kuyruğunu kaldırarak veda ederken.

Vekiller ve kameraları gider gitmez Alex ve Meg heyecanla konuşmaya başladılar. Her ikisinin de sırıtan yüzlerinde gerçek bir coşku okunuyordu, bu yüzden Zed onları yalnız bırakmaya karar verdi ve Daunet'i selamlamak için ayağa kalktı.

Çıkışta bekliyordu ve adam yaklaşırken ona üstünkörü bir bakış attı. Gözlerinde parlayan yargı mıydı? Ona ne kadarını anlatmışlardı? İçindeki öfke yeniden kabardı. Son birkaç saattir içinde bulunduğu çıkmazı unutmasına izin vermişti ama şimdi biriyle yüz yüze gelmişti.

...zihnindeki yarı gevşemiş sis tabakasını tüm gücüyle delip geçti. "Daunet."

Duruşunu dik ve omuzlarını geride tutarak başını salladı. "Efendim."

Çenesini saygıyla aşağı eğdi.

Kullanacağı kelimeleri bulana kadar garip bir duraklama oldu. "Tapınakta işler nasıl gidiyor? Bu arada benim görevimi kim üstlendi?"

"Boriq, efendim. Yeterince iyi çalışıyorlar." Ağzı aşağı doğru seğirdi. "İnsanlara çok daha fazla hareket alanı tanıyor. Bence bu durum muhafızlar arasında huzursuzluğa neden oluyor."

Ve böylece bir ağırlık kalktı. Ona, pek de sevmediği kıdemli muhafız Boriq'in kötü bir iş çıkardığını söylemeye çalışıyordu. Şu anda bile Zed'in liderliğini tercih ettiğini ima etmişti. Başka bir şehirde birden fazla yasayı çiğnediğine dair Tapınak'ta dolaşan söylentilere rağmen.

Yine de neden hakkında yayılan dedikodularla ilgili tahminlerde bulunarak kendini delirtmeye devam ediyordu? "Rahatça konuşmanı istiyorum Daunet. Evde benim hakkımda ne söylüyorlar?"

Bir o yana bir bu yana kaydı ve ağzının kenarı yine aşağı doğru seğirdi. "Emin misin?" Sadece bu soru bile damarlarına taş gibi işlemişti. Gerildi ve başını salladı.

"Pek çok kişi -ben de dahil olmak üzere- bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna inanıyor, ancak diğerleri..." Derin bir nefes aldı. "İnsanı bulmak için yapılan arama sırasında bilerek kendi başına gittiğini ve böylece onu kendine mal edebileceğini söylüyorlar. Burada işbirliği yaptığın bir arkadaşın olduğunu söylüyorlar. Bu yüzden görevlerinden izin aldın ve dişiyle kalıyorsun. Birlikte daha fazla zaman geçirmeye zorlamak için, çünkü sözüm ona izlerin ortaya çıkmasının yolu bu." Daunet'nin yüzünün yarısı irkilerek kalktı. "Babanın yaptığı gibi senin de bir dişiyi çalmaya çalıştığını söylüyorlar."

Öfkelendiğinde sık sık çenesini sıkan Zed, şimdi çenesinin düştüğünü fark etti. Gerçek suçları yüzünden öfkelenmesini beklerdi ama kendi muhafızlarının onun hakkında böyle şeyler düşüneceğini hiç düşünmemişti. Ya da babasının. Kendi bencil çıkarları yüzünden Tremantialı dostlarını bir dişiyle tanışma fırsatından kasten mahrum bırakacağını... Bunu nasıl düşünebilirlerdi?

"Tek kelimesine bile inanmıyorum," dedi Daunet tekrar, gözlerinin içine ciddiyetle bakarak.

"Ama belki de

bana neler olduğunu anlatırsa, eve döndüğümde kayıtları düzeltmeye çalışabilirim."

Kontrollü nefes alıp verişleri onu ağır bir sandalyeyi korkuluklardan aşağı atmaktan alıkoyan tek şeydi. Sonunda sakinleşti. "Kendini sıkıntıya sokmanı istemiyorum. Hem dünya dışında hem de Tapınak'ta hizmet ettiğim onca yıl boyunca onurlu bir erkek olduğumu kanıtlayamadıysam, onları iletilen bir mesajla ikna etmen mümkün değil. Ama bilin ki bana söylediklerinizin hiçbiri doğru değil."

Yüz ifadesi sıkıştı, boğazında hala bir tartışma mayalanıyordu.

"Döndüğümde herkese neler olduğunu anlatacağım. Şimdilik... bırakın istediklerine inansınlar."

Bir süre daha konuşmaya devam ettiler ama Auzed'in zihni konuşmanın sadece yarısının farkındaydı.

Daunet, Meg'e Sauven'in etrafında eşlik etmek için oradaydı.

Auzed, birbirlerine yaslanmış mutlu bir şekilde konuşan Alex ve Meg'e doğru geri döndü. Durakladı. Muhafızlarının çoğu ona olan saygısını kaybetmişti ve bu onun varsaydığı nedenlerden dolayı bile değildi. Küçük dedikodular ve söylentiler gerçek onursuz davranışların yerini almıştı. Ve babası...

Annesinin Traxian kültürüne uygun olarak tek bir erkekle kalmaya zorladığı herkesçe biliniyordu. Bu bilinen bir gerçekti. Ama şimdi, son dört günün ardından, babasının onurundan da mı şüphe ediyorlardı? Ailesinin saygı kisvesi altında hep ikiyüzlü olduğuna mı inanıyorlardı? Yoksa fikirleri kolayca çürüyebilecek kadar kararsız mıydı?

Eğer itibarı birkaç gün içinde sarsılabilecekse, o zaman neden kendini tutuyordu ki? Şimdi istediğini alabilir ve eve dönüp Alejandra'yla evlenmeyeceğini açıkladığında onların saygısını kazanmak için çalışabilirdi. Ne de olsa uzun süre onun olmayacaktı, o halde neden yapabiliyorken onun sıcaklığından yararlanmasındı? Neden sadece kendisinin umursuyormuş gibi göründüğü davranış kurallarına bağlı kalmaya devam etsin ki?

Alex'in omzuna düşen yumuşak kahverengi dalgalara baktı ve o buklelerin bir gece önce avucunun içinde nasıl hissettirdiğini hatırladı. Neden umursasın ki? Neden denesin ki? Özellikle de

alternatifinin çok daha tatmin edici olduğu kanıtlanmışken.

***

"Kaç kişiyiz?" Alex fısıldadı.

Meg elini salladı. "Gezegen çapında mı? Kim bilir? Ama Tapınak'ta, hmm, belki iki düzine kadar?"

Kadın garip bir şekilde güzeldi. Yüz hatlarının hepsi abartılıydı. Neredeyse bir çizgi film karakteri gibiydi. Kirpiklerle çevrili iri gözleri çelik mavisinin şaşırtıcı bir tonundaydı ve dudakları kabarık ve pembe renkteydi ama çok geniş değildi. Kısa kıvırcık saçları ve peri burnuyla Alex, yüz hatlarının 1920'lerde ideal olduğunu hayal etti. Evet, öyle. Onu Louise Brooks ve Clara Bow'un yanında başrolde rahatlıkla görebilirdi.

Durup dururken, Auzed'in Meg'i çekici bulup bulmadığını merak etti. Ona doğru bir bakış attığında, hâlâ Meg'i getiren kadınla konuştuğunu gördü. O da güzeldi ve bir Klekanyalıydı. Auzed bu yeni kadını ne kadar iyi tanıyordu?

Arkasına baktığında Meg bakışlarını ağaçların tepelerinde gezdiriyordu. İç geçirdi. "Burası inanılmaz değil mi? Yani, Tremanta inanılmaz ama... vay be... sadece vay be."

Yüzündeki ifade çok huzurluydu. Sanki piyangoyu yeni kazanmıştı ve dünyada hiçbir şey umurunda değildi. Alex sadece altı ay sonra *da* aynı şekilde hissedeceğini umabilirdi. Merakla sordu: "Olayın şokunu nasıl atlattın? Eve gidemeyeceğimiz gerçeğini ne zaman atlattın?" Alex, geçen günkü duygusal farkındalığından beri, içini kemiren depresyonu zihninin gerisine itememişti. Ailesini bir daha asla göremeyecekti. Bir insan böyle bir şeyi nasıl atlatabilirdi? Hayatına nasıl devam edecek ve normal bir yaşam sürecekti?

Bakışları Auzed'e kaydı ve küçük gülümsemesini engellemek için dudağını ısırdı. Yardım ettiği kesindi. Ama sonsuza kadar kendini kötü şeyleri düşünmemeye zorlayamazdı. Yakında bir gün, hayatının ne olacağıyla gerçekten yüzleşmesi gerekecekti. Auzzy'ye giderek artan bağlılığına rağmen, o geçiciydi. Onun da kendine ait bir hayatı vardı. Onu her gün görememe fikri göğsünü sıkıyordu.

Meg'in kara kaşları birbirine yaklaştı ve omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, o aşamaya hiç gelmedim. Dünya'daki hayatım... pek de iyi değildi. Üstüne üstlük"-dudaklarını ısırdı ve gözleri

"bazı şeyler oldu ve..."

Meg boğazını temizledi ve Alex kaçırılmalarını bir tür kurtuluş olarak görebilecek başka kadınlar olup olmadığını merak etti. Meg'in elini kendi eliyle kapattı ve ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Burada olmak ve tüm bunları görmek ve bir daha asla geçmişim hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağımı bilmek diyelim..." Meg'in sırıtışı tüm gücüyle geri döndü ve teninin pembe alt tonlarını aydınlattı. "Bu yeni bir başlangıç."

Yeni bir başlangıç, ha? Alex koltuğunda arkasına yaslandı ve bunu düşündü. Hiç bu şekilde düşünecek miydi? Dünya'dayken karanlık bir yerdeydi. Anne ve babası ölmüştü ve uzun süre kederinin kendisini ele geçirmesine izin vermişti. Bu yeni gezegende olmak ona tuhaf bir şey yapmıştı. Neredeyse onu evindeki hayatın gerçeklerinden koparıyordu. Dünya'daki hayatını ve ailesini hayal edebiliyordu ama arada çok fazla mesafe vardı.

Bir filmi yeni bir kadroyla yeniden başlatmaları gibiydi. Ana karakter genelde aynıydı. Çoğunlukla aynı tavırlara sahipti. Aynı geçmiş hikayesi. Ama farklı hissediyorlardı. Bu fırsata yeni bir başlangıç diyemezdi. Ama belki de yeniden başlatma gibi düşünebilirdi. Ailesinin kaybından duyduğu ve göğsünde sürekli çınlayan acı asla geçmeyecek, aksine karakterinin bir parçası haline gelecekti.

Alex hayatının büyük bir bölümünde konfor alanına bağlı kalmıştı. Memleketine, ailesine ve arkadaşlarına. Birkaç yıllığına üniversiteye gitmişti elbette, ama ilk fırsatta, her şeyin sıcak, güvenli ve tutarlı olduğu evine geri dönme şansına atlamıştı. Ama sonra, ailesinin ölümünden sonra... her şey değişmişti.

Eğer burada kalmak istiyorsa, davranışlarını değiştirmesi gerekiyordu. Birkaç metre öteden kendisine bakan Auzed'e dönüp baktığında aniden korkuya kapıldı. Onu kendi güvenlik ağına mı dönüştürüyordu? Onun güçlü, gözünü budaktan sakınmayan tavrı hoşuna gittiği için mi *ona* yönelmişti? Yoksa kendini yeniden güvende hissetmek istediği için mi? Ya ona bir şey olursa? Ya ondan çok erken alınırsa?

Ahşap enstrümanların zengin ve gür sesi, ilk seferinde olduğundan daha büyük bir tantanayla etraflarında yankılandı. Aynı anda heyecanla konuşan binlerce insanın sesi yumuşamadan önce yükseldi.

Karşılarında, stadyum koltuklarının üçgen şeklindeki bir bölümü diğerlerinin üzerinde yükseliyor ve Alex'i aşağı doğru inen sarmalından uzaklaştırıyordu.

Bizim bölüm de yükselebilir mi? Şimdi düşününce, yüzen oturma yerinin hareket edebileceği aşikârdı. Neden yapamasın ki? Sanki ağaçlara bağlıymış gibi değildi. Yine de bu gerçeğe hayret etti ve Meg'in gözlerini her an aydınlatan hayranlığın bir titreşimi Alex'in içinde yankılandı.

Auzed onun yanındaki koltuğa yerleşti. Sıcak kalçası onunkine değdi, ancak bundan kaçınmak için bolca alanı vardı. Ona doğru baktı ve bakışlarının yumuşak ve değerlendirici olduğunu gördü. Görünüşe göre o da bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordu.

"Bunun kim olduğunu sanıyorsun?" Meg gözlerini kısarak karşılarındaki yükseltilmiş bölümü işaret ederken ciyak ciyak bağırdı.

Auzed Alex'in üzerine eğildi ve Meg'in kumandasını kullanarak yakın plan bir görüntü elde etti. "Bunlar tabii ki naipler," dedi, ayakta durup el sallayan kral ve kraliçeyi göstererek. "Ve bu da"-gül rengi saçları olan soluk yeşil renkli muhteşem bir kadını işaret etti-"gelin."

Hem Meg hem de Alex Auzed'e şaşkın bakışlar fırlattı.

"Evlilik oyunları üç turdan oluşuyor. Bugün katılanlar birbirleriyle mücadele edecek ve kalanların yarısı yarına geçecek. O zaman da aynı şey olur. Son gün, son on beş kadar erkek yarışacak. Sonunda en yüksek puanı alan erkek gelinle evlenir."

Alex kaşlarını çatarak ekranda ışıl ışıl parlayan kadına doğru baktı. "Ve bu onun için sorun değil mi?" Kadının mutsuz olmadığı açıktı. Alex, Relli'yle baş başa kaldıkları zamanlar hariç, daha önce hiçbir Çekanyalı kadının bu kadar duygu yüklü olduğunu gördüğünü hatırlamıyordu.

"Evet, bunun için gönüllü oluyor. Oyunları kazanmak büyük bir onurdur ve genellikle gelin pozisyonu için yarışan birçok kadın vardır. Yıl boyunca kendi oyunlarında yarışırlar. Eğer doğru hatırlıyorsam, oyunlar çok eskiydi ve biz ilk gezegenimizden ayrılmadan önce oynanıyordu.

Güncellediler

Elbette dünyanın şu anki durumuna uygulamak için, ama Sauvenialılar onları seviyor."

Kadın poz verip tezahürat yapan kalabalığa el sallarken Alex de bir beklenti heyecanı hissetti. Bir yandan "gelin kazanmak" barbarca geliyordu ama diğer yandan... neden olmasındı? Nasıl olsa bir erkek seçmek zorunda kalacaktı. Neden bununla eğlenmesin ki?

Diğerlerinden daha derin bir enstrümantal böğürtü duyuldu ve Alex oyun alanında beliren şeye gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

"Bu..." Meg, Alex'e bir el salladı ve bakışlarını önlerindeki manzaradan ayırmadan ona dokunmaya çalıştı. Yüzüne bir tokat atmayı milimetre farkla kaçırdı.

Alex onu başından savdı, kıkırdadı ve öne doğru eğildi.

Gömleksiz ve yağlanmış yüz kadar erkek kendi taşıma platformlarıyla havaalanına akın etmişti. Erkekler, parlayan kaslarıyla, kirpiklerini kırpıştıran ve erkeklere bakıyormuş gibi yapan geline doğru bağırıp çağırdılar.

"Bu dövüşte tam olarak ne yapıyorlar?" Alex, hantal Sauven adamlarının arasından Gosten'i seçmeye çalışarak sordu.

"Birbirlerini tahtalarından aşağıya ve aşağıdaki ağlara düşürmeye çalışarak dövüşüyorlar. Kalan son yarısı yoluna devam eder."

Meg önce küçük bir ciyaklama sesi çıkardı, sonra da kuşkulu bir kıkırdamayla güldü. "*Böyle mi* dövüşüyorlar? Çıplak elleriyle mi?"

"Hepsi arasından sadece biri mi kazanacak? "Sadece bir tanesi mi?" Alex, Sean Connery'nin en iyi taklidini yaptı.

"Beş kazanan var ama sadece birine gelin verilecek. Geri kalanların puanları hayvancılık okulu puanlarına ekleniyor. Bu da onların Sauven evlilik töreninde öne çıkmalarını ve daha cazip olmalarını sağlıyor."

Tiz bir flüt sesi duyuldu ve adamlar gerinmeye ve birbirlerine bakmaya başladılar. Neşeli çağrıları sessizleşti.

"Bakın, Gosten orada!" Alex Auzed'e döndü ve kalabalığın içine doğru işaret etti.

Auzed'in bakışlarındaki ateşi fark ettiğinde gülümsemesi sekteye uğradı. Önlerinde sergilenecek olan vahşice gösterinin onu ne kadar büyülediğini fark etmişti. Analize yer bırakmayan bir hareketle, büyük avucunu sahiplenici bir şekilde kızın üst uyluğunun üzerine koydu. Kadının vücudu titremeye başladı.

Parmağı hâlâ havada asılı ve işaret ediyordu, adam yaslanıp karanlık bir sessizlik içinde bakarken elini süzdü. Adam avucunu hareket ettirmedi ya da kızın kalçasını sıkmadı, öylece bıraktı. Haşlayıcı ve ağır.

Boğazını temizleyerek oyuna geri döndü.

Hiçbir şeyi kaçırmayan Meg eğildi ve "Kahretsin" diye fısıldadı.

Alex "*Biliyorum" diye* mırıldandı ve gözlerini büyüttü.

Meg, bacağının üzerinde duran elini işaret eden bir bakış attı, sonra başını eğdi ve dudaklarını büzerek "Nefret etmiyorum ama" der gibi bir ifade takındı.

Alex de aynı fikirdeydi.

İkinci bir flüt sesi stadyumda ıslık çalarak duyulduğunda dikkati dağıldı ve kıyamet koptu. Yumruklar havada uçuşuyor, kuyruklar parlıyor, dirsekler havada uçuşuyordu. Ne olup bittiğini anlamak zordu ama orada burada insanlar çığlıklar atıyor ve yüzen platformlarından yuvarlanıyordu.

Meg'e Gosten'i işaret etti. "Onu destekliyoruz!"

Tezahürat yaptılar, alkışladılar, oyunun çılgın heyecanına kapıldılar ve yakındaki yüzen kamera onları tüm stadyuma yayınlamıyormuş gibi davranmak için ellerinden geleni yaptılar. Her ikisi de koltuklarının ucunda, iri yarı bir adamın diğer beşiyle boğuşmasını, kuyruk darbelerinin üzerinden atlamasını ve tahtasına sorunsuzca geri inişini hayranlıkla izlediler.

Adam çömelip tahtasını kavradı ve yüz seksen derece baş aşağı dönerek saldırganı kaval kemiğine attığı tekmeyle şaşırttığında ikisi de keskin nefesler aldı. Çılgınlığın bir noktasında Auzed'in sipariş ettiği yemek geldi. Alex ve Meg kenarda duran ve hiç dövüşmeden sıyrılmaya çalışan adamları yuhalarken o da içkileri dağıttı.

Alex, Gosten'in zorlu bir rakip olduğunu fark etti. O ve Meg büyülenmiş bir halde izlerken, Gosten kirli oyunlar oynayarak sivrilen, oyuncuların arkasından sinsice yaklaşan, kuyruğunu ayak bileklerine dolayan ve sonra hızla uzaklaşan gri bir adama doğru hızla ilerledi. Birkaç dakikalık atışmadan sonra Gosten kükredi,

diğer adamı bir an için ürküttü. Kendini toparlayamadan Gosten ağaç gövdesinden yapılma kalçasını kaldırdı ve chartreuse rengi adamın göğsüne bir tekme atarak onu tahtasından düşürdü.

Meg ve Alex çeneleri düşmüş bir şekilde birbirlerine baktılar ve coşkulu bir gülümsemeyle yarı kıvrılmışlardı. Hiç beklemeden ikisi de "Burası Sparta!" diye bağırdı.

Alex o anda hıçkırıklara boğuldu. Paylaşılan bilgiyle ilgili bir şey göğsünü acı dolu bir mutlulukla doldurdu. "Filmleri biliyorsun," diye mırıldandı zayıf bir sesle.

"Evet, kızım!"

Alex hiç konuşmadan Auzed'e döndü ve onun önündeki ekrandan oyuncuların hareketlerini takip ederek oyunculardan birine laf attığını gördü. El altından oynanan oyunla ilgili bir şeyler mırıldanırken yumruğunu havaya kaldırdı. Beyaz gömleğinin altında kasları kabarmıştı ve Auzed onu süzdü.

"Seni bilmem," diye fısıldadı Meg, kendi tahtasını ters çeviren vahşi rakibine bakarken, "ama bu saçmalık himbolara olan zaafımın iyice alevlenmesine neden oluyor." Dudağını ısırdı ve adamın mücadele eden bir adamı bedensel olarak kaldırma, başının üzerine kaldırma ve bir böğürmeyle fırlatma gösterisini izledi.

"Salud!" Alex bağırarak kadehini kaldırdı ve yeni arkadaşlarıyla bir spor müsabakası izlemenin verdiği hafif, neşeli yoldaşlık hissinin üzerine çökmesine izin verdi. Her şey yolundaydı. İyi olacaktı. Ve geleceği ne olursa olsun - Sauven'de, Tremanta'da ya da başka bir yerde, Auzed'le ya da Auzed'siz - yine de neşeli ve mutlu olduğu anlar olacaktı. Geleceğinin parlak göründüğü anlar.

Bölüm 18

Meg, Alex ve Auzed, kazananlar açıklandıktan ve seyircilerin çoğu ayrıldıktan sonra da kendi bölümlerinde yayılmış bir şekilde kaldılar; Sauven'de düzenlenen çok sayıdaki parti sonrası partilere katılacaklarına şüphe yoktu.

İki kadın, Sauven ağaçlarının fermente şurubundan yapılan tatlı alkol yubskani'yi yudumlarken maçın önemli anlarını anlattılar. Hatta Auzed, onların coşkulu neşesi bulaşıcı olduğundan, arada sırada kendi düşüncelerini de araya sıkıştırıyordu.

Daunet de bir süre sonra onlara katılmıştı. Ne de olsa kendi bölümlerinde korunacak kimse kalmamıştı. Temizlikçiler gittikçe daha sık tur atıp onlara sinirli bakışlar fırlatırken ve zemini süpüren küçük botlar ısrarla ayaklarını yere vururken, ayrılma zamanının geldiğini anlamıştı.

"Siz nerede kalıyorsunuz?" Alex sordu.

Meg kararsızca Daunet'ye baktı. "Restoranlar bölgesinde bir yer olabilir mi? Bizi nereye koyarlarsa koysunlar, orası çok kalabalık."

Alex dudaklarını içe çekti ve komplocu bir sırıtışla kaşlarını Meg'e doğru kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun?" Meg kendi sırıtışıyla öne doğru eğilerek sordu. "Pijama partisi mi?"

Pijama partisi de neydi? Kulağa geldiği gibi miydi? Meg'in onlarla birlikte yuvada kalmasını mı istiyordu? Planlamadığı ani bir kıskançlık dalgası içinde kükredi. Alex de bir dişinin arkadaşlığından hoşlanıyor muydu? Şimdi herkesle rekabet etmek zorunda mıydı? Daunet'e doğru baktı, onun da dişi cinsiyeti tercih ettiğini biliyordu ama iki insanla da ilgilenmiyor gibi göründüğünü görünce rahatladı.

Bütün gün Alex'in aynı yatakta uyumakla ilgili sözlerini ve dün gece onu becermeye nasıl hazır olduğunu düşünmüştü. Düşüncelerinin bu fikir üzerinde çok uzun süre oyalanmasına izin vermemişti çünkü... çünkü bunu yaparsa oyunların ilk gününü atlatabileceğinden emin değildi.

Sahiplenme içgüdülerini kontrol etme konusunda öğrendiği onca şeye rağmen, avucunun

bir kez daha Alex'in kalçasına yaslandı. Alex onun nasıl tepki vereceğini merak ederek yüzünü buruşturdu. Bacağı Alex'in altında gerildi ve Alex ona tuhaf bir bakış attı. Sonra tekrar Alex'e bir bakış attı.

Meg ve kızın kaşları kalktı. Parlak bir şekilde sırıtmadan önce dudağını ısırdı. "Yatıya kalmak insan kadınların yaptığı yaygın bir şeydir. *Arkadaşlar* birbirlerinin evlerinde uyur ve kaynaşırlar."

Auzed rahatlamış bir nefes vermekten kendini alıkoydu.

"İster misin?" diye sordu Daunet.

Daunet omuz silkti ve zoraki bir sırıtışla başını salladı. "Bilmiyorum ama seni durdurmama izin verme. Tabii yuvada uyumak için geri dönmeme aldırmazsan."

"Kesinlikle." Meg ve Alex birbirlerine baktılar ve tehlikeli bir şekilde ciyaklamaya yakın sesler çıkardılar.

***

Anlaşıldığı kadarıyla bağ kurmak, çok miktarda alkol, yüksek sesle, akortsuz şarkı söylemek ve tüm duygu yelpazesini içeriyordu. Şu anda Alex ve Meg, Alex'in sık sık bahsettiği filmlerden birini canlandırmaya çalışırken Auzed koltuklardan birine yerleşmişti. Seyirci olmayı reddediyormuş gibi yapıyordu ama aslında yapacak bir şeyi olması hoşuna gidiyordu. Kabul etmeye hazır olmadığı daha derin bir seviyede, Alex'in katılması için yaptığı ricaları seviyordu.

Adam reddettiğinde, çoğu Çekanyalı dişinin çekip gideceği yerde, kadın ısrar etmiş ve yalvarmıştı. Onunla kaynaşmasını istemişti. Hayatına katılmasını. Ondan bir şey istediği için değil, sadece onu yanında istediği için. Hayatı boyunca hep kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmişti. Bir asker olarak, bir kardeş olarak, bir muhafız olarak, bazen bir erkek olarak ihtiyaç duymuştu ama hiç istendiğini hissettiğini hatırlamıyordu.

Gece boyunca onu da sohbete dahil etmeye özen göstermiş, bilmediği insani şeyleri açıklamış ve sadece onun anlayabileceği espriler yapmıştı.

"Auzed, bu en iyi kısımlardan biri!" Meg bağırarak onu düşüncelerinden uyandırdı.

Bir sandalyenin üzerinde ayakta duran Alex yalpaladı ve Auzed devrilmesi ihtimaline karşı onu

yakalamaya hazırlandı. Yüzü kızarmış ve saçları hem içkiden hem de içkinin etkisiyle şakaklarına dökülmüştü.

Son birkaç saattir yaptıkları animasyonlu oyunculuk. Bu, onun için canlandırdıkları üç filmden en sonuncusuydu. İlki, antik yerleri keşfeden ve nedense hayvan derisinden bir kırbaç kullanan bir erkekle ilgiliydi. İkincisi bir kumarhaneyi soymanın inceliklerini ve mizahını keşfediyor gibi görünüyordu, ancak bu hikayenin tamamını takip etmemişti.

Alex ve Meg sürekli birbirlerinin sözünü kesip konu ya da başka şeyler hakkında teğet geçtikleri için bu film şimdiye kadarki en kafa karıştırıcı film oldu ama Meg bunun Dünya'dan gelen hayvanlar ve hükümdar bir ailenin kayıp kralının krallığını kurtarmak için geri dönmesiyle ilgili bir film olduğunu anladı.

Huysuz Wilson'ı ellerinin arasına alarak havaya kaldırdı. "Ve sonra prensi aşağıdaki tüm hayvanlara gösteriyor," diye gürledi Alex huşu ve şaşkınlık uyandırmaya yönelik bir sesle.

Arkasından Meg aniden avazı çıktığı kadar şarkı söylemeye başladı. "Yaşam Çemberi!"

Meg'in sesi o kadar korkunçtu ki Alex homurdanarak sessiz bir kahkaha attı ve hava almaya çalışırken yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Sandalyeye yayılarak karnını tuttuğu anda Wilson kaçmak için fırsat kolladı.

Büyük bir şaşkınlıkla tuey ona doğru yuvarlandı ve kanepede yanına yerleşti. Geniş, parlayan gözleri önce ona, sonra da gülüşerek birbirlerinin ellerini kavrayan iki dişiye kaydı.

"Olamaz, işeyeceğim," diye hırıldadı Meg, beceriksizce ayağa kalkarak. Asansöre doğru koştu, asansör üst kata çıkarken bir o yana bir bu yana zıpladı.

Hâlâ yerde yatan Alex derin bir nefes aldı ve dirseğini arkasındaki sandalyeye dayadı. "Eğleniyor musun? Hayır. Sıkıldın. İstemiyorsan bizimle takılmak zorunda değilsin."

"Eğleniyorum," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde, bu da ona başka bir yavaş sırıtış kazandırdı. Kadın, dudaklarında hâlâ o sırıtışla sürünerek ona doğru ilerledi. Ona ulaştığında, kanepeye doğru kaydı, yanına oturdu ve bacaklarından birini sol uyluğunun üzerine salladı. Küçük bir esnemeyle adamın kolunu kaldırıp omzuna attı, sonra da adamın bedenine yaslandı.

Auzed donmuş bir şekilde oturdu. Nedenini bilmiyordu ama konuştuğunda sesini alçak tutuyordu. O anla ilgili bir şey ona değerli ve fısıltıyla konuşulmaya değer geliyordu. "Oyun hoşuna gitti mi?" O

Cevabı zaten biliyordu ama yine de sordu, sesini duymak istiyordu.

"Evet. Gosten'in kurtulmasına sevindim." Kız fısıltıyla cevap verdiğinde dudakları büküldü.

Bu iyi hissettirdi. Çok iyi. Cinsel ya da arkadaşça değildi. Midesini boş bırakacak kadar samimiydi. Göğsünde bir şeyler oluştu. Tavana baktı ve asansörün hareket ettiğine dair bir işaret görmeyince mırıltısının duyulmasına izin verdi. Alex yüzünü onun göğsüne bastıracak şekilde eğdi ve gülümsedi. Diğer tarafından Wilson onun sağ bacağını dürttü ve başını onun uyluğuna yasladı. Sessizce oturdular ve bir süre sonra Alex'in vücudu ona karşı eridi.

"Gidip Meg'e ne olduğuna bakmalıyım," diye mırıldandı zaten yarı uykulu bir sesle.

Yanıt olarak homurdandı. Onun tam da bu noktadan ayrılması fikrinden ne kadar mutsuz olduğunu itiraf etmek istemiyordu.

Uzun, gereksiz bir inilti çıkardı, sonra nihayet ayağa kalktı. Auzed de onunla birlikte gitti ve uyuyan Wilson'ı dirseğine aldı.

Odasına vardıklarında Alex kapıyı açtı ve yatağına yayılmış horlayan Meg'i görünce kıkırdadı. Ona döndü ve anlaşılmaz bir bakış attı. "Muhtemelen burada onunla birlikte uyumalıyım, ama gelip seni yatırabilirim?" Ona çapkın bir sırıtış attı ve parmağını göğsünde gezdirdi. Kadının tahrik kokusu adamın burnuna kadar geldi.

Zed, dirseğinin kıvrımında uyuyan Wilson'ı ezmediğinden emin olmak zorundaydı. Meseleyi fark eden Alex, bebeği dikkatlice kaldırdı ve onu yatırmak için odasına koştu. Sıcaklık damarlarında hızla dolaşıyor, her damarı ihtiyaçla doluyordu ama şimdi zamanı değildi. O daha geri dönemeden Auzed homurdanarak iyi geceler diledi ve koridorda hızla odasına doğru ilerledi.

"Hey," diye fısıldadı, adam kapının arkasında kaybolmadan önce onu yakaladı. "Beni bekle."

Kapı aralığında donup kaldı, sırtı ona dönüktü ve o anda yapması gereken yüzlerce farklı şeyi söyleyen tüm içgüdüleri ve duyguları arasında gidip geldi. Onu istiyordu. Hem de çok. Ama o anda hissettiği duyguların derinliği onu korkutuyordu. Eğer şimdi onun esnek bedenine gömülürse, göğsünde zaten bir sıcaklık seli varken... onu asla bırakamaz ve işine geri dönemezdi.

Daunet ile konuştuktan sonra Alex ile birlikte geçireceği zamanın tadını çıkarmaya karar vermişti.

Sauven. Ama aynı zamanda, bu zevke ancak kalbinin kafeste kalmasını sağlarsa izin vereceğine dair kendine söz vermişti.

Duyguların Clecanian ilişkilerinden uzak tutulmasının bir nedeni vardı. Ama Traxian ilişkilerinden uzak tutulmazdı ve şu anda onu odasına çekmek için duyduğu ateşli dürtüyü uzak tutmak için tüm kontrolünü kullanıyordu.

***

Alex, Auzed'in ani ruh hali değişimine anlam veremiyordu. Vücudunun sert hatları adeta bir şeyle ışıldıyordu. Öfke ya da şehvet değil. Daha çok kontrolü ele geçirmeye çalışıyor gibiydi.

Tremanta'ya gitmeden önce sadece üç günleri vardı ve aralarındaki her şey sonsuz derecede daha karmaşık hale gelmişti. Bu balonun içinde biraz daha kalmak ve geçirebileceği her saniyeden yararlanmak istiyordu. Onu döndürmek için bir avucunu adamın pazusuna koydu ama adam öyle hızlı bir şekilde ona doğru dönerek onu şaşırttı ki bir adım geri attı.

"Bu gece olmaz," diye homurdandı.

Bu gece mükemmel bir geceydi! Harika bir gün ve daha da iyi bir akşam geçirmişti. Yeni insan arkadaşı ve Auzed ile takılıyordu. Kendini kolay, doğru ve çok ama çok eğlenceli hissetmişti. Şimdi de onunla takılmayı teklif ettiğinde bilinmeyen bir nedenden dolayı ona kızarak bunu mahvetmek mi istiyordu?

Siktir et. İyi. Kızmak istiyorsa, bu onun sorunuydu. Bunun ruh halini bozmasına izin vermeyecekti. Umduğundan biraz daha az zarafetle topuklarının üzerinde döndü ve ruh halini düzeltene kadar onu yalnız bırakma niyetiyle koridorda ilerlemeye başladı.

Adamın eli şimşek gibi fırladı ve onu kendine doğru çekti. Canını acıtacak kadar değil ama nefesini kesecek ve cinsel organını sıkılaştıracak kadar sertti. Onu kendi odasına çekerek kapıya yasladı. "O yuvadayken olmaz," diye gürledi, yeşil gözleri kızın içini ısıtan bir yoğunlukla ona bakıyordu. Bu yüzden mi bu gece olmaz demişti? Birinin onları duymasından utandığı için mi? Belki, ama gözlerindeki belirsiz pırıltı bunun bundan daha fazlası olduğunu düşünmesine neden

oldu.

Gülümsedi. "Sorun değil. Sessiz olabilirim."

Muhteşem ağzını kıvıran yavaş, hınzır sırıtış, kendi gülümsemesinin bir anda kaybolmasına neden oldu. Adamın derin sesi tüm sinir uçlarında gezinerek onları harekete geçirdi. "Seninle işim bittiğinde değil."

İstemsizce titredi ve boğuk bir ses çıkardı.

Burun delikleri alevlenip bakışları karardığında, sözlerinin onu nasıl etkilediğinin kokusunu aldığını anladı. Adam alçak bir iniltiyle başını eğdi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırarak aralarını açtı. Lezzetli dili, nazik ama emredici hareketlerle onunkinin üzerinde gezindi. Zihninin hâlâ işleyen kısmında, adamın bunu bilerek yaptığını fark etti. Kendini tamamen kaybetmeden onu eritmek için onu böyle öpüyordu.

Dilini kullanışındaki kontrol ve son derece baskın tavır... Bu, kendi zevkini almadan önce kadınının onun için nefes nefese kalmasını sağlayan türden bir adamdı ve kadın buna doyamıyordu. Bir iniltiyle ellerini adamın boynunun arkasına bağlamak için hamle yaptı ama adam bunu yapamadan bileklerini kavradı.

Ellerini tekrar kızın yanlarına indirerek ağzını kızın kulağına götürdü. "Bu gece seninle ilgileneceğim." Kulak memesini ısırdı ve meme uçlarına doğru bir elektrik akımı gönderdi. "Ama daha fazlasını yapmayacağız."

Alex ellerini iki yana açıp düzensiz nefes alış verişlerini kontrol etmeye çalışırken, adamın eli bol gömleğinin kumaşını göbeğinin etrafından kavradı.

Parmaklarını pantolonunun altına kaydırdı ve klitorisine doğru miktarda sert bir baskı uygulayarak seksini sertçe kavradı. "Seni yalnız yakaladığımda, misafir konusunda endişelenmeyeceğim." Bir parmağını kızın içine sokarak ağzını kızın kulağına dayadı, sıcak yanağını kızın yüzünün yan tarafına dayayarak söylediği her kelimeyi duyması için onu zorladı. "Çığlıklarını ya da başımı bu muhteşem kalçaların arasına gömmeden önce evin içinde ne kadar ilerleyebileceğimizi dert etmeyeceğim."

Adam elini onun sevdiği şekilde sallamaya başladığında bir inilti çıkardı ve başka bir parmağını onun sıcaklığına soktu. Adam parmaklarını avucunun hareketiyle aynı anda kıvırdığında

dudaklarından beklenmedik bir çığlık yükseldi.

Hırlayarak diğer eliyle kabaca kadının ağzını kapattı ve inlemelerini bastırdı.

İçindeki basınç artıyor ve kıvrılıyordu. Adam ona müstehcen şeyler fısıldamaya devam ediyordu ama kadın konsantre olamıyordu. Adam onun göğüslerini okşamamış ya da ellerini vücudunun kıvrımlarında gezdirmemişti. Onu çok uzun süre öpmemişti bile. Tıpkı Auzed gibi kontrollü, çiğ ve çok etkiliydi. Gürleyen sözleri arasında kulağına derin, sıcak nefesler üflemeye başlamıştı, göğsü hızla inip kalkıyor, eli ağzının üzerinde sıkı ve kıpırtısız duruyordu. Adam boğazına ağzı açık, sert öpücükler kondurduğunda gözleri geri yuvarlandı.

Seksindeki basınç, her nefes verişinde avucunun içine ağlayana kadar arttıkça arttı. Tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak adamın ön kolunu kavradı. Kasları gerildi ve dizleri titreyerek kendini dik tutmak için mücadele etti. Orgazm olduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Erimiş zevk dalgaları dalga dalga üzerine çöktü.

Kadın boşalırken elini bıraktı ve vücudunu ona yaklaştırarak boynuna doğru derin bir nefes çekti. Yumuşak, uğultulu bir karıncalanma kafa derisini dolaştı. Çığlıkları, hâlâ çenesine sıkıca sarılmış olan avucuna karşı yumuşak iniltilere dönüştü ama adam onu bırakmadı.

Sert vücudu sımsıkı gerilmişti ve parmakları artık kayganlaşmış olan seksinin içinde kalmıştı. Onu tutuşu daha da sıkılaştı. Adam parmaklarını kabaca iki kez içine pompalarken aşırı hassas bir zevkle titredi ve her seferinde boynuna karşı kırpılmış bir hırıltı çıkardı. Tüm vücudu eliyle aynı anda hareket ediyordu. Eylem çok yoğun ve kesindi. Yardım edemiyordu ama adamın parmakları yerine sikini kullanarak içine girdiğini hayal ettiğini düşünüyordu.

Sonunda elini aralarından çekti ve başını kaldırdı. Soğuk yeşil gözlerinin derinliklerinde şehvetin beyaz ateşi parlıyordu ama çenesi sabit, ifadesi kararlıydı. Sanki onu gerçekten öpeceğine güvenmiyormuş gibi dudaklarını ağzını kapatan elinin arkasına bastırdı. Sonra gürledi, "Şimdi uyu Alejandra."

Tartışmak, kalmak ve ona kendisini hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istedi ama aynı zamanda dediğini yapmak zorunda hissetti. Az önce parmakları ve cızırtılı dilinden başka bir şey kullanmadan ona yıldızları göstermişti. Bir kereliğine biraz itaati hak etmişti.

Avucunun içine bakarak başını salladı. Adam uzaklaşmadan önce alçak sesle onayladı. Değil

onun gitmesini beklerken, banyoya doğru yürüdü.

Bacaklarındaki titremenin geçmesi için bir an durakladı. Odasının dışına çıktığında tekrar durakladı ve gerçekten de kendini yelpazeledi. Koridoru taradı, şimdi ne yapacağından emin değildi. Bundan sonra nasıl uzanıp uyuyabilirdi ki? Ayaklarını sürüyerek odasından geçti ve köpüklü duşu kullandığı banyosuna girdi.

Sonra birkaç dakika boyunca pencereden Sauven'in karanlık şehrine baktı, zihni hala sahte nişanlısının düşünceleriyle bulanıktı. Tremanta'ya vardıklarında onunla takılmak isteyecek miydi?

Sessizce Meg'in yanındaki yatağa girdi ve gözlerini tavana dikti. Onu her gün göremeyeceğini düşündükçe göğsünde bir ağrı oluşuyordu. *Ya... Hayır.* Ya-ya'ları düşünemezdi. Her şeyden çok değer verdiği, elde etmek için hayatı boyunca çalıştığı şey kariyeriydi. Bunu tehdit edecek hiçbir şey yapmazdı.

"Hey," diye mırıldandı Meg halsizce. "Uyuyakalmışım."

Alex kıkırdadı ve yan dönerek kadına baktı. "Evet, fark ettim."

Gözleri hâlâ kapalı olan Meg kaşlarını salladı. "Ben gittikten sonra Auzed'le *takıldınız mı*?"

"Tabii ki evet." Yüzündeki şapşal sırıtışı engelleyemiyordu.

"Bu çok hoş." Meg zayıfça kıkırdadı. "Bu çok garip, çünkü Tapınak'ta her zaman çok... profesyoneldi. Her zaman herkese patronluk taslar ve duygusuz davranırdı. Bir robot gibi. Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemiştim."

Alex'in boğazında bir yumru oluştu ama onu yuttu. Meg'in Auzed'i ne kadar zamandır tanıdığını ancak şimdi fark etmişti. Ne de olsa aylardır Tremanta'daki İnci Tapınağı'nda yaşıyordu.

Duygusuz. Tremanta'ya vardıklarında ona böyle mi davranacaktı? İşi herkesi korumasını ve gözetmesini gerektiriyorsa bunun mantıklı olduğunu düşündü. Bunu düzgün bir şekilde yapmak için kendini biraz soyutlaması gerekiyordu. Ne kadar üzücü. Yine de nadiren de olsa, Alex onun dudaklarını büktüğü her seferinde heyecanlanıyordu.

Alex konuyu Auzed'den uzaklaştırarak, "Bana oranın nasıl bir yer olduğunu anlat," dedi. "Kadınlar nasıl geçiniyor? Hepsi bunu kabullendi mi?"

Meg göz kapaklarını araladı ve sırt üstü kaykıldı. "Çoğunlukla. Umutsuzluk çukuru olan birkaç kadın var. Naomi mesela. Her zaman çok öfkeli. Hannah yaklaşık üç ay boyunca ağlamaktan başka bir şey yapmadı ama sonunda o aşamayı atlattı. Şimdi savaşma aşamasında. O ve bir grup diğer insan, bir tür insan hakları şeyi kurdular. Evlerine geri dönebilmeleri için yasaların değişmesi için Kraliçe ile birlikte çalışıyorlar."

"Ne?" Alex ayağa fırlayıp oturur pozisyona geçti. Kanı kulaklarına hücum ediyordu.

Eve mi? Eve dönmeye mi çalışıyorlar?

Meg başını tutarak, "Oha," diye nefes aldı. "Hızlı hareket etmek yok,

tamam mı?" "Sence bunu yapabilirler mi?"

"Eh." Omuz silkti. "Belki eninde sonunda. Duyduğuma göre yasaların değişmesi yıllar alıyormuş, özellikle de böyle bir şey söz konusu olduğunda. Galaksilerarası İttifak'taki tüm gezegenlerin bir araya gelip büyük evreni insanlara açıklamaları gerektiği konusunda anlaşmaları gerekir. Sonra da bunu nasıl yapacakları konusunda anlaşmaları gerekecek. Yada yada. Olabilir gibi geliyordu ama pek dikkat etmedim. Gitmek istemiyorum."

Sonunda Meg'in sesinde bir şey vardı. Mutluluk değildi. Daha çok korku gibiydi. Meg ona Dünya'daki hayatının pek de iyi geçmediğini söylemişti. Şimdi tam olarak ne olduğunu merak ediyordu. "Tekrar görmek isteyeceğin bir ailen yok mu?"

Dolgun dudakları inceldi ve göz kapakları kapandı. "Sanırım antisosyal bir yetim olmanın iyi tarafı da bu. Özleyecek kimse yok." İnledi ve bir elini alnına götürdü. "Oda dönüyor."

Alex yüzünü buruşturdu. Zavallı kız yarın çok acı çekecekti. "Kova ister misin?" Kıkırdadı.

"Yap-" Meg ayağa fırladı ve o cümlesini tamamlayamadan banyoya doğru hızla ilerledi.

Alex gözlerini ayırmadan önüne baktı. Dünya'ya geri dönme hakkı için savaşan kadınlar ve acayip bir Kraliçe vardı. Hissetmesine izin vermediği umut göğsünde kükreyerek canlandı. Ya bir gün, eninde sonunda evine dönebilirse?

Bölüm 19

Hiçbir itiş kakış ya da zorlama Meg'in ertesi sabah yataktan kalkmasını sağlayamadı. Alex ve Auzed yemek yedi, giyindi ve evlilik oyunlarının ikinci turu için hazırlanırken, Meg akşamdan kalmalığını tedavi etti ve oyunların ikinci günü için hazır olan Daunet oturma odasında uzanıp kitap okudu.

Ya Alex çok sık içiyordu ya da Meg hafif sıkletti çünkü birkaç saat, kahvaltı ve birkaç bardak sudan sonra Alex'in mini akşamdan kalmalığı neredeyse yok olmuştu. Oyunlar Meg ve Daunet olmadan o kadar da eğlenceli olmayacaktı ama Auzed'le uzun süre yalnız kalacağı için duyduğu heyecan hayal kırıklığını hafifletti. Geceyi dönüp durarak geçirmiş gibi görünse bile.

Bir platforma binip arenaya doğru yol aldıklarında "Nasıl uyudun?" diye sordu. "Zorlukla," diye homurdandı arkasından.

Adamın göğsüne doğru geri adım atarak ona baktı ve abartılı bir şekilde dudak büktü. "Pobrecito," diye mırıldandı. "Belki de kalmama izin vermeliydin, ha?"

Dudakları seğirdi ve alçak bir hırıltı çıkardı. "Dikkatli ol dişi, yoksa oyunu tamamen kaçırmana neden olmak zorunda kalacağım."

"Belki de bundan nefret etmezdim." Kollarında döndü, bugünlerde taşıma platformunda dengede durma becerisinden daha emin hissediyordu.

Auzed kaşlarını kaldırdı ve ona çarpık bir gülümseme verdi. "Hmm. Ortaya çıkmamız gerekiyor ama belki erkenden sıvışabiliriz. İkinci gün zaten bir ya da üç gün kadar heyecanlı değil."

"Öyle mi? Bugün ne olacak?" Ellerini dar kolsuz yeleğinin üzerinde gezdirdi, ona dokunmak için bir bahane olarak var olmayan kırışıklıkları düzeltti.

"Dün bir güç ve yetenek yarışmasıydı; bugün ise zeka. Hiçbir zaman tam olarak aynı olmuyor ama çoğu zaman bir tür problem veriliyor ve bunları çözmeleri gerekiyor. İnsanların genellikle oyunlarda favori bir günü vardır. Bugün kardeşim Luka'nın favorisi."

"Bu çok ilginç. En sevdiğin gün hangisi?"

Sanki bu çok açık bir soru değilmiş gibi ona tuhaf tuhaf baktı. "Üçüncüsü, sanırım. Her şeyin birazını bir araya getiriyor."

"Bana diğer kardeşlerinden biraz daha bahseder misin?" Alex burnunu soktu. Auzed ona ne zaman kişisel sorular sormaya kalksa gerilirdi. Ebeveynleri hakkında yaptıkları birkaç anlamlı konuşma dışında, özel hayatı hakkında konuşmaktan sürekli kaçınırdı.

Tek söylediği "Anlatacak fazla bir şey yok" oldu.

Alex göğsündeki acıyı gizlemek için arkasına dönerken ona küçük bir gülümseme verdi. Ona karşı hisleri artmaya devam etse de, ilişkilerinin geçici bir kaçamaktan öteye gitmesine izin vermiyor gibi görünüyordu. Ve bunu kabullenmesi gerekiyordu.

Platformların üzerinde süzülen insan dalgaları ona yaklaştıklarını söylüyordu. Döndü ve birkaç ağaç ötede süzülen Relli'yi gördü. Dışarıdayken tanıdığı birini beklenmedik bir şekilde görmenin verdiği o ilk heyecan dalgası içinden geçti ve Relli'nin dikkatini çekmeye çalışarak kollarını havada çırptı.

Alex kollarını indirdi. Onu nasıl olsa yarın görecekti. Relli onları yuvalarındaki partiye davet etmişti. Relli onu görmemiş olsa da, ne yazık ki herkesin bakışlarını üzerine çekmişti.

Arenanın etrafında yavaş bir daire çizerek ilerlediklerinde dikkatler hiç azalmadı. Daha önce kendilerini ona tanıtmış olan birkaç erkeği tanıdı. Onun hatırlamayacağını mı düşünüyorlardı? Yoksa onu tanıyacaklarını umarak kendilerini tekrar mı tanıtmaya çalışıyorlardı?

Sonunda kalabalığın arasından geçip oturma yerlerini bulduklarında omuzları gevşemeye başladı ama onları bekleyen şey bir şekilde daha kötüydü. Fierad, Alex'in genellikle oturduğu koltuğa yaslanmıştı.

Auzed'e bakarak, onun şok olmuş yüz ifadesindeki için için yanan öfkeyi, yok olmadan bir saniye önce yakaladı. Vurdumduymaz yüzü tekrar yerine oturdu ve bir kez daha kıpırtısız, taş kesilmiş Auzed'e dönüştü. Auzzy'nin neşesini kaçırdığı için Fierad'a ayakkabısını fırlatabilirdi.

Bir elini kızın omurgasına koyarak onu ileri doğru itti. "Fierad," diye kibarca onayladı Auzed, ama ses tonundaki keskin alt akımı fark edebiliyordu.

"Ah," diye haykırdı Fierad, geniş ve dişlek bir gülümsemeyle ayağa kalkarak. "Harika." Ona doğru kuyruğunu kaldırdı

Selamlıyorum. Auzed'e göre, hareketsiz kaldı. *Pislik herif.* "Oyunlar başlamadan önce merhaba demek istedim." Alex dudaklarını büzerek başını salladı, adamın gerçek niyetinin ne olduğunu merak ediyordu.

Ona bir sırıtış fırlattı ve Fierad itici olmasa da, yine de içinin huzursuzlukla kıvrandığını hissetti. Bugünkü ifadesinde bir şeyler vardı. Daha önce sahip olmadığı bir özgüven zihnine kaydoldu ve omurgasından aşağı buz gönderdi.

"Soruşturma nasıl gidiyor? Hâlâ yalan söylediğimize inanıyor musun?" Alex monoton bir ses tonuyla sordu. Elinde değildi.

Fierad'ın yüzünde beliren önce şok sonra da kızgınlık ifadesinin karşılığı yumruk oldu. Auzed büyük bir avuç içini Fierad'ın omzuna koyarak, "Eğil *kızım,*" dedi. Kız omuz silkti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Yarım kalmış birkaç işi tamamlıyoruz," diye cevap verdi gizemli bir şekilde. "Çoğu hâlâ birkaç gün sonra onunla evlenmeyi kabul ettiğine inanmakta güçlük çekiyor. Yani, dünyamız ve işleyişi hakkındaki tüm gerçekler size anlatılsa bile bunu yapacağınıza inanmakta güçlük çekiyorlar. Onunla tekrar evlenmeyi kabul etmeden önce Auzed'le ne kadar birlikte oldunuz?" Fierad kaşlarını kaldırıp onun yüzünü inceleyerek sordu. Sanki başına gelenleri gerçekten anlamayan, kafası karışık küçük bir köpek yavrusuymuş gibi ona bakmaya devam etti.

Kaşlarını çattı. İlk yalan söylediğinde belirsiz davranmıştı; şimdi ise bir zaman çizelgesi istiyordu. "Üç gün," diye homurdandı Auzed sağından ve içinin rahatlamasına neden oldu.

"Alejandra'ya soruyordum." Fierad'ın sesi beynini tırmaladı. Avuçları onu tokatlamak için kaşınıyordu ama Auzed umursamaz bir tavırla omuz silkmekle yetindi.

Kalabalığı oyunun başladığına dair uyaran rüzgâr enstrümanları çok geçmeden çaldı. "Kabul etmeden önce size dünyamızın ne kadarını anlattı?"

"Neyi kabul ettiğimi tam olarak anlamama yetecek kadar," diye tükürdü.

Fierad'ın kaşları, onun hâlâ saf ve ne yazık ki yanlış yönlendirilmiş olduğunu düşündüğünü belli

edecek şekilde kırıştı. "Törendeki tüm erkekler arasından seçim yapabileceğini ve hepsinin senin için yarışacağını bilseydin, neden onunla yetinmek istedin?"

Tarlaya doğru bakıyordu ama Fierad'ın sesini duyunca kafası o kadar hızlı döndü ki neredeyse boynu kırılıyordu. Auzed'in arkasından kaydığını hissetti ve kalbi sıkışmaya başladı. Auzed gibi bir adam nasıl olur da ağzının suyunu akıtmaktan başka bir şey düşünebilirdi ki? Ve bu hijo de puta ona hakaret etmeye nasıl cüret ederdi? "Affedersiniz? Bu şekilde mi ifade etmek istediniz?" Kalçasını kaldırdı, ona en küçümseyici bakışını attı ve bekledi.

"Ben... Hayır, ben-" Fierad yüksek ve güçlü duruşunu koruyup korumayacağına karar vermeye çalışırken kelimelerinde tökezledi.

O daha ne diyeceğini bilemeden, kadın üç parmağını havaya kaldırıp adamın önüne koydu. "Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

Fierad doğruldu. "Üç. Neden?"

"Güzel, belki görmekte zorlanıyorsundur diye düşünmüştüm." Fierad'ın Auzed'i net bir şekilde görebilmesi için yana kaydı, sonra da ona *The Price Is Right* yarışmasındaki bir ödülmüş gibi işaret etti. "O zaman lanet gözlerini kullan ve kendi soruna cevap ver. Sadece ona bak. Bu kadar yeter."

Artık ne yapması ya da yapmaması gerektiğini umursamadan uzandı ve parmaklarını Auzed'inkilerin arasından geçirdi. Auzed onu rahatlatmak için avucunu sıktı ve ellerinin kenetli kalmasına izin verdi. Ona doğru bir bakış attı ve dudaklarında küçük, kendini beğenmiş bir sırıtış gördü.

Tek melodik boru tekrar çalındı ve daha önce olduğu gibi adamlar sahaya akın etti. Aradaki fark, dünkü yüz kişiye karşılık bu kez sadece on kişinin olmasıydı.

Tekrar Fierad'a döndü ve onun gözlerinin kısıldığını, alev alev yandığını gördü. Sonunda onu olduğu gibi tanımıştı. Rehberliğe ve korunmaya ihtiyacı olan zayıf, kafası karışık bir uzaylı değil, tam olarak ne istediğini bilen güçlü, açık sözlü bir kadındı - onu değil.

Fierad ona başka bir şey söylemeye çalıştı ama kadın araya girdi. "İyi oyunlar. Müstakbel kocam ve ben biraz yalnız kalmak istiyoruz."

Burun delikleri alevlendi ve yüzünde onu duraklatan bir ifade belirdi. Onu dürttüğü ve bu kadar saygısız davrandığı için aptallık mı ediyordu? Belki de.

Etraftan gelen gür bir ses günün zorluğunu tarif ediyordu ama o bunu yapamadı.

konsantre ol.

Auzed bu alışveriş boyunca çekingen ve çileden çıkaracak kadar kibar davranmış olsa da, şimdi onun önüne geçti, iri bedeni daha önce olduğundan daha da geniş görünüyordu. Tehlikeli bir hırıltıyla, "Şimdi gitmeni istedi," dedi.

Auzed'in yanından baktı ve Fierad'ın onunla bakışlarını kilitlediğini gördü. Sonunda ona son bir bakış fırlattı ve gitti.

Yerlerine oturduklarında, adamlar her ne yapıyorlarsa yapmaya başlamışlardı bile ve kulakları öfkeyle uğulduyordu. Tanrım, bu adam tam bir pislikti. Auzed'le geçirmeyi umduğu harika zamanı mahvederse... ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Büyük ihtimalle hiçbir şey. Ama bu gerçekten berbat olurdu.

Auzed sormasına gerek kalmadan, artık yemek siparişi vermek için kullanıldığını bildiği ekranı açtı. Fierad ruh halini bozmuş olsa da dudaklarının sırıtmasına engel olamadı. Eğer bu garip dilde okumayı ya da yiyeceklerin ne olduğunu bilseydi, kendi siparişini kendisi vermek isterdi. Ama Auzed'in böyle şeylerde inisiyatif almaya devam etmesi çok tatlıydı.

Fierad'ın gününü mahvetmesine izin vermeyeceğine karar vererek öne doğru eğildi ve Auzed'i yanağından öptü. Omzunun üzerinden, kalkık kaşlarıyla ona baktı. "Bu ne içindi?"

Omuzlarını silkerek ona bir göz kırptı. "Benim gözlerim var."

Adamın göğsü hafifçe eğildiğinde ve yüzüne kendinden emin bir sırıtma yayıldığında kafa derisinden aşağıya sıcaklık sızdı.

Tekrar alana odaklandığında, on adamın bir daire şeklinde dizildiğini, hepsinin kendi tahtalarına oturduğunu ve önlerindeki podyumlara dizildiklerini gördü. Bazı adamlar diğerlerinden daha yüksekteydi ve her yeni adam yükseldiğinde kalabalık alkışlıyordu. "Burada neler oluyor? Dedektif Douchebag yüzünden kaçırdım."

"Her biri on oyuncudan oluşan beş tur var. Bilmeceleri çözmeleri ve soruları yanıtlamaları gerekiyor." Önündeki ekrandaki senaryo satırlarını işaret etti ve seyirciye de bilmecelerin gösterildiğini anladı. "Tahtaları her doğru bildiklerinde yükseliyor ve bir doğru bildiklerinde

alçalıyor.

yanlış soru. Zirveye ulaşan ilk üç kişi yoluna devam edecek ve günün kalan dört turundaki erkeklere katılacak."

"Bu heyecan verici. Bilmecelere bayılırım!" Alex, Auzed'e doğru cıvıldadı. "Bana da bir tane oku. Belki ben çözebilirim."

"Pekala. Altı bacağı olan ve görüldüğü halde duyulmayan, duyulduğu halde görülmeyen şey nedir?"

Alex kaşlarını çatarak birkaç dakika düşündü ve iki adamın tahtaları alçalırken ayaklarını yere vurmalarını izledi. Sonunda pes ederek, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Sanırım cevap ıslık sivrisineği. Antenlerinden ikisi genellikle bacak olarak adlandırılır, ama aslında değillerdir. O kadar hızlı uçar ki ıslık gibi bir ses çıkarır ve gözle görülemez. Uçmayı bıraktığında, artık o sesi çıkarmaz ve görünür hale gelir. Zekice."

Burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "Evet, yabancı bir gezegendeki şeylerle ilgili bilmecelere cevap veremeyeceğim, değil mi?" Kıkırdadı.

Oyunu yayınlayan kameralardan biri yanlarından geçerken vücudu kaskatı kesildi. Fierad, mahremiyet eksikliği ve oyunculara sorulan bilmecelerin hiçbirini anlayamaması arasında, gitmeye hazırdı. Belki de bunun yerine pazara geri dönebilirlerdi. Kalabalık arenayı taradı. Muhtemelen şu anda hiçbir yer açık değildi.

Havada asılı duran kamera onlara doğru biraz zum yaptı. Auzed parmaklarını onunkilerden ayırdı ve hafifçe ondan uzaklaştı, vücudu onunla toplum içindeyken olduğu gibi sertleşti. Vücudunun hemen söndüğünü fark etmiş olmalı ki ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Gitmeye ne dersin?"

İçi burkulsa da ona minnettar bir gülümseme gönderdi. Adamın elini onunkinden çekerek duygularını incitmek istemediğini biliyordu ama bu yine de bir darbeydi. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, sürekli olarak Clecanialıların davranması *gerektiğini* düşündüğü şekilde davranmayı seçmişti. Yalnızken ya da arkadaşlarının yanındayken giderek daha fazla rahatladığı doğruydu ama toplum içinde hâlâ *doğru* şekilde davranmak istiyordu.

Bu özelliğinden hem nefret ediyor hem de seviyordu. Takip ettiği bir iç kodu vardı ve sinir bozucu olsa da, inandığı şeye bağlı kaldığı için ona saygı duymaktan kendini alamıyordu. Baş muhafız olarak görevine devam ettiğinde onu terk edeceği anlamına gelse bile.

İlişkilerinin geçici olması muhtemelen en iyisiydi. Şu anda onun kurallara sıkı sıkıya bağlı kalmasına aldırmasa da ileride buna içerleyebilirdi. Kişilikleri uzun vadede birlikte çalışamazdı, değil mi? Alex'in partnerinden beklediği bazı şeyler vardı ve fiziksel dokunuş onun sevgi dillerinden biriydi. Sırf başkalarının önünde oldukları için bu durmuyordu.

Dün gece Meg'den aldığı dünyayı sarsan bilgiden bahsetmiyorum bile. Eğer ailesine dönebileceğine dair en ufak bir ihtimal bile varsa, onu kandıramazdı. Ona hayatı hakkında açılmayı reddetmesi, onun da aynı şeyi hissettiğini doğruluyordu. Ona karşı özgür olmasına izin veriyordu ama sadece bir noktaya kadar.

Hayır. Asla yürümeyecekti. Ama yine de şimdilik onun arkadaşlığının tadını çıkarabilir ve hayatının geri kalanını neler olabileceğinin hayalini kurarak geçirebilirdi. Belki birkaç yıl sonra eve dönmeyi başarırsa, tüm bunlar uzak bir anı gibi gelecekti.

Konuşurken sesini neşeli bir hale getirdi. "Gosten'i görmek için bekleyelim, sonra gidebiliriz. Desteğimizi göstermeliyiz."

***

Auzed'in şansına, Gosten bir sonraki yarışmacı grubundaydı. Soruları en hızlı yanıtlayan o olmasa da, en bilinçli olan oydu ve yalnızca doğru olduğundan emin olduğunda yanıt veriyordu. Bu nedenle zirveye ilerlemesi yavaş oldu, ancak çoğu yarışmacının önünde kalmayı başardı.

Auzed milyarıncı kez Alex'e baktı ya da öyle hissetti ve onun ruh halini yorumlamaya çalıştı. Oturduklarından beri Alex'in keyfi yerinde değildi. Sert ve sessizdi. Onu üzecek bir şey mi yapmıştı? Yoksa Fierad yüzünden hâlâ gergin miydi?

Sauven muhafızının ziyareti çileden çıkarıcı ama aynı zamanda aydınlatıcı olmuştu. Görünüşe göre

Erkeğin elinde sağlam bir ipucu yoktu ve Zed'le birlikte olmayı kabul ettiğinde kafasının karışmış olduğu teorisini öne sürerek Alex'ten bir tür itiraf almaya çalışıyordu.

Onu seçmesi gerçekten de düşünülemez miydi? Gözlerini şimdi sırıtarak Gosten'e tezahürat yapan kızın üzerinde gezdirdi ve kızgın bir parçası bunun olabileceğini kabul etti. O kadar hayat doluydu ki. Çok kaygısız, sıcak ve açık. Kendisinin olmadığı her şey. Kendisi için prestijli bir kariyer ve ara sıra gerçekleşen kardeşlik bağları dışında daha fazlası olabileceğini hiç düşünmemişti bile.

Ya onu gerçekten evlenmeye ikna edebilirse? İçkisinden uzun bir yudum aldı ve içten içe kendini salladı. Ne düşünüyordu ki? İşini seviyordu. Bırakmak istemiyordu. Kendisini değerli hissetmesini sağlayan tek şeyden vazgeçmek istemiyordu. Ayrıca, eğer bir baş muhafız ya da asker değilse, Alex'e ne sunabilirdi ki?

Belki onu tesadüfen görüşmeye ikna edebilirdi. Bazı Clecanialıların evlilikleri arasında yaşadıkları kısa cinsel birliktelikler pek ideal sayılmazdı ama o yine de elinden geleni yapardı.

Onu Fierad'a karşı savunuşunu hatırlayınca göğsü ısındı ve eğildi. Belki de onun iyi bir seçim olduğunu düşünüyordu. Ama ona çok mu fazla kredi veriyordu? Huysuz, arkadaşsız ve az hobisi olan melez bir Clecanianlıydı. Fierad haklıydı. Şu anda ondan hoşlanmasının tek nedeni, onun için daha iyi birinin olabileceğini anlamamış olmasıydı. Oyunlardan hoşlanan ve içip iyi vakit geçirmeye izin veren biri. Eşi. Her kim olursa olsun.

Yine derin düşüncelere dalmıştı, kaşlarının arasında bir çizgi

oluşmuştu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Evet. Sadece biraz yorgunum." Kadının muhteşem ağzı zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı ve adam kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Bu sahte, zoraki sırıtış ona hiç yakışmıyordu. Onun her zaman sahip olduğu içsel parıltıyı yeniden canlandırmanın bir yolunu bulmak için beynini zorladı ve bir düşünceye vardı.

Gosten finişe ulaşan ikinci erkek olurken alkışladı ve yuhaladı, ancak ağzının etrafındaki gerginlik devam etti.

Ayağa kalktı ve onu da yanına çekti. "Hadi gidelim. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bölüm 20

Sauven'de dolambaçlı bir yolculuktan sonra şehrin kenarına vardılar. Büyük bir ağaca yaslanmış ahşap bir kulübede hevesli olmayan bir erkek genç oturuyordu. Gözleri az önce ayrıldıkları oyunların canlı bir projeksiyonuna odaklanmıştı. Sarı bir kinyberry jölesi ağzının yarısına kadar sarkmıştı. Alex merakla etrafına bakınırken Auzed çocuğun dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

Ona burada ne yapmak istediğini henüz söylememişti ve şu ana kadar oldukça vasat görünüyordu. Şehrin kıyısında köhne bir kulübe.

Genç erkek başını kaldırıp baktı. "Merhaba. Kiralamak mı istiyorsunuz..." Gözleri Alex'e kilitlendi ve sonra tanıyarak genişledi. Hemen doğruldu ve ellerini gevşek, buruşuk yeleğinin üzerinde düzelterek, "Gökyüzü şezlongu ister misin?" diye kekeledi.

Alex çocuğun kendisine olan ani ilgisini fark edince dudaklarını büktü. Ona, erkeğin kulaklarının ucundan cılız göğsüne kadar kızarmasına neden olan geniş, sıcak bir gülümseme verdi. "Emin değilim. Büyük adama sormak lazım," dedi başını Auzed'e doğru eğerek.

Erkek bakışlarını aralarında gezdirdi ve sonunda sorusunu Auzed'e hırıltılı bir şekilde yöneltti.

"Evet. Menünüz var mı?" Zed sesindeki espriyi saklamaya çalışarak sordu. Zavallı delikanlı zaten yeterince utanmıştı.

"Ah! Ah... tabii ki." Küçük alanı karıştırdı ve Zed'e bir menü ekranı yansıtan küçük bir küp uzattı.

"Sen bir insansın."

Seçenekler arasında gezinirken Zed, erkeğin sanki yüksek sesle söylemek istememiş gibi kelimeleri nefesinin altından söylediğini duydu.

"Nasıl anladın?" Alex şaka yaptı.

Seçimlerini yaptıktan sonra başını kaldırıp baktığında erkeğin koyu, dikenli saçları kadar mor olduğunu gördü. Zed kıkırdamasını gizlemek için öksürdü ve ekranı çocuğa geri verdi.

"Bunu hemen hazırlayacağım." Geri geri gitti ve kendini düzeltmeden önce biraz kaydı ve

Ağaçtaki bir delikten çıkıyor.

Zed ona baktığında Alejandra'nın gerçek gülümsemesi yerine oturmuştu ve kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Görünüşe göre gençler her gezegende garip."

"Ben de seni onun yaşında görseydim muhtemelen kendi ayaklarıma takılıp düşerdim."

İltifatının karşılığını hemen yanaklarının kızarmasıyla aldı. Göğsünde bir mırıltı oluştuğunu hissedebiliyordu ama onu bastırdı.

"Peki, gökyüzü şezlongu tam olarak nedir?"

O cevap veremeden genç erkek nefes nefese ve terli bir şekilde geri döndü. "Şimdi geliyor. Beni asansöre kadar takip ederseniz." Aralarındaki dar yürüyüş yoluna çıktı ve onları ağacın arkasına, raylarla çevrili bir platformun beklediği yere götürdü. "Herhangi bir sorun yaşarsanız ya da başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bunu kullanın. Bugün yukarıda çalışan birkaç erkek var ama oyunlar ve diğer şeyler yüzünden bu geceye kadar ziyaretçi beklemiyorduk." Gözlerini Alex'e dikerek Zed'e şık bir iletişim cihazı uzattı.

Havaya yükseldiklerinde kollarını Zed'in pazusuna dolayarak bir gösteri yaptı ve genç erkeğe küçük bir el sallayarak veda etti. Zavallı çocuk oldukça şaşırmış görünüyordu, sarı gözleri Wilson'ınki kadar geniş ve yuvarlaktı.

Alex kıkırdadı ve erkek gözden kaybolduğunda Zed'e şakacı bir sırıtış attı. Sonra nedense bakışları özür diler gibi oldu ve ondan uzaklaştı. "Özür dilerim. Elimde değildi."

Kadının neyi kastettiğini anlaması bir anını aldı, sonra bir ışık yandı. Hâlâ onun kendisine herkesin içinde dokunmasını istemediğini düşünüyor olmalıydı. Ona fikrinin değiştiğini açıkça söylememiş olsa da, hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Daha birkaç gün önce aksi yöndeki ısrarına bakılırsa, kızın bunu nasıl anlamadığını görebiliyordu. Bugünlerde dokundukları her an, her saniye soğuk ve gergin hissettiğini nereden bilebilirdi ki?

Maçın başlarında ondan uzaklaşmanın ne kadar yanlış bir his olduğunu hatırladı. Bu yüzden mi bu kadar garip davranıyordu? Kamera ona odaklandığında, içgüdüsel olarak aralarına mesafe koymuştu. Yılların tecrübesi ona bir kadının samimi bir hareket yaparken görülmek istemeyeceğini

söylemişti.

böyle bir şey yapmam. Özellikle de bu kadar çok kişiye yayın yapılırken. O sırada bunu ikinci kez düşünmemişti.

Kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti. "Beni dönüştürdün. Eğer istediğim gibi olsaydı, bana dokunmaktan asla vazgeçmezdin."

Dudaklarında bir sırıtış belirdi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Gerçekten mi? Ama oyunda-"

"Bunun seni rahatsız edeceğini düşündüm."

Hızlı bir homurtu çıkardı. Dikkati hızla yaklaştıkları ağaç tepelerine kaydı ve kaşları çatıldı. "Ne kadar yükseğe çıkıyoruz?"

"Üst taraf."

Bakışları onunla ağaç gölgesinin alt tarafı arasında gidip geliyordu. "Yani güneşi ve gökyüzünü görebilecek miyiz? Bugün hava güzel mi? Aman Tanrım, umurumda bile değil!" Küçük bir çığlık attı.

Memnuniyet iliklerine kadar işlemiş, içini dışını ısıtmıştı. Birinin mutluluğuna sebep olmaktan hiç bu kadar haz almamıştı.

Yoğun ağaç örtüsünün en üst katmanına yaklaştıklarında, oyulmuş bir açıklıktan parlayan bir güneş ışığı huzmesi gördüler. Bakılamayacak kadar parlaktı, içinden geçerken ikisi de gözlerini korumak zorunda kaldı. Etraftaki ani ısı ve beyaz ışık ona artık tepede olduklarını söylüyordu. Alex'in başını göğsüne bastırdı, gözlerini gerekenden daha erken açmaya çalışmasını istemiyordu.

"Olamaz! Rew sana gözlük vermeyi unuttu mu?" diye seslendi yanlarından gelen nazik bir ses.

Biri çekmeceyi ya da belki bir çöp kutusunu karıştırırken Zed onu dinledi. Alex heyecanla aşağı yukarı sallanıyordu ve o da sırıttı.

"Al bakalım." Erkek, Zed'in eline birkaç gözlük tutuşturdu. Önce kendi gözlüğünü taktı, sonra Alex'inkini taktı.

Gözlerini açtığında, her yönde uçsuz bucaksız ağaç tepelerinden oluşan bir deniz gördü. Sürünen sarmaşıklarda yetişen minik beyaz vinasy çiçekleri ağaçların yapraklarını örtüyordu. Güneşin sıcaklığı

Şiddetli turuncu öğleden sonra güneşi çiçekleri pişirdi ve sıcak kokularıyla havayı tatlandırdı.

Kısa boylu, yaşlı bir erkek onlara el sallayarak Alex'in dikkatini çekti. Ağzı çok sevimli bir şekilde açık kalmıştı.

"Şezlongunuz hazır." Büyük, minderli güneşlenme alanları, stoklanmış küçük bir mutfak ve mükemmel yuvarlak sığ bir havuzla donatılmış büyük beyaz yüzer platforma doğru işaret etti.

Alex şezlongu fark etti ve elini kalbine götürerek sırıttı. "Şu süslü yatlardan birinin önü gibi bir şeye benziyor. Gidip orada takılabilir miyiz?"

Meraklı gözlerden uzakta günlerinin tadını çıkarabilmeleri için onu yalnız bırakmaya can atan adam, nazikçe şezlonga binmesi için onu teşvik etti. "Evet, öyle. Sadece sen ve ben."

Başını tepeden tırnağa koruyucu bir güneş kıyafeti giymiş olan yaşlı Sauven erkeğine doğru eğdi ve erkeğin sunduğu kumandayı aldı.

"Özellikle yerleştirilmek istediğin bir yer var mı?" diye sordu erkek, şimdi şezlongun dolaplarını inceleyen Alex'e gizlice bakarken.

"Güzel manzaralı bir yer. Sen seç."

Erkek başını salladı ve Alex'e son bir kez baktıktan sonra gölgelik bir yüzer kulübeye çekildi.

Alex bugün yumuşak pembe bir elbise giymeye karar vermişti. Şezlongun etrafındaki çeşitli bölmeleri aramak için eğildiğinde, eteğinin ucu kalktı ve Alex onu süzdüğü için kendini kötü hissetmekten alıkoyamadı.

Kendisi bu manzarayla onurlandırıldıysa başkalarının da onurlandırıldığını fark ederek, yükseltilmiş gizlilik ayarlarını etkinleştirdi. Etraflarında parıldayan bir baloncuğun belli belirsiz parlaması, gizlilik kalkanlarının yerinde olduğunun tek göstergesiydi. Artık kimsenin onları şezlongun dışından duyamayacağını ya da göremeyeceğini bilerek rahatlayabilirdi.

"Güneş kremi olmaması çok kötü," dedi yere serilmiş havluların olduğu bölmeyi karıştırırken.

Zed'in kaşları birbirine çatıldı. Belki de onun kalkanı etkinleştirdiğini fark etmemişti. "Ekranımızı açtım. Gölgeyi arttırmamı ister misin?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak başını ona doğru eğdi. "Aynı dili konuşmuyoruz değil

mi?

Şimdi. Güneş yanığı olmamak için cildime sürebileceğim bir losyon arıyorum."

Zed kumandayı kullanarak şezlongun bir yarısını gölgelendirdi. Nefes nefese kaldı ve bakışlarını ürkmüş bir kuş gibi etrafa fırlattı. "Etrafımızdaki kalkan tarif ettiğin şeyi yapıyor. Yüzde elliye ayarladım, bu da ışığın tadını çıkarırken yanmamızı engelleyecektir. İsterseniz şezlongun yarısını gölgede bırakabilirim."

Ayağa fırladı, kollarını iki yana açtı ve yüzünü güneşin sıcaklığına doğru kaldırdı. "Hayır! Hiçbir şey için endişelenmeden güneşin altında takılabilir miyim? İnanılmaz!"

Abartılı bir iç çekişle, yer yatağı genişliğinde pelüş bir minderin üzerine yığıldı. Hafif bir esinti elbisesini karıştırdı ve üst baldırları göründü.

Küçük bir yalpalamadan sonra platform hareket etmeye başladı ve erkek hangi noktayı seçtiyse oraya doğru süzüldü.

Alex dirseklerinin üzerinde doğrulup ağaçların tepesinde yavaşça süzülmelerini izledi. "Bir içki ister misin?" Bakışlarını Alex'in kalçasının tatlı kıvrımlarından ayırdı ve stoklanmış soğutma dolabı.

"Belki sadece meyve suyu ya da su. Dün Meg'le çok içtik." Tekrar uzandı ve bir kolunu gözlerinin üzerine sardı.

Suyunu onun yanına bıraktı ve kendisi için iki yubskanis aldı, ilkini birkaç saniye içinde mideye indirdi. Auzed bugün çok içeceğine karar vermişti. Rahatlayabilirdi, lanet olsun ve bunu kanıtlayacaktı. Birlikte geçirecekleri iki günleri kalmıştı ve iyi vakit geçirmeye kararlıydı. Böyle bir fırsatı tekrar yakalaması ne kadar zaman alacaktı? Kendisiyle ilgilenen güzel bir kadınla güneşli ve kahkahalı bir gün? Asla, işte o zaman. Böyle bir fırsatı bir daha *asla* yakalayamayacaktı.

Ağzını silerek ve zihninin onun nefis amcığının tatlı yubskani ile karıştığında nasıl bir tat alacağını merak etmesine izin vererek, onun karşısındaki minderli şezlonga uzandı. Güneşin tadını çıkaran, bronz teni zengin öğleden sonra ışığında parlayan kızın görüntüsü asla unutamayacağı bir manzaraydı.

Alkolün ilk etkileri vücuduna vurup kaslarını gevşettiğinde, bazı insanların neden hiçbir şey

yapmamaktan hoşlandığını anladı.

Hiçbir şey, eğer doğru kişiyle yapılırsa, ruh için bir merhem gibiydi.

***

Alex, inanılmaz lüks şezlong nihayet durmadan önce ne kadar zamandır süzüldükleri hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama tekrar başını kaldırdığında, önündeki manzara nefesini kesti. Ormanın kenarına kadar gitmişlerdi ve önlerinde uçsuz bucaksız turkuaz bir okyanusun kıyıları uzanıyordu. Neon yeşili küçük adalar, kristal suları orada burada noktalıyordu. Yakın görünüyorlardı ama bu bir yanılsama olabilirdi. Gökyüzü elektrik mavisiydi, o kadar parlaktı ki bakmak neredeyse acı veriyordu.

Kendisine verilen büyük güneş gözlüklerini yerine takan Alex yüzüstü döndü ve çenesini ellerinin üzerine koyarak şezlongun içine yerleştirilmiş ışıltılı havuzun ötesindeki okyanusa baktı. Mayo getirmemiş olması çok kötüydü. Boğucu hava yüzmek için mükemmel bir sıcaklıktaydı. Auzzy'nin yanına koyduğu kehribar renkli şişeyi kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı. Bir süredir yanında duruyordu ama hâlâ dokunulamayacak kadar soğuktu. Deneysel bir yudum aldığında, parlayan güneşe rağmen içindeki suyun bir şekilde buz gibi olduğunu fark etti. Artık sihirli bir şekilde her zaman soğuk su şişeleri de mi vardı? Bu gökyüzü yatı daha soğuk olabilir miydi?

Alex kulaktan kulağa sırıttı ve öğleden sonra ışığında bir kedi gibi gerindi. Vücudu, sahilde her uzandığında olduğu gibi içten dışa doğru ısınmış gibi hissediyordu. Sanki etrafındaki sıcak havayla bütünleşiyordu. Aşağıdaki çiçeklerin tatlı kokusu burnunu gıdıklıyor ve ona memleketindeki en sevdiği vücut yağını hatırlatıyordu. *Mmm, vanilya şekeri.*

Auzed'e baktı ve onu bir yubskani daha parlatırken yakaladı. Sarhoş olmaya mı çalışıyordu? Dalgınca, onun sarhoşken nasıl biri olduğunu merak etti. Sessiz mi? Kızgın mı? Alıngan mı? Alex mutlu bir sarhoştu ve fırsat verilse en yakınındaki kişiyle bile konuşabilirdi. "Çok sıcak," diye gürledi, ayağa kalktı ve parmaklarını gömleğinin altına soktu.

Alex boşuna hazırlık nefesi almıştı. Gömleğini çıkarıp parlak güneş ışığında parlayan yontulmuş göğsünün düz hatlarını ortaya çıkardığında, dudaklarına yükselen boğuk nefes boğazında tıkandı.

Önünde kasıla kasıla yürüyen yarı çıplak yarı tanrının görüntüsünden kurtulamadan, adam

pantolonunu çıkarmaya başladı. Beyni tekledi.

Manzarayı seyretmek için ondan yana döndü, görünüşe bakılırsa Alex'in ilgisinden habersizdi. Alex dudağını ısırdı ve onun bol siyah pantolonunu kalçalarından aşağıya kaydırarak ayak bileklerine kadar indirmesini izledi. Sırtının alt kısmının muhteşem ve belirgin kıvrımı mükemmel kaslı poposuna, oradan da kalın kalçalarına doğru iniyordu.

Çok *ateşliydi*. Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda. Sırtındaki sert çıkıntılardan akan ter damlalarını görebiliyordu. *Eminim ona dokunursam kayganlaşır.*

Artık tamamen çıplaktı, iri kollarını gökyüzüne doğru uzattı, kasları daha fazla dayanamayana kadar hareketleriyle birlikte kıvrıldı ve zıpladı. Eğer ona bakmayı bırakmazsa, tam burada, oradan geçen herkesin gözü önünde üzerine atlayacaktı.

"Birinin seni göreceğinden endişelenmiyor musun?" diye seslendi, başını su şişesinin çok daha az etkileyici görüntüsüne doğru çevirerek. Kalbinin gümbürtüsü adamın yaklaşan titreşimli ayak sesleriyle birlikte hızlandı. *Sakın bakma. Bakma. Bakma. Bakma. Bakma.*

"Gizlilik kalkanını etkinleştirdim. Burada kimse göremez... ya da duyamaz..."

Mırıltısının *duymak* kelimesinin üzerinde kalmasına izin vermesi, kadının seksinin anında ısınmasına neden oldu. Yine de bir nedenden ötürü donup kalmıştı. Yastığa yapışmış, kalbi göğsünde hızla çarpıyor ve zihni yüzüyordu. Doğru zaman mıydı?

Auzed'i istiyordu. Onun az önceki katı, çıplak bedenini hatırlamak bile birçok yerinde boşluk hissetmesine neden olmuştu. Ama bir korku dalgası onu gafil avladı.

Cinsiyet bir şeyleri değiştirir miydi? Yarından sonraki gün Tremanta'ya gitmeleri gerekiyordu. En başından beri, flörtlerinin geçici olduğunu kendine hatırlatmaya özen göstermişti. Yol boyunca bir yerlerde, son kullanma tarihlerini aklında tutarsa, ona karşı hislerinin asla geri dönüşü olmayan bir noktadan öteye geçmeyeceğine safça kendini ikna etmişti. Ama şu anda kalbinin hızla çarpması, bu düşünce tarzının ne kadar etkili olduğunu sorgulamasına neden olmuştu.

"Tremanta'ya döndüğünde yapacağın ilk şey ne olacak?" diye sordu, bu imanın onu uzaklaştıracağını hem umuyor hem de bundan korkuyordu.

Ağır adımlar başının yanından geçip ondan uzaklaşınca irkildi. Kirpiklerinin arasından baktığında, adamın havuzlarının parlak mavisine girdiğini ve geniş, belirgin omuzlarına su sıçrattığını gördü.

Alex dudağını ısırdı. Tanrım, bu tam bir işkenceydi. Kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Sırt üstü dönerek gözlüklerini çıkardı ve gözlerini parlak ışığa karşı kapattı. *İşte, şimdi bakamıyorum.*

"Kardeşlerimi görmek istiyorum. Sadece bir haftadır yoktum ama..."

Bir ömür gibi geliyor, diye bitirdi Alex kafasında.

İçini kemiren kızgınlık balonu ağzında acı bir tat bırakmıştı. Kardeşini bir daha asla göremeyebilirdi. Bu Auzed'in suçu değildi ama ailesi, işi ve onun için güvenli ve tanıdık olan her şeyle mükemmel hayatına dönmek üzere olduğu için kıskançlık yine de içinden akıyordu.

"Şu anda Dünya'dan herhangi bir şeye sahip olabilseydin, bu ne olurdu?" Sorusu açıkça daha hafif bir konuya geçme çabasıydı ve kız buna aldırmadı.

Tek kelime etmesine gerek kalmadan onun tedirginliğini hissedebilmesi, aklındaki kötü düşünceleri silip süpürdü ve kafa derisinden aşağı kaynamış bal damlamasına neden oldu.

"Mmm. Tereyağlı sıcak bir tortilla. Dünyadaki en iyi atıştırmalık. Ya da sıcak Cheetos. Ya da Sour Patch Kids. Ya da milyonlarca başka şey." Annesinin yüzüğünü parmağında döndürdü. Eğer gerçekten Dünya'dan bir şeye sahip olabilseydi, bu bir fotoğraf albümü olurdu ama gerçek bir cevap vererek havayı bozmayacaktı.

"Chee-toh," diye mırıldandı tepesinde bir yerden deneysel olarak.

Havuzun kenarına çarpan boş bir bardağın yankısı ve çınlaması kulaklarına çarptı. Bir yubskani daha düştü. Hiç düşünmeden başını arkaya yatırdı ve gözlerini siper ederek ona baş aşağı baktı. Büyük bir hata. Büyük. Kocaman.

Auzed sadece birkaç santim suyla kaplı bir rafa yayılmıştı. Dirseklerinin üzerinde ona dik bir şekilde yaslanmıştı, vücudundaki alkol duruşunu tembelleştirmiş ve uysallaştırmıştı. Turkuaz renkli su, göğüs kafesini kaplayan kasların etrafında geziniyor ve teninin açık, parlak rengini ve vücudunun her yerinde kıvrılıp geçen ışıltılı işaretleri vurguluyordu.

Başını ona çeviren adam, bakışlarını kızın kalkık yüzünde ve elbisesinin yakasında gezdirdi. Benzer şekilde, dikkati adamın bükülmüş ağaç gövdesi büyüklüğündeki bacaklarının arasındaki sert uzunluğa takıldı. Onun ağzında hissettiklerini hatırlayarak dudaklarını yaladı.

Adamın göğsünden gelen alçak bir gümbürtü fark ettiğini gösterdi ve kız hemen gözlerini kaçırdı. Adam kendi iyiliği için fazla çekiciydi. Sert, koruyucu bir Auzed başka bir şeydi. Sık sık içine kapandığı kaba yontulmuş taş onu çağırıyor ve kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Ama bu rahat, yumuşak güneş tanrısı, hınzır, kıvrımlı sırıtışı ve güneş ışığında altın renginde parlayan hafif saç halesiyle bambaşkaydı.

Auzed'in bu versiyonunun yavaşça kendini onun çekirdeğine gömeceğini, bulutsuz gökyüzü kararana ve tanıdık olmayan yıldızlarla beneklenene kadar telaşsız vuruşlarla içine girip çıkacağını hayal etti. Cinsel organındaki sıcaklık artarak kalçalarını birbirine kenetlemesine neden oldu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi kollarını başının üzerinde gererek. Alnında boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı ama onunla birlikte o havuza girerse ne olacağını biliyordu. "Güneşi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. En son ne zaman böyle uzandığımı hatırlamıyorum."

Kalbinin gümbürtüsü ve bacaklarının arasındaki nabız atışları odaklanmak için haykırırken, sesinin istediği kadar rahat olması Alex'i şaşırttı. Artık ona bakmıyor olmasına rağmen, onun farkındalığı zihnini kaplamıştı. Bir insan nasıl aynı anda hem bu kadar tahrik olup hem de bu kadar sarsılabilirdi?

Suyun yavaşça şırıltısı kulaklarını doldurdu ve gözlerini daha sıkı kapattı. Damlayan suyun sesi sert ve parlak zeminde yankılanarak kulaklarına dolu gibi geldi. İkisi de onun nereye gittiğini ve ne istediğini biliyordu. Etrafındaki elektrik çıtırtıları kafa derisini diken diken ediyordu. Göğsünün panikle, titreyerek inip kalkmasını gizlemeye bile çalışmadı. Onun bunu görmesine izin verdi.

Göz kapaklarının diğer tarafında parlayan parlak ışık kayboldu ve adamın güneşi engelleyerek onun üzerinde durduğunu anladı. Küçük su damlaları açıkta kalan tenine sıçradı ve ısınan vücudundan cızırdadı. Tüm duyuları lazerle Auzed'e odaklanmıştı. Bakmadan bile onun ne yaptığını biliyordu. Vücutları arasında değişen hava akımları ona diz çöktüğünü söylüyordu.

Onun kokusu -serin havuz suyundan gelen gevrek ama yine de Auzed'e özgü o altta yatan baharatı koruyan- daha da güçlendi. Bir damla su boynuna düştü ve köprücük kemiği boyunca ilerledi; kalın bir şekilde yutkundu. Sıcaklık aniden bunaltıcı bir hal almıştı. Yeterince hava alamıyor gibiydi. Nefes alıyor muydu ki?

Soğuk havuz suyuyla kaplanmış kavurucu dudaklar onunkilerin üzerine eğildiğinde, ağrıyan ciğerlerini dolduran kesik kesik bir nefes çekti. Dudaklarını ayırdı ve lezzetli dilini yavaş, tatlı ve kasıtlı bir şekilde onunkine doğru kaydırdı, ayak parmaklarının kıvrılmasına ve göğsünde çaresiz bir inilti çınlamasına neden oldu. Sesi yuttu, kendi iniltisini kısık sesle çıkardı ve açgözlü bir açlıkla ağzını aldı.

Dudaklarını serbest bırakmadan onun üzerinde kaydı. Bacaklarının arasındaki sert bir diz, uyluklarını birbirinden ayırdı ve adam onun üzerine yerleşti. İri avuçlarından biri hâlâ başının üzerinde duran kolunun iç kısmına doğru kaydı ve kalın parmakları kadınınkilerin arasından geçerek onları iyice gerdi.

Vücudu onu ağırlaştırdı ve aralarından elbisesine soğuk su sızdı. Saçlarından süzülen damlacıklar şakaklarına ve çenesine doğru ilerliyor, pürüzsüz teninden yayılan sıcaklığa rağmen Alex'in titremesine neden oluyordu. Artık mantıklı düşünceleri engellemeyen Alex, onun altında canlandı. Bacakları adamın beline dolanmış, elbisesi kalçalarına kadar yükselmişti. Sıcak ereksiyonu hâlâ külotunun örttüğü girişinde titreşiyordu.

Bu uyuşturulmuş şehvete teslim olmak uzun vadede aptalca gelebilirdi ama artık umurunda değildi. Tek hissedebildiği onun dudakları ve diliyle kendisine tapmasıydı. Artık burada birlikteydiler. Kız onun, adam da kızındı. Ve açgözlüydü. Onu sonsuza dek elinde tutamayabilirdi ama bu mükemmel günü yaşayabilirdi. Kendini ona şimdi vermezse, kalbi uğruna geri çekilmesinden daha çok pişman olacaktı. Kalbinin bir kısmı zaten onundu.

Bölüm 21

Alex inledi ve boynunda ıslak öpücükler gezdirirken ona karşı sallandı. Her öpücük, sanki onu zevkten titretmek için dilini ve dişlerini tam olarak nereye bastıracağını biliyormuş gibi, niyetle ve dikkatle yerleştirilmiş gibiydi. O kadar becerikliydi ki.

Onu tamamen yetersiz hissetmekten alıkoyan tek şey, ara sıra vücudundan geçen ve boğazında bir hırıltı bırakan titremeydi. Kontrolünü zar zor da olsa elinde tutuyordu. Onu uçurumun kenarına itebilir miydi? Bunu istiyor muydu? Onun metodik alayları harika bir şekilde güçlüydü.

Hırıltılı bir nefes alarak kızın üzerinden kalktı ve çenesini kızın gövdesine doğru salladı. "Elbiseyi çıkar. Bunu yapmak için kendime güvenmiyorum."

Adamın hırıltılı komutuyla meme uçlarında bir elektrik şimşeği oluştu ve klitorisine doğru fırladı. Elbiseyi çıkarmak için aceleyle beceriksizce davrandı. Elbise başının yarısına geldiğinde, adam iç çamaşırını öyle bir çekti ki, yırtılsa şaşırmayacaktı.

Alex nemli kumaşı omuzlarından henüz sıyırmıştı ki, adamın ağzı sıcak ve ağır bir şekilde seksinin üzerine indi ve sert dili derin iniltileriyle eş zamanlı olarak Alex'i yalamaya başladı. Alex şaşkın zevk çığlıkları arasında nefes alamıyordu. Alex'in kalçaları, adam onu içine çekerken dilinin sert geçişleriyle birlikte seğirdi. Onu ağzına öyle sıkı çekiyordu ki, parmakları sanki onun tadına doyamıyormuş gibi kalçalarının üst kısımlarına batıyordu. Orada çürükler vardı, ama ahlaksız bir yanı onları arzuluyordu.
Gelecek günler boyunca onlara bakabilecek ve onu parlak Sauven gökyüzünün altında çıplak ve yıkıcı bir şekilde hatırlayabilecekti.

Gözleri geriye yuvarlandı, sarktı, yerde bir su birikintisine dönüştü ve kalçalarının arasında Auzed'in ezici hissine teslim oldu.

Her yalayışında onun içinde yanan ateşi körüklüyordu. Ona karşı hırladı ve kalçalarını kavradı, görünüşe göre bir şeyden mutsuzdu. Ciğerlerindeki nefesi kesen bir hareketle, vücutlarını ustalıkla ters çevirdi, böylece kadın onun üzerinde dizlerinin üzerine tünedi, uylukları onun omuzlarındayken

sırt üstü uzandı. Bu savunmasız pozisyon karşısında bir anlık güvensizlik duydu ve durakladı.

Bu pozisyonda hiç oral seks yapmamıştı. Bunu istediğinden gerçekten emin miydi? Adam sabırsızca kollarını kalçalarına doladığında, ellerini beline yapıştırdığında ve dilini içine gömdüğünde cevabını almıştı. Boğazından bir inilti koptu ve kendini daha fazla dik tutamayarak ellerinin üzerine düşmek zorunda kaldı. Göbeğini diline karşı salladı ve adam klitorisini emerken onayını homurdandı.

Bir elini kaldırarak iki parmağını içine gömdü ve onu öne doğru itti. Vücudunun her yeri titredi ve görüşü kenarlarda bulanıklaştı. Daha önce giderek artan orgazmı şimdi yüzeyin hemen altında titreşiyordu.

Adam mırıldandığında göz kamaştırıcı bir coşku teninde kıvılcımlandı, titreşim doğrudan kadının çekirdeğine ulaştı. Orgazmı içinden geçerken, beyaz sıcak ve şiddetli, kendini kaldırmaya çalıştı. Ön kolları bu çabayla titredi.

Kız adamın ağzına karşı titremeye devam ederken Auzed ellerini sert bir okşayışla kızın kıçının üzerinde gezdirdi. Sonunda, dünya tekrar odak noktasına geldiğinde, vücudu nihayet eridi. Adamın üzerine yığılmamak için öne doğru eğildi ve onun yerine karnının üzerine yayıldı. Göz kapakları ağırlaşmış ve nefesleri kesik kesik geliyordu.

Auzed onun arkasında dizlerinin üzerine çöktü ve iri, sert ellerini sırtından aşağı kaydırdı, avuçlarının topukları omurganın kıvrımlarına batarken baskı uyguladı. Kızın gevşek bedeninin üzerine eğildi, kalın ereksiyonu kızın kıçına yerleşti ve kulağına bir öpücük kondurdu. "Sana şimdi sahip olacağım Alejandra," diye gürledi, ayak parmaklarına kadar ürperti ve seksine yeniden sıvı bir ısı patlaması gönderdi. Göbeği sanki onun için anlaştığını haykırırcasına sıkıştı, çünkü şu anda alım konusunda biraz fazla yavaştı.

Kelimelerin ötesinde, başını salladı ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı. Omzundaki sert eli ve ensesindeki başparmağıyla onu yerinde tuttu. Sanki az önce hayatının en iyi orgazmını yaşamamış gibi, vücudu bir kez daha canlandı.

***

Auzed dizlerini onun kalçalarının iki yanına yerleştirdi ve önündeki manzarayı seyretmek için bir an durdu. Onun zevk almasını izlemekten kızarmış ve şişmiş olan zonklayan siki, kıçının görkemli yarığına yerleşti. Kadının tadı hâlâ ağzındaydı; çığlıkları kulaklarında yankılanıyordu. Ama kokusu - ona her dokunduğunda yayılan tatlı, sıcak uyarılma hissi- yuttuğu birçok yubskaniden daha fazla duyularını karıştırdı.

Omzunun üzerinden onu izlemeye çalıştı, göz kapakları ağırlaşmış ve göz bebekleri şehvetle büyümüştü. Sırtını kamburlaştırıp tekrar hareket etmeye çalıştığında, adam bir eliyle kalçasını sıkarken diğer eliyle de omzunu tutarak onu şezlongun zeminine bastırdı. Böyle yapmaya devam ederse, uzun süre dayanamayacaktı. Bunu kontrol etmesi gerekiyordu.

Başka bir erkek fikri bile ilgisini çekmeyene kadar yalıyor, okşuyor ve vücuduna hükmediyordu. O zaman ona geri dönmek zorunda kalacaktı. Belki de onu evlilik törenine katılmayı reddetmeye ikna edebilirdi. Onu Tremanta'da görmeye devam edebilir ve ondan alabileceği her şeye sahip olabilirdi. Bu bencilliğin de ötesindeydi ama artık umurunda değildi.

Hiç kimse onun için Alex'ten daha önemli değildi ve sonunda Traxian yarısının hırslı kükremelerine katıldı. Titreyen parmaklarını Alex'in omurgasının güzel kıvrımları boyunca gezdirdi ve içinden vahşet fışkırdı. Onun olmadığı halde onunmuş gibi hissediyordu.

Yine de onun için *önemli* görünüyordu. Gerçekten önemli. Odaya girdiğinde gözleri parlıyordu. Onu öptüğünde nefesi kesiliyordu. Onu gülümsetmek için aktif olarak çalışıyordu. O da kendini aynı şeyi yaparken buluyordu. Eşler arasında daha ne tür bir bağ olabilirdi ki? Hayal bile edemiyordu.

Başka bir şeye ulaşamayınca, onun altında kıvrıldı ve elini omzuna sıkıca bastırılmış olanın üzerine kaydırarak göğsünün gerilmesine neden oldu.

Diğer eliyle uzun aletini kavradı ve açılmış dizlerinin altında birbirine kilitlenmiş yumuşak, yuvarlak kalçalarının arasına yerleştirdi. Alex elini onun omzunda daha sıkı tutarak bacaklarının arasına kaydırdı ve girişini dürttü. Kıpırdamadan durdu, sadece ucunu hissetmesine izin verdi. Kadın

serbest bıraktı

sinirli bir ses çıkardı ve kalçalarını eğerek yaklaşmaya çalıştı.

Auzed sırıttı ve yerinde sabit durdu. Onun için çaresiz olmasına ihtiyacı vardı. En az onun için olduğu kadar çaresiz. Yavaşça ona doğru eğildi ve kürek kemiklerinin arasına ağzı açık bir öpücük kondurduktan sonra ileri doğru iterek kadının ıslak seksine gömüldü.

Göğsünün derinliklerinden gelen alçak, uzun bir inilti, nefes verişinin üzerine bindi ve adamın duyularını okşadı. Bacakları olduğu gibi birbirine sıkıca kenetlenmişken, geniş başının içine doğru girme hissi neredeyse çok fazlaydı. Düzensiz bir inilti çıkararak kalçalarına doğru yükseldi ve kalçalarının kabarıklığını kavrayarak kendini tamamen gömdüğünden emin oldu.

Alex'in narin parmakları başının iki yanında yumruk olmuş, her nefes alışında dudaklarından küçük iniltiler kaçıyordu. Tekrar öne doğru eğilerek avuçlarını onun omuzlarına yerleştirdi. Kızın üzerine bu şekilde yayılmışken, kalçaları kızın kıçına yaslanmıştı ve aralarındaki boyut farkı barizdi. Ön kollarını kaldırarak ona doğru kıvrıldı, sırtını kamburlaştırdı ve yukarıda asılı duran yüzüne baktı. Adam onun kehribar rengi kahverengi gözlerine baktı ve sağ eliyle çenesini kavradı. Yavaşça ağzına götürdü ve onu baş aşağı öptü, yeni pozisyonlarından alt dudağını emdi ve kemirdi. Kız inledi ve sanki onun hareket etmesini istiyormuş gibi kalçalarını salladı ama onun yönlendirmesini beklemeye çalıştı.

Çenesi hâlâ parmaklarının arasındaydı, ağızları hâlâ birbirine kilitliydi, adam birkaç santim dışarı kaydı, sonra tekrar içine girdi. Kadının ipeksi çekirdeğinin onu kavradığı, sıvıyla dolup taştığı hissi, kontrolünün bir parçasını kopardı. Tekrar içine girdi, bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde. Ağzının içine saldığı titrek inilti, hareketlerinin arkasındaki gücü sevdiğini söylüyordu.

Mesele de buydu zaten, değil mi? Onu iyi ve kötü yönleriyle seviyordu. Duygularını ve vücudundaki sert ellerini seviyordu. Onun yanındayken kendini görgü kuralları ve geleneklerle örtmek zorunda değildi.

Birdenbire yeterince yakın olmadıklarını fark etti. Onu becerirken vücudunun her bir titremesini hissetmesi gerekiyordu.

Çenesini bırakarak dirseğinin üzerine indi ve ön kolunu omuzlarına doladı. Başını adamın

göğsüne yasladı ve ön kolunu kavradı, kalçaları daha hızlı pompalanırken tırnaklarıyla aşırı ısınmış derisini çizdi. Adam onun her çığlığına kendi hırıltılarıyla karşılık verdi.

İkisi de terden kayganlaşmıştı; adam ritmini sabit ve güçlü tutarak iterken göğsü kadının enfes kıvrımları üzerinde kayıyordu. Parmaklarını kaygan pelvisinin altına kaydırmak zor olmadı. Parmaklarının hızlı hareketleriyle girişindeki zevk merkezini ovuşturdu. Kadının boğuk çığlığı ve kolunu ısıran dişlerinin verdiği his, vücutlarının altına gömülü olan bileğindeki hafif acının buna değmesini sağladı.

"Evet, Auzzy. Tam şuraya. Lütfen."

Tanrıça, bu isim. Ona verdiği isim. Yaşadığı sürece ona böyle seslenen tek kişi o olacaktı. Yüzünü onun saçlarına gömdü, göğsü hafifçe kalkana kadar ön kolunu omuzlarına doladı. Vücudu kaskatı kesilmişti, serbest kalmak için yanıp tutuşuyordu ama bunu bir şekilde dizginledi.
Alejandra çok yakındı.

Vücudu titremeye başladığında bacaklarının arasındaki topukları kalktı ve kıçına bastırdı. Nefesleri titrek ve kesik kesikti, vücudundaki her kas kasılmıştı. Onunla birlikte düşmek mi yoksa güzel dişisinin onun için parçalanmasını, kıvranmasını ve ağlamasını izlemek mi istediğine karar veremedi.

Kadının iç duvarları sıkılaştığında, avuçları adamın boynuna dolanmak için yükseldiğinde ve kadının orgazmı adamınkini kendisinden çektiğinde seçim onun için yapılmıştı. Birlikte patladılar, zevk seslerini boş gökyüzüne haykırdılar. Adam, kadının sıkılan seksinin derinliklerine doğru nabız atarken gürleyen bir feryat kopardı. Kadınınki ise boğuk bir çığlık ve ardından kalçaları adamın parmakları arasında sallanırken nefes nefese bir hıçkırık.

Ona karşı gevşedi, nefesi sert ve hızlı geliyordu. Çaba sarf ederek ağırlığının onu tamamen ezmesini engelledi. Öpücüklerini onun kolunda gezdirdi, arada bir duraklayarak titrek bir nefes aldı. Adamın içinden zevk ve memnuniyet dolu bir mırıltı yükseldi.

Sert bir çığlık atarak sıçradı.

"Neyin var?" Auzed hemen onun üzerinden kalktı ve neresini incittiğini görebilecek kadar yakınında durdu. Bu düşünceyle göğsüne bir acı saplandı ve eli titreyerek kızın yüzündeki saçları geçici olarak taradı.

Kızın geniş gülümsemesi ve hafif kıkırdaması onu rahatlattı ve bir eli göğsünde, kızın yanında sırt üstü yere yığıldı. "Beni korkuttun!" diye bağırdı gülümseyerek.

"Özür dilerim." Sırıttı ve kollarını onun göğsüne doğru açarak kendini ona doğru sürükledi. "Mırıldandığında içimde hissettim. Bunu beklemiyordum ve şu anda orası çok hassas."

"Ah," diye gökyüzüne doğru nefes aldı. "Bildiğim iyi oldu." Hava sıcaktı ama şimdi vücutları birbirine bastırılmadığı için bir ürperti hissediyordu. Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirerek kafa derisini kendine doğru çekti ve şakağına uzun bir öpücük kondurarak tenine sinen hafif kokunun tadını çıkardı.

Sessizce uzanmışlar, birbirlerinin ulaşabildikleri her santimini usulca okşuyorlardı. Güneş artık gökyüzünde alçalmış, dünyayı şeftali rengi bir altın tonuna bürümüştü.

Parmakları önce adamın karnında, sonra da kalçasında gezindi ve izlerinin kararmış olan kısmında durdu. "Burada ne oldu?" diye fısıldadı göğsüne doğru. Bakışları onunkileri yakaladı ve derinlerindeki endişeyi fark edebildi. Adamın ona cevap vereceğini sanmıyordu. Bu kişisel bir konuydu ve varlığının en azından bir kısmını bu yaratıktan uzak tutmak için mücadele ediyordu. Ama faydası yoktu. Kadın her şeyi istiyordu ve daha da korkuncu, adam da her şeyi vermek istiyordu.

Parmaklarını elinin üzerinde gezdirdi, başparmağı avucunun altını ovuşturdu ve hafifçe masaj yaptı. "Anneme ve kardeşime ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Alejandra yutkundu; kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Evet, savaş, değil mi?"

Ağzının köşesi seğirdi. Kurnazlık yapmaya çalıştığında çok sevimli oluyordu. Küçük bir onay sesi çıkardı. "Sana söylediğim gibi, kardeşimin izleri onarılamayacak kadar kötüleşti ve farklı bir insan oldu. İnsanlar ona bakıp görünüşü hakkında fısıldaşıyorlardı ve bunun onu nasıl incittiğini, değiştirdiğini görebiliyordum. Yardım etmek için aklıma gelen her şeyi denedim ama hiçbir şey işe yaramadı. Bir gün, eğer onu daha iyi hissettiremiyorsam, en azından onunla birlikte acı çekebileceğime karar verdim. Gizlice banyomuza girdim ve o kendini yalnız hissetmesin diye kendimi bir cetr meşalesiyle yakmaya çalıştım. Babam beni yakalamadan önce izlerimin sadece küçük bir kısmını özel olarak temizleyebildim."

Alex'in eli kalçasında dondu kaldı. Bakışları kararmış izlerden tekrar Alex'in yüzüne kaydı. "Kaç

yaşındaydın?"

Saçlarını okşadı ve düşündü, ama gözlerinde ona karşı parlayan sempati ve şefkat, bir şey hatırlamasını zorlaştırdı. "Mm, on iki, sanırım."

Çenesi biraz gevşedi ve başını salladı. "İç pusulan her zaman *kahramanı* gösteriyor, değil mi?" Avucuyla o bölgeyi kapattı ve çenesini tekrar onun göğsüne dayadı. "Kardeşin bu konuda ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedim. Ona hiç söylemedim. Bugüne kadar bunu gören herkes bunun askerdeyken aldığım bir yara olduğunu düşündü. Bunu bilen tek kişi babamdı... ve şimdi de sen."

Tekrar yutkundu ve göğüslerinin birleştiği yerde kalbinin çarpıntısı hızlandı. Acaba bunaldığı için mi nabzı hızlanmıştı? Hikâyeyi kendine saklamalı mıydı?

Adamın bedenine doğru ilerleyerek ağzına yumuşak, iyileştirici bir öpücük kondurdu. Vücutlarının hâlâ kaygan olduğu düşünülürse, fazla çaba sarf etmeden onu üstüne çekti ve avucuyla kafatasını kavrayarak öpücüğü derinleştirdi.

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?" İç çekti ve ona karşı rahatladı. "Bu seks salına daha ne kadar sahip olacağız?"

Auzed kıkırdadı, kızın kokusunu içine çekti ve kızın karnına yaptığı baskıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Ne kadar istersen. En azından elbisen kuruyana kadar."

Başını kaldırdı ve giysiyi bulana kadar etraflarını araştırdı. Yaramaz bir sırıtışla ayağa kalktı ve elbisesini aldı. Havuzun kenarına doğru yürürken kalçalarının salınışını ve küçük göğüslerinin sallanışını izledi. Yumuşayan güneş ışığı onun sıcak kahverengi teninden yansıyor ve havuzun suyunda parıldıyordu. Karşısında lanet olası bir tanrıça duruyordu; bundan emindi.

Sağ göğsünün altındaki koyu renkli bir çil dikkatini çekti ve ön tarafına diğer kısımlarının yarısı kadar ilgi göstermediği için kendini azarladı. Belki de yuvaya dönmeden önce onu tekrar tatmin etmesine izin verirdi ve o da bu hatayı telafi edebilirdi.

Havuza ulaştığında gözleri onunkilere kilitlendi. Elbiseyi işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkıştırarak kaldırdı, sonra bıraktı. Kumaş kararmadan ve batmadan önce suyun üzerinde yayıldı. "Oops."

Bölüm 22

Tıpkı Alex'in tahmin ettiği gibi, Auzed'le birlikte batan güneşin altın ışığında, lavanta rengi gökyüzünde soluk yıldızlar parlayana kadar uzandılar. Alex onun vücudunu tanımak için acele etmiyor, elleri kızın teninde arsızca dolaşıyordu. Kadın bir süredir ihtiyaçla yanıp tutuşuyor olsa da, Auzed onu daha fazla zorlamamıştı.

Adamın onu tekrar istediğini anlayabiliyordu. Şişmiş ereksiyonu bunu ifade etmediyse bile, soluk yeşil gözlerini ısıtan alevli sıcaklık bunu ifade ediyordu. Ama sadece vücudunu okşuyor, ara sıra bir şeye odaklanıyordu. Burada bir güzellik izi var. Parmaklarının kalçalarındaki kırmızı izi.

Sanki her ayrıntıyı zihnine kaydetmeye çalışıyor gibiydi. *Yollarımız çok yakında ayrılacağı için mi?* Bu fikir kalbini parçaladı.

O şimdiye kadar tanıştığı en seksi adamdı, ama alacakaranlıkta uzanıp ona karşı kendi tepkilerini incelerken, bu pençeleme ihtiyacının sadece şehvetten daha fazlası olduğunu anladı. Yıldızları görmesini sağlayan bu muhteşem uzaylıyla seks yapma ihtiyacından daha fazlasıydı.

Kendini ona açmak ve karşılığında onun da kendini açmasını istiyordu. Duygularının derinliğini saklayan hiçbir mizah ve hafiflik yoktu. Onunkini saklayan kalın bir zırh yoktu. Auzed'le *sevişmek* istiyordu. Daha önce hiç böyle bir yakınlık arzulamamıştı ve bunu başka biriyle isteyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Ama ondan kendisi için hayatından vazgeçmesini isteyemezdi. Bu ona haksızlık olurdu. Özellikle de geleceği için ne istediğini bilmediği için. Dün gece Meg'in horlamasından uyuyamayınca Lily'yi aramıştı.

Lily'nin kendi uzaylılarından birine sırılsıklam aşık olduğu gerçeği de dahil olmak üzere pek çok şey hakkında konuşmuşlardı. Eşi Verakko.

İlk tanıştıklarında o kadar kapalı ve nüfuz edilemez olan Lily, iletişim cihazı aracılığıyla sıcaklıkla yayıldı. Hiç şüphesi yoktu. Onu bırakmadan önce ölecek olan bir adamla sonsuza dek burada kalmak konusunda hiçbir çekincesi yoktu.

Ama Lily aynı zamanda Dünya'ya dönmek de *istemiyordu.* Orada onun için endişelenen ve nereye gittiğini merak eden kimse yoktu.

Öte yandan Alex'in ailesi muhtemelen şu anda bile afişler asıp onu arıyordu. Bu da boşuna olurdu. Alex, ipuçları kaçınılmaz olarak kuruduğunda küçük abuelita'sının polise küfrettiğini hayal edebiliyordu.

Ya onun kaybolması için masum birini suçlarlarsa? Ya şimdi eski erkek arkadaşı olan Ray'i suçlarlarsa? Yakalanacak biri değildi ama Ray ona elini bile sürmezdi. Muhtemelen maruz kalacağı incelemeyi hak etmiyordu.

En azından geri dönmeye çalışmadan hepsini acı çekmeye nasıl bırakabilirdi? İki hayat yaşayabilmeyi diledi. Biri Dünya'da tanıdık ve ailesiyle çevrili, diğeri de burada Auzed'le birlikte.

Şimdi göğüs kafesinde, göğsüne yakın çil üzerinde sevgiyle dolaşan parmaklarına baktı. Ellerinde iz yok. Onun eşi değildi. Bakışlarıyla onun çenesinin sert çizgisini ve kordonlu boynu boyunca titreyen sabit nabzını takip etti. Altın kirpiklerle çerçevelenmiş soluk yeşil gözleri, adamın geri kalanına kıyasla çok yumuşaktı.

Ama ne kadar çekici olursa olsun, ruhsal olarak sonsuza dek bağlı değillerdi. Bir parçası bu konuda rahatlamıştı. Eğer işaretleri ortaya çıksaydı, burada kapana kısılmış olacaktı. Ona anlattığına göre, eşini terk etmenin sonuçları korkunçmuş. Ona bunu asla yaşatamazdı... asla yaşatmazdı.

Hayır. Sırf eve dönmek için verdiği mücadeleyi izlemek için ondan değer verdiği her şeyden vazgeçmesini isteyemezdi.

Onu terk etmek. Gitmesine izin vermeliydi.

Sonunda ayrıldıklarında kalbini göğsünde tutan zayıf kordon kesinlikle kopacak ve adam bildiğinden çok daha fazlasını yanında götürecekti.

Ama henüz o zaman gelmemişti. Ve her halükarda kalbi kırılacağı için, kendini tutmanın bir anlamı yoktu. Kız doğrulup dudaklarına uzun bir öpücük kondurduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam ağır kollarını kızın etrafında kavuşturup öpüşmelerini yakıcı bir şeye dönüştürmeden önce ağzı orantısız bir sırıtışa dönüştü.

***

Birbirlerine eşlik ederek birkaç tembel saat daha geçirdikten sonra, gece havasının serinliği nihayet onları şezlonga geri dönmeye ve yuvaya gitmeye itti. Buradaki ilk birkaç günün aksine, Auzed Alex'in yanından ayrılmıyor, sürekli ona dokunuyordu.

Daha önce sahip olduğu tüm çekinceler, güneşin altında geçirdikleri yoğun günün ardından eriyip gitmişti. Saçlarını koklamak istediğinde eğiliyor ve yüzünü onun dalgalarına gömüyordu. Aralarındaki sadece bir santimlik mesafe çok uzak geldiğinde, onu bedenine çekiyor ve göğsüne yaslanmadan önce her zaman çıkardığı ani iç çekişten keyif alıyordu.

Clecanian çiftleri bunu asla yapmazdı ve şimdi nedenini gerçekten anlıyordu. Bağımlılık yapıyordu. İstediğin zaman kadınına uzanabilmek ve onu kollarında hissedebilmek uyuşturucu gibiydi. Yalnızlığa geri dönmeyi nasıl başaracaktı?

"Çok yorgunum." Elinin tersiyle ağzını yarım yamalak kapatırken esnedi. Auzed sırıttı, bugün yapmamakta zorlandığı bir şeydi bu. Başını kızın kulağına doğru eğdi,

Bir elini seyahat platformunun çubuğundan çekerek saçlarını ensesinden uzaklaştırdı. "Seninle işim henüz bitmedi, dişi."

Adamın sözleri üzerine kadının içinde oluşan ürperti, adamın sikine kan hücum etmesine neden oldu. Bir kahkaha attı ve onu kendine daha sıkı bastırarak neyi kastettiğini gösterdi. Yuvanın güvertesine doğru süzüldüklerinde Wilson onları bekliyordu.

Onlar yaklaşırken hortumunu tıngırdattı ama bu ses normalde çıkardığı kızgınlık trompetlerinden farklıydı. Yuvaya adım attılar ve Wilson da onu takip ederek vücudunu Alex'in boynuna doladı. Sonra ne olduğunu anlamadan Wilson ona doğru koşmaya başladı.

Yaratık Alex'in bacağına doğru hamle yaptı ve Auzed saldırıya karşı gerildi. Alex yaratığa zarar verirse onu asla affetmeyecekti, ilk saldıran o olsa bile. Tek yapabildiği dişlerin ve pençelerin acısına hazırlanmaktı. Ama aşağı baktığında, tuey'nin küçük bedenini ayak bileğine doladığını ve onu sıkıca sararak selamladığını gördü.

Bacağını beceriksizce öne uzatarak donup kaldı. Kafasını kaldırdığında Alex'in yüzündeki alaycı gülümsemeyi engellemek için dudaklarını dişlerinin arasına aldığını gördü.

Kendi ağzı da seğirdi. "Kes şunu. Seni bütün gün alıkoyduğum için beni pençeleyeceğini falan sandım."

"Oh, Auzzy. Küçük Wilson Phillips'ten mi korktun?" Wilson sevgi

dolu saldırısını bitirdi ve koşarak gözden kayboldu.

"O bana bağlı, değil mi?" Alex mırıldandı, ses tonu bir anda dikkatini çekti. Bir adım öne çıktı ve Alex'in elini tutarak onu asansöre doğru çekti. "Muhtemelen bugün beni ne kadar mutlu ettiğini hissediyordur."

Parlak gülümsemesi ışıl ışıldı ve onun içini ve dışını ışıltısıyla aydınlattı. O buraya, Sauven'in karanlık yeraltına ait değildi. O, dünyanın kendisi gibi ışıl ışıl parladığı güneşe aitti.

Mırıltısı göğsünde yükseldi ve kaşlarını salladı. "Bana biraz daha zaman ver, bahse girerim onun yeni favori insanı olabilirim."

Alex melodik bir kahkaha attı. Göğsünde çınlayarak mırıltısının şiddetini artırdı. Onu kendine doğru çekti ve ikinci kata çıkıp beceriksizce odasına girerlerken şiddetli bir öpücükle ağzını aldı.

Adam onu belinden kavrayıp yatağa fırlattığında nefesi kesildi ve yatağa çarpmadan önce gömleğini yırttı. Zıplayıp elbisesini yukarı doğru çekiştirirken kıkırdadı. Adam onun çıplak vücuduna hayranlıkla bakarak saatler geçirmişti ama hâlâ doyamıyordu.

Pantolonunun bağlarıyla uğraştı ve gördüğü her santimetre kare için Tanrıça'ya içten içe teşekkür etti. İç çamaşırını çıkararak sırıtarak arkasına yaslandı ve tamamen çıplak bir şekilde ona baktı. O lanet olası gerginlik yine göğsünü sıktı. Kadının dizlerini ahlaksızca ayırdığını görünce kafa derisinden omuzlarına doğru bir sıcaklık yayıldı. Gözlerinde bir meydan okuma parlıyordu.

Pantolonunu tekmeleyerek çıkardı, yatağın ayak ucunda bacaklarını ayırdı ve kendini eline aldı, manzaranın ve kendini okşamasını izlerken gözbebeklerinin hızla büyümesinin tadını çıkardı. Koyu kahverengi meme uçlarıyla kaplı küçük göğüsleri titrek bir nefes alırken sallanıyordu. "Buraya gel," diye rica etti.

Ayağı kendisine rağmen itaat etmek için seğirdi, ama ayaklarını sabit tuttu.

Kaşlarını çattı ve hayal kırıklığını göstermek için oflayıp pufladı.

Dört ince ağaç gövdesi yatağının her köşesinde tavana kadar yükseliyor, karyola direği görevi görüyordu. Yatağının ayakucundaki iki tanesine uzanarak avuçlarını onların etrafına sardı ve sözsüz bir meydan okumayla bekledi.

Bunu asla bir Clecanian dişisiyle yapamazdı. Kendisinden zevk vermesi istendiğinde bunu reddedip onun yerine kendi zevkini talep etseydi? Bu onun için iyi olmazdı. Ama Alex Clecanianlı değildi. Bu gerçek karşısında umutsuzluğa kapılmayı hayal bile edemiyordu.

Ona sırıttı ve güzel kahverengi gözlerinin ardındaki zihni, boyun eğip eğmeyeceğine karar vermek için çalıştı. Sonunda dizlerinin üzerine kalktı ve ona doğru süründü, vücudu ilerlemesiyle aynı anda bir o yana bir bu yana sallanırken göz teması kurdu. Adam dikkatle onun yaklaşmasını izledi. Kalbi göğsüne çarpıyor, kanı kalkık kollarından ve şaftından akıyordu.

Önündeki yatakta dizlerinin üzerine çökerek yukarı baktı. "Gerçekten kurnaz olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Bir kahkaha attı ve nefesleri birbirine karışana kadar başını eğdi. "Henüz *kaygan* değil, güzelim." Sesini bastırmaya çalıştı ama bu ima karşısında yüzünde beliren sırıtış çok güçlüydü. Onu ortaya çıkarabilmeyi seviyordu.

Ayakta durduğu yerden gözleri sadece göğsüne ulaşıyordu. Biraz daha yaklaştı, kasıtlı olarak adamın sert aletinin başını karnına sürttü ve adamın nefesini kesmesine neden oldu.

Adamın döllerinin bir kısmı kızın teninde parladı ve adamın şortu kavrayışı sıkılaştı. Direkler onun ukala ve rahat duruşunu göstermek için harikaydı ama şimdi oyunlarını unutup kıza saldırmasını engelleyen tek şey onlardı.

Avuçlarını kaldırarak göğsünün üzerinde gezdirdi ve serçe parmağıyla göğüs ucunu okşadı. Adam nefesini içine çekti ve hırıltıyla karışık bir mırıltı çıkararak nefesini verdi. Kızın dudakları kıvrıldı. Avuçlarını adamın sırtına doladı ve kendini ona yaklaştırarak göğüs kasları boyunca ve karnından aşağı yumuşak öpücükler bıraktı.

Karın kaslarına ulaştığında kısa bir takdir iniltisi çıkardı, sırayla her birini öptü ve daha aşağı

inmek için dizlerini iyice açtı. İşaretlerinin kararmış kısmını yaladığında

kalçasında, soluk soluğa kalmıştı. Belki de bu kötü bir fikirdi; bu hızla giderse, kız sikine nefes alır almaz patlayacaktı.

Sanki ona ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi durakladı ve bakışlarını yakaladı. Küçük bir sırıtışla onu ağzına aldı. Adamın kalçalarını savurması beklenmedik bir şeydi, tıpkı dilinin başının etrafında döndüğünü hissettiğinde ettiği küfürler gibi.

Ellerinin altındaki ağaçları ezip posa haline getirmemek için kolları titremeye başladı ama başka tarafa bakamıyordu. Koyu kahverengi saçları dalga dalga sırtına dökülüyor, kirpikleri aşağı iniyor, onu ağzının derinliklerine çekerken yanakları çukurlaşıyordu. Parmakları onun saçlarına gömülmek ve başının ileri geri sallanışını hissetmek için kaşınıyordu ama çok sıkı sıkmamak için kendine güvenmiyordu.

Elleri sırtında daha da ileriye uzanıp tırnakları kıçının her iki yanına battığında, durması gerektiğini biliyordu. Eli şimşek gibi aşağıya indi ve tıpkı hayal ettiği gibi saçlarına saplandı, ama onun üzerinde hareket ettiğini hissetmek yerine, onu çekip uzaklaştırdı.

Zorlukla nefes alarak bir patlamayla onu serbest bıraktı. Renk yanaklarını ve göğsünü meme uçlarına kadar yaktı. Saçlarını kafatasında biraz daha sıkı kavrayan adam, bakışlarını kendi bakışlarıyla buluşturdu. Kız ona bir sırıtış fırlattı. "Tadın güneş ışığı gibi."

İçinden sert bir inilti çıktı ve ağzı, ikisini de yumuşak yatağa itmeye yetecek bir güçle onunkine indi. Şimdi onun içinde olması gerekiyordu. Elini vücutlarının arasına sokarak parmaklarını onun çekirdeğinin etrafında dolaştırdı ve onu çoktan damlarken ve kendisi için hazır bulduğunda inledi.

Adam doğrulup kadının kalçalarını kavradı, onu ters çevirmeye hazırdı ama kadın elini bileğine götürerek onu sakinleştirdi. "Hayır. Bu şekilde kalalım."

Şehvetten sersemlemiş zihnini bir an için kafa karışıklığı sardı. "Gerçekten mi?"

Kolunun üzerinde doğrulup başparmağını adamın çenesinde gezdirdi, büyülenmiş gibiydi. Kaşları birbirine yaklaştı. "Evet. Neden? Yaparken yüzüme bakmak istemiyor musun?" Şaka yapıyormuş gibi davrandı ama adam sorunun ardındaki güvensizliğin parıltısını görebiliyordu.

İki eliyle yüzünü kavrayarak bakışlarını yakaladı. "Ölürken tek bir şeye bakabilecek olsaydım, o da senin yüzün olurdu." Kız gözlerini devirdi ve sırıttı, belli ki onun içten ve çok ciddi yorumunu abartı olarak algılamıştı. Bu şekilde düşünmesi muhtemelen daha iyiydi, bu yüzden onu düzeltmedi. "Daha önce hiç bu şekilde seks yapmamıştım."

Elini kulağının kabuğunda gezdirirken durdu ve gözleri şok içinde açıldı. "Hiç mi?"

Boynuna bir sıcaklık yayıldı ve deneyimsizliğini açıklama dürtüsü alevlendi. "Clecanian dişilerinin zevk merkezleri dışarıda değil, derinlerdedir. Ona ulaşmanın en kolay yolu arkadan ulaşmaktır."

Anlayış, yüz ifadesini yeniden dingin bir uyarılmışlık haline getirdi. "Oh. Peki o zaman..." Arkasına yaslandı, kollarını başının üzerinde kavuşturdu ve gerindi. Önce bir bacağını, sonra da diğerini kaldırarak adamın kalçalarının üzerinden geçirdi, sonra da adam kadının girişinde durana kadar öne doğru eğildi. "Aklını başından almamın zamanı gelmişti."

Bir kahkaha attı. Kız bu sesle irkildi. Ormanda onu öptüğü o ilk günden beri aklını başından almıştı.

Hemen içine girmek yerine, kalçalarının üzerinde durarak manzaraya hayranlıkla baktı. Avuçlarının önce kalçalarında, sonra da daha yukarılarda kaymasına izin verdi ve göğüs uçlarının sert noktalara dönüşmesini ve göğsündeki kızarıklığın geri gelmesini izledi. Bir göğsünü avucuyla kapatarak başını diğerine doğru eğdi.

Göğüs kafesindeki küçük çil onu çağırıyordu, bu yüzden eğildi ve onu öptü, yol boyunca göğsünün alt tarafını ısırdı.

Sahip olduğunu bilmediği bir sabırla, onun için sıkı ve ıslak olan çekirdeğine bastırdı. Kadın bir zevk iniltisi çıkardı ve elini adamın saçlarına gömdü. Adam meme ucunu ağzına alıp dilini döndürdüğünde kadının tutuşu daha da sıkılaştı. Sırtını ona doğru çok tatlı bir şekilde kaldırdı ve onu daha derine gömmek için kalçalarını salladı.

Tam olarak oturduğunda dişlerini göğsünün yan tarafına geçirdi ve diğer tarafa geçmeden önce hafifçe ısırdı. Kadının şaftının üzerinde daha fazla kıvranmasını engellemek için ağırlığını kadının

üzerine vererek kalçalarını kendi şaftının altına hapsetti. Ama bu amaçlanan etkiyi yaratmadı. Kızın çığlığı daha da şiddetlendi ve adam geniş bir sırıtışla, bu pozisyonda kızın açıklığındaki küçük zevk merkezinin doğrudan

Vücuduyla temas. Bundan hoşlanmasına şaşmamalı.

Geri çekildi ve sonra tekrar içine girdi, kadın ürperene kadar kalçalarını kıvırdı. Adam dirseklerinin üzerinde duruyordu, kadının yüzü onun altındaydı. Kız ona gülümsedi ve adamın göğsünde bir şeyler kıpırdadı. Dudaklarında oynaşan gülümseme soldu ve hareketsiz kaldı.

Alex'in bakışları endişeyle büyüdü. Omuzlarının iki yanındaki kollarını indirerek elleriyle başını çerçeveledi ve bakışlarını yüzünde gezdirdi, ona bakmaya ihtiyacı vardı. *Onun kendisine* bakmasına ihtiyaç duyuyordu. Şaşırtıcı bir duygu dalgası onu sarstı ama tanımlaması biraz zaman aldı. Bu aşktı.

Bu his hep oradaydı, yüzeyin hemen altındaydı ama bu anla ilgili bir şey, artık göz ardı edilmekten hoşnut olmayarak ön plana çıkmasına neden olmuştu.

Bunu onun gözlerinde görmüş olmalı çünkü onun da sırıtışı soldu. Birbirlerine baktılar. Aralarında sıcaklık, tutku ve şefkat kıvılcımları çakıyor ve vücutlarının birleşmesini bir şeye dönüştürüyordu... daha fazlasına.

Onu öptü, boğazını sıkan derin ve yavaş bir öpücüktü bu. Boynuna sarılan kadın da onu öptü ve bacaklarını beline dolayarak onu daha da yakınına çekti. Sonunda, içinden çıktı ve yavaş itişlerle ona doğru sallanmaya başladı, kalçalarını açarak baskının zevk merkezinden hiç ayrılmamasını sağladı.

Göğsünden kopan mırıltı derin ve yankılıydı. Ağzının içine doğru inledi ve onun altında ürperdi, orgazmı çok yakındı. Vücudu hareketsizleşti ve dudakları soluduğu bir nefesle onunkilerden ayrıldı. Kaslarının onun etrafında kenetlendiğini hissettikçe kalçalarının sallanma hareketi sertleşti. Gözlerini kırpmaya cesaret edemeyerek ona baktı. Gözleri sıkıca kapanmıştı ve kaşları neredeyse acıya benzeyen bir ifadeyle birbirine çekilmişti.

Sonra göz kapakları parlayarak açıldı ve haykırarak adamın sırtına tutundu, tırnakları adamın omurgasında bir yol çiziyordu. Şaftı onun içinde şişti, çekirdeğinin kasılmaları onun dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Başı yanağına gömülü bir şekilde ona çarpan adam, kısa sürede kendini serbest bıraktı. Boşalırken saçlarına doğru kükredi, içinde nabız gibi atıyordu.

Göğsü kızın göğüslerine yaslandı ve kapalı gözlerinin her birini öptü. Sonra yanaklarını.

Tapınaklar, ağzının etrafındaki çizgiler. Ve son olarak dudakları.

Bir süre sonra, nefes alışları durulduğunda, yataktan kalktı ve bir bez aldı. Adam ikisini de temizlerken gözleri uykuyla parlayan kadın, daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey görmemiş gibi ona sırıttı. Yatağa tırmanarak onu göğsüne çekti ve başucundaki ışığı söndürdü.

İnsanların yataklarını paylaştıklarında böyle uyuduklarından emin değildi ama onun istediği de buydu.

Teni onunkinde. Bileğinin etrafında dönen parmaklarında nabzının tınısı.

Onun kokusunu içine çekti ve karanlık odaya baktı. Az önce başına gelen şey silinemezdi.

Kariyeri, ünü. Bunların hiçbiri onun için Alex kadar önemli miydi? Cevap açıktı.

Nefes alış verişi derinleşti ve kollarında uykuya dalacak kadar güvende hissettiğini bilmek gururunu okşadı. Onun kollarında uykuya dalmak *istiyordu.*

Şu anda hareket etmesi söz konusu değildi ama yarın Kraliçe'sini arayacaktı. Alex'le birlikte olmak için işini feda etmesi gerekiyorsa, bunu yapardı.

Daha derin bir iç gözlem onu duraklattı. Bunu yapacaktı, alıştığı hayatı feda edecekti... ama sadece sonsuza dek sürecekse. Onu bir demskiv olmaya ikna etmesi gerekiyordu. Hayatlarının geri kalanında Clecanian nüfusunun çoğu tarafından dışlanacak ve küçümsenecekti.

Ona daha da kötü davranılırdı. Sadece bir dişiyi çalan bir erkek olarak değil, bir insanı, başka birinin potansiyel eşini çalan biri olarak da görülecekti. Tabii dişi onun eşi çıkmazsa. Ama bu pek olası değildi. Bir tanıma belirtisi çoktan ortaya çıkmış olmalıydı. Yine de imkansız değildi.

Birkaç dakika önce yaşadığı duygu patlaması çiftleşme çekimi gibi gelmişti -en azından öyle olduğunu varsayıyordu ama ellerini hiçbir iz kaplamamıştı ve gözleri değişmemişti. Değişmiş olsalardı Alex ona söylerdi. Bunun önemini biliyordu.

Ya adam işi bırakırsa ve kadın onunla birlikte olmayı kabul ederse ve sonra başka biri onu tanırsa? Vücudunu saran kolları onu çok sıktı ve kız ciyakladı. Tutuşunu gevşetti, ama içinde kaynayan korku azalmadı. İçine şüphe düştü.

Bunu onunla yapamazdı. Sonsuza dek sürmeyecekse yapamazdı. Bunu şimdiden görebiliyordu. Ne olurdu

Traxian'ın yarısı, aylar, yıllar, on yıllar boyunca birlikte olduktan sonra başka bir erkek gelip onu çalmaya çalışsa ne yapardı? Her an fark edilebilirdi.

Ve bu hiç gerçekleşmese bile, kimse onu tanımasa bile, her zaman omzunun üzerinden bakıyor olacaktı. Onu gözlerden saklayacak ve içeride, herkesin görüş alanından ve kokusundan uzakta kalması için onu teşvik edecekti. Bu ikisi için de nasıl bir hayat olurdu?

Hayat ve macera dolu Alex'i bir köşeye kapatırsa ondan nefret etmeye başlayacaktı. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Gitmesine izin mi vereyim?

Bölüm 23

"Alex, uyan."

Nazik parmaklar yüzündeki saçları taradı ve sırtında bir çizgi çizdi. Zevkten tüyleri diken diken oldu. Tekrar yapmasını umarak gözlerini kapalı tuttu.

Çıplak omzuna kondurulan yumuşak bir öpücükle ödüllendirildi.

"Sabah boyunca uyuduk. Eğer maçların son turunu izlemek istiyorsanız, kalkmanız gerekiyor."

Alex derin bir kararsızlık iniltisiyle kollarını uzattı, hâlâ sıcak şiltenin üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Sırıttı; onun gibi kokuyordu. "Tamam, kalktım," dedi ayağa kalkmadan.

"Kahvaltı hazırladım," diye gürledi Auzed onun üstünden, yataktan kalkmadan önce omzuna yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

Onun odadan çıktığını duydu ve gözlerini zorla açtı. Açmazsa kazara tekrar uykuya dalacaktı. Vücudu kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu ama aynı zamanda memnuniyetten kemiksizdi.
Gece boyunca ve sabahın erken saatlerinde de birkaç kez sevişmişlerdi.

O sadece çok fazlaydı. Çok iyiydi. Çok seksi. Çok onurluydu. Onu her gün görüp de hıçkıra hıçkıra ağlayan bir gözyaşı ve hormon birikintisine dönüşmemenin mümkün olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı bile. Ne de olsa yaşaması beklenen yerin baş muhafızıydı. Bu olmazdı. Her gün sevdiği adama bakıp sinir krizi geçirmeden duramazdı.

Yaşamak için başka bir yer bulması gerekecekti. Belki Dünya'ya dönmek isteyen diğer insanlardan birkaçıyla birlikte güzel bir apartman dairesi -eğer burada varsa-. Eğer bu gerçekten dayanılmaz olursa, her zaman başka bir şehre taşınmayı düşünebilirdi. Evlilik yasalarının Tremanta'ya benzediği ve bekâr kalmayı seçebileceği bir yere. Hiç kimse Auzed'le kıyaslanamazdı. Bundan emindi. Onu diğer tüm erkekler için mahvetmişti.

İç çekerek ayağa kalktı ve hazırlandı. Aşk, korku, suçluluk, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı. Hepsi karnında çalkalanıyor, dalgalar yaratıyordu. Aşkın sıcaklığı ona çarpacak ve kendini havadan daha hafif hissedecekti.

bir an, sonra bir kalp acısı dalgası sıcaklığı silip süpürecek ve geriye keskin bir yalnızlık bırakacaktı.

Şu anda aklına gelen tek şey bunu görmezden gelmekti. Birinci kata çıktığında Auzed'i güvertede egzersiz yaparken ve Wilson'ı sanki tek elle şınav çekmek en iyi oyunmuş gibi vücudunun etrafında yuvarlanırken bulduğunda bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Auzed temizlenip giyinirken baş başa aceleyle yaptıkları kahvaltıdan sonra evlilik oyunlarının son turuna doğru yola koyuldular. Arenaya doğru süzülürken Auzed ona sıkıca sarıldı ve nabzının farkındalıkla hızlanmasına neden oldu. En azından Meg dikkatini dağıtmak için bugün yine onlarla birlikte olacaktı.

Geç kaldıkları için, arenadaki günlük yürüyüşleri daha çok bir koşu gibiydi. Kendisine doğru gelen herkesi kibarca selamladı, ancak zaman konusunda hızlı bir özür dileyerek, bir cümleden fazlasını söylemek isteyen her talibini yanında yürümeye zorladı.

Oturma alanının girişine vardıklarında Alex, Meg ve Daunet'nin de henüz gelmemiş olduğunu görünce şaşırdı.

Tanıdık koltuklarına yerleşirken şortu yukarı sıyrıldı. Buradaki ilk gecelerinde pijama zannettiği beyaz ipekli iki parçalı takımı giymişti. Auzed ise parlak mavi bir pantolon ve aynı renkte dar bir yelek giymişti; yelek göğsüne kadar iniyor ve şezlongda geçirdikleri günden kalan renk tonuyla muhteşem vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Giysilerinin elektrik mavisi ona dünkü bulutsuz gökyüzünü hatırlattı. Diğer anılar ona saldırdıkça vücudu ısındı. Adam durdu, sonra kaşlarını kaldırıp burun deliklerini açarak ona döndü.

"Her hareketinizi izleyen kameralar olmasaydı, bu ihtiyacınızı sizin için karşılardım. Ama bunu yapamayacağıma göre, kendini kontrol etmeni rica ediyorum, dişi." Adam ona kurt gibi sırıtarak beyaz dişlerini gösterdi ve kadın kızardı. Adamın onun tahrik kokusunu alabildiğini unutup duruyordu.

Kokuyu kamufle etmek için bacak bacak üstüne atarak uzandı ve elini onunkinin içine soktu. Adam onun avucunu sıktı ve mırıldandı.

"Bugün kimi destekliyoruz?" Meg ellerini kaldırarak onlara doğru zıplayarak tezahürat yaptı.

Daunet Meg'in arkasından yürüdü ve eğlenerek başını salladı. "Bu insan hiç sakinleşmiyor."

Her iki kadın da yanlarındaki koltuklara rahatça oturdular. Daunet de Alex'inkine benzer bir kıyafet giymişti ama onunki pastel pembe saçlarının ve soluk teninin güzelliğini ortaya çıkaran tereyağı sarısıydı. Meg ise düzgün kalçalarını ve göğsünü saran floresan pembesi elbisesiyle göz alıcı görünüyordu.

Alex tüm stadyuma göz gezdirdi ve parlak neon renklerin yılın son maçı için tipik olduğunu gördü. Auzed bunun eski dünyada maçların nispeten karanlıkta oynanmasını içeren eski geleneklerle ilgili olduğunu açıklamıştı. Parlak renkleri loş ormanda görmek daha kolaydı.

Alex, "Gosten hâlâ oyunda, bu yüzden onu destekliyoruz," diye

seslendi. "Ooh, güzel. Peki ya kocaman Sparta adamı?"

"O da öyle." Alex sırıttı ve ilk gün rakiplerini dağıtan iri yarı adamın ikisini de ne kadar büyülediğini hatırladı.

Auzed'in elini tutuşu bir parça sıkılaştı ve kaşlarını çatarken ağzının etrafında çizgiler belirdi. Hafif bir kıskançlık gösterisiyle göğsü genişledi. Kıskanç erkeklerden pek hoşlanmazdı ama ona göre, bir insanın partneri başka birine ilgi gösterdiğinde biraz sinirlenmesinde yanlış bir şey yoktu.

Kadın yatıştırıcı elini adamın ön kolunda gezdirdi ve adamın omuzları gevşedi. Ona "*Beni öldürüyorsun"* der gibi bir bakış attı.

Daunet'ye "Kraliçe görevde olmamanıza izin mi verdi?" diye sordu.

Sırıttı. "Evet, tamamen rahatlamayacağım ama Meg'le buraya gelmemin sıkı bir koruma görevinden çok bir deneme sürüşü olduğunu açıkça belirtti."

"Test koşusu mu?" Alex, oyunun yakında başlayacağını duyuran korna sesleri arasında yüksek sesle sordu.

Meg koltuğunda öne doğru eğildi ve gülümsedi. "Evet! Bir süre önce Kraliçe birkaç insanı seyahate göndermek istediğini açıkladı, böylece diğer Clecanialılar bizi daha yakından tanıyabilecekti. Pek kimse katılmak istemedi ama-"

"Ama tabii ki yaptın." Alex kıkırdadı.

Meg bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Tüm masrafları karşılanmış, yeni insanlarla tanışacağım ve yaltaklanacağım bir dünya seyahati. *Tabii ki* kaydoldum! *İlk* kaydolan bendim ve o zamandan beri Kraliçe'nin yardımcısı Metli'nin başının etini yiyorum. Metli aksi takdirde beni öldürmekle tehdit ettiği için gezi sonunda onaylandıysa hiç şaşırmam." Meg kıkırdadı.

Daunet söze girdi. "Kraliçe her kadının bir refakatçisi olmasını istiyor. Ben de zamanımın tadını çıkarabileceğim ama ona göz kulak olmam gerekecek. Gelenekleri ve parayı açıklamak ve talipleri uzak tutmaya yardımcı olmak."

"Evet, doğru," dedi Alex, kaşları birbirine çarparak. Meg elinden geldiğince hayatın tadını çıkarmaya çalışıyordu ve buna bol bol konuşmak, içmek... ve flört etmek de dahildi. Bu gezegenin çekingen kültürel normlarıyla bu nasıl yürüyecekti? "Birinin seni eş olarak tanımasından endişelenmiyor musun? Eminim seni dışarı göndermelerinin yarısı bu yüzdendir. Muhtemelen bunun olacağını varsayıyorlar."

Bir nefes verdi. "Pek sayılmaz... Ruh eşine uygun olduğumu söyleyemem." Alex ilk başta Meg'in uzun süreli ilişkilere uygun olmadığını, bekâr yaşamayı tercih ettiğini söylediğini düşündü ama kadının gözlerinde parlayan kısa süreli güvensizlik ışıltısı Alex'in bu varsayımı sorgulamasına neden oldu. Meg bir ruh eşini hak etmediğini mi düşünüyordu?

Alex onu sorgulamadan önce Meg, Daunet'ye baktı ve "Ama her ihtimale karşı, bu küçük rahatsızlıkla başa çıkmak için bir plan üzerinde çalışıyoruz" dedi.

Daunet'nin yüz ifadesi ekşidi, dudakları büzüldü. "Bir plan üzerinde çalışıyorsunuz. Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Meg el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Yine de muhtemelen sorun olmayacaktır, çünkü öğrendiğim kadarıyla tüm çiftler birlikte bir sürü zaman geçirdikten sonra çiftleşmişler. Ipso facto, cilveleşmelerimi bir geceyle sınırlandırıyorum-" sihirli bir numara yapar gibi ellerini birbirine vurdu, "işaret yok!"

Alex başını salladı. Meg nereye giderse gitsin ardında kalbi kırık Clecanialılar bırakacaktı.

Daunet koltuğunda arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Burada işler böyle yürümez."

Auzed Alex'e döndü ve bu yorum karşısında sırıttı. Neredeyse tam olarak aynı şeyi ona sayısız kez söylemişti. Gözlerini ona dikti ve dilini dışarı çıkardı.

Meg, sanki bu konuyu daha önce defalarca tartışmışlar gibi Daunet ile tartışmaya devam etti. "Dünyayı dolaşmamın nedeni insanlara işlerin nasıl yapıldığını göstermek, değil mi? Sen-" Normalden daha yüksek olan korna sesleri arenayı çınlatarak onun sözünü kesti ve gürültünün üzerine bağırarak devam etti: "Bütün gün boyunca oyunbozanlık mı yapacaksın-"

Meg ve Alex koltuklar aniden düştüğünde çığlık attı. Auzed'e sımsıkı sarıldı, can havliyle tutunmaya çalıştı. Auzed'in yüksek sesli ve içten kahkahasının sıcak gürültüsünü duyduğunda gözlerini açtı.

Oturma yeri gerçekten de aşağı doğru hareket ediyordu ama görünüşe göre sadece o ve Meg bu duruma şaşırmıştı. Meg'i gördüğünde kahkahaları hırıltılı bir şekilde yükseldi. Meg'in kolları iki yana açılmış, bir eli önündeki masayı kavrarken diğer eli Daunet'nin ön kolunu pençeliyordu. Yüzündeki ifade, salatalıktan korkan bir kedininkinden farklı değildi.

Yüzü solgun ve gözleri şişkin, bakışları şimdi yanlarını tutmakta olan Alex'e kaydı. "Komik değil. Komik değil."

Alex başını salladı ve eliyle ağzını kapattı ama kahkahaları arasında hiçbir kelime oluşturamadı.

Meg koltuğunda arkasına yaslandı, kararlı bir şekilde sinirlenmiş olan yüz ifadesinden küçük bir kıkırdama kaçtı. "Bizi uyarabilirdin," dedi Alex, kahkahası nihayet söndüğünde.

Daunet ve Auzed birbirlerine sırıttı. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" "Neler oluyor?" Meg gergin dudaklarının arasından konuştu.

Aşağı indiklerinde, ipler, platformlar ve Alex'in tanımlayamadığı çeşitli nesnelerden oluşan bir sütun odak noktasına geldi ve bir yarı kamyon büyüklüğünde büyük bir altın halkaya doğru uzandı.

"Üçüncü tur bir engelli parkurdur. Yarışmacılar yerde başlar ve tepeye tırmanmak zorundadır. İlk kim başarırsa en çok puanı o kazanır."

"Kimin kolları daha büyükse, demek istiyorsun? Tırmanmak için mi?" Meg, engelli parkurun alt bölümünü daha iyi görebilmek için parmaklıkların üzerinden eğilerek mırıldandı.

Daunet ekranındaki görüntüyü kurcalarken, "Şart değil," diye cevap verdi. "Tuzaklar var ve

Yol boyunca tamamlamanız gereken zihinsel engeller. Bazı platformları hareket ettirmek için bir bulmaca çözmeniz gerekiyor. Bazı halatlar güvenli bir şekilde bağlanmamış. Parkurun hem güç hem de zeka testi olması amaçlanıyor."

Auzed sormadan Gosten'i ekrana getirdi. Alex suratını

astı. "Gergin görünüyor."

Devasa oturma bölümleri, yarışmacıların çömelip başlama işaretini beklediği ormanın dibine yakın bir yerde durdu. Burada hava daha yoğundu. Daha serin ama aynı zamanda daha ağır. Yemyeşil yaprakların ve çiyin bitkisel kokusu yüksek şehirdekinden daha yoğundu.

Yere bu kadar alçakta olmak, aşağıdaki ve yukarıdaki boşluğu görememek tuhaftı. Sauven'in ağaç tepelerinde bir hafta geçirdikten sonra, aşılmaz zeminin bu kadar yakın olması neredeyse klostrofobik hissettirdi.

Alex, hazır ve nazır bekleyen adamların yüzlerine baktı ve Gosten'i stadyumun uzak tarafında gezinirken buldu. Pist boyunca asılı duran eşyaların arasında onu görmek zordu ama seçebiliyordu.

"Ooh, işte Hulk." Meg içini çekerek daha önce övgüyle bahsettikleri iri adamı işaret etti. Elini çenesine dayadı. "Bahse girerim o kazanır."

"Pek olası değil," dedi Auzed kötü niyetli olmadan ama sanki onların bilmediği bir şey biliyormuş gibi. "Neden olmasın?"

"Yarışmacı listesinde uygunluk için yarıştığı yazıyor." İki insan da ona şaşkın bakışlar fırlatınca devam etti. "Bu, başının belaya girdiği ve evlilik uygunluğunun elinden alındığı anlamına geliyor. Eğer suç yeterince küçükse ve verilen süre geçtiyse, bazı erkekler uygunluklarının geri verilmesi için yarışmak üzere dilekçe verebilirler. Ancak nadiren kazanırlar. Diğer yarışmacıların onu saf dışı bırakmaya çalışması beklenir - eğer yapabilirlerse onu sabote ederler."

Meg'in geniş gözleri tekrar adama döndü ve hülyalı bir şekilde sırıttı. "Yani her şeyin ötesinde kötü bir çocuk mu? Onunla evlenmek istemeyebilirim ama kaybederse kesinlikle kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilirim."

Keskin bir patlama sesi duyuldu ve adamların hepsi harekete geçerek asılı ipleri kapmak için insanüstü mesafelere sıçradı. Akıllı olan adamlar birden fazla ipi yakaladı, ancak birkaçı sadece bir tane yakaladı. Sadece bir ipin sahte olduğu ortaya çıktı. İpi tutan adam ip kopunca kükredi. Görünmez bir ağ onu yakalayınca küfürler savurarak yere düştü.

Tıpkı Auzed'in söylediği gibi, beş kişilik bir grup koordineli bir saldırıyla, onu devirmek için yanıp sönen kuyruk ve bacakların arasından sıyrılmaya çalışan yalnız deve doğru sallanmaya başladı. Meg ve Alex ayağa kalktı ve yuhaladı.

Neyse ki Gosten başka bir oyuncuyu nakavt etmekle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Yavaş ama dikkatli bir şekilde ipten yakındaki platforma, oradan da asılı bara atlıyordu, hareketleri geçen rauntta olduğu gibi hesaplanmıştı.

Bir bara doğru sıçradı ve ıskalayarak havada düştü. Kadın bir nefes verdi, adam düşerken kalbi çırpınarak durdu. Kuyruğu ve çırpınan avuçlarıyla yakındaki bir ipi yakaladı ve dişlerini sıkarak durmadan önce birkaç metre kaydı. Tısladı. Avucunun ve kuyruğunun içi çiğ kalacaktı.

Auzed kıkırdayarak parmaklarını onunkilerden çekene kadar elini ne kadar sıkı tuttuğunu fark etmemişti. Abartılı bir acı irkilmesiyle elini salladı. Kız onun kolunu tokatladı ve gözlerini devirdi.

"Dikkatli ol. O ele başka şeyler için ihtiyacım var," diye fısıldarken bir kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

Meg'in neşeli bakışlarını yakaladı ve kadın ona gülünç derecede inekçe bir başparmak işareti yapınca sırıttı.

Arenadaki koltuklar, tırmanan adamlarla birlikte onları görüş alanında tutmak için yükseldi. On kişi kalana kadar yarışmacılar birer birer düştü. Ne yazık ki, dörde karşı birin baskısı altında, iri yarı erkek sonunda nakavt oldu. Çıkardığı kükreme seyircileri sarstı ve bazı seyirciler kaybetmiş olmasına rağmen onun vahşiliğini alkışladı.

Şimdi altın halkadan sadece birkaç metre uzaktaydılar ve son derece uzun bir kuyruğu olan sırık gibi orman yeşili bir adam önde gidiyordu. Gosten ikinci sıradaydı.

Daunet ona ve Meg'e doğru eğilip sırık gibi adama bakarak, "Eğer Thren zirveye ilk ulaşırsa o kazanır," dedi. "O kadar çok puanı var ki, bu puan artışı onu açık ara öne geçirecektir."

Diğer altı adam aşağıda gecikmiş, Dünya'daki Rubik Küpü'ne benzemeyen bir bulmacayı çözmeye çalışıyorlardı.

Sırık gibi adam bağlı iplerin tepesine ulaştığında durakladı. İpler altın halkadan kısa bir mesafede son buluyordu. Onların yerine, bir işe yaramayacak kadar aralıklı iki parlak metal çember vardı.

Öndeki sırık gibi adam atlamak için gerilirken kalabalıktaki herkes öne doğru eğilmiş gibiydi. Çembere doğru fırladı, havalandı ve kalabalık toplu bir nefes aldı. Asla ulaşamayacaktı.

Son saniyede havada takla atarak çemberi kuyruğuyla yakaladı. Savruluşunun momentumunu kullanarak kendini son çembere doğru itti. Gereksiz bir gösterişle altın halkanın üzerindeki sahneye takla attı ve zaferle kollarını kaldırarak etrafında gürleyen tezahüratları içine çekti.

Kalabalıktan alkış yerine yüksek sesli bir şangırtı duyuldu ve Alex kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Artık ayağa kalkmış olan Sauvenialılar kuyruklarını çıngıraklı yılanlar gibi hızla sallamaya başlamış, etraflarını saran halkalardan bir kakofoni yaratmışlardı.

Auzed masanın altındaki cebinden deri bir iple bağlı altın yüzüklerden oluşan bir koleksiyon çıkardı ve her birine birer bohça uzattı. Demetleri havada sallayarak alkışlara katıldılar.

Gosten saf gücünü kullanarak kuyruğunu kullanmasına gerek kalmadan kendini doğrudan çembere ittiğinde ve diğer adamla birlikte sahneye tırmandığında ses daha da yükseldi. Gülümsedi ve el salladı. Meg işaret parmağını ve başparmağını ağzına götürdü ve hem Daunet'nin hem de Auzed'in irkilmesine neden olacak kadar yüksek bir ıslık çaldı. Gürültülü tezahürat, beşinci adam sahneye hafifçe topallayarak çıkana kadar devam etti.

Çok renkli muhteşem bir gelinlik giymiş olan gelin, kazanan adama gülümseyerek sahneye doğru süzüldü. Adam gelinin yaklaşmasını izlerken sırıtışı geniş ve bulaşıcıydı. Kız ona doğru yürüdü ve kuyruğunu nazikçe adamınkine doladı. Bu jestin sevimliliği Alex'in beynini aşırı yükledi ve kalbi çırpındı. Meg de hemen hemen aynı tepkiyi verdi, bir çığlık attı ve elini

göğsünde.

Bir süre sonra sahne boşaltıldı, ancak insanlar arenadan çıkıp şehirdeki çeşitli toplantılara doğru ilerlerken kalabalığın yüksek sesli konuşmaları devam etti.

"Parti için hazır mısınız?" Meg bağırdı, heyecanı sırıtışını aydınlatıyordu.

Bölüm 24

Auzed odanın diğer ucundan Meg ve tanımadığı iki Sauvenialı ile sohbet eden Alex'i izledi. Bugün erken saatlerde tanık oldukları kalp atışlarını hızlandıran oyun dikkatini dağıtmaya yardımcı olmuştu ama içini kavuran kargaşayla boy ölçüşemezdi.

Bütün gece ve gündüz ne yapması gerektiğini düşündü. Ondan sonsuza dek kendisiyle kalmasını istemeli miydi? Onunla birlikte olmak için değer verdiği her şeyi *gerçekten* unutmalı, temel inançlarını değiştirmeli miydi?

Bu partiyi kendisi için bir test olarak kullanıyordu. İçeri girdikleri andan itibaren diken üstündeydi. Erkekler ve kadınlar ona ve Meg'e bakıyor, yanlarından geçerken gizlice onları koklamaya çalışıyor ya da sohbetlerine girmeye çalışıyorlardı. Vücudundaki her kas gerilmişti.

Kendi konuşmalarını bile zar zor sürdürebiliyordu çünkü ne zaman yeni biri ona yaklaşsa kalbi boğazına kaçıyordu. Acaba bu kişi onu tanıyacak ve sonsuza dek elinden alacak kişi miydi?

Traxian tarafına karşı sürekli sürtünmeyi kaldırıp kaldıramayacağını görmek istemişti ve kaldıramayacağını anlıyordu. Hafif kızgınlık artmaya ve çok daha tehlikeli bir şeye dönüşmeye devam etti. Dünya selamını öğrettiğinde elini uzun süre sıkan bir sonraki kişi onu kaybedecekti.

"Bu gece nasılsın Auzed?" Dikkati bir ara yanına gelen Relli'ye kaydı. Kaşları merak ve endişe karışımı bir ifadeyle kalkmıştı.

"Ben iyiyim Relli, ya sen?" Alex'in yakınındaki bir hareketlilikle başını yana çevirdi ama bu sadece Meg'di, kendisi ve Daunet için içkilerle dönüyordu. Nefes verdi.

"İyi misin?" Relli sordu.

Auzed'in onun sorusunu anlaması bir anını aldı. Ona tekrar baktı ve yüz ifadesinden cevabı zaten bildiğini gördü.

Kadın uzun bir iç çekti ve adam onun sarı gözlerinde bir anlayış ışıltısı gördü. "Ne kadar uzakta

gittin mi?"

Çenesini sıktı ve dikkatini Relli'de tutmaya zorlayarak kadehinden derin bir yudum aldı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Ona bakarken dudaklarını büzdü ve kaşlarını kaldırdı.

Sönük nefes verişiyle birlikte omuzları çöktü. "Tükendim," diye mırıldandı sonunda, Alex'e karşı hissettiği ezici duyguları nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Nasıl olur da herhangi bir duygu sizi aynı anda hem hiç olmadığınız kadar yükseğe çıkarır hem de ağırlıklı bir karanlığa boğar?

Relli başını salladı, dudaklarında bilmiş bir gülümseme dolaşıyordu. "Ben de Jut için böyle hissetmiştim."

"Ama..." diye devam etti, yabancılarla, özellikle de kadınlarla bu kadar kişisel konuşmaya alışık değildi. "Ama herkesin size böyle davranması zor değil mi ve... ya başka insanlar da gelirse? Ya başka birini tanırsa?"

Relli'nin yüzü bir parça soldu ve Auzed'in içini suçluluk duygusu kapladı. Bu düşünceyi onun aklına asla sokmamalıydı. İstemeden olmuştu ama yine de zalimceydi.

Jut'un durduğu yere baktı, kibarca çok sarhoş ve çok mutlu bir Gosten'i dinliyordu, geldiğinden beri havladığı aynı hikayeyi tekrarlıyordu ve nazikçe gülümsedi. "Olduğunu söyle." Auzed'e geri döndü. "Eğer başka birini tanıdıysa. Kalbim kırılırdı ama birlikte geçirdiğimiz bunca mutlu yılı değiştirmezdi. En azından buna sahip olurdum. Onunla kalmasaydım nerede olacağımı düşündüğümde..." Yutkundu. "Yine de sefil ve yalnız olurdum.
Evlilikler arasında yüzüyor ve her yeni evden ayrılmak zorunda kaldığımda kendimi boşlukta hissetmiyormuşum gibi davranıyordum."

Sözleri ona sertçe çarptı, göğsünü daralttı, çünkü bu kesinlikle doğruydu. Alex yanında olmadığında kendini bir kabuk gibi hissediyordu. Onu hayata döndüren oydu.

"Ama," diye ekledi Relli acıyan bir bakışla, "bunun aynı şey olmadığını kabul ediyorum. Jut'la konuşmak için kapıma dayanan kadınlar olmadı. Ve tanınmak hiç endişe verici değildi. Bu kadar az insan varken, hala da değil. Senin için farklı olduğunu anlıyorum. Ve endişenizi anlayabiliyorum."

Ve başladığı yere geri dönmüştü. Auzed bardağından uzun bir yudum daha aldı.

"Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Ne istediğimi kendim öğrenene kadar beklemeye karar verdim. Ona daha fazla sorunla gelmek iyi olmazdı. Yeterince şey yaşadı."

Alex onu bakarken yakaladı ve gülümsedi. Odanın öbür ucundan ona küçük bir el salladı. Meg aralarına baktı, sonra bir şeyler fısıldamak için Alex'e doğru eğildi. Alex'in sırıtışı bir parça soldu. Başını balkona doğru eğdi ve sürgülü camdan geçerek gözden kayboldular.

"Auzed!" Gosten gürleyerek onlara doğru yürüdü ve hafifçe sallanarak ilerledi. "Alex'le bugün maçı izlediniz mi?"

İşte başlıyoruz. "Evet, yaptık."

"Sonunu gördün mü? Yeeshutu inanılmazdı!"

"Sen de öyleydin." Sırıtarak erkeğin sırtına bir tokat attı.

Bunu açılış olarak kabul eden Gosten, oyunu kendi perspektifinden tekrar oynadı. "Gördüğümde yolu yarılamıştım..."

Auzed sırıtmaktan ve erkeğin başarı hikâyesini tekrarlamasını dinlemekten kendini alamadı. Bu kadar sevinmesine şaşmamalı. Aldığı puanlar muhtemelen toplam puanını ikiye katlayacaktı. Birkaç hafta içinde bir eş bulması neredeyse garantiydi.

Auzed içindeki kıskançlık duygusunu bastırdı ve kendini erkek için mutlu olmaya zorladı.

***

"Ee, sen ve yakışıklı buz topu arasında neler oluyor?"

Alex gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi bu.

"Bilmiyorum, gerçekten." Meg şaşkınlıkla kaşlarını

kaldırdı.

"Sana bir şey sorayım," dedi, bacağını altına sokup Meg'e dönerek. "Ne kadar gerçekçi... ya da sanırım ne kadar olası... Ah bunu nasıl soracağımı bilmiyorum." İçini çekti. "Bu mümkün mü?

Yani Dünya'ya geri dönmemize izin vermeleri?"

"Ah." Meg başını salladı. "Sonunu göremeyeceğin bir şeye başlamaktan mı endişeleniyorsun?" Alex yüzünü buruşturdu. Bir aptal gibi, çoktan başlamıştı bile.

"Aşağı yukarı."

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet," diye inledi.

"Bence bu gerçek bir olasılık. Belki yakında değil ama yeterince yakında." Meg başını eğdi ve gözlerini ormana dikti. "Eğer bundan sadece biz insanlar şikâyet ediyor olsaydık, o zaman bunu ikinci kez düşünmezdim, biliyorsun. Ama öyle değil. Herkes ve anneleri insanların buraya gelmesini istiyor. Her şehir, her lider, *her* Clecanian. Evrimleşmiş, güçlü, uzay yolculuğu yapan varlıklardan oluşan koca bir gezegen bunun gerçekleşmesi için birlikte çalışıyor. Herkes aynı amaç uğruna umutsuzca savaşırken bürokrasinin ne kadar çabuk aşılacağını hayal bile edemiyorum."

Alex söndü. Bir yanı eve dönme fikrinin çok uzak bir ihtimal olduğunu ve bundan vazgeçebileceğini ummuştu. Ama eğer herhangi bir olasılık varsa, denemek zorundaydı... değil mi?

"Kraliçe'nin Tapınak'ta yaptığı toplantılarda duyduğuma göre, bizi durduracağını düşündüğü tek şey İttifak içindeki diğer gezegenler. Kendilerini insanlara açıklamak umurlarında bile değil," diye ekledi Meg sinirli bir şekilde dudaklarını büzerek. "Onlar sadece oylarını Clecania'dan başka kaynaklar elde etmek için pazarlık kozu olarak kullanmak istiyorlar. Ya da Kraliçe öyle düşünüyor. O akıllı bir kadın. Adil ve kararlı. Beklediğimiz gibi saçmalamıyor."

Alex, Sauven'in asılı yuvalarının etrafında parıldayan ışıklara baktı. Bu gece daha parlak ve renkliydiler. Keşke o da aynı şeyi hissetseydi.

"Bugün seni rahatsız eden şey bu mu? Evi mi özlüyorsun?"

"Elbette özlüyorum. Ailemi ve arkadaşlarımı özlüyorum. Filmleri, tanıdık yemekleri ve güneş ışığını özlüyorum. Her seferinde nasıl davrandığım konusunda endişelenmemeyi özlüyorum. endişelenmemeyi özledim. Saniye." Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Eve dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Ailemin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

"Peki ya Auzed?"

Alex sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldı; ondan ayrılmayı hayal ederken bile gözyaşları yüzeye fırlıyordu. "Başından beri bunun geçici olduğunu biliyorduk. Geri dönmesi gereken bir işi var ve

o baş muhafızken evlenemez. Eğer onu bırakıp eve gideceksem, o zaman ne anlamı var ki?" Kendini buna alıştırmaya başlaması gerekiyordu. Her şeyin ne kadar adaletsiz olduğuna dair acısı boğazında yükseldi. "Ayrıca, o çok katı biri. Asla uzun vadeli çalışamazdık. Zaten demskivs fikrine bile zar zor tahammül ediyor."

Arkalarından gelen boğaz temizleme sesi ikisinin de dönmesine neden oldu. Alex'in kalbi durdu.

Auzed evin kapısında durdu, kasları gerilmişti ve gözleri buz gibi sert ve soğuktu.

Meg nefesinin altından küfretti ve Alex'e özür dileyen bir bakış attı. Sonra dişlerinin arasından tısladı. "Belki de... gitmeliyim."

"Bu iyi bir fikir," diye homurdandı Auzed. "Kral Bet yarın ayrılışımızı konuşmak için onunla yuvada buluşmamızı istiyor. Şimdi."

Ne kadarını duymuştu? Alex titrek bir nefes aldı. Gerçi söylediği hiçbir şey doğru değildi.

Meg onu kucakladı. "Yarın sabah görüşürüz, tamam mı?" Meg,

Auzed'in yanından hızla geçip gözden kaybolurken Alex başıyla

onayladı.

Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu, çenesinde bir sinir seğiriyordu. "İçeri gir ve vedalaş." Kadının yanından sinsice geçerek, kullanılmayı bekleyen seyahat platformları sürüsüne doğru ilerledi.

Kalbi hâlâ kaburgalarına çarpıyordu, hızla içeri girdi. Ertesi sabah yola çıkmadan önce onları bir daha göremeyeceklerini bildikleri için gece boyunca yeni Sauvenian arkadaşlarıyla vedalaşmaya özen göstermişlerdi, ama son bir veda etmeden temelli ayrılamazdı.

Zorla gülümseyip Fenut'un ve Calep'in ellerini sıkarken aklı dışarıda onu bekleyen öfkeli, incinmiş erkeğe odaklanmıştı. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. Umarım bir gün sizi tekrar görebilirim."

"Belki birkaç yıl sonra yarışmaya katıldığımda geri gelebilirsin." Calep sırıttı.

"Evet, belki," diye yanıtladı Alex. Bir gün Sauven'i tekrar ziyaret edebilecek kadar rahat hissedeceğini umuyordu ama son bir haftadır burada zorla tutulmasının üstesinden gelmesi birkaç yıldan fazla sürebilirdi. Alçak bir kanepeye uzanmış, dudaklarını kocaman bir sırıtış kaplamış olan

Gosten'e baktı. "Can

Gosten'e hoşça kal dediğimi söyler misin? Ve benim için tekrar tebrik ettiğini söyle. Çok etkileyiciydi."

Alex daha sonra Relli ve Jut'u bir köşede hararetli bakışlar atarken buldu ve araya girip girmeme konusunda tereddüt ederek durakladı.

O daha karar veremeden Relli onu fark etti. "Alex. Gidiyor musun?"

"Maalesef." İç çekti. "Her şey için ikinize de çok teşekkür ederim. Mümkün olan en kısa sürede Tremanta'yı ziyaret etmenizi istiyorum, tamam mı?"

Jut sırıttı. "Güneşten korunmak için kışa kadar beklememiz gerekecek."

Alex başını eğdi, "Huh, doğru. O zaman kışa kadar bekleyemem." İki eliyle Relli'nin pazularını kavradı. "Ve sen. Sen inanılmaz, muhteşem bir tek boynuzlu kadınsın ve gerçekten başka bir iş bulman gerekiyor."

"Bir de bana sor. Gerçi tek boynuzlu atın ne olduğunu bilmiyorum." Relli kıkırdadı. "Sorun şu ki ben korucu olmayı seviyorum. Ve en azından bir korucuysam, benim gibi insanlara kötü davranılmadığından emin olabilirim.
Fierad ile çalışmak zor ama onu idare edebilirim."

"Güzel." Alex Relli'yi kucakladı ve son kez vedalaştıktan sonra verandaya doğru ilerledi. Dışarı çıkmadan önce sakinleştirici bir nefes aldı. Auzed'in bir seyahat platformunda hiddetlendiğini görünce içinden bir ürperti geçti. Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Yaptıkları anda, aralarındaki her şey sona erecekti.

Yer açmak için vücudunu tahtaya doğru eğdi, bu onun binmesi için sessiz bir istekti. Her iki ayağı da tahtanın üzerindeyken ve elleri tutamağa dokunur dokunmaz havalandı.

Genelde vücudundan sırtına yayılan sıcaklık farklıydı, sanki tenine binlerce küçük iğne batıyormuş gibi. "Auzed, söylediklerim hakkında..."

"Hangi kısmı?" diye gürledi.

İç çekti. "Söylediğim hiçbir şey doğru değildi, Auzzy."

Lakap dudaklarından dökülür dökülmez, platformu döndürdü ve yarım kalmış çatısına bakılırsa hâlâ inşa edilmekte olan yakındaki bir yuvaya yöneldi. Kaldırıma yanaştı, etrafı çevrili

verandaya atladı ve elleri kalçalarında volta attı.

Ona bakmayı bile reddetti.

Terli avuçlarını şortuna sildi ve söyleyecek doğru kelimeleri aradı. "Gelecek hakkında konuşuyorduk ve bana seni sordu... bizi sordu. Başka ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Bunun geçici olduğunu hep bildiğimiz için mi?" diye tükürdü.

Alex üzerinde volta attığı pürüzsüz ahşabı taradı. "Şey... öyle değil mi?"

"Ne zamandır Dünya'ya dönmeyi planlıyorsun?" diye hiddetlendi, durdu ve ona baktı.

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Kızdığın şey bu mu?" Alex'in kişiliğine yaptığı iğnelemelerin onda bu öfkeyi tetiklediğini düşünmüştü.

"Neden başka?"

Endişesinin içinden bir kızgınlık dalgası fırladı. "Auzed, bu hiç adil değil. Aileme dönmek istediğim için bana kızamazsın. Bunun seni neden bu kadar şaşırttığını anlamıyorum. Tremanta'da bir işin var. Ne yapmamı bekliyordun, sen emekli olmaya karar verene kadar yabancı bir gezegende oturup sonsuza kadar yalnız kalmamı mı?"

Göğsü kabardı ama hiçbir şey söylemedi. Yine de bakışları hâlâ suçlayıcıydı ve onu daha fazlasını söylemeye itiyordu. "Sonra ne olacak? Üç aylığına evlenecek miyiz?" Kadın kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bunu bir kere söylemiş olabilirim.
Gerçekte olduğundan biraz daha sert, ama demskivlerle ve geleneklerden kopmakla ilgili bir sorununuz var. Diğer insanların ne düşündüğünü önemsiyorsun. Seninle geçici bir ilişki yaşamak istemiyorum..."

Gözleri yumuşadı ve ona doğru bir adım attı. "Ya istifa edersem? Tremanta'nın dışına taşınıp evlenebiliriz."

"Ve evliliği süresiz olarak uzatacak mısınız?" Alex kulaklarına inanamıyordu. Gerçekten bunu mu teklif ediyordu?

"Evet." İki eliyle onun elini tuttu. İfadesindeki samimiyet gerçekti ama orada başka bir şey daha vardı. Belirsizlik mi? Korku, belki?

Paskalya'da bir araya gelen ve iz bırakmadan kaybolduğu için mutlu olamayan ailesinin görüntüsü

aklına geldi. "Auzed..." Sesi kesildi.

Ağzı inceldi ve bir adım uzaklaştı. "Yine de gitmek istersin, değil mi?"

"Ailem... Onları öylece terk edemem." Aklına bir fikir geldi. "Benimle Dünya'ya geri dönebilirsin." Bunu söylerken bile sesi titriyordu, yapamayacağını biliyordu.

Ona mizahsız bir sırıtış fırlattı. "Elbette. Uzaylıların varlığından haberdar olur olmaz Dünya'ya yerleşmeye çalışabilirim." Başını iki yana salladı. "Ya anında yakalanıp hapsedilirim ya da seni ve aileni tehlikeye atarım."

Alex tartışmak istedi ama çok fazla film izlemişti ve insanların neye benzediğini biliyordu. *Neredeyse* insan gibi görünebilirdi ama birinin farkına varması uzun sürmeyecek kadar farklıydı.

"Pekâlâ, bu kadar o zaman." Omuz silkti, omuzlarını agresif bir şekilde kaldırdı.

Başka ne diyebilirdi ki? Ona sunabileceği her şeyi sunmuştu ama o kabul edememişti. Suçluluk duygusu onu içten içe yiyip bitirecekti. Eğer onunla kalırsa, her gününü ailesini düşünerek, onların çektiği acıları hayal ederek geçirecekti.

Kadın sessiz kalınca, adam hızla yanından geçip seyahat platformuna bindi. Dönüş yolculuğu boyunca Alex'in gözleri ayaklarına yapışmıştı. Kalbi sürekli olarak boğazında düğümlenmiş gibiydi ve kralla yüz yüze gelmeden önce gözyaşlarına boğulmaktan korktuğu için başka bir kelime söylemeye cesaret edemedi.

Geldiklerinde iki muhafız ve kral onları bekliyordu. Evin içinde. Diğer saygılı konuklar gibi dışarıda değil. Her ne kadar öyle hissetse de buranın kendi evleri olmadığını kendine hatırlattı. Burası naipler tarafından sağlanan geçici bir konaklama yeriydi. İçeride olmak için her türlü hakka sahipti.

"Efendim," diye selamladı Auzed.

Auzed'e baktı ve onun ilk tanıştıklarında olduğu gibi pasif ve sert bir tavır takındığını gördü. Her nasılsa, onu öyle görmek, sanki severek büyüdüğü o sıcak, sırıtan adam gitmiş gibi, onu her şeyden daha çok yaralamıştı. Bu onun suçuydu.

Ulaşım ve zamanlama hakkındaki konuşmaların hiçbirini duymadı. Yıkılmamak için tek yapabildiği önüne bakmak ve kulaklarındaki uğultuyu dinlemekti. Sonrasında olabilirdi

Dakikalar ya da saatler süren bir sohbetten sonra bir noktada King Bet kıpırdadı ve dikkati tekrar şimdiki zamana döndü.

"Seninle tanışmak harikaydı Alejandra. Kalman için bir şey yapamayacağımıza emin misin?"

Alex kibarca gülümsemeye çalıştı. "Hayır, kusura bakmayın. Evliliğimiz için geri dönmemiz gerekiyor... bilirsiniz işte..." Sahte evliliklerinden söz edilmesi Auzed'in onun yanında gerilmesine neden oldu.

"Evet. Umarım bu hafta yaşananlar ikinizi de zorlamamıştır. Dasa sizi uğurlamaya gelemediği için üzgündü ama sizin türünüzle ilgili bir toplantı için konsey merkezine gitmesi gerekiyordu." Kral her ikisine de başıyla selam verdi ve kapıya doğru ilerledi. "Bugün erken saatlerde istifanızın sonuçlandığı bilgisini aldım. Umarım çok mutlu bir evliliğiniz olur."

Alex ve Auzed hareketsiz kaldı. Odadaki tüm hava çekilmiş miydi, yoksa sadece nefes almıyor muydu? Kralın arkasından kapanan kapının sesi duyuldu ve birbirlerine döndüler, gözleri inanamamaktan büyümüştü.

Auzed cebinden iletişim cihazını çıkardı ve uzaklaştı. Kiminle iletişim kurmaya çalıştığını söylemesine gerek yoktu ama sessizce söylediği "Ben Auzed, Kraliçe'ye ulaşmaya çalışıyorum" sözü bunu doğruluyordu.

Alex, telsizi kulağına tutarak volta atarken donup kalmıştı. Omzuna binen ani bir ağırlık onu sıçrattı ama bunun sadece Wilson olduğunu hemen fark etti. Teyze yüzünü kavradı ve yuvarlak, endişeli gözlerle ona baktı.

"Merhaba Kraliçem. Sauven Kralı az önce bana bir şeyden bahsetti ve ben de bunun yanlış olduğunu teyit etmek istedim. Konu-" Durdu, bekledi. "Evet, bu konuda."

Dinlerken kaşları birbirine yaklaştı. Yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu. Bir kez daha nüfuz edilemezdi.

"Evet. Anlıyorum." Başını salladı. "Yarın görüşürüz o zaman."

Telefonu ölümcül bir sakinlikle kapattı.

"Ne... ne dedi?" Alex kendini sormaya zorladı.

Auzed ona baktı ve yeşil gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle doldu. "Ben artık baş değilim

bekçi."

***

Auzed kontrolü ele geçirmeye çalıştı. İçindeki sıvı ateş kaynıyordu. Alex'in yüzü, açıklamasından sonraki dakikalarda iki ton daha solgunlaşmıştı.

"Bunu yapabilirler mi? Bunu yapmalarına nasıl izin veriliyor?" diye sordu arkasından küçük bir sesle.

Döndü. "Bir korucu benim hâlâ aktif baş muhafız olarak listede yer aldığım gerçeğini Kraliçe Dasa'nın dikkatine sundu. Bu öğleden sonra Kraliçemle temasa geçti ve aslında evlendiğimizin kanıtı olarak istifa belgelerimi istedi. Kraliçemin başka seçeneği yoktu."

"Bir korucu mu? Lanet olası Fierad. Ama sen Kraliçe Dasa'nın neden umurunda-"

"Sana daha önce de söyledim! Kraliçemden hoşlanmıyor. İstifamın resmileşmesini istemesine gerek yoktu.

Kraliçe beni kendisi atadığı için bunun bir darbe olacağını bilerek bunun için bastırdı. Bu önemsiz, önemsiz bir güç oyunu, ancak Kraliçe Dasa, talep karşılanmazsa Sauven'de kalmanız için tartışabilirdi!"

Bu Alex'in hatasıydı. Hiç dinlememek. Geleneklerini hiç umursamamak. Ve tüm bunlar olurken onu terk etmekten ve bir daha dönmemekten memnundu. En büyük sorunlarının kendisi olduğunu düşünmüştü. Çok katı olduğunu. Kariyerini bırakıp onunla alışılmadık bir hayata yerleşmeye çok karşıydı. Onu başka bir erkek için terk etme korkusunun onları engelleyen tek şey olduğunu düşünmüştü. Ne kadar aptalmış.

Ona bir şans vermeyi hiç düşünmemişti.

Arkasını dönerek asansöre doğru ilerledi, artık ona bakamıyordu. Eninde sonunda gideceğini bildiği halde onu aşık eden kadına.

"Auzzy!" Onun kolunu yakaladı.

Temasla birlikte göğsünü sıkan sıcaklık dalgası içini kaynattı. "Hayır!" Elini savurdu. "Au-zed. Artık birbirimiz için bir hiçiz, değil mi? Bu yüzden o ismi kullanamazsın."

"I..." Kelimeleri bulmakta zorlandı, gözleri cam gibi olurken yalvarırcasına konuştu. "Çok özür dilerim.

Ne yapabilirim ki?"

"Ne yapabilirsin ki?" Adam ilerledi ve Wilson ona doğru kükreyerek aralarına girdi. Küçük yaratığa ters ters baktıktan sonra asansöre doğru yürüdü.

Wilson'a "Burada kal," diye fısıldadı, onu yere bıraktı, sonra aceleyle ona doğru koştu ve asansör yükselmeden hemen önce onu yakaladı. Kadının kokusu burun deliklerini istila edince ağzından nefes aldı. "Lütfen konuş benimle."

"Ne hakkında konuşacağız?" diye havladı. "Hayatıma nasıl zorla girdiğini ve onu bir kül yığını olarak bıraktığını mı?"

"Hey," diye uyardı, öfke yanaklarını renklendiriyordu.

"Benim ne kadar katı olduğumdan bahsediyorsun, peki ya sen? Hiçbir şeyi enine boyuna düşünmüyorsun. Beni istedin ve sahip oldun. Bunun nasıl biteceğini umursamadın."

"Hey!" dedi tekrar daha güçlü bir şekilde. "Bunların hepsi benim suçum değil. Sen aktif olmayan bir katılımcı değildin.

Ve sen de beni terk etmeyi planlıyordun! İşinden ayrılmayı teklif ettiğinde tereddüt ettiğini fark etmediğimi sanma. Sonunda bana kızacaktın, hayatımıza kızacaktın. Gerçekten istediğin bu değil. Ve tüm bunlar sana inanman için söylenenlerin ötesini göremediğin için. Mutlu olduğun tek zamanın benimle olduğun zamanlar olduğunu anlayacak kadar bile değil. Ben gördüm! Değiştin."

Kadının sözleri adamın üzerine çöktü ve duyduğu gerçekler karnındaki alevleri daha da körükledi. "Bu bir fanteziydi. Bir oyun. *Senin* kışkırttığın bir şey. Bu gerçek değil!" Aralarında eliyle işaret etti. "*Gitmek* istiyorsun! Tanıştığımız günden beri kollarımı sana dolamamak için her saniye kendimle savaştım ve daha çok savaşmalıydım! Neden biliyor musun?"

Alex geri çekildi, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu ve gözyaşlarını sildi. Yanağının içini ısırdı ama cevap vermedi.

"Çünkü burada işler böyle yürümüyor!" diye kükredi, her kelimeyi vurgulayarak. "Karımla aynı yatakta uyuyamıyorum. Saçını okşayamıyorum, sinirlenemiyorum ya da onunla gülemiyorum. Üç ay içinde, o gitmiş olacak ve bana bıraktığı tek şey bu olacak. Bu bilgiden memnundum! Sonra sen bana

farklı bir şey gösterdin. Bir daha asla sahip olamayacağım şeyleri istememi sağladın,

hem de gideceğini bile bile."

Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Acı ve zevki eşit oranda hissetti çünkü bu, onun da bir şekilde aynı fikirde olduğu anlamına geliyordu. Ne yaptığını biliyordu.

Onu sıkıştırdı. "Ve evet, tereddüt ettim ama bir demskiv ile evleneceğim için değil. Çünkü birlikte olsaydık, her gün seni kaybetmekten endişe ederdim. O yüzden teşekkür ederim. Bana haklı olduğumu gösterdin. Ne yaparsam yapayım seni kaybedecektim."

Yüzünde parlayan acı, daha fazla dayanamayana kadar içini parçaladı. Ayaklarını hareket etmeye zorlayarak odasına çekildi ve başını ellerinin arasına alarak yere çöktü.

Bölüm 25

Yuva koridorunda tavandan süzülen ışık ona sabah olduğunu söylüyordu ama gece yarısı da olabilirdi. Geçen zaman artık normal gelmiyordu.

Kapısına bakarken gözleri şişmiş ve kaşınıyordu, eşyalarını toplaması için gereken kabı ona vermek için cesaretini topluyordu. Yakında yola çıkacaklardı. Tremanta'ya geri döneceklerdi. İzolasyona geri döneceklerdi.

Kapıyı çalmalı mıydı? Yumrukları yumuşak ambalaj küpünün etrafında sıkıştı. İçeri dalabilir ve küpü yere bırakabilirdi. Kadın bir şey söylemeye fırsat bulamadan içeri girip çıkmış olurdu ki bu tercih edilir bir şeydi. Şu anda onun sesini dinleyebilecek durumda hissetmiyordu.

Gözünü bile kırpmamıştı. Sadece sürtünmeden derisi ağrıyana kadar dönüp durmuştu. Kaynayan öfkesi ara sıra ekşi bir hırıltıya dönüşüyordu ama boğazını sıkan acı öfkeyle birleşiyordu. Kızgın olmak daha kolaydı.

Öfkesi yatıştığında yerinde sadece keder ve ezici bir kaybın kalacağını bildiği için canı pahasına ona tutundu. En kötüsü de Alex'in nereden geldiğini anlamış olmasıydı. Kaçırılmıştı. Tüm hayatı elinden alınmıştı. Eve, ailesinin yanına dönme zorunluluğu hissetmesi mantıklıydı. Kariyerine. Yine de acı kıskançlığın zihnini işgal etmesine engel olamıyordu.

Bu mide bulandırıcı derecede bencilce ve kibirliydi ama onun için hiç kimseden ya da hiçbir şeyden daha önemli olmadığını bilmek içini parçalıyordu. Daha çok, çünkü onun için en önemli şey *oydu*.

Boğazında safra yükseldi. En önemli kişiydi ve yine de onu incitmişti. Bir gece önce gözyaşları içinde kalan yüzündeki ıstırap ifadesi gözünün önüne geldi.

İşini bırakıp onunla birlikte olma konusundaki tereddütleri hakkındaki suçlamaları aklına geldi. Bu konuda da yanılmamıştı. Ama her nasılsa kafası karışık olan, birlikte olup olamayacakları konusunda karar vermesi gereken kişi olmak buna tercih edilirdi. En azından vermesi gereken karar, feda etmesi gereken kariyeri, zedelenmesi gereken itibarı olduğunda kontrol ondaydı. Şimdi ise

güçsüzdü. Yasalar değişir ve Dünya'ya dönmesine izin verilirse, onu durduramazdı. En azından yasal olarak.

Alt yarısı, şu anda duygusal çalkantılarından zevk alan yarısı, bu fikre kilitlendi. Parası vardı. Bilgisi vardı. Gerçekten isterse küçük bir gemiye pilotluk yapabilir ve onu dünya dışına çıkarabilirdi. Çorak bir gezegene yerleşir ve yıllar içinde bunu kabulleneceğini umardı. Ama bunu asla yapmazdı. *O benden nefret ederdi, ben de kendimden.*

Kendini toparlayıp kapıyı çalmadan iterek açtı ve Tanrıça'ya uyuyor olması için dua etti. Şişmiş, kan çanağına dönmüş gözleri onunkilerle buluştuğunda nefesi kesildi. Yatağın üzerine oturmuş, kucağında kıvrılmış olan Wilson'ı okşuyordu; basık kulakları ve kısık gözleri onu en az Alex kadar acı çekmiş gösteriyordu.

Adam içeri girdiğinde kadının bakışları genişledi ve gözyaşlarıyla doldu. Tüm vücudu ona doğru gidip onu kollarının arasına almamak için sıkıştı. Küpü yere bıraktı. "Eşyalarını topla. Bir saat içinde yola çıkmamız gerekiyor." Sesi kendi kulaklarına bile gergin geliyordu.

Ağzını araladı ama o daha konuşamadan adam bir korkak gibi kapıdan fırladı. Yeterince hava alamadığı için göğsü inip kalkıyordu.

***

Alex, çoğu giysi olan az sayıdaki eşyasını toplarken hıçkırıklarını bastırdı. Vicdan azabı ve utanç, kendisini topraktan daha aşağı hissedene kadar onu hırpalamıştı. Söylediği her şeyin son derece makul olduğunu biliyordu ama bu durumda oynadığı rolden dolayı kendini suçlu hissetmekten alıkoyamıyordu. Auzed bazı haklı noktalara değinmişti. Flört etmek ve zorlamak yerine kendini tutabilseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Ona erkek arkadaşların işe yaramadığı bir gezegendeki erkek arkadaşı gibi davranmıştı. Ve her ne kadar bıyık buran bir kötü adam gibi Dünya'ya kaçış planları yapmasa da, amacının ayrılmak olduğunu inkar edemezdi. Kalmak *istemediği* için değil. İstiyordu. Clecania'da kalma ve diğer her şeyi unutma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, neredeyse bunu yapıp yapamayacağını merak ediyordu.

Neredeyse.

Yine de onu onunla birlikte olmayı kabul etmekten alıkoyan sadece ailesinin ve Dünya'da sevdiği her şeyin çekiciliği değildi. Aynı zamanda bu dünyaydı. Korkak bir yanı, bir demskiv olmayı kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu. Ya birlikte yaşadıkları hayattan nefret etmeye başlarsa?

Ya yapmazsa? Onunla burada nasıl çocuk sahibi olabilirdi? Çocuklarının buranın taleplerine maruz kalmasına seyirci kalabilir miydi? Küçük oğlunun hayvancılık okuluna gitmesini ya da küçük kızının ona öğrettikleri gibi çekingen ve mesafeli büyümesini izleyebilir miydi? Çocuklarını hep sevgi ve aileyle çevrili olarak hayal etmişti.

Auzed'i sadece bir haftadır tanıyordu ve ona karşı olan hislerine güvenmesine rağmen, bu tür bir yoğunluğun genellikle zamanla söndüğünü de biliyordu. Geri dönmek en güvenli seçenekti. Ve eğer geri dönmeyi planlıyorsa, onu daha fazla oyalamak için zaman harcayamazdı.

Giysilerle dolu küpü sırtına alarak Wilson'ın omuzlarına atlamasını bekledi, sonra derin bir nefes aldı. Birinci kata indiğinde Auzed'in çoktan verandada beklediğini gördü, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve omuzlarını kulaklarına kadar kıvırmıştı.

Tezgâhın üzerinde bir parça pembe ekmek onu bekliyordu ve çenesi sallanıyordu. Bunu durdurmak için çenesini sıktı, sonra ona katıldı. Midesi zaten yemek yiyemeyecek kadar kaos içindeydi.

"Meg ve Daunet birazdan gelecekler. Gökyüzü durağından bir kruvazör almaya gittiler."

"Kruvazör" ya da "gökyüzü durağı "nın ne olduğunu bilmiyordu ve umursamaya da niyeti yoktu. Yüz ifadesi yine sertti. Vurdumduymaz ve taş kesilmişti. İyi ya da kötü hiçbir duygu gözlerini aydınlatmıyordu ve sesi profesyoneldi... medeniydi. Hiçbir sorun yokmuş gibi mi davranmaya çalışıyordu? Yoksa sadece bir hafta önce tanıştığı adam olmaya mı çalışıyordu? Aptalca duyguların davranışlarını ya da seçimlerini belirlemesine izin vermeyen adam.

İçini çekti. Bunun en iyisi olduğunu düşündü. Yıllarca hiçbir şey hissetmeme ve mesafeli durma pratiği yapmıştı. Belki normal bir hayata dönmek onun için o kadar da zor olmazdı. Alex asla normale dönmeyecekti. Hayatının her günü Auzed'i ve neler olabileceğini düşünecekti.

Wilson başını Alex'in çenesinin altına soktu ve küçük pençeleri Alex'in dağınık örgüsünün etrafında sıkılaştı.

Göz ucuyla kendilerine doğru süzülen insanları fark etti ama ne Meg ne de Daunet grubun arasındaydı. Omurgasından aşağı buz süzüldü. Fierad önden gidiyordu. Kral arkadan geliyordu, yanında iki asker vardı. Ve bir kişi daha vardı... Relli?

"Ne istiyorlar?" diye fısıldadı Auzed'e.

Çatık kaşları ve gergin çenesiyle hızla yaklaşan gruba doğru baktı. "İyi bir şey yok."

"Oh, güzel! Seni gitmeden yakaladık," dedi Fierad, platformundan bir çırpıda inerek. Sırıtışı genişti, beyaz dişleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Alex kafası karışmış Relli'ye odaklandı; Relli başını hafifçe sallayarak onun da neden orada olduklarını bilmediğini gösterdi.

Kral Bet de yuvanın verandasına çıkarken, "Hadi şu işi bitirelim, Korucu," diye söylendi.

Fierad elini Relli'nin sırtına yapıştırdı ve onu Auzed'e doğru itti.

"Korucu!" diye bağırdı kral. "Bir daha böyle bir dişiye dokunmaya cüret etme."

Kralın azarlayan ses tonu karşısında zorlukla irkildi. "Özür dilerim, sadece adaletin yerini bulduğunu görmek için heyecanlıyım.

Auzed, seni *ikna* etmek için elimde imzalı bir emir var."

Auzed ters ters bakarken sessizlik hüküm sürüyordu. Tedirgin ya da endişeli görünmüyordu. Bunun olacağını biliyor muydu?

Fierad konuşmaya devam etti, durumu açıklamaktan keyif alıyor gibiydi. "Vekiller istifa belgelerinizin uygun olduğunu onayladığında, artık baş muhafız olmadığınıza göre, sizi *etkilememiz* için hiçbir engel kalmadığını fark ettim."

"Gitmem gereken yerler var, Korucu," diye homurdandı Kral Bet arkalarından.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Evet, elbette." Fierad Alex'le göz göze geldi. "Onun tanık olarak burada olduğundan emin olmak istedim. Relli." Öfkeli görünen Relli'yi tekrar Auzed'e doğru itmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine el sallayarak onu başlamaya teşvik etti.

Sırtı krala ve Fierad'a dönük olan Relli kaşlarını ikisine de kaldırdı ve Alex anladı. Relli yalan söylemeye çalışacaktı. *Sallanıyormuş* gibi yapacaktı. Yine de Auzed bunu kabul edecek miydi? Yalan

söylemekten nefret ederdi,

ama kesinlikle şimdi yapacaktı. Sırtının alt kısmında ter birikmişti. Her şeyi bir kenara bırakıp gerçeği söyleyecek kadar kızgın mıydı? Bunu yapacağını sanmıyordu ama onu dün geceki kadar öfkeli de görmemişti.

"Auzed." Relli bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. "Bana bak." Kadife kadar yumuşak olan sesi şaşırtıcı bir güce sahipti. Öyle ki verandadaki herkes bakışlarını Relli'ye çevirdi.

Tıpkı daha önce yaptığı gibi, Alex zihnini sarar *sarmaz* sallantıyı üzerinden attı. Kralın ve Fierad'ın küçük baş sallamalarından onların da aynı şeyi yaşadıklarını anladı.

"Fierad'ın sorularını cevaplayacaksın." Relli bir süre daha onun önünde salındı ama bakışları endişeli bir hal aldı.

Relli'yi iterek geçen Fierad, kendini Auzed'in önüne yerleştirdi. "Şimdi göreceksiniz Majesteleri. Başından beri yalan söylüyorlar."

Kral Bet kollarını kavuşturdu ve bakışları karardı. "Gitmeden önce sana bir dakika daha vereceğim, Fierad."

Alex Relli'nin bakışlarını yakalamaya çalıştı. Relli başını hafifçe salladı. Auzed'in kaçışı olmasaydı

O
m
u? "Alejandra seninle evleneceğini söyledi mi?" Fierad geniş bir gülümsemeyle sordu.

Alex nefesini içine çekti. Ne yapabilirdi ki? Yapabileceği bir şaşırtmaca var mıydı? Auzed monoton bir ses tonuyla, "Evet, Alejandra benimle evleneceğini söyledi," diye cevap verdi.

Fierad'ın çenesi düştü. Alex kendi çenesinin düşmesini engelledi. Numara mı yapıyordu? Öyle olmalı.

ol.

"Pekâlâ. Bunu da hallettiğimize göre artık misafirlerimizi rahat bırakalım," diye homurdandı kral, sanki buraya sürüklenmek evrende yapmak istediği son şeymiş gibi.

"Hayır. Bekle!" Fierad sesini buldu. "Anlamıyorum..." Relli'ye doğru döndü. "Bunu sen mi yapıyorsun?

Seninle ilgili çekincelerim vardı, Demskiv, ama eğer bu seviyeye inersen-"

Fierad ona doğru hamle yaparken Relli bir ciyaklama sesi çıkardı. Alex'in içinde öfke alevlendi ve o da bir adım öne çıktı.

"Korucu!" diye gürledi kral ve muhafızlarını Fierad'a doğru yönlendirdi.

Ama kimse ona ulaşamadan, Wilson kendini Alex'in omzundan itti ve minik pençelerini Fierad'ın yüzüne gömdü. Tırmaladı ve kulaklarına tiz trompetler üfledi.

Etrafta tökezlerken onu pençeleyerek ve kuyruğuyla vurarak uzaklaştırmaya çalıştı. Bir adım fazla atıp bir böğürmeyle yuvanın verandasından aşağı yuvarlandığında tüm eller ona doğru uzandı.

Alex çıkıntıya doğru koştu. "Wilson!" Sol taraflarındaki bir ağaca doğru süzülen tuey'i gördüğünde kalbi yeniden atmaya başladı. Fierad onlardan uzağa düşmeye devam etti, ta ki parlak mavi bir elektrik akımı dalga dalga etrafını aydınlatıp onu yakalayana kadar. Bir kez havaya sıçradı, sonra durdu. Adam net bir şekilde duyamayacak kadar uzaktaydı ama Fierad'ın aşağıda ağzından çıkan küfürler yüzünden mosmor kesildiğine bahse girerdi.

"Belki de en iyisi buydu." Kral Bet içini çekerek, yükselmeye çalışıp tekrar yere düşen Fierad'a baktı.

"Auzed, uyan," diye seslendi Relli nazikçe, onu *sallantıdan* çekerek.

Bir atış gibi, Auzed'in vücudu gerildi. Krala duygusuz bir selam vererek topuklarının üzerinde döndü ve yuvaya geri döndü.

Yanından geçip giderken bakışlarını ondan kaçırması karnına bir tekme yemesi gibiydi.

"Gidip onu geri getirsen iyi olur." Kral seyahat platformuna geri döndü ve kuyruğuyla aşağıdaki Fierad'a el salladı. Muhafızları dediğini yapmak için havalanırken, Relli'yle yüzleşti. "Relli, değil mi?"

"Evet, Majesteleri." Geniş gözlerle başını salladı.

Ona küçük, ölçülü bir gülümseme verdi. "Bir üstün astına bu şekilde davranması kabul edilemez. Sizi temin ederim ki Fierad'ın hem rütbesi düşürülecek hem de yeri değiştirilecek. Sauven'deki koruculardan ben sorumlu olduğum için, size karşı olan önyargısı ve davranışları için resmi olarak özür dilemek istiyorum."

Relli titrek bir nefes verdi ama yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve kuyruğu bir o yana bir bu yana sallandı. "Teşekkür ederim Majesteleri. Minnettarım."

"Yerime geçecek uygun kişinin kim olabileceğini tartışabilmemiz için bana katılabilir misiniz?"

Relli derin bir nefes aldı ve sırıtmasını engellemeye çalışarak gülümsedi. Heyecanlı bir şekilde başını salladıktan sonra Alex'e doğru koştu ve ona sıkıca sarıldı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Kaçabilmesi için herkesin dikkatini dağıtmaya çalıştım ama kaçabildiğini sanmıyorum. Hâlâ yapabiliyorken git buradan," diye fısıldadı son bir sıkışma ve gülümsemeyle.

"Git kendini aday göster kızım!" Alex fısıltıyla karşılık verdi ve ardından onun Fierad'ın boşalan seyahat platformuna atlayışını izledi.

Kral Alex'e başıyla hızlıca selam vererek, "Tremanta'ya güvenli bir yolculuk dilerim," dedi. O ve Relli, çok aşağıda Fierad'ı almakta olan muhafızları beklemeden süzülerek uzaklaştılar.

Alex rahat bir nefes aldı. Her şey bitmişti. Kral Bet Fierad'a inanmamıştı ve Relli sonunda ondan kurtulmuştu. Wilson tırmandığı ağaçtan süzülerek indi ve Alex'in uzattığı kollarına kondu. "İyi iş, seni küçük kahraman."

Arkasındaki adımlar ona Auzed'in evden çıktığını söyledi. Dönüp ona baktı ve Fierad'ın kendini aptal yerine koymasını izleyerek kazandığı iyi ruh hali biraz olsun kayboldu. Gözlerini ileriye dikmiş, onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyordu. Wilson, Alex'in boğazını tıkayan boğuk iniltiyle eşleşen hüzünlü bir inilti çıkardı.

"Nasıl yaptın?" diye sordu. *Salınımdan* kurtuldun mu?" Dikkati onlara doğru yaklaşan büyük, yüzen gümüş bir küreye takıldı.

Auzed devasa toptan rahatsız olmamış gibi görünüyordu, bu yüzden rahatladı. Tekrar ona baktı, bir cevap bekliyordu. Âdem elması sallanıyordu. Bakışları önce yere, sonra tekrar küreye kaydı ve boğazını temizledi. "*Etkisi* altındaydım. Yalan söylemedim."

"Ama-"

Ona odaklandı ve yeşil gözleri sertleşti. "Benimle evlenmeyi teklif *etmiştin.* Bir kere. Samimi olmadığın belli olduğu için hatırlamıyor olabilirsin ama *ben hatırlıyorum*. Clecanianlı bir erkek böyle bir teklifi asla unutmaz."

Alex onun yanından geçip verandaya yanaşan büyük küreyi karşılamak için ilerlerken hareketsiz

kaldı.

Birlikte geçirdikleri zamanın anıları zihninde uçuştu. Buradaki ilk gecelerinde yuvanın mutfağında. Yıkılmasına ramak kalmıştı ve teklif etmişti. Ama adam onu geri çevirmişti. *Eğer seninle evlenirsem, bu bir yalandan kurtulmak için olmayacaktı. Ve bana acıdığın, borçlu hissettiğin ya da çaresiz olduğun için de olmazdı.* Sözleri zihninde tekrar tekrar canlandı ve daha da acıttı çünkü dün gece ona evlenme teklif etmişti ve o da reddetmişti.

Parlak topun uzun bir bölümü kayarak açıldı ve rahat, minderli bir iç kısım ortaya çıktı. Meg içeriden el salladı, Daunet de öyle. Onunla Auzed arasında bakışırlarken yüz ifadeleri değişti. Sadece ikisinin neye benzediğini tahmin edebiliyordu. Aralarında titreşen gerilimden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Daunet ve Meg kruvazörün bir tarafında yan yana oturdukları için Alex ve Auzed diğer tarafa sıkışmak zorunda kaldılar. Dar alan yüzünden vücutlarının yanları birbirine değiyordu ve bencilce, Alex buna minnettardı. Bu Auzed'in dünyada en son isteyeceği şey olsa da, kalçasının Alex'in kalçasına değmesi bile elektrik çarpması gibiydi. Bir daha asla ona bu kadar yakın olamayacağını bilerek, vücudunun sıcaklığını ve kokusunu açgözlülükle içine çekti.

Bu hatırlatma boğazının düğümlenmesine neden oldu ve hıçkırıklarının ağzından çıkmasını engellemek için yutkundu.

"Ayrılacağın için mutlu musun?" Meg garip bir şekilde sordu, bakışları aralarında gidip geliyordu. Dün gece partiden ayrıldıklarında o da oradaydı ve muhtemelen neler olduğunu tahmin edebiliyordu.

Alex berbat göründüğünü biliyordu. Bütün gece uyumak yerine ağladığı için şiş gözler ve solgun bir cilt. Auzed'in de pek iyi görünmediğini görmek kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Yeşil gözleri donuklaşmıştı ve hayal görüyor olsa da, vücudunu süsleyen işaretler bugün o kadar da parlak görünmüyordu.

Ellerini dizlerinin üzerine koymuş ve kollarını son derece sert, doğal olmayan bir şekilde kavuşturmuş olan Daunet, kapalı kruvazördeki garipliği hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu. Kapı kayarak kapandı ve hafif bir hareket Alex'e hareket ettiklerini söyledi. "Efendim, Alex için Tapınak'ta bir ev hazırlandığı haberini aldım. Yaklaşık bir saat içinde varmış oluruz. Ona uzak

doğuda bir ev verdiler ama Kraliçe'ye de söylediğim gibi-"

"Artık senin amirin değilim Daunet. Bana efendim diye hitap etmene gerek yok. Kraliçe kimi Duyulur Muhafız olarak atarsa sorun her neyse onunla ilgilenebilir," diye araya girdi Auzed kısık bir sesle. Kaba değildi ama yumuşak da değildi.

Alex sertleşti. Dişlerini gıcırdatmaktan çenesi ağrımaya başlamıştı. Meg onunla göz göze geldi ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak sessiz bir konuşma yapmaya çalıştı. Alex'in şu anda kaldıramayacağı bir konuşmaydı bu, bu yüzden bakışlarını kucağına indirdi, başı öne eğikti.

Daunet'nin çenesi hâlâ cümlenin ortasında açık kalmıştı. İnançsızlıkla Auzed'i inceledi. Sonra kekeledi, "Hayır. Bu olamaz... Ama efendim," diye yalvardı.

Onu susturmak için elini kaldırdı. "Şimdi olmaz, Daunet."

Ağzını kapattı ve gözlerini kruvazörün zeminine dikti.

Alex, Auzed'in kucağına baktı, yüzüne gizlice bakacak kadar cesur değildi ve yumruklarını uyluklarının üzerinde sıkıca kavuşturduğunu gördü. Tanrım, onun eline uzanmayı, kavramayı ve onu yatıştırmayı ne kadar da çok istiyordu. Ama bu zalimlik olurdu.

Oturduğu yerde kıpırdanarak ona biraz daha yer açmaya çalıştı ama tek başarabildiği bacaklarını birbirine o kadar da sıkı bastırmamak oldu. Parmak eklemleri beyazlaştı.

Bir süre sonra Auzed yer değiştirdi. Dışarıdan bakan biri bacaklarının mikroskobik hareketine baksa sadece rahatlamaya çalıştığını düşünebilirdi ama kalçasına geri dönen baskı, bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etmesine neden oldu. Vedalaşmadan önce temasa en az onun kadar ihtiyacı vardı.

Meg ve Daunet ipucunu aldılar ve tüm yolculuk boyunca sessiz kaldılar. Daunet yolculuğun bir saat süreceğini söylemişti. Ama bundan çok daha uzun sürmüştü.

Kruvazörün kabinindeki ağır hava bulanıktı. Karşısındaki Meg merak ve endişeyle titriyordu. Daunet ise sinirliydi. Keder, şüphe ve güçlükle bastırılan özlem dalgaları Alex'in üzerinde yuvarlanıyordu. Ama Auzed'den? Hiçbir şey.

Hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyordu. Kruvazörün bu kadar ezici hissetmesinin nedeni de buydu. Bilimsel olarak ses geçirmez hale getirilmiş odalardan birine girmek gibi. Ses yalıtımı yapmaya çalışan insanların videolarını izlemişti.

o yerlerde kalmak için. Hiçbiri çok uzun süre kalamazdı. Baskıcı sessizlik o kadar doğal değildi ki, bir insanı saatler içinde çıldırtabilirdi.

Auzed'in aurasının karışıma kattığı şey buydu. Her şeyden daha gürültülü olan ve kruvazördeki kadınların her birini stresten kaşındıran hiçlik. Alex yüzüğünü parmağının etrafında döndürdü ve tekrarlanan hareketlerle içini parlattı.

Durduklarında ve kruvazörün yan tarafı kayarak açıldığında Meg sert bir "Tanrıya şükür" sesi çıkardı ve dışarı çıkmak için Daunet'nin üzerine atladı.

Daunet usulca, "Alex için bir jeton ve ped getirdim," dedi ve Auzed'in uzattığı eline küçük mor bir daire ile lastik gibi ince ovaller bıraktı. "Onu evine götürmek için göl kenarında bekleyeceğim."

"Onu uğurlayacağım, sonra da kruvazörü Batı yakasındaki lojmanıma götüreceğim," diye gürledi.

Daunet ikisinin arasına bakarken daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi. Bunun yerine kararlı bir şekilde çenesini tuttu ve dışarı çıktı.

Alex ve Auzed donup kaldılar. Adam çıkışı kapatıyordu. Alex karşısındaki boş koltuklara bakarken, kadın onun boynundaki damarın nabzını izledi. Kalçası seğirdi.

Sonunda derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve kruvazörden dışarı çıktı. O ve Wilson onu takip etti, tuey hala boynuna sıkıca sarılıydı ve küçük bedeniyle üzüntü dalgalarını kontrol altına almaya çalışıyordu. Büyük kürenin etrafında döndüklerinde Meg ve Daunet'in inanılmaz bir manzaraya doğru hızla yürüdüklerini gördü. Çiçek benzeri yüzen evlerle kaplı bir göl, önünde güneşin altında parıldıyordu. İnci Tapınağı. Ona tarif etmişti. Suyun parlayan yaratıklar tarafından nasıl korunduğunu ve sadece bir jetonu olan ve giriş izni olanların karşıya geçebildiğini.

Yine de Tapınağın güzelliğini takdir edemiyor gibiydi. Her şey yanlış geliyordu. Ayaklarının altındaki zemin çok sertti ve ona bacaklarının acıdığı gibi tuhaf bir izlenim veriyordu. Ve Auzed de yanılıyordu. Artık kendinde değildi.

Birbirlerine bakıyorlardı ama bakışları başka yöne kaymıştı. Bir şey söylemesi gerekiyordu. Herhangi bir şey.

"I..." Kadın boğazını temizledi. Adam gözlerini ona kaldırdı ve ağzının etrafında gergin çizgiler oluştu. Tekrar denedi. "Her zaman Dünya'ya geri dönmeyi planlamadığımı bilmeni istiyorum."

Onun yüzünü inceledi, omurgası dik ve omuzları inanılmaz derecede sağlamdı.

"Bunun bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum. Meg bana Kraliçe'nin bu konuda çalıştığını ve bunun mümkün olabileceğini söyleyeli sadece üç gün oldu," dedi Alex telaşla. Yutkundu. "Senden ayrılmak yapmak istediğim bir şey değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sanki kadın ona tokat atmış gibi irkildi. "İstiyorum," diye fısıldadı, neredeyse onun duyamayacağı kadar alçak sesle.

Öne doğru uzanarak bileğini nazikçe kaldırdı. Temas kolunda bir ısı dalgası yarattı, vücudunun her yerinde tüyler diken diken oldu. Uzun, bol kolunu yukarı kaldırdı ve iç kolu yukarı bakana kadar bileğini ters çevirdi. Garip bir emme hareketiyle bileğinin iç kısmına yerleştirdiği mor simge derisine yapıştı.

Belirteç yerinde olmasına rağmen gitmesine izin vermedi. Başparmağı bileğinin hemen üzerinde, kolunun iç kısmındaki hassas derinin üzerinde gezindi ve gözlerinin içine baktı. "Umarım onlara geri dönersin Alejandra. Ve umarım mutlu olursun."

Gözlerinin arkasında yaşlar yandı. Kendi sözlerinde boğuldu ve sadece başını sallayabildi.

Wilson aniden ciyakladı. Küçük bir sıçrayışla Auzed'e doğru atladı ve gözlerini kapatıp sıkarak boynuna sarıldı.

Alex bir kolunu karnına doladı, midesindeki boşluk içini kemiriyordu. Wilson bile bunun bir hata olduğunu biliyordu. Belki de hayatının en büyük hatasıydı. Aniden içinde daha fazla zaman için yalvarma dürtüsü oluştu. Ama bu adil değildi. Daha fazla zaman sadece ileride daha fazla acı anlamına gelirdi ve yapmak isteyeceği son şey ikisine de daha fazla acı çektirmekti.

Auzed bir iç çekerek küçük hayvanın tüylerini okşadı ve itirazlara rağmen onu kucağından indirdi. Onu Alex'in kollarına bıraktı.

Yapmacık bir baş hareketiyle Alex'in bakışlarını gergin bir an boyunca tuttu, sonra dönüp uzaklaştı.

Tabanlarına sızan kurşunla olduğu yerde çakılı kaldı. Arkasına bakmadan arabaya tırmandığında

gözyaşları sel oldu.

Bölüm 26

Alex bir haftadan uzun bir süredir başıboştu. Hepsi de onunla arkadaş olmak için heyecanlanan bir düzine insanla tanışmıştı. Lily de onu ziyaret etmek için istek yağdırıyordu. Ama Tapınak'ın etrafındaki hareketlilik ona pek çekici gelmiyordu. Lily'yi mutlu ve ruh eşiyle birlikte görmek istemiyordu.

Dünya'ya dönme yolundaki ilerleme şimdi her zamankinden daha önemliydi ve sahip olduğu tüm gücü galaksiler arası hukuk hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye harcadı. Sanki Auzed'den ayrı kalma kararının haklı olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Hatta elinden geldiğince gönüllü olarak hizmet etmek için Kraliçe ile görüşme talebinde bile bulunmuştu. Belki Kraliçe onu insan temsilcisi olması için bir yerlere gönderirdi. Belki de insanlar adına yalvarması için gökyüzündeki bir İttifak toplantısına. Herhangi bir yer buradan daha iyi olabilirdi.

Evinin büyük ön penceresinin altındaki koltukta, Auzed'i bir an görebilmek umuduyla diz çöküp camdan bakarak geçirdiği saatler yüzünden kalıcı bir çukur oluşmuştu. Artık burada çalışmıyordu ama diğer kadınlardan, yeni bir baş muhafız atanana kadar Tapınak'ta halledilmemiş birkaç işi onun üstlendiğine dair fısıltılar duymuştu.

Ayrıca Alex'in olmadığı zamanlarda Wilson koltuğu işgal etme eğiliminde olduğundan evin bu bölümü ağır bir şekilde ananas kokuyordu. Evden çıktığında gökyüzünde parlayan bol güneş ışığı sadece ruh halini bozmaya yarıyordu. Kendini mümkün olduğunca içeride, Wilson'la birlikte karanlık bir köşeye kıvrılmış halde buluyordu.

Çarpışma ve yanma ile biten ilişkilerini kaç kez gözden geçirirse geçirsin, suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. İşini kaybetmesi tamamen onun suçu değildi. Sauven bunun için zorlamıştı ama yine de yaşadıkları onca şeyden sonra, kendisinin eve dönme umudu varken onun hiçbir şeyi kalmadığı için kendini kötü hissediyordu. Bir yerlerde başka bir iş bulabilecek miydi? Onu bir daha görebilecek miydi?

Neredeyse onu aramaya çıkacağı pek çok zaman olmuştu. Neredeyse Daunet'ten ona bir mesaj göndermesini isteyecekti. Neredeyse pes edecek ve eve gitmek istediği konusunda yalan söylemeyi düşünecekti. Ama onu seviyordu.

onu bu şekilde incitmek için çok fazla.

Pencereden dışarı baktı ve Wilson'ın Tremanta'da bulundukları her gün biraz daha matlaşan yumuşak, ışıklı tüylerini okşadı. Wilson gövdesini kederli bir şekilde sallayarak kucağından indi ve açık veranda kapısına doğru yuvarlandı. Sık sık bu saatte dışarı çıkardı, alacakaranlığın loş gökyüzü Sauven ormanlarındaki ışığa en çok benzeyendi. Güneş henüz ufkun altına inmiş, gökyüzünü muhteşem, koyu bir lavanta rengine boyamıştı; şezlongda geçirdikleri gece de aynı renkteydi. Alex'in göğsü sıkıştı.

Bakamayınca arkasını dönmeye başladı.

Birkaç ev ötede hareketsiz duran, normal Clecanian kıyafetleri giymiş iri bir adam gözüne çarptı. Tuhaf, Tapınak'ta muhafız olmayan erkeklerin dolaştığını nadiren görmüştü. Yüzünü pencereye dayayarak gözlerini kıstı. Bu adamın geniş omuzları neredeyse her gece rüyasında gördüğü omuzlar mıydı? Yapısı doğruydu ve saçları açık renkti ama çok uzaktaydı. Adam yumruk yaptığı elleri dışında hareketsizdi. Onun evine mi bakıyordu?

O muydu?

Alex'in kanı kulaklarına hücum ediyordu. Aralarındaki duvar bir hücrenin parmaklıkları gibiydi. Dışarı koşmak istedi ama koşmaması gerektiğini biliyordu. *Lütfen buraya gel. Lütfen.*

Onu izlerken gökyüzü karardı, kendi isteğiyle yaklaşması için dua etti. Dışarı çıkmayacaktı. Eğer fikrini değiştirirse, gitmesine izin verecekti. Adam dönerek geri çekildi ve kalbi karnına gömülürken dudaklarından kısa bir feryat yükseldi.

Birkaç adım uzaklaştı ama sonra aniden durdu ve geri döndü, bilinçli adımlarla evine doğru ilerledi. Yüzü netleştiğinde, midesinde kelebekler patladı. *Auzed.* Hatırladığından çok daha yakışıklıydı.

Evine birkaç adım kala durdu ve kapısına baktı. Tüm camlar karartılmıştı, bu yüzden dışarı bakabilse de, neyse ki onun yüzünü bir deli gibi cama bastırdığını göremedi.

Onu görmeye aç olan bakışları vücudunda gezindi. Gözlerinin etrafındaki koyu halkaları fark ettiğinde omurgasından aşağı soğuk sızdı. O da mı kilo kaybetmişti? Onun acı çektiğini bilmek

onu öldürüyordu. Cebinden bir şey çıkardı ve inceledi. Bir karta benziyordu. Siyah ve ince. A

kredi kartından biraz daha büyük.

Gözleri elindeki karta aşırı odaklanmıştı ama aslında ona bakmadığından şüpheleniyordu. Daha ziyade, zihninde başka bir şey üzerinde çalışırken onu odak noktası olarak kullanıyordu.

Sonunda uzun bir nefes verdi, omuzları çöktü. Başını yana eğdi, adamın hareketini takip etmek için cama kabaca bastırdı ve adamın kartı kapının önüne bırakıp geri çekildiğini gördü. *Hayır. Hayır. Hayır. Kapıyı* çalmayacaktı. Her ne ise onu bırakıp gidecekti.

Adam gitmek için döndüğünde, tam da beklediği gibi, tüm hisleri kaçtı. İstese de koşan ayaklarını durduramazdı. Ne olduğunu anlayamadan kapıdan içeri dalmıştı. "Auzed!"

Sırtını ona dönerek bir metre ötedeki taşa yöneldi. Uzun dakikalar geçti. Neredeyse adamın yürümeye devam edeceğini düşünüyordu. Ama sonra adam döndü. Bakışları onun üzerine indiğinde yeşil gözleri parladı ve göğsü tek başına derin bir nefes aldı.

Alex'in tüm vücudu bu göz temasına tepki verdi. Kalbi göğsünün içinde çarpmaya başladı ve derisi karıncalandı. Ona doğru bir adım attı ve kartı almak için eğildi. Adamın kokusu bir torba tuğla gibi çarptı. Baharatlı ve sıcak. Kollarını ona dolamaktan kendini alıkoymak için tüm konsantrasyonunu kullanması gerekti.

"I..." Karta baktı, çenesinde bir kas seğiriyordu. "Bunu isteyebileceğinizi düşündüm." Kartı kıza uzattı ve kız ondan alırken parmaklarının birbirine değmemesine dikkat etti.

"Ne oldu?" Sesi nefes nefese çıkmıştı. Normalde sesinin bu kadar çaresiz çıkmasından utanırdı.

"Tremanta'ya yeni bir oyun geldiğini gördüm. Biz... ah... bunun hakkında konuşmuştuk, ben de düşündüm ki-" Sanki bu inanılmaz düşünceli jest çok da önemli değilmiş gibi kayıtsızca kartı işaret etti. "Orada iki geçiş var, yani başka birini alabilirsin." Kızın bakışlarını yakaladı. "Meg ya da Lily olabilir."

Kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. Önerinin ardındaki sözler açıktı. O yapabilirdi

Meg ya da *Lily'i* al. *Onu* değil. Söyleyecek doğru şeyi bulamadı. Şaşkınlıkla ona baktı, gözlerini açgözlülükle aşağı yukarı gezdirdi.

"İçerisi oldukça karanlık," dedi, neredeyse zifiri karanlık olan evini işaret ederek.

Seni düşünmeden parlak ışığa çıkamıyorum. "Wilson buranın bu kadar aydınlık olmasına hâlâ alışmaya çalışıyor," dedi onun yerine. Tamamen yalan değildi.

Adam alçak, kayıtsız bir sesle gürledi.

"Nasılsın?" diye ağzından kaçırdı.

Sıkı dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru döndü. *¡Idiota!* diye azarladı kendini. Tabii ki durumu iyi değildi. "Gitmek zorundayım." Topuklarının üzerinde döndü.

Ne söyleyeceğini ya da kendini nasıl açıklayacağını bilmeden onun kolunu yakaladı.

Yana doğru eğilerek bakışları kadının pazusundaki eline kaydı. Sessiz bir hırıltı içinde yankılandı. Sesi tehditkâr değildi. Ses tonu tamamen başka bir şeydi.

İçini sıvı bir sıcaklık kapladı. Yanmış gibi elini geri çekti. Adamın ateşli bakışları ona yöneldi ve burun delikleri alevlendi. Kahretsin. Dokunuşun ona ne yaptığını biliyordu.

Adamın kolu şimşekten daha hızlı bir şekilde fırladı ve kadının etrafını sardı. Onu vücuduna sıkıca bastırdı, dudakları çılgınca bir öpücükle onunkilere çarptı.

Bir anlık sersemlemenin ardından inledi ve kollarını adamın boynuna attı. Onları evin içine geri götürdü ve kapıyı arkasından çarptı. Kapı kapanır kapanmaz onu yere itti.

Sert elleri kızın vücudunda geziniyor, daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde sıkıyor ve ovuyordu. Kadının dili adamınkinin üzerinde kayarken adam inledi ve kadının ağzını cezalandırıcı bir öpücükle kaptı. Bu daha önceki gibi değildi. Yavaş bir gelişme, fısıldanan sözcükler ya da şefkatli okşamalar yoktu. Bu çaresizliğin vücut bulmuş haliydi.

Birbirlerine çok uzun zamandır hasret kalmış iki insan. Alex gömleğini pençeleyerek onu üstüne çekti ve bacaklarını beline doladı. Seksinin duvarları, olması gereken boş alanı sıkıyordu. Şimdi. Alex'in vücudundan sadece şortunu yukarı kaldıracak kadar uzun süre kalktı,

Uyumayı sevdiği, dökümlü, soluk yeşil elbisesi.

Çenesine kadar çekti ve parmaklarını kalçalarının arasına daldırdı. Kadın haykırdı ve alnını adamın omzuna bastırdı, acımasız bir orgazm hızla gelişirken tüm vücudu gerildi. Boşta kalan eliyle

Eliyle saçlarından bir tutam kavradı ve başını geriye ve yana doğru çekerek boynunu ortaya çıkardı. Dilini nabzının üzerinde gezdirip derin derin içine çekerek inlediğinde, şiddetli orgazmının şok dalgaları görüş alanını kapladı.

Bir noktada, orgazmın nabız atışları onu yakarken, kendini pantolonundan kurtarmıştı. Şaftının geniş başı onun açıklığını araştırdı ve dizlerini daha da ayırdı, içinde ona ihtiyaç duyuyordu. Onunla tekrar o bağı hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Tek bir sert hamleyle kendini içine gömdü ve neredeyse acı çekecek kadar onu gerdi. Ön kolları kafatasının altından kayarak başını yastıkladı. Adamın boyu yüzünü göğüs hizasına getirdiğinden burnunu adamın sert göğüs kaslarının arasındaki vadiye gömdü ve adamın tatlı, baharatlı kokusunu içine çekti.

Bir eliyle saçlarını kavrarken, tekrar içine girdi, ağzını alnına bastırdı ve zevkle hırladı. Kolları adamın belini kavrarken ve bacakları adamın kalçalarına dolanmışken, adamın kollarında olduğunu ve onu kendi vahşi tarzında sevdiğini bilmenin tadını çıkarıyordu.

Vuran kalçaları kadının içinde yankılanıyor, orgazmını öfkeli bir hızda inşa ediyordu. İtişler çılgınca büyürken, başını saran kolları sıkılaştı. Onunla daha önce de sevişmişti ama şimdi onu sahipleniyordu. Nereye giderse gitsin, her zaman onun olacaktı.

Terle kaplanmış boynundaki kordonları öpmek için yüzünü yukarı uzattı. Adam inledi ve kalçalarını tam olarak doğru noktada salladı. Orgazmı içine çöktü, iç kasları hâlâ derinlerde olan sikinin etrafında kasıldı. Yüzünü boynunun kıvrımına bastırdı ve böğürdü, içinde titreşti ve çekirdeğini sıcak sıvıyla kapladı.

Nefeslerini tutarken birbirlerine sarılmış halde kaldılar. Korkudan gözlerine beklenmedik yaşlar doldu. Gideceği korkusu. Kalacağından korkuyordu.

Başını kaldırdı ve yüz ifadesi maskelenmiş bir halde ona baktı. Belki burası biraz daha aydınlık olsaydı, onun gözlerini arayabilirdi. Almayı öğrendiği duygu işaretlerini yakalayabilirdi.

Kolunu başının altından çekerek yüzünü kavradı ve başparmağıyla yanağındaki bir damla yaşı sildi. Kelimeler doğru gelmiyordu. Zaten söylenecek ne vardı ki? Elini onun elinin üzerine, yanağına koydu ve gözleri elinin üzerine kilitlendi.

Elini çekerek onun parmaklarını kavradı. Sanki bir şey istiyormuş gibi gözlerini onunkilere kilitledi. Yavaşça parmağındaki altın yüzüğü çekiştirdi ve yumruğunu yüzüğün etrafına sardı.

Boğazı tıkandığında, onun ne istediğini bilerek başını salladı. O yüzüğü çok seviyordu ama onda olduğunu bilmek ona büyük bir sıcaklık verecekti. Belki ara sıra ona bakar ve onu hatırlardı.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve sonra ondan uzaklaştı. Sessizce giyindikten sonra gitmişti. Yanaklarından süzülen sessiz gözyaşları, sonunda bir topun içine kıvrılıp yerde uyuyana kadar durmadı.

Bölüm 27

Auzed hiç bu kadar kötü hissettiğini hatırlamıyordu. Yemek yiyemiyordu. Uyuyamıyordu. Tek yaptığı yatıp kalkmak ve tedbiri elden bırakıp Alex'e sınırlı bir ilişki için yalvarıp yalvarmama konusunda kendisiyle tartışmaktı. Sauven'de geçici olarak birlikte olmuşlardı ve o güne kadar en mutlu olduğu zamandı.

Birlikte olabilecekleri yollara dair fantezileri giderek daha da tuhaflaşıyordu. Belki bir gemiye pilotluk yapar ve ailesinin geri kalanını kaçırırdı. O zaman onsuz devam etmeleri konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı. Ya en güçlü Swadaeth'i bulup ailesini unutması için onu *etkilemeye* zorlarsa?

Aklına gelen her çözüm zalimce, bencilce ve imkânsızdı. Boynundaki deri ipe asılı altın yüzükle oynadı. Yıkılıp onu görmeye gittiğinden beri bir hafta geçmişti. Ona sadece biletleri vermeyi planlamıştı ama sadece bir teslimatla yetinecek kadar güçlü olmadığını bilmeliydi. O zamandan beri Tapınağa erişiminin devre dışı bırakılmış olması iyi bir şeydi, yoksa geri döneceğini biliyordu.

"Ölmek üzere olan bir guarsil gibi görünüyorsun." Maxu onu dürterek soğuk bir mott uzattı.

Tremanta'ya döndüğünden beri, Maxu ailesinin görmeye katlanabildiği tek üyesiydi. Luka ve Theo onun içini yakıyordu. Ellerini kaplayan mavi çiftleşme izlerini görmek bile onları yumruklamak istemesi için yeterliydi. Kız kardeşi Asivva evliydi ve meşguldü. En küçük kardeşi Izor ise neredeyse kendisi kadar hüzünlüydü. Auzed sorunun tam olarak ne olduğunu araştırmamış olsa da, yavru bir köpek gibi peşinden koştuğu insan dişiyle arasındaki ilişki sorunlu bir hal almıştı.

Maxu'nun iğnesine omuz silkti, ne kadar sefil göründüğünü gayet iyi biliyordu.

Maxu itti. "Sanki hayvancılık okulundan yeni çıkmış genç bir erkek seni kavgada yenmiş gibi görünüyorsun." Kaşlarını çattı.

"Binlerce bilom tarafından sokulduktan sonra İnci Gölü'nden sürünerek çıkmışsın gibi." Maxu kadehini kaldırdı ve alkışladı.

"Anladım!" Auzed hiç de eğlenmemiş bir halde havladı. "Korkunç. Berbat görünüyorum." Mottosundan bir yudum aldı ve Maxu'yu işaret etti. "Senin gitmen gereken bir yer yok mu? Bu gece bir tören var, değil mi?"

Maxu geniş ve şeytani bir sırıtışla gülümsedi. "Evet, ama onlar beni katılmaya zorlamadan önce ya da daha doğrusu beni uygunsuz hale getirmek için hangi yasayı çiğneyeceğime karar verene kadar üç törenim daha var."

Auzed gözlerini devirdi ama kardeşinin kuralları çiğnemesini eskisi kadar önemsemediğini fark etti. Neden bir kadınla evlenmek zorunda olsun ki? Onu mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapardı, sadece onu terk etmesi için. Auzed içkisinden bir yudum daha aldı, bu düşüncenin eve çok yakın olduğunu hissetti.

Maxu'nun kıçı sandalyeye değer değmez yukarıdan bir zil sesi duyuldu. Kardeşi tembel bir hırıltı çıkardı ve kapıdan kimin giriş istediğini görmek için tekrar ayağa kalktı. "Seni görmek için buraya gelmesini istediğin biri mi var?"

Auzed cevap olarak kaşlarını çattı. Görmek istediği tek bir kişi vardı.

Tapınaktaki işini kaybetmesi aynı zamanda evini de boşaltmak zorunda kalması anlamına geldiğinden, küçük kardeşinin yanına taşınmıştı. Eski bir paralı asker ve her yönüyle yalnız olan Maxu, evi izolasyon düşüncesiyle inşa etmişti. Uyarılar ve bubi tuzaklarının yanı sıra kalın bir çit ve evi çevreleyen görünmez bir kalkan, kasabanın dışındaki bir tepede bulunan mülkünü çevreliyordu.

En azından Zed burada yaşamaya başladıktan sonra herkes onu rahat bırakmaya başlamıştı. Çoğu insan Maxu'nun evine gitmenin ve içeri alınmanın çok zahmetli olduğunu biliyordu.

Maxu, dudakları kızgınlıkla kıvrılmış bir halde, ayaklarını sürüyerek geniş odaya geri döndü. "Kraliçe arıyor."

Auzed daha dik oturdu, şaşkınlığı kendine acıma hissinin yarattığı bulanıklığı dağıttı. "Neden?" dedi aptalca, Maxu'nun onu buraya asla kendisinin davet etmeyeceğini biliyordu.

"Beni görmeye geldiğinden şüpheliyim," diye homurdandı Maxu ve kapıya gitmek için tekrar çıktı.

Alex'i ziyaret ettiği günün ertesinde kimlik belgelerini teslim ettiğinden beri Kraliçe'yle konuşmamıştı. İşini, hayatının işini kaybetmeyi hazmetmesi şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Aslında bu konuyu çok nadiren düşünüyordu. Henüz başka bir iş aramaya bile çalışmamıştı. Bu kadar önemsiz bir şey olması onu hayrete düşürmüştü.

gerçek mutluluğu yaşadıktan sonra her şeyden daha değerli olduğunu düşündü.

Auzed buruşuk giysilerini sıvazladı ve saçlarını düzeltmeye çalıştı. Ayağa kalktı, yanındaki masanın üzerinde duran çöpleri topladı ve mott şişesini yere düşürdüğünde küfretti.

"Auzed," dedi Kraliçe'nin muhteşem sesi.

"Majesteleri." Şişenin üzerindeki çömelmiş pozisyonundan kalktı, sadece eğildi ve sonra tekrar ayağa kalktı. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Lanet bir çocuk oyuncağı gibi.

Kraliçe, Maxu yanından geçip bir sandalyeye çökerken ona baktı. Maxu'nun her zaman bir tür belaya bulaştığını düşünürsek, birbirlerini yeterince iyi tanıyorlardı. İkisi de diğerini sevmezdi.

"Buraya gelip mesajımı resmen iletmek istedim," dedi, Auzed'in kendisi için hazırladığı sandalyeye oturmak yerine hâlâ muhafızlarıyla birlikte ayakta duruyordu. Bordo elbisesi sade ve çenesinden ayak parmaklarına kadar örtüyordu. Beyaz saçları ensesinde düzgün bir şekilde toplanmıştı. Lavanta rengi gözleri berrak ve sakindi.

O zaman kriz yok. Peki neden onu şahsen görme ihtiyacı hissetmişti?

"Seni İnci Tapınağı'nın baş muhafızı olarak yeniden görevlendiriyorum." Sıkı dudaklarıyla gülümsedi.

Auzed çenesinin gevşemesine engel olamadı. Kızın yüzünü inceledi, şaşkınlığı kayıtsızlıkla savaşıyordu. "Kraliçem mi?" Bu birdenbire nereden çıkmıştı? Sauven'le bir anlaşma mı yapmıştı? Karşılığında ne takas etmişti?

Buz omurgasından aşağı kaydı ve midesi sıkıştı. Endişeyle ona doğru adım attı, bu yapılmaması gereken bir şeydi. Kadın narin bir kaşını kaldırdı ve adam durdu.

"Alejandra? Sen... Nerede o?"

Kraliçenin dudakları kıpırdadı. "O burada, Tremanta'da. Endişelendiğin şey buysa, onu senin işinle değiştirmedim."

Tuttuğunu bilmediği nefesini bırakırken Auzed'in ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Rahatlama seli merakla kesintiye uğradı. "Nasıl peki?" "Şey,

Alejandra birkaç gün önce beni görmeye geldi."

Ve böylece gerginlik vücuduna geri döndü.

"Senin işini geri almak için bir anlaşma yapmak istedi. Çok ısrarcı biri." Auzed esprisiz bir kahkaha attı.

"Bir anlaşmaya vardık. Sauven'in naipleriyle konuştum ve Sauven'de birlikte geçirdiğiniz zamanın sizi birbirinize karşı soğuttuğunu anlattım. Zorla alıkonulmanızın aşırı olabileceğini kabul ettiler ve görevlerinize devam etmenize izin vermeyi kabul ettiler. Ayrıca zamanı geldiğinde Sauven'i ziyaret etmeleri için birkaç istekli insan göndereceğime söz verdim."

Öylece mi?

"Alejandra aslında senin yerine başka bir Tremantianlıyla evleneceği için, yeterince acı çektiğine karar verdiler."

Kulaklarında bir uğultu duydu ve gözlerini kırpıştırdı, göremiyordu. Kız ne söylemişti? Sözcükler nihayet yerine oturduğunda, "Ne?" diye kükredi.

Kraliçe'nin arkasında mevzilenmiş olan muhafızlar onun önüne fırladılar. Elini sallayınca geri çekildiler.

"Alejandra beni görmeye geldiğinde ona, sana işini geri vermenin ve onun evlenmeden kalmasına izin vermenin Sauven'in yüzüne bir tokat gibi ineceğini açıkladım. Eğer törene katılmayı ve bir koca seçmeyi kabul ederse seni görevine iade edeceğimi söyledim. Pek heyecanlanmadı ama ona yardım ederek kariyerini kaybettiğin için kendini ne kadar suçlu hissettiğini herkes anlayabilirdi. O da kabul etti."

"Tören!" diye gürledi, bakışları çılgına dönmüştü. "Tören bu gece mi olacak?"

Kraliçe şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Evet." Elindeki saate baktı. "Birkaç saat içinde."

Auzed bir hareket kasırgasına dönüştü. İletişim cihazını topladı ve tüm puanlarını ve uygunluğunu içeren kimlik kartını aradı. Zor olacaktı ama oraya zamanında varır ve kaydını hızlıca yaptırırsa, seçmelere katılabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kraliçe çatık kaşlarıyla.

"Ben törene gidiyorum. Teklifinizi reddediyorum." Yüzünü buruşturarak döndü ve hızlı bir selam verdi. "Hanımefendi."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Eğer istediğin buysa."

Sert ve kendisine saldırmaya hazır muhafızların yanından hızla geçip tören binasına doğru koşmaya başladı.

***

Maxu, kardeşi kaçtıktan sonra uzun süre Kraliçe'nin yüzünü inceledi. Onu kendisini değerlendirirken yakaladı ve gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Sauven bu anlaşmayı asla kabul etmezdi. Kraliçe Dasa senden nefret ediyor," dedi soğukkanlılıkla, kolunu sandalyesinin üzerine sarkıtıp bir yudum daha mott aldı. Otoriteden ve politikadan her zaman nefret etmişti. İçinde yaşadıkları toplum yerle bir olsa bile umurunda değildi. Ama Kraliçe'nin ağzının seğirmesi onu meraklandırmıştı.

Sanki bir çocukmuş gibi başını ona doğru eğdi. "Hayır, yapmazlar."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Mm. Fena değil, Majesteleri." Onaylarcasına başını salladı. "İkisinden biri bunu biliyor mu?"

"Öyle değiller." Ona döndü, ellerini önünde kavuşturdu ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Neden günler önce Alex bunu kabul ettiğinde ona söylemedin?"

Dudaklarını büzdü ve cevap vermeden önce bir an düşündü. "Sence kardeşin kararını düşünmek için daha fazla zamana sahip olsaydı daha mı iyi olurdu?"

Maxu başını salladı. Kardeşi her zaman kurallara uyan biriydi. Her zaman yapılacak *doğru* şeyin ne olduğuna göre bir sorun üzerinde çalışırdı. "Hayır, yapmazdı." Ayağa kalktı ve omuzlarını silkti. "Yine de biraz riskli, sence de öyle değil mi?" Kaşlarını kaldırdı ve ona en çekici sırıtışını verdi, kadınları ya kaçırtacak ya da eritecek bir sırıtış.

Bir iç çekti ve onun çenesini kavradı. "Çok gençsin. Bir gün anlayacaksın." Üstten

bakan ses tonundan rahatsız olan adam irkilerek geri çekildi.

Kraliçe çenesini ona doğru eğdi ve her daim yanında olan muhafızları onu korumak için yer değiştirerek gitmek üzere döndü. "Bu yıl törenden nasıl çıkacağını merak ediyorum Maxu. Fazla zamanın yok."

Maxu kapı arkasından kapanırken sırıttı. Planını çoktan hazırlamıştı.

Bölüm 28

Alex içgüdüsel olarak yüzüğünü parmağında döndürmek için hareket etti ama sadece çıplak tene dokundu. İç geçirdi ve bunun yerine kollarını beline doladı. Tören yardımcısı, Blina adında yaşlı ve çekingen bir kadın, ona törenin her turunu açıklamıştı. Görüntüleme dedikleri bu turda, erkeklerin geçit törenine bakacak ve beğendiklerini seçecekti.

Görmek istediği tek yüzü düşündükçe kalbinde bir boşluk yankılanıyordu. Auzed'le tutkulu karşılaşmalarından beri içi boşalmaya başlamıştı. Artık gözlerinden yaş akmıyordu. Hiçbir şey onu güldürmüyordu. Ailesinin eve dönme fikri bile artık eskisi gibi içini ısıtmıyordu. İçi ölü gibiydi. Taş.

"Selam, korkak kedi."

Alex ses üzerine döndü ve Vanessa'yı gördü. Bunca zamandır Tapınak'ta mı yaşıyordu?

Aylar önce -şimdi ömürleri gibi geliyordu- o ve Vanessa yeraltı hapishanelerinden birlikte kaçmışlardı. İsyancılar tarafından kaçırıldıklarında yüzeye çıkmak için savaşmışlardı.

Vanessa'yla kaçtıktan sonra sadece kısa bir süre konuşmuşlardı ama Alex'in kadınla ilgili anıları pek de hoş değildi. Yine de o sırada ikisinin de tamamen mantıklı bir ruh halinde olmadıklarını kabul edebilirdi. Eylemleri dehşetten kaynaklanmış, birbirlerine karşı nazik olamayacak kadar bir sonraki adımda ne yapacaklarını bulma telaşına kapılmışlardı.

Alex ve Lily ormanda şanslarını denemek istediklerinde, bunu yapmazlarsa yeniden yakalanacaklarından korktukları için -bugüne kadar savunduğu makul bir tepkiydi bu- Vanessa alay etmiş, onlara deli demişti.

"Hey... sen." Kadın yaklaşırken başını salladı. Adının Vanessa olduğundan neredeyse emindi ama çok uzun zaman olmuştu ve yanılmak istemiyordu.

"Vanessa." Kadın gülümsedi.

Alex onu inceledi ve Vanessa'nın kendinden emin tavrına rağmen yıpranmış ve sağlıksız göründüğünü fark etti. Cildi ağdalı ve çizgiliydi ve bir zamanlar Vanessa'ya çok yakışacak olan

herhangi bir modeli kıskandıracak kadar zayıftı. Ona ne olmuştu?

Işıklar söndü ve camın diğer tarafındaki koridor aydınlandı.

Sıcak bir gülümsemesi ve parlak, heyecanlı gözleri olan ufak tefek bir adam Vanessa'ya doğru hızla ilerledi. "Ne yapman gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, Zikas, sen bir bebeksin."

Alex gülümsemesini bastırdı. Vanessa'nın ses tonundan aslında nazik olmaya çalıştığını anlayabiliyordu ama yine de sözlerini bir parça alaycılık renklendirmişti.

Adam da bunu duymuş gibiydi çünkü kaşları kısa bir süreliğine birbirine yaklaştı ama sonra tekrar sırıttı ve uzaklaştı.

Adamlar teker teker önlerine diziliyor, planlanmış aralıklarla durup tek yönlü camdan bakıyorlardı. Alex konsantre olmaya çalıştı ama bunun ne önemi vardı ki? Birini seçmeli ve bu işi bitirmeliydi. Zaten Kraliçe'ye kocasıyla hiçbir şey yapmayacağını açıkça belirtmişti. Evlilik için seçilmenin ne kadar önemli olduğunu bildiği için bir yanı kimi seçerse seçsin kötü hissediyordu ama Auzed'e biraz olsun mutluluk vermek için gereken buysa, bunu yapacaktı. Evlilik sona erdiğinde yalan söyleyecek ve adamın her konuda ne kadar harika olduğunu anlatacaktı. Umarım bu onu bir dahaki sefere kaydolduğunda kadınlar için daha ilgi çekici hale getirirdi.

Auzed'in yalan söyleme planı hakkında ne diyeceğini merak ederken kalbine keskin bir iğne battı.

Birdenbire Vanessa'ya döndü, bulundukları ortam nihayet beynine kazınmıştı. "Bekle. Sen?" Alex kekeledi. Belli ki Vanessa *buradaydı,* değil *mi*? Ama beyni hâlâ kavramakta zorlanıyordu. "Evleniyor *musun?* Gönüllü olarak mı?"

Camın arkasında esmer bir playboy korsanı gibi poz vermeye başlayan yeni adama bakarken Vanessa'nın çenesi sıkıştı. "Evet, o kibirli, ukala, fazla giyinmiş et kafalıya."

Alex homurdandı. "İkiniz birbirinize gerçekten aşıkmışsınız gibi görünüyor."

Vanessa'nın bariz kızgınlığına rağmen neden onu seçmek istediğini anlamak için adamı inceledi. Yeterince yakışıklı olduğu kesindi. Geniş omuzlu ve uzun boyluydu; pürüzsüz, bronz bir teni ve neredeyse Vanessa'nın düz saçları kadar siyah, dağınık koyu renk saçları vardı. Adam

Ağır işlemeli erik rengi bir palto giymiş, boğazından, kulaklarından ve saçlarından kilolarca mücevher damlıyordu. Parmaklarının yanı sıra botlarının tabanlarında da daha fazla mücevher vardı. Binlerce wattlık gülümsemesi neredeyse odayı tek başına aydınlatıyordu, yeterince geniş sırıttığında tek gamzesinin hınzırca patlamasından bahsetmiyorum bile.

Alex tekrar Vanessa'ya baktı. Onu tanıdığı belliydi. Hiç kimse tanımadığı birinden bu kadar rahatsız olamazdı. "Belalı birine benziyor ama seksi türden," dedi kesin bir ifadeyle.

Vanessa onun sıraya girmesini izledi, sonra omzunun üzerinden Zikas'a hızlı bir bakış atarak yaklaştı ve fısıldadı, "O benim buradan çıkış biletim."

Alex'in bakışları tekrar yakışıklı yabancıya kaydı. "Gerçekten mi? Ne demek istiyorsun?"

Vanessa kaşlarını kaldırdı. "Bir gemisi var ve zamanının çoğunu gezegen dışında geçiriyor. Ve el altından bazı şeyler yapıyor. Gitmemesi gereken gezegenlere gitmek gibi." Vanessa kaşlarını kaldırdı ve sözlerinin sonucunu Alex'in zihnine kaydetmeye zorladı. "Bu hafta başka bir seyahate çıkması gerekiyor ve ben de o gemiye biniyorum." Eliyle odanın etrafını işaret etti. "Bu gizlice binmeye çalışmaktan daha iyi bir plan gibi görünüyordu. Muhtemelen her şeyi berbat eder ve çöp odasına falan giderdim ve onu attıklarında uzaya çekilirdim."

Kalbi göğsünde gümbürdeyerek bunu sindirdi. Vanessa eve gidiyorsa, bu demek oluyordu ki... o da gidebilir miydi? Wilson'la birlikte Vanessa'nın bavulunda gizlice gemiye falan mı binecekti? Ani ve yoğunluğu sakatlayıcı bir acı dilimi, ayrılma fikriyle kalbini parçaladı. Muhtemelen Auzed'e veda bile edemeyecekti. Hayatını merak ederek geçirecekti ve...

Şok edici bir netlik onu ele geçirdi. Şimdi, Dünya'ya geri dönmek için gerçek bir fırsatla karşı karşıyaydı ama bunu yapamazdı. Fiziksel olarak bunu kaldıramazdı. Gelecek hafta bir gemiye atlama olasılığını düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Ayrılma fırsatı nihayet geldiğinde, vatan hasreti ve ailesi için duyduğu endişeden o kadar etkilenecekti ki, üzgün olsa da eve döneceği için rahatlayacak ve heyecanlanacaktı. Hiç de öyle hissetmiyordu, tam tersi. Bu düşünce tüylerini diken diken ediyordu.

Ailesinin acı çektiğini ve çekmeye devam edeceğini bilmek nefesini kesiyordu.

Auzed'in de aynı şekilde hissetmesi onu şaşırttı. O da artık onun ailesiydi. Bir gün Dünya tekrar erişilebilir olacaktı. O zamana kadar ailesi hayatta kalacaktı. Ne de olsa birbirlerine sahiplerdi.

Dünya'yı koruyan yasaları değiştirmeyi kendine görev edinmişti. Hayatının geri kalanında her gün bu gezegendeki her bir politikacıyı kızdırması gerekse bile bunu yapacaktı. Ama bunu yanında Auzed varken yapmak istiyordu.

Birdenbire tüm çekinceleri silinip gitmişti. Ama sonra... umutsuzluk onun yerine hayata kükredi. Onu geri çevirmişti ve şimdi buradaydı. Evlenmek için bir adam seçmesi gerekiyordu. Auzed olmayan bir adamla.

Bakışları odanın içinde gezinerek bir kaçış yolu aradı. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Uzak duvara dayalı bir kapı gözüne çarptı ama ona dikkatle bakan Zikas ve Blina da öyle.

Vanessa yakınlardan, "Tanrım, bok gibi görünüyor," diye homurdandı.

Alex içgüdüsel olarak Vanessa'nın bahsettiği kişiye baktı ve bir adım geriye sendeleyerek iki kez baktı. Gözlerine inanamayarak sertçe baktı.

Auzed bitkin, nefes nefese ve biraz da öfkeli bir halde koridora doğru yürüdü. Sanki sadece zihninin gücü ve kör öfkesiyle camı kırabilecekmiş gibi cama dik dik baktı.

Sırıttı, aptalca, aşk dolu bir sırıtış. Kalbi her zamanki hızının iki katı hızla çarpıyor ve mutluluk gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Tanrım, sakın bana onu istediğini söyleme. Tapınakta gardiyan ve çok sinirli."

"Ve sen de bir sürtüksün." Alex kıkırdadı ve şok olmuş Vanessa'nın koluna dirsek attı. "Ama yine de *senden* hoşlanıyorum." Ona göz kırptı. Sonra sanki bir bulutun üzerindeymiş gibi cama doğru süzüldü, cama uzanıp darmadağınık dağ gibi adamı sıkabilmeyi diledi.

Uzaktan Vanessa'nın kıkırdadığını duydu. "Touché."

Alex daha ne olduğunu anlayamadan görüntüleme bitmiş ve Seçim için ayrı ama aynı bir odaya alınmışlardı. Blina ona bir sonraki turda test etmek istediği erkeklerin numaralarını hatırlaması gerektiğini hatırlattı. Alex gözlerini dört açmış, göz kırpacak kadar bile kendine güvenmiyordu.

Vanessa tekrar ona yaklaştı ve fısıldadı, "Birçok kişiden adresleri olan mektuplar topluyorum.

insanları bulabilirim. Ailene bir şeyler ulaştırmaya çalışmamı ister misin?"

Alex'in gözleri Vanessa'ya kaydı ve kollarını Vanessa'nın boynuna dolayarak ona sarıldı.

"Tamam. Tamam. Tamam. Anladım. Anladım." Alex onu bıraktığında kollarını ve bacaklarını salladı. "Yaz ve Vanessa'ya ver.

ve eğer Dünya'ya varırsam, ailenizi bulmasını sağlayacağım."

Eğer? "Seni Dünya'ya geri götürmeyi kabul etmedi mi?"

Vanessa'nın omuzları çöktü. Dudakları sıkıntıyla yana çekildi. "Pek sayılmaz. Onu paketlemeyi planladığımı bile bilmiyor. Ama o benim çıkış biletim. Eğer onun gemisine binip Clecania'dan ayrılabilirsem..." Omuz silkti. "Beni almayı kabul etmese bile, yine de bu gezegenden kurtuldum ve bir adım daha yaklaştım."

Alex bu planın başarısızlığa mahkûm olduğunu birçok yönden belirtmek istedi ama kadının gözlerindeki çaresizlik ağzını kapatmasına neden oldu. Vanessa'nın bütün bunları bu gerçeğin farkına varmadan planlamış olması pek mümkün değildi. Eğer hâlâ risk almak istiyorsa? Bu onun kararıydı. Tıpkı sığınaktan kaçtıktan sonra ormana doğru koşmanın Alex'in kararı olduğu gibi.

Aslında Dünya'ya geri dönme şansının hiç olmadığı bilgisi zihninde çınladı. Sırıttı. Bu gerçek hiçbir şeyi değiştirmemişti. Gidebileceğini düşündüğünde hissettikleri ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Kaskatı kesilmiş Vanessa'yı kendine doğru çekti ve tekrar sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim." Burnunu çekti.

Vanessa garip bir şekilde sırtını sıvazlayarak, "Evet, sorun değil," diye mırıldandı. Gözleri koridora giren gösterişli adama takıldı ve Alex'in elinden kurtulmak için kıvrandı.

Vanessa uzaklaştığında kıkırdadı ve Zikas'a doğru sert bir sesle, "Şunu. Bunu istiyorum."

Zavallı adam ona neyin çarpmak üzere olduğunu bilmiyordu.

***

Blina onu test odasına götürürken Alex neredeyse zıplıyordu. Seçtiği adamın muhtemelen içinde bulunduğu odanın girişini engellerken küçük bir el sallayan Vanessa'nın yanından geçtiler. "Devam et

Hareket ediyor, onun için konuşuldu!" diye tısladı içeri girmeye çalışan, görünüşe göre adamı da seçmiş olan kızgın deniz mavisi saçlı güzele.

Alex kıkırdadı. Blina'yla birlikte Auzed'i başka kimsenin seçmediğini tekrar tekrar kontrol etmişti. Onun pejmürde görüntüsünün kendi lehine olduğunu düşündü çünkü kendi kadınlarıyla savaşmak zorunda kalmayacaktı.

Kapıya ulaştılar ve birden sinirleri daha da bozuldu. Ya onun kendisini seçmesini istemiyorsa? Ya bunu ondan öç almak için falan yapıyorsa?

Endişeleri beynine girdikleri anda silkeleyip attı. Kraliçe ile yaptığı anlaşma çok açıktı. Alex evlenmek zorundaydı ve sonra Auzed işini geri alacaktı. Eğer o buradaysa, bunun tek bir anlamı olabilirdi. İşi reddetmişti. Sadece bu da değil, işi reddedip buraya gelmişti.
Kendini ona tekrar çıplak bırakıyor.

En son ona birlikte bir hayat teklif ettiğinde, onu ezip geçmişti. Derin bir nefes aldı. Bu sefer öyle olmayacaktı.

"Unutma," dedi Blina prova edilmiş bir ses tonuyla. "Gözleri bağlı olacak ve onu seçenin kim olduğunu bilmeyecek."

"Yine de göz bağını çıkarabilirim, değil mi?" Alex, mutsuz olduğu ve kıyafetinin ruh haline uymasını istediği o gün için seçtiği sıkıcı kırmızı tulum benzeri giysiyi düzelterek sordu.

"Al şunu..." Blina arkasına yaslandı ve sanki iki kafası varmış gibi ona baktı. "Neden çıkarmak istiyorsun ki?"

O odada Auzed'le yeniden bir araya gelebilecekken burada konuşarak bir saniye daha harcadığı için duyduğu hafif rahatsızlık, sözlerini gereğinden biraz daha kısaltmasına neden oldu. "Alabilir miyim? Lütfen, sadece evet ya da hayır."

Blina ona yüzünü buruşturarak baktı ve alçak bir dolabı karıştırarak uzaklaştı. Garip bir el aleti çıkardı ve Alex'in havaya kaldırdığı avuçlarının içine bıraktı. "Kaplamayı yumuşatmak için soldaki düğmeye basın," diye seslendi.

"Bu ne anlama geliyorsa!" Alex gülümsedi ve ayağa kalkmak için acele etmeden önce dehşete

düşmüş Blina'ya hızlıca sarıldı

Kapının önünde.

Uzun, titrek bir nefes alıp verdi. Kelebekler midesini bombardımana tuttu ve sırıtmaktan yanakları acıdı. *Bu iş sende.*

Kapıyı ardına kadar açtı. Orada, odanın ortasında Auzed duruyordu. Ellerini kalçalarına dayamış, volta atıyordu. Ayakkabılarının şangırtısı tüm odayı titretiyordu. Düşüncelere dalmış olmalıydı çünkü kapı arkasından kapanana kadar onun içeri girdiğini duymadı.

Durdu ve havayı kokladı. O olduğundan emin olmak için mi kontrol ediyordu? Gözlerini kaplayan siyah katran benzeri madde onu fark etmesini imkânsız kılacaktı. Blina'nın onu yumuşatmaktan ne kastettiğini şimdi anlamıştı.

Onun olduğunu anladığı anda patladı. "Aklından ne geçiyordu? Senden benim için kendini bir yabancıya sunmanı istemedim. *Yine* düşüncesizce davranıyorsun! Yaşadığımız onca şeyden sonra!"

Havlamaya ve gaf yapmaya devam etti ama Alex'in tek yapabildiği sırıtmaktı. Orada kör bir volkan gibi dikilen adam çok sevimli görünüyordu. Öfkeli ses tonunu zayıflatacak kadar sağa doğru eğilmişti, tam olarak ona dönük değildi.

"Alex. Beni dinliyor musun? Ne cüretle evlenmeyi seçersin-"

Koşup üzerine atladı, kollarını ve bacaklarını onun vücuduna doladı, adam bir *oof çekip* bir adım geri çekildi. Adam daha tek kelime edemeden onu öptü.

Onun altında canlanmadan önce sadece bir saniye hareketsiz durdu, onu vücuduna bastırdı ve öpücüklerini yuttu. Parmaklarını, şimdi hatırladığından daha uzun olan dağınık saçlarının arasından geçirdi.

"Hayır! Dur. Daha işimiz bitmedi." Onu zorla aşağı indirdi, pazılarını kavradı ve onu uzaklaştırdı.

Çabucak onun hafif kavrayışından kurtuldu ve göz kapağını çıkarmak için gereken aleti aldı. "Burada olmana çok sevindim, Auzzy."

Yüzünü öfkeyle gölgeleyen sert çizgiler titredi, sonra yumuşadı. Hâlâ öfkeyle dolup taşmadığı için nasıl davranacağından emin olamayarak yerinde kıpırdandı. Başını nazikçe aşağı indirdi ve aleti gözlerinin üzerinde tuttu.

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı.

Kahretsin, söylemek istediği şeyi söylemek için birbirlerine bakabilecekleri ana kadar beklemek istemişti ama adamın kırışmış kaşlarında ve ayrılmış dudaklarında parlayan umut onu kırdı.

"Seni seviyorum, Auzed. Tüm evrendeki her şeyden daha çok. Birlikte olmamızı istiyorum. Her ne şekilde olursa olsun."

Sözlerini sindirirken ağzı açık kaldı. Tek katranı çekti ama hâlâ çok sertti. Adam irkildi.

"Özür dilerim."

"Ama... Dünya ne olacak? Ailen ne olacak?" Onun kısaltılmış kelimelerindeki acıyı duyabiliyordu ve bundan nefret ediyordu.

"Uzun lafın kısası, bugün eve gitme fırsatım olduğunu düşünmüştüm ama gidemedim." Boştaki eliyle onun yanağını okşadı. "Ailemi seviyorum. Her zaman da seveceğim. Ama sensiz yaşayamam."

Ağzının kenarı seğirdi. Sonra, yüzünde bir avuç farklı duygu uçuştu. Bir anlık şüphe, öfke, sonra saf sevinç, sonra da saklı bir sevinç. Ona hâlâ tam olarak inanmıyordu. "Ya insanların geri dönmesine izin verirlerse?"

"Benimle gelmediğin sürece gitmiyorum. Ama ailemin güvende olduğumu ve tamamen mutlu olduğumu bilmesi için elimden geleni yapacağım" -sağ yanağına bir öpücük kondurdu- "mükemmel" -diğer yanağına da bir öpücük kondurdu- "ve inanılmaz derecede mutluyum."

Geniş sırıtışıyla eş zamanlı olarak mırıldanmaya başladı. "Seni çok seviyorum Alejandra."

Sırıtan ağzını kendi ağzına çekerek onu yavaşça ve derinlemesine öptü, tam o sırada gözlerinin üzerindeki katran yumuşadı. Kadın katranı sıyırdı ve adama tamamen bakmak için çekildi.

Bir çığlık atarak tökezledi ve sert bir şekilde kıçının üzerine düştü.

"Ne?" diye kükredi, dövüş pozisyonuna geçti ve parlak ışıkta odanın içinde gözlerini kırpıştırarak tehlikeyi aradı.

Gördüklerini algılayamadan öylece bakakaldı.

Adamın dikkati hâlâ düştüğü yerde yatan kadına odaklandı ve diz çöktü. Kız onun gözlerinin içine

baktı.

Gözleri. Endişeli gözleri. *Siyah* gözleri.

"Alejandra, sorun ne?" diye homurdandı, elini tutarken.

Omuz silkti ve ona gülümsedi. "Görünüşe göre evlenmemize gerek yok."

Kadının sırıtışını fark etmeden önce yüzünde bir anlık incinmişlik ifadesi belirdi. Kaşları birbirine çatıldı.

Merakla adamın elini tuttuğu yere baktı ve parlak mavi işaretlerin belirmeye başladığını, bileklerinin etrafında ve parmakları boyunca kıvrıldığını gördü.

Kadının bakışlarını takip eden adam durdu. Nefesinin altında, kadının tam olarak çıkaramadığı bir şeyler mırıldandı.

"Ne, Auzzy?"

Aptal gibi sırıtarak ona baktı. "Sen benimsin."

Sanki bu sözlere kendisi de tam olarak inanmıyormuş gibi söyledi ve onun da inanmasını istedi. Ona ihtiyacı vardı çünkü derinlerde bir yerde bunu başından beri biliyordu.

"Neydi o?" diye sordu elini kulağına götürerek.

"Sen benimsin," dedi tekrar, yavaşça arkasına yatmak zorunda kalana kadar onun üzerinde sürünerek. Kollarını onun boynuna doladı. "Arkadakiler için bir kez daha!"

"Sen benimsin!" diye haykırdı, sonra derin mırıltısıyla birlikte titreşen sert, tutkulu bir öpücükle üzerine indi.

Adam geri çekildi ve önce ellerine, sonra da kadına inanmayan bir bakış fırlattı.

Alex onun yanağını okşadı, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve gözlerindeki siyahlığın sevdiği yumuşak yosun yeşiline dönüşmesine hayret etti.

"Ben seninim," diye fısıldadı, göğsü patlayacak kadar doluydu. "Ve sen de benimsin."

Sonsöz

İki Ay Sonra

Alex, gezici kubbe tiyatrosunun ışıkları yandığında sırılsıklam olmuş yüzünü sildi. Kaşlarını kaldırarak sırıtan Auzed'e baktı. Hevesli ifadesinden, bu dünyadaki oyun versiyonu hakkında ne hissettiğini ona anlatmasını istediği anlaşılıyordu.

"Tarif edilemezdi. İnanılmazdı, tatlım."

Auzed'in göğsü gururla eğildi ve ona kendini beğenmiş, dişlek bir gülümseme fırlattı. "Sana söylemiştim. Filmlerden daha mı iyi?"

Kıkırdadı. "O kadar ileri gitmezdim ama kesinlikle daha yoğun bir deneyimdi." Ona filmler hakkında sorduğu her soru şimdi anlam kazanmıştı. "İnsanlar bunu her gün nasıl yapabiliyor?" Burnunu çekti ve yüzen platform sahnedeki oyuncuların gözden kayboluşunu izledi. Yorgun görünüyorlardı ve haklı olarak da öyleydiler.

Auzed ona doğru eğildi ve kendisine verilen zıbının tokasını açmasına yardım etti. Görünüşe göre, Clecania'da oyunlar tamamen sürükleyici bir deneyimdi. Oyunculardan yazılan duyguları hissediyormuş *gibi* yapmaları beklenmezdi, o duyguları *gerçekten* hissetmeleri beklenirdi. Hepsi seçtikleri oyuncuya bağlı olan seyirciler, oyuncuların hissettiklerini tam olarak hissetmelerini sağlayan tepeden tırnağa giysiler giymişlerdi.

Alex bunun nasıl çalıştığını anlayamıyordu ama inanılmaz elektrik akımları, sıcaklık kontrolleri ve belirli kimyasal karışımların spreylerinin bir kombinasyonu Alex'in kadın aktörün ham acısını, neşesini ve kederini onunla aynı anda hissetmesini sağlıyordu. Bu deneyim bunaltıcıydı ve yine de mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde tatmin ediciydi. Oyunların az ve seyrek olmasına şaşmamalı. Sadece her bir rol için gereken beceri miktarı bile onları nadir kılmaya yeterdi. İzleyici üzerinde yarattığı etkiden bahsetmiyorum bile. Bu deneyimi çok sevmişti ama tekrar birinin bedeninde yaşamaya başlamadan önce biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Sana ilk seferinde Rahe'yi seçmeliydin demiştim. O kadar iyi bir aktör değil ve rolü

rehbere göre daha az duygusaldı." Auzed kendi giysisini çıkardı ve küp şeklindeki oturma alanının yakınına astı. Küçük alan sahnede koreografisi yapılan kokuların, hologramların ve sıcaklıkların gerçekmiş gibi hissedilmesini sağlıyordu. Sahnenin doruk noktasında Alex bir an için kendini kaybetmiş ve Weduta olduğuna inanmıştı; karda diz çökmüş, dizleri ıslak, ailesi eski Clecania'dan ayrı bir gemiye binerken kalbi binlerce kez kırılmıştı.

Kalabalığın içinden geçerken Alex ona yaslandı ve Auzed'in yakınlığını kullanarak hüznün son kalıntılarını da temizledi. Kolunu ona doladı ve yoldan geçenlerin bakışlarına gururla başını salladı. Bir kruvazöre bindiler ve Tremanta'nın eteklerindeki yeni evlerine doğru yol aldılar.

"Wilson'ın şu anda Sauven'de bir eş arıyor olması iyi bir şey, yoksa bize ulaşmak için kapıyı kırardı." Alex sırıttı, parmaklarını Auzed'inkilerle birleştirdi ve yol dışındaki evlerinin yakınında tuttukları kişisel kruvazörün çift genişlikteki minderli bankında onun iri bedenine doğru kıvrıldı. Auzed'in onu tanıdığı o meşum tören gününden beri Wilson da ona Alex'e davrandığı gibi davranmaya başlamıştı. Relli sık sık yaptıkları telefon görüşmelerinden birinde neler olduğunu doğrulamış olsa da Alex bunu çoktan çözmüştü.

Auzed onun diğer yarısıydı. Bir Clecanian'ın damarlarında gizlenen büyüyle birbirlerine bağlıydılar ve bu nedenle Wilson, Alex'e olduğu kadar ona da bağlıydı.

Relli'nin açıklamasını hatırlayınca Alex'in zihninde bir şeyler canlandı ve ayağa kalktı. "Ah, sana söylemeyi unuttum. Dün Relli'yle konuştum ve tahmin et ne oldu?"

Auzed onu bedenine doğru geri çekti ve temas sırasında mırıldandı.

"Ne?" "Sonunda onu baş korucu yaptılar!"

"Bir süre önce resmiyet kazanmalıydı," diye homurdandı Auzed, sık sık yaptığı gibi saçlarıyla oynarken.

Alex omuz silkti. "Belli ki, ama en azından bitti." Alex'in düşünceli yüz ifadesine baktı ve biraz zorlanarak ondan uzaklaştı. Bir bacağını altına sıkıştırdı ve ellerini onun kollarında gezdirerek omuzlarında dinlendirdi. Bu hareketi şefkatli bir jest olarak düşünmüştü ama adamın gözlerinde parlayan açlık

ona dokunuşunu farklı bir şekilde algıladığını gösterdi. Kadın kıkırdadı. "Bekle. Sana bir şey sormak istiyorum." Adam dudaklarını büzdü ve gözlerini şüpheyle ona dikti.

"Gerçekten iyi misin? Relli'nin terfi ettiğini duymak seni kıskandırdı mı? Çünkü her zaman taşınabiliriz-"

Başını geriye attı ve bir avucunu yüzünde gezdirdi. "Yine mi bu!"

Alex dudaklarını büzdü. "Sadece... Dünya dışında pek çok prestijli teklif aldın ve benim yüzümden bunları kabul etmemeni istemiyorum, anlıyor musun?"

Ona uzun uzun acı çeken bir bakış attı, sonra orantısız bir sırıtışla bu bakışı kırdı. Gülümsemeyle değişen yüzünün görüntüsü hâlâ kadının nefesini kesiyordu.

"Yeni işimi seviyorum," diye mırıldandı, vücudunu açarak bank koltuğuna yaslandı. Onu üstüne çekti ve o da hiç karşı koymadan kabul etti. "Bugünlerde kısa saatler çalışmayı tercih ediyorum, böylece sen Reclassify Earth grubuyla toplantı yapmadığında evde seninle birlikte olabiliyorum."

O ve bir grup insan ve Tremantian, Clecania'daki insan varlığını idare etmek için resmi bir grup oluşturmuştu. Galaksiler arası hukuku araştırmak ve Dünya'nın yeniden sınıflandırılması lehine argümanlar hazırlamak için harcadıkları uzun saatlere ek olarak, arşivler için tarihlerini ve kültürlerini belgelemeye de başlamışlardı; insan uygarlığı daha iyi tanınır ve İttifak gezegenleri boyunca kayıtlarda yer alırsa, Dünya'nın daha tanıdık geleceğini tahmin ediyorlardı. Dünya'nın yeniden atanmaya hazır olup olmadığına karar verme zamanı geldiğinde bu aşinalığa güveniyorlardı.

Alex Dünya'daki en iyi filmlerin ayrıntılı film özetlerini yüklemeye başlamıştı, diğer kadınlar ise ünlü romanların veya sanat eserlerinin ana hatlarını çiziyordu. Tarihçi olduğu ortaya çıkan Bonny, aylardır bildiği her şeyi arşivlere döküyordu ve hala tarih öncesine geçememişti.

İnsanların harcadıkları çabanın büyüklüğünü ve sıkı çalışmalarının faydasını gören Kraliçe, gruplarını resmileştirmeye ve onlara şehrin çalışanları olarak ödeme yapmaya karar vermişti. Alex beklenmedik işinden büyük bir tatmin duyuyordu ve Auzed'in duymamasından endişe ediyordu, her ne kadar bu konuyu açtığında ona aksini söylese de.

"Evet, ama-" diye tartışmaya başladı.

"Aması yok. Hâlâ önemli işler yapıyorum. Ailemi koruyan askerleri bizzat eğitiyorum." Sırıttı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İyi hissettiriyor. Ne zaman bir yumruk atabilseler ya da ne zaman strateji alıştırması puanları yükselse, kendimi işe yarar hissediyorum. İhtiyacım olan tek şey bu."

Kollarını onun göğsünde kavuşturdu ve çenesine hızlı bir öpücük kondurdu.

"Ayrıca," diye devam etti, "Wilson'ın evimizin arkasındaki ormanı gördüğünde ne kadar heyecanlandığını hatırlıyor musun? Onu şimdi hareket ettiremeyiz."

Gölgeli ormanlık arka bahçesi ve panoramik gün batımı manzarasıyla küçük evleri her iki dünyanın da en iyisiydi. Öğleden sonralarını genellikle ön bahçelerindeki korunaklı havuzun kenarında uzanarak, akşamlarını ise geniş yüzer yataklarında birbirlerine sarılarak geçiriyorlardı.

Sabahları çalışmadıkları zamanlarda Auzed yeni hobiler keşfeder, gerçekten hoşuna gidenleri bulmaya çalışırdı. Uzun denemelerden sonra yemek pişirmenin, elektronik aletlerle uğraşmanın ve kitap okumanın ilgisini çekmediğine karar vermişti. Ama Alex bundan şikâyetçi değildi çünkü kendisine hitap eden bir şey bulana kadar en sevdiği eğlenceye, onu odalarına çekip ayak parmaklarını kıvırmaya geri dönüyordu.

Ancak geçen hafta boyunca yuva yapmayı denemiş ve bundan yeterince keyif almış görünüyordu. Wilson'a çatıda bir girişi olan kendi özel yuva alanını bile inşa etmişti. Karanlık orman ile ev arasında gidip gelirken onu güneşten koruyacak korunaklı bir tüp inşa etmekte ısrar etti.

"Eğer sonunda bir eş bulursa, bir yavruyla dönebilir," dedi Auzed, aklı başka yerdeydi ve kaşları birbirine yapışmıştı. "Sence daha büyük bir yuvaya ihtiyacı olacak mı?"

Onun ciddi ifadesi karşısında göğsünde sevgi çiçekleri açtı. Ailesi onu çok sevecekti. Dünya'ya döndükleri düşüncesi hâlâ içini acıtıyordu ama bugünlerde kendini pozitif kalmaya zorluyordu. Auzed'le tanıştıklarında tıpkı onun gibi ona aşık olacaklardı. Eğer değil. Ne zaman.

Hala derin düşüncelere dalmışken ekledi, "Laura ve Cebo'ya çöplerle uğraşmamaları gerektiğini öğretmemiz gerekecek. Kısa sürede evin her yerinde süzülüyor olacaklar." Kardeşinin çocuğu Laura ve uzaylı tazıları,

Cebo, Wilson'la oynamaya bayılır, o yuvarlanıp kaçarken evin her yerinde onu kovalardı. Wilson ne zaman kısa gövdesinden trompet çalsa, Cebo ulur ve Laura ciyak ciyak kahkahalara boğulurdu. Ne yazık ki Alex'in kulak zarları için Wilson, Laura ve Cebo'yu en az onlar kadar seviyordu ve fırsat buldukça kahkahaları ve ulumaları teşvik etmeye çalışıyordu.

Auzed'in kaşları hâlâ çatıktı ve uzakta, çatısı altındaki herkesi ve her şeyi nasıl koruyacağını düşünüyor gibi görünüyordu. Alex dudağını ısırdı, damarlarında elektrik gibi bir heyecan dolaşıyordu. Ona henüz söylememişti, doğru zamanı bekliyordu. Ama onun ailesi ve insan arkadaşları bir araya geldiğinde hissettiği sıcaklık ve sevgi, karnında uzun zamandır unuttuğu bir ateşi körüklemişti. Ondan bir çocuk sahibi olmak istiyordu. Onu, yeni yürümeye başlayan bir çocuğu zapt etmeye ve zarar görmesini engellemeye çalışan çılgın bir adam gibi koşuştururken görmek istiyordu.

"Belki de süzülmek için tavanı kesebiliriz?" diye mırıldandı nefesinin altında.

Vücudunda yukarı doğru kayarak ve her sert parçasına sürtündüğünden emin olarak ellerini boynuna doladı. "Hiç bu kadar yumuşak biriyle tanışmamıştım."

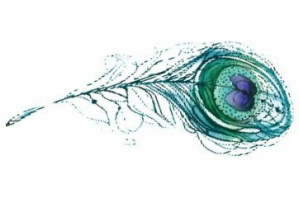
Sırıttı ve dilini şaklattı. "Yalan söylüyorsun."

"Sana asla, Auzzy." Alex onun kıvrılan dudaklarına bir öpücük kondurdu ve gürleyen mırıltısının Alex'in üzerinde dolaşmasına izin verdi.

Yazar Hakkında

Victoria Aveline kendini iyi bir romantizme kaptırmaktan her zaman keyif almıştır. Alfa erkekleri onun zayıf noktasıdır, ancak sahiplenici baskın kahramanlar her zaman iç gıcıklayıcı olsa da, bir şeyler arzuluyordu
Daha fazla. Bu yüzden, yıkıcı derecede seksi erkeklerin agresif ve otoriter olabileceği ama yine de anaerkilliğe boyun eğebileceği bir dünya yaratmaya karar verdi.

Victoria kocası, köpekleri ve yaklaşık altmış bin belalı bal yapan kadınla birlikte yaşıyor. Yazmadığı ya da gelecekteki karakterler hakkında hayal kurmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve
aşırı pahalı hipster kokteylleri.

Yorumlar ve takipler her zaman takdir edilir!

Beni Bookbub'da takip edin @victoriaaveline

Web sitemi ziyaret edin victoriaaveline.com

Beni Facebook'ta takip edin @VictoriaAvelineBooks

Okuma grubuma katılın Victoria Aveline'in Okuyucu Grubu

Bültenime kaydolun

Bana e-posta gönderin
Victoria.aveline@yahoo.com
Sizden haber almak isterim!